

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAREN MARIE MONNING

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

THE HOUSE AT WATCH HILL

A NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HOUSE WATCH

A Novel

ICAREN MARIE MONING

WILLIAM MORROW

An Imprint of HarperCollins Publishers

OceanofPDF.com

Adanmışlık

Bu, hayaleti de gören harika, cadı annem için. Janet Louise Moning'in sevgi dolu anısına, 30 Aralık 1939-15 Eylül 2023.

Kabilem için: Sara Smith, Kimberly Cousins, Sally Short-Blondiau, Nora Luna, Andrea Sullivan, Dawn Mosley, Nicole Garcia, Sue Ramjatan, Alicia Emley ve Anne Wessels-Paris'e hayatımın en karanlık yıllarında yanımda durdukları için.

Carrie Edwards, Brenda Steele ve Jeanne Meyer için, onlarca yıl önce ilk başlarda yanımda olan ve roman yazma çabalarımı destekleyen sarsılmaz inançları, coşkuları ve dostluklarıyla.

Stacy Testa, Genevieve Gagne-Hawes ve May Chen için, ben cinayet evinden cinayet evine kaçarken olağanüstü bir sabır, şefkat ve destekle bekleyen rüya takımım için.

Güçlü, zeki ve yetenekli kadınların yardım eli olmasaydı bugün burada olamazdım.

Bunu biliyorum: Eğer içinizde olanı ortaya çıkarırsanız, içinizde olan sizi kurtaracaktır. Eğer ortaya çıkarmazsanız, içinizdeki şey sizi yok edecektir.

*Aynı zamanda bir "cadılar meclisi "nin gücünü de biliyorum - deneme ve zafer
yoluyla birbirlerinin umutlarını ve hayallerini tutkuyla destekleyen benzer
düşünen kadınların bir araya gelmesi.*

*Birlikte, harikulade bir sihir yapabiliriz. Birlikte, biz yapabiliriz
herhangi bir şey. Ve bu yüzden bizden korkuluyor.*

Ve böylece yandık.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Epigraf

Başlangıçta Tanrı insanı yarattı.

Ancak, yaygın anlatımın aksine, Tanrı "İnsan, bir eşin olmalı" dememiştir.

Tanrı, "*Kahretsin*, az önce ne *yaptım* ben?" dedi.

Böylece Tanrı daha iyi bir model yarattı ve ilk yarattığına şöyle dedi: "İşte, daha az hata ve aksaklıkla İnsan 2.0'ı yarattım. Sana Kadın'ı veriyorum."

Ve Man çok *kızgındı*.

-Bu Harika Bir Wiccan Yaşam Biçimi

Epigraf

Kutsal olan
topraktır Kutsal
olan gökyüzüdür
Kutsal olan sudur
Kutsal olan ateştir
Yukarıda nefesi hayat
olan Cailleach var
Karanlığın altında biz
ışığımız Kutlu olsun
hayatım
-Hafif bir cadının duası

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası
İthaf
Epigrafi
f Ep

Bölüm I

1
2: Alisdair
3
4
5
6
7
8
9
10
11: Alisdair
12

Bölüm II

13
14
15
16
17
18: Alisdair

Bölüm III

19

20

21

22: Alisdair

23

24

25: Alisdair

26

Yazar Hakkında

Ayrıca Karen Marie Moning

tarafından Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

OceanofPDF.com

Bölüm I

*Kendini zayıf hissetmekten daha zayıflatıcı çok az şey vardır
Aynı anda cehennemden kaçmışsınız ama cennetten kovulmuşsunuz gibi.
Bazen bunu yapan yakın bir ilişkidir. Size yaptıklarından nefret edersiniz ama
gerçek olduğunu düşündüğünüz aşk için acı çekersiniz. Hiç bu kadar acı
çekmediniz ama hiç bu kadar heyecan verici bir şekilde yaşadığınızı da
hissetmediniz. Aynı nefeste hem sever hem de nefret edersiniz.*

Benim durumumda, büyük H harfiyle bir evdi.

*Ve şimdi bile, o enfes, korkunç yer ve zamandan çok uzakta, bazı geceler
uykuya dalarken, rüyalar karanlık, yırtıcı dokunaçlarla bana ulaşıyor ve
aniden Watch Hill'deki evin arka avlusundayım, elim kış bahçesi kapısının
tokmağında, korkuma rağmen, hafifçe sallanan meşe dallarını yansıtan cam
gibi havuzu hayranlıkla izliyorum
Kurdeleyle bağlanmış kuru lavanta dalları, jüt kordonlar üzerinde şkobalt
şişeler ve peri ışıklarıyla asılı.*

*Bahçede kompostlaşan yaprakların ve kahve telvesinin zengin, topraklı
rutubetini, gece açan yaseminin uyuşturucu zenginliğini kokluyorum, çıplak
ayaklarımın altında sıcak olan krem ve arduvaz kaldırım taşlarının
eşitsizliğini hissediyorum, kapının üstündeki bölmeden süpürülmesi gereken
örümcek ağlarını, garajı kaplayan ve budanması gereken salkımları not
ediyorum ve bunların hepsi o kadar güzel ve gerçek ki beni korkutuyor, sanki
ev beni kendisine geri çekmeye çalışıyor
Çünkü benimle işi bitmedi. Benimle asla işi bitmeyecek. O duvarlardaki
kötülüğün tattığı en tatlı şey bendim.*

*Beni o kadar korkutuyor ki, bir zamanlar otları ezdiğim ve iksirleri
karıştırdığım sevgili serama rüyalarımın bile girmeyi reddediyorum,*

Cailleach'in kadim büyüünü uygularken, Rufus jackfruit ağacındaki tüneğinden izleyerek usulca mırıldandı.

Kendimi şiddetle sarsarak uyandırıyorum, ölümüne korkuyorum ve o rüya kapısından geçersen Watch Hill'de uyanacağımdan, ancak hiç kaçmadığımı, özgürlüğümün aslında bir rüya olduğunu göreceğimden tamamen eminim.

OceanofPDF.com

Cuma, 25 Mart

Watch Hill'deki ev sabırlı bir canavardı, ikilikten doğmuştu, tanıdık bir yabancıydı, güzel bir canavarlıktı. Korkutmadan önce baştan çıkarırdı.

Ama o zamanlar, iyi ve kötü arasındaki tehlikeli ince çizgiyi pek bilmiyordum ve henüz bu kadar sarsıcı, bu kadar mutlak ihanetlere maruz kalmamıştım.

affedilemez, sizi istekli hale getirirler. Dudaklarınızda bir gülümseme ve kalbinizde bir merakla cehenneme doğru yürüyeceğiniz kadar zarif tuzaklardan da haberim yoktu.

Bildiğim tek şey, hayatımın bitmek bilmeyen bir sorunlar fırtınası olduğuydu ve eğer yeni işe ihtiyacım olan acil sorunu çözmezsem, her şey daha da kötüye gidecekti. "Ama dışarıdaki tabelada işe alım yaptığınız yazıyor," dedim sesimde nefret ettiğim bir çaresizlikle. "Ve hostesiniz Claire, iki garson eksisiniz olduğunu söyledi."

Sophie's House of Pancakes'in derin dondurucusuna bitişik bir köşeye sıkıştırılmış ofisteki masanın arkasındaki adam neredeyse aynı görünüyordu Az önce Scrambled Diner'da bıraktığım ve ondan önce Saucy Egg Caféde bıraktığımla aynı. Aynı uzun saç kesimi, kirli beyaz gömlek ve lekeli kravat, "Claire'e bu sabah iki pozisyonu da doldurduğumu söylemeyi unuttum" derken bakışlarını sola doğru hızlıca kaydırdı.

"Yalan söylüyorsun," dedim usulca.

Sıkıca, "Yalan söylemiyorum," diye cevap verdi.

Öyleydi. Ve ben yorgunluktan ölüyordum. Benden önceki dört görüşmeci de ben içeri girmeden birkaç dakika önce mucizevi bir şekilde yeni çalışanlar bulmuştu ve hizmet pozisyonlarını doldurmak kolay değildi. "Bay Schumann,

sadece bana doğruyu söyle. Eğer beni işe almayacaksanız, en azından bunu yapabilirsiniz."

Bugünkü beşinci görüşmem de hayırla sonuçlanacaktı ve iş bulmak için Indianapolis'e kadar gitmek zorunda kalma düşüncesinden korkuyordum. Trafik yüzünden eve dönmem bir saatten fazla sürecekti ve benzin parasını karşılayamayacaktım ve şehrin ne kadar içine gidersem referans konusunda ısrarcı olma ihtimalleri de o kadar artacaktı.

"Annemin hasta olduğunu duyduğun için, değil mi?" Cevap vermeyince üsteledim. Küçük kasabalar durmadan dedikodu yapar. Birinin kocası İki kasaba ötede birinin kuzeni, üç kasaba doğuda birinin kız arkadaşını tanıyor, bir kasaba ötede kardeşi şerif ve bir bakmışsınız polis telsizinde sizin özel işlerinizi konuşuyorlar, annemle benim kaçınmak için çok uğraştığımız bir şey.

Masasının arkasında rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve kelimelerini özenle seçti. "Bayan Grey, anneniz sadece hasta değil. Kanserden ölüyor ve bunun için çok üzgün olsam da, Frankfort'un altmış mil yakınında sizi işe almak isteyen bir kasaba yok. İşe gelmiyorsun. Vardiyanın ortasında çıkıyorsun. Ekstra vardiya için yalvarıyorsunuz, sonra da yerine . Geçen yıl kaç iş kaybettiniz? Bir düzine mi? İki mi? Güvenebileceğim garsonlara ihtiyacım var."

Bay Schumann abartıyordu. Beni otuz yedi mil içinde kimse işe almazdı, bu da onun iddia ettiği altmış milden yirmi üç eksikti. Şu anda bir iş bulmaya çalıştığım Carmel, Indiana, evleri, ofisleri, motelleri ve temizlemek için para alabileceğim diğer her şeyi temizleyen öğleden sonra ve akşam işlerimi tamamlamak için *herhangi bir* sabah erken iş, evimden kırk iki mil uzaktaydı. Ne zaman kovulsam, mümkün olan en küçük artışlarla dışarıya doğru genişledim. Evden ne kadar uzakta çalışırsam, bana ihtiyacı olduğunda anneme dönmem o kadar uzun sürüyordu.

"Ben sorumsuz değilim," dedim. "Sadece annemi hastaneye götürmem gerektiğinde vardiyayı kaçırıyorum. Ben çalışkan, işine bağlı, bir işi olduğu için minnettar olan ve her vardiyaya yetişmek için elinden gelen her şeyi yapan bir çalışanıam."

"Eminim biliyorsunuzdur. Ama denemekle başarmak çok farklı şeyler," dedi patronluk taslayan bir gülümsemeyle. İşletme diplomamı için üniversiteye gitmeye *çalışmadım*. Her gün geldim ve . Diğer garsonların senin boşluğunu doldurmak zorunda kalması adil değil. Ben bir iş yürütüyorum, hayır kurumu değil."

Eminim o dersleri alacak kadar ayrıcalıklıyken bakmak zorunda olduğun ölmek üzere olan bir annen yoktu! Cevap vermek istedim, ama bu

fikrini değiştirme şansımı yok etti. Ona kadar saydım ve kararlı bir şekilde cevap verdim: "Evet, annemi hastaneye götürmek için eve koşturmak zorunda kaldım ve kemoterapi randevularını değiştirdiklerinde bazen vardiyalarımı bile kaçırmak zorunda kaldım. Ama bunu telafi etmek için iki kat çalışmaya hazırım. Annemi duyduysanız, harika bir garson olduğumu da duymuş olmalısınız. Müşteriler beni seviyor, diğer garsonlar da yle." Onlar imkansız bir durumda olduğumu biliyor ve kovulduğumu görmekten nefret ediyorlardı. Kadınlar anladı; zamanın başlangıcından beri bakıcıydık, kayıp kaburga kemiği yüzünden iyileşmeye alışan Adem, Havva'yı kendisine bir elma koparması için ağaca tırmanmaya ikna etti ve o zamandan beri adil seks düşüşü üstlendi. Biz hayatın zor olduğunu ve son derece adaletsiz olabileceğini biliyordu. Merhamet uzun bir yol kat etti.

Kaba bir şekilde, "Ne anlamı var ki? Eğer seni bugün işe alırsam, ikimiz de biliyoruz ki sonunda kovulacaksın. Bazen iki hafta bile dayanamadığını duydum. Tüm o evrak işleri bile başlı başına bir zahmet. Sonra işe alma sürecine başlamam gerekiyor, bu da daha fazla form demek. Sadece garsonlara yk olmuyorsunuz."

Bazen hayatımdan nefret ederdim. Özellikle de günlerde, benden belki on yaş büyük bir adamın masasında otururken, yerel bir devlet niversitesinden işletme ön lisans derecesi sayesinde bu mağazanın ve diğer iki mağazanın mdryken, kapıdan içeri girdiğimde bana kibirli bir şekilde söylediği gibi, yirmi dört yaşında, niversite diploması olmayan, satılabilir birkaç becerisi olan ve yenilerini edinmek için zamanı olmayan ben, masada yiyecek ve üzerimizde bir çatı tutmak için davamı savunmaya indirgenmiştim. annemin yavaş yavaş ve artan acılar içinde ölmesini izlerken. Bay Schumann'ın *evrak işlerinden* rahatsız olması ne kadar korkunç.

"nemli olan şu ki, en azından o iki hafta boyunca ölmek üzere olan anneme yiyecek ve ilaç alabileceğim. Bu sizin için küçük bir şey olabilir ama benim için her şey demek." Kanserden lmek başka bir şeydi. Acı içinde ya da açlıktan ölmek başka bir şeydi. Benim gzetimimde değil.

Ağzını açtı ve tekrar kapattı, gözleri kısılmıştı, ona duygusuz bir pislik gibi hissettirdiğim için kızgındı.

O duygusuz bir pislikti ve beni işe aldığı sürece ona ne hissettirdiğim umurumda değildi. Bu benim tek izin gnmd; her üç haftada bir izin alıyordum ve bu günü evde annemle geçirmem, birlikte geçirdiğimiz azıcık zamanın kıymetini bilmem, o saatlere bir ömür sığdırmaya çalışmam gerekiyordu. Ama dn bir işimi daha kaybetmiştim ve bir işim olduğunu öğrenene kadar eve gitmeye cesaret edemedim.

Özellikle de iki gün önce cep telefonumu fritöze düşürdüğüm ve yenisini almak zorunda kaldığım için, yarın sabah için maaş çekimizi garanti eden bir şey planlanmıştı. Onun yerine aldığım ucuz ve aptal telefon bile bütçemle uzaktan yakından alakası olmayan bir masraftı. Bu konuda kendime hâlâ kızgındım ama o gün üçüncü vardiyamdı, sakarlığım ve yorgunluğum vardı ve annemin bana ihtiyacı olursa diye telefonsuz kalamazdım.

"Üzgünüm ama pozisyon müsait değil."

Sana söylemedi ama ikimiz de duyduk. Yalvarmanın üstünde değildim. Annem söz konusu olduğunda hiçbir şeyin üstünde değildim. "Bay Schumann, lütfen, sadece bana *cha-ahhhhhh*'ı verin!" Başımı tutarak sandalyemde iki büküm oldum.

Bay Schumann sert bir sesle, "Bana histeri krizleri geçirtmeyin," dedi. "Sana güvenemeyeceğimi bildiğim halde seni işe almak için manipüle edilmeyeceğim. Karşılamam gereken bütçeler, çevirmem beklenen kârlar var. Franchise'lar kendi başlarına çalışmazlar. Kendi mağazalarına sahip olma yolunda hızla ilerliyorum." Ben Kambur durdu, sessizce seğirdi ve sarsıldı, "*Ne yapıyorsun?*" diye homurdandı. Sonra, hafiften ve bence oldukça gecikmiş bir endişe vardı, "Doktora ihtiyacın var mı? Cevap ver bana!"

Bildiğime oldukça emindim. Ama ona cevap vermek söz konusu bile olamazdı. Aynı anda başım patlayacakmış, göğsümün üzerinde bir fil duruyormuş ve vücudumdaki tüm deri alev almak üzereymiş gibi hissediyordum,

Midemin derinliklerinde devasa ve kavurucu derecede sıcak bir şey başını bir o yana bir bu yana savurmaya başlamıştı, büyük ateşli bir ejderha uykudan uyanıp kendini bir kafese hapsolmuş halde bulmuştu. Acı vücudumun her yerine saplanıyor, yakıyor ve patlıyordu ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Umutsuzca nefes almaya çalıştım ama ciğerlerim gergin ve sıcaktı, su toplamış gibi yanıyordu ve şişmeyi reddediyordu. Bununla birlikte, dumanın keskin kokusunu ve dilimde külün acı tadını aniden hissettim. Aklıma kalp krizi ya da beyin anevrizması geçiriyor olabileceğim geldi, ki bu da genç ve sağlıklı halimle bana son derece imkânsız ve kesinlikle kabul edilemez görünüyordu.

Panik içinde, acı içinde sandalyeden fırladım, sallantılı bir daire çizerek sendeledim, sonra yere , kıvranıyordum, alevleri söndürmeye çalışır gibi kendimi çırpıyordum, dehşetle düşünüyordum: *Bu olamaz. Annemin bana ihtiyacı var. Bensiz ölecek!*

Onun da benimle birlikte öleceğini tamamen anlamıştım.

Ama ben onun Charon'uydum, ruhumdaki tüm şefkat ve sevgiyle onu Styx nehrinden karşıya geçiriyordum ve Tanrı'nın izniyle onu o karanlık uçurumdan sağ salım ve nazikçe geçirecektim.

Bayılmadan önceki son düşüncem buydu.

Kendime geldiğimde Bay Schumann kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

"Bob, burada neler oluyor?" diye haykırdı görüş alanımın ötesindeki bir kadın, masanın yarısına kadar altına yayılmış, alt tarafına bakıyor ve çeşitli yerlerine yapışmış sakızları belli belirsiz bir tiksintiyle izliyordum. Ya ben bayıldıktan sonra çırpınmaya devam etmişim ya da o beni ayaklarıyla yoldan çekmeye çalışmıştı. İkisine de inanırdım.

"Ona dokunmadım," dedi savunmacı bir tavırla, kapıda duran kişiye bakarak. "Ne bilmiyorum. Bir tür kriz geçirdi ve düştü. O şekilde yere düştü. *Aynen* böyle," diye vurguladı.

Aceleyle zihinsel bir kontrol yaptım: Başım normaldi, kalbim bir metronom gibi düzenli atıyordu, bedenim artık bir Açık ateşte lokum kızartıyordum ve ciğerlerim yeniden çalışmaya başlamıştı ama midemdeki o ateşli ejderha hâlâ öfkeliydi, kuyruğuyla asit ve Mide bulantısı köpürdü. İnleyerek masanın altından kalktım, kendimi oturur pozisyona getirdim ve yüzümdeki saçları kazıdım.

Bay Schumann -belli ki benim "maceramdan" fazladan evrak işi kadar rahatsız olmuş- sert bir şekilde, Artık kalkabilir misiniz?" dedi. Başka bir deyişle, ona daha fazla sorun çıkarmadan önce ofisinden defolup gidebilir miydim?

Yine de nasıl bir sorun yarattığımı hayal bile !

Eteğimi tekrar aşağı çekip düzeltirken, iç çamaşırlarımı başka kimin gördüğünü anlamak için aceleyle kapıya baktım.

Başka bir garson, elli , nazik, endişeli gözlerle. "İyi misin tatlım?"

Başımı salladım. "Sanırım öyle."

"Ben Mae. Kalkmana yardım edeyim," dedi ve ofise girip elini uzattı.

Minnetle kabul ederek ayağa kalktım ve kendimi sabitlemek için dizlerimi hızla kilitledim. Kendimi çok sıcak hissetmiyordum.

"Senin için birini arayabilir miyim?" Mae söyledi.

Başımı hafifçe salladım, o cehennem gibi baş ağrısının tekrar başlamamasını umuyordum. Kimi arayacaktı ki? Annemden başka ailem yoktu ve

sosyalleşmek için. Este, yıllar süren aralıksız taşınma sürecinde yanımda tutmayı başardığım tek arkadaşım. "Ben iyiyim. Bugün yeterince yememiş olmalıyım. Kan şekerim düştü."

Mae nazikçe, "Sana öğle yemeği ısmarlayayım mı?" diye sordu.

O kadar kırılmış görünmediğimi umarak içten içe irkildim. Ama değildim. Eğer sokağa düşersek, arabamda yaşarken annemi geri alabilecek kadar birikmiş param vardı. Parlak bir Yüzümde bir gülümseme, "Ben iyiyim, Mae. Yine de teşekkürler. Gerçekten minnettarım."

Kıdemli olduğu her halinden belli olan bir garsonun varlığının -ona ilk ismiyle hitap etmişti- onu yeniden düşünmeye sevk etmeye yeteceğine karar vererek Bay Schumann'a döndüm ve hararetle, "Lütfen Bay Schumann, işe ihtiyacım var. Size bunu kanıtlamam için bana sadece bir hafta verin-"

"Eğer yürüyebilecek kadar iyiysen, kapı orada. Onu kullan." Çıkış yolunu işaret ederek sözümü sertçe kesti. Sanırım Mae ona pis bir bakış atmış olmalı, çünkü isteksizce ekledi, "Yine de, eğer yeterince iyi değilsen ... of Elbette size bir ambulans çağırırız." Sözleri belli belirsiz bir mırıltıya dönüştü, bunları söylediğine o kadar içerlemişti ki, ancak ofisinde eteği yukarı kalkmış şekilde yerde baygın yataarken görülen bir kadının tesis içinde ölmesine izin veremezdi. Bunun için bir tür evrak işi gerekebilirdi.

Karnımdaki ejderha alev püskürtmek için o anı seçti ve bir elimi karnıma bastırarak ezici migren ve yanma acısının geri dönmesi için kendimi hazırladım, ama gelmedi. Kilitlenme

Onunla bakışarak, sessiz bir hiddetle, "Ben iyi bir insanım ve çalışkan biriyim. Annemin hastalığı ne benim ne de onun suçu. Ben sadece artık bu ayrıcalığa sahip olmayana kadar ona bakmaya çalışıyorum. Beni işe alacaksınız ve kendimi kanıtlamam için bana bir şans vereceksiniz!"

"Onu işe al, Bob," dedi Mae sessizce. "Bir yolunu ."

Tanrım, bende ciddi bir sorun var diye düşündüm, dehşete düşmüştüm, Çünkü bir an için gözlerinde parıldayan alevler gördüğümü sandım. Sonra kayboldular, ama bakışları garip bir şekilde cam gibiydi, "Elbette, Bayan Grey. Yarın başlayabilir misiniz? Kahvaltı vardiyası mı?"

Belki beynimde tümör vardır ve Vay canına, Mae'nin patron üzerinde büyük etkisi var düşünceleri kafamın içinde çarpıştı. Eğer bir tümörüm varsa, yavaş büyüyor olsa iyi olurdu. "Oh, evet," diye haykırdım. "Çok teşekkür ederim. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

İkimiz de yapacağımı biliyorduk. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Mae de bunu biliyordu ama benim gibi onun da bir zamanlar umutsuzca yardıma ihtiyacı olduğundan şüpheleniyordum. Yardım almasını ve bir gün benim de onun iyiliğinin karşılığını verebilecek bir konumda olmamı umuyordum.

Çantamı ve anahtarlarımı toplayıp sıcak bir gülümsemeyle yaşlı kadına bolca teşekkür ederek aceleyle dışarı çıktım.

Arabama - 177.000 milde, bolca ezik ve eksik bir çamurluğu olan eski bir Corolla - iyiydim.

Çoğunlukla. Hâlâ alışılmadık bir şekilde, çılgınca duygusal hissediyordum. Regl olduğumda bile, sadece biraz sinirli olurum. Biz Grey'ler istikrarlıydık, pragmatik kadınlar; abartılı duygular yok, karınlarımızda ateşli dişi ejderhalar yok.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde kaygısız kahkahalar yükseldi ve ön camdan baktığımda, benden birkaç yaş küçük iki kadının, az önce park ettikleri parlak bir BMW'den indiklerini gördüm; üzerlerinde Purdue kız öğrenci birliği ceketleri, bana ve anneme bir aylık yiyecek alabilecek kıyafetler ve ellerinde anında rehin verebileceğim cüzdanlar vardı.

Hayatlarının olduğunu hayal etmeye çalışarak baktım. Ölen anneleri yoktu. Ezici bir borç yok. Diploma için çalışmak, arkadaşlarla parti yapmak. Özgür. Hafif. Neredeyse ağırlıksız; bol fırsatlar ve sınırsız seçeneklerle dolu bir yaz esintisinde sürüklenen parlak, yüzen tüyler.

Onların nasıl bir dünyada yaşadıklarını anlamaya başlayamazdım, mutlu, akılsız pop müzik dinlemeye daha fazla dayanamazdım ve zaten bunun bir anlamı da . Hayatım neyse . Motoru çalıştırmak için anahtarı gerekli üç kez çevirdim ve motor tekleyerek canlanırken telefonum çaldı.

Cevap verdiğimde bir adam "Zoey Grey'le mi görüşüyorum?" diye sordu.

Sesinin tonundaki bir şey tüylerimi diken diken etti; her zamanki iğneleyici *Zo'ymuşum* gibi bile. Hayır, biri adımı her karıştırdığında yaptığım gibi. "Evet, öyle."

"Ben Frankfort İtfaiyesi'nden Tom Harris-"

"Kim olduğunuzu biliyorum. Eskiden sana ve ekibine öğle yemeği servisi yapardım." Dört iş önce. "Sorun nedir?"

"Eve gelmen gerek. Şimdi."

Toyota'nın zorlanan motorunu zorlarken, trafikte pervasız bir cüretle zig zag çizerken, bilinen tüm trafik yasalarını ihlal ettim.

Tom telefonda bana yangın için evime çağrıldıkları dışında bir şey söylemedi.

Kırk iki millik çılgınca bir koşuşturmayı, bunun sadece küçük bir mutfak yangını olduğuna ve kolayca kontrol altına alınabileceğine kendimi inandırarak geçirdim. Kiracı sigortası konusunda yalan söylediğim için -tamam, evrakta sahtecilik de yapmıştım ama ölen annemi hatırlıyorum- mevcut kira kontratımızı güvence altına almak için onarım masraflarını karşılamamanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Gelirimi artırmanın ve ev sahibiyle anlaşmanın çeşitli yöntemlerini düşünürken (yangını yakında öğrenecekti, herkes kasabamızdaki herkes hakkında konuşurdu), içimde bir yerde, korkutucu derecede karanlık ve hareketsiz bir yerde, annem hayattaymış, bir itfaiyecinin kollarında ya da bir sedyede battaniyelerin altında beni bekliyormuş gibi davranmaya devam etmek için sadece zaman, dakikalar ve kilometreler satın aldığımı biliyordum. Hayat devam edecek ve umudumu ya da akıl sağlığımı daha da kırılgan hale getirecek başka bir şey olmayacaktı.

Evimizden iki blok ötede bir dur işaretinde neredeyse yıkılıyordum. Giyin frene bastım ve oturdum, bastırılmış hıçkırıklarla boğuldum, öfkeyle göz kırptım, sürücüler arkamda tıkanıp öfkeyle korna çalmaya başlarken kendimi toparlamaya çalıştım.

Sonunda tekrar ilerledim, ancak sokağımın barikatlarla kapatıldığını, üç itfaiye aracının sokağı kapattığını ve bir düzine itfaiyecinin yorgun, isli bir yarım daire şeklinde durup evimin kömürleşmiş enkazına baktığını gördüm. Aval aval bakan komşular çimenlerin üzerinde başlarını sallayarak dolaşıyorlardı. *Zavallı Zo Grey*, derlerdi. *Hiçbir zaman çok şeyi olmadı ve şimdi hiçbir şeyi yok, hem de hiç*. Ve kendi hayatları hakkında daha iyi hissedilerdi.

Emniyet kemerimi çözmek ve kemerimi açmak için defalarca beceriksizce girişimde bulunmam gerekti.

Kapıyı açtığımda ellerim çok kötü titriyordu ama sonunda başardım ve evimizin dumanı tüten harabesine şaşkınlık ve dehşetle bakarak sokakta yürümeye başladım. Sigorta şirketi buna tam bir kayıp diyecekti. Tabii ev sahibinin gerçekten sigortası varsa ve beni dava etmeyi planlamıyorsa. Sıraya girebilirdi.

İtfaiye şefi beni karşılamak için aceleyle ileri atıldı. "Zoey, tatlım, çok üzgünüm," dedi sessizce.

Bakışlarımı için için yanan yığından çekerek gözlerini aradım. "Ama sen bulamadın-" Birkaç kez yutkunduktan sonra

"Bir ceset mi?"

Tom ağzını açtı ve tekrar kapattı, omzunun üzerinden hâlâ tıslayan kalıntılara baktı, sonra da ona söyletmeyeceğimi umarak bana döndü.

Ellerimi iki yana açıp tırnaklarımı avuçlarıma geçirerek daha güçlü bir sesle, "Bir ceset buldunuz mu?" diye sordum.

nefese kaldı. "Çok sıcak yandı. Çok hızlı. Hiç şansı yoktu. Elimizden gelen her şeyi yaptık. Biz buraya geldiğimizde çatı ve duvarlardan üçü çoktan çökmüştü. Dördüncüsü de biz hortumları hazırlarken çöktü. Hayır, bir ceset bulamadık. Henüz. Ama Zoey," diye ekledi usulca, "bulacağız."

"Zo," diye düzelttim onu uyuşukça. "Hayır gibi." Yapacaklarını biliyordum. Annem yardımsız yürümekte zorlanıyordu; kanser kemiklerine yayılmıştı. Artık yemek pişirmiyor ve evden hiç çıkmıyordu. Bana daha fazla endişe verecek değildi.

O sabah yanağından öpmüştüm, akşam yemeğinde Alfredo makarna sözü vermiştim.

-her zaman yüksek kalorilidir, kanser aç bir sürtüktür- ve geçen yaz yaptığımız son kavanoz çilek reçeli ile doldurulmuş dondurma. Ne kadar önemsiz olursa olsun, herhangi bir nedenle bana ihtiyacı olursa beni aramasını söyledim. Birlikte geçirdiğimiz nadir günlerden birinde görüşmeye gitmek zorunda kaldığım için özür diledim, o da benim gitmemi gerektirecek kadar hasta olduğu için özür diledi. Bu sabah evimizde çok fazla sevgi vardı. Her zaman vardı.

Tom'un arkasından hayatımın közlerine, parçalanmış, kararmış kırı ve kırı yığınlarına, kurşuni Mart gökyüzüne süzülen küllere bakıyor, annemin artık kanserden ölmediğini anlamaya çalışıyordum.

Joanna Grey ölmüştü.

Gidecek bir yerim, uyuyacak bir yatağım ve ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Üzerimdeki kıyafetler ve kolumdaki çantadan başka hiçbir şeyim yoktu. Kısa bir süreliğine diş fırçam, tamponum ya da kulak çöpüm olmadığı, sabun ya da şampuanım bulunmadığı -ve Tanrım, bu şeyler çok pahalıydı- gibi anlamsız gözlemlere takıldım ve sonra dünyamda gerçekten önemli olan sayısız acı verici eksikliğin çetelesini tutmaya daldım.

Birlikte yaşadığımız hayata dair tüm izler yok olmuştu. Fotoğraf albümlerimiz, eski dizüstü bilgisayarımız, günlüklerim, ucuz hatıra eşyaları ve magnetler

Eyalet eyalet gezerken çeşitli Cracker Barrelsler, doğum günü kartları, yıllar boyunca farklı vardiyalarda birbirimize bıraktığımız aptalca notlar ve çizimlerden oluşan steno defterleri, o çok hastalanmadan önce

İşe. Tanrım, eski telefonum! Annem bulut depolamaya karşı duyduğu derin güvensizliği bana da aşılamıştı. Bana bıraktığı her fotoğraf, her sesli mesaj ve mesaj gitmiş, sahip olduğum tek akıllı telefonu kaynar yağ kazanına attığım anda yok olmuştu.

Sanki annem, arkamızda hiçbir iz bırakmamaya dikkat ederek kasabadan kasabaya kaçarken, kendimizi silmek için o kadar özen gösterdiğimiz hayattan nihayet tamamen ve tamamen silinmiş gibiydi. Bu katlanılamayacak kadar çoktu. Onun giysilerinden bir parça bile yoktu. Burnumu gömecek, bana hayat veren kadının kokusunu içime çekecek bir şey yoktu.

Güvenliğin, sevginin, ait olmanın, evin enfes parfümü. Onu hatırlayabileceğim ya da hıçkırığa hıçkırığa ağlarken kalbime sarılabileceğim hiçbir şey yoktu.

Her şey-ash.

Tom nazikçe, "Annen alevler ona ulaşmadan çok önce dumandan zehirlenerek öldü," dedi.

Ellerimi tekrar yumruk yaparak, yalanının nezaketine acı acı . Tom Harris iyi bir adamdı.

Ama ben daha iyi biliyordum.

Bay Schumann'ın ofisinde hissettiğim şey annemin yaşadığı ölümdü. Vücudumun alev almak üzere olduğu hissi, ciğerlerimin sıkı ve sıcak olması, su toplamış gibi yanması, şişmeyi reddetmesi, yanık kokusu duman ve dilimde külün acı tadı. Açıklamak imkansız olsa da, annemin ölümünü deneyimlemiştim, sanki sevgimiz o kadar derin, o kadar güçlüydü ki, empatik olarak, daha az bir dereceye kadar, son, korkunç hayatının anları. Evimizin alevler tarafından yutulduğu o anda yaşadıklarım için başka bir açıklama bulamıyordum.

Annem kolay ölmemişti.

Eski cadılar gibi Joanna Grey de diri diri yanmıştı.

"Anne," diye fısıldadım ve ağlamaya başladım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Alisdair

Bir zamanlar geçmişimi giyerdim, dikenli bir ta, bir tövbe pelerini.

lmeyi hak etmeyenleri öldürdüm, sahip olduklarına göz diktim ve asla benim olmaması gerekenleri aldım, arkama bile bakmadan yağmaladım. Vahşi bir adam olarak yüzyıllar boyunca yolumu dvdim, irademe boyun eğmeyen her şeyi toza dönüştürdüm.

şimdi, o yüzyılları düşünecek zamandan başka bir şeyim yokken, kendimi görüyorum kim ve ne olduğum için, ve kaderimi hak ettiğimi biliyorum. Yine de düşmanımın ellerinde değil, çünkü düşmanım benden daha iyi değil. daha büyük ceza.

Yine de bir zamanlar birbirimize .

Sanırım insanlar benim gibi tek kişilik hücrelere kapatılsalar ve yeterince uzun bir süre kendileriyle yüzleşmeye zorlansalar, ya umutsuzluğa kapılıp sefil varoluşlarını sona erdirecekler ya da lanet olası bir ipucu bulup evrim geçirecekler.

Umutsuzlukla istemeyerek tanıştım, tekmeleyerek ve öfkeyle o karanlık, yiyip bitiren girdabın içine sürüklendim.

Varlığım sona erecek - sonsuza dek reddedildiğim bir kurtuluş.

Umutsuzluktan tiksindim, onu hor gördüm, onu tüm duygular gibi algıladım: zayıflık. Ona karşı mücadele ettim, onu yok etmek için güçlü ekicimi salladım.

Ben mücadele ettikçe, umutsuzluk daha da inatçı bir hal aldı.

Sonunda, savaştan yorulmuş, hayatımın kanlı enkazından kaçınmak için gözlerimi kapatmaktan bıkmış bir halde ekicimi bıraktım ve onları açtım. Geniş.

Umutsuzluk uçurumu bana baktı, ben gözüümü kırpmadan baktım. Sonra bir kahkaha atarak o dipsiz delilik deryasına atladım.

Şaşırtıcı bir şekilde, uçurumun bir dibi olduğunu gördüm ve o acımasız uçurumun derinliklerinde durgun yeri keşfettim.

Orada, umutsuzlukla savaşılamayacağını anladım.

İçinde farklı şekilde yürümek gerekir. Bataklik yüzeyinden geçer gibi hafifçe yana doğru adım atmak gerekir ve yana doğru adım atmaya devam ettikçe bu, zamanın kendisinden daha eski bir tür içgüdüsel dansa dönüşür. A Sizi anın ötesine, ruhunuzun karanlık gecesinden şafağa taşıyabilecek bir dans.

Çünkü ruhunuz, bilerek doğduğunuz o yavaş, kesin adımlarla, varlığınızın özüne kazınmış adımlarla ilerlerken, kim olduğunuzu, kim olabileceğinizi en ince ayrıntısına kadar hatırlamaya başlarsınız Farklı koşullar ve henüz kim , çünkü mümkün - nefes aldığınız her kırılğan taze şafakta - yeniden seçmek.

Bununla birlikte, kendi kendine verilen cezaların, geri alınamayacak eylemler için duyulan pişmanlıkların kıyafetlerini giyerek yeni bir yol çizmek imkansızdır. Asla unutulmayan ve ruhunuzun ebediyen bir parçası geçmişten vazgeçmelisiniz, ancak bu sadece kozanın kelebekten önce geldiği şekilde olmalıdır.

Bazıları hareketsizlik ve dansın birbirine zıt olduğunu düşünür.

Bunlar aynı madalyonun iki yüzüdür ve bu madalyon hayatın para birimidir.

Nasıl sakın olunacağını öğrenmelisiniz. Dansı hatırlamalısınız.

O halde, var olmaktan daha fazlasını yapmak için -gerçekten yaşamak için- her ikisini de aynı anda nasıl yapacağınızı öğrenmelisiniz.

Watch Hill'e yaklaşan genç cadı hareketsizlikte ustalaşmıştır.

Ama dans etmeyi öğrenmemiş. Müziği kanında bile duyamıyor.

Düşmanım onu bekliyor.

Yavru Cailleach'in beni bir kez bile görmeyecek olması şeytani eğlendiriyor, ancak beni kesinlikle görecektir.

Bir zamanlar herhangi bir savaş alanında en çok korkulan savaşçı olan ben Ona yardım edecek gücüm yok ve yakında o da benim gibi hayatı .

*Sonu olmayan
cehennem.*

OceanofPDF.com

Pazar, 10 Nisan

Uçağım New Orleans'a indiğinde karanlık, karışık duygular yumağıydım. Yangının çıktığı günden beri kontrolden çıkmışlardı. Pragmatik, istikrarlı Zo gitmişti. Annemin ateşli mezarının küllerinden vahşi bir şey doğmuştu.

Yaşadığım korkunç, tamamen açıklanamaz hisler Annemin ölümünü bir şekilde paylaşmıştım ama o anda karnımda doğan huysuz ejderha ne gitmiş ne de sakinleşmişti. Aksine, her geçen gün daha da hırçınlaştı ve daha da dengesizleşti. Son zamanlarda her şeyi yaptığım gibi bu huysuz cehennemi de kedere bağlıyordum.

Akşam gökyüzü çivit mavisi ve orkide rengindeydi; yakın zamanda yağan yağmurun gümüşleştirdiği şehir ise lavanta rengi kum, begonviller, neon tabelalar ve hafifçe çürüyen mimariden oluşuyordu. Yarın öğleden sonra Louisiana'daki Divinity'ye gitmeden önce geceyi geçireceğim Hotel Monteleone'ye doğru dar arnavut kaldırımli sokaklarda ilerlerken, taksi şoförümün şehirde kaçınmam gereken yerleri saymasını dinledim. New Orleans büyülüydü, tadına varılması gereken sayısız deneyim ama yalnız bir gezginin şehrin bazı bölgelerinden uzak durması gerektiği konusunda uyarıyordu. Otelimden ayrılmaya pek niyetim olmamasına rağmen bu bölgeleri zihnime not ettim.

Eğer bu gece de önceki geceler gibi olsaydı, yatakta ağlıyor, ne yapacağıma karar vermeye çalışıyor, üç yeni iş bulup hayatımın geri kalanında annemin hastane masraflarını ödemek için canımı dişime takarak çalışmaktan başka bir seçeneğim varmış gibi davranıyor olacaktım. Ben geleceğimi riske atmayı kabul edene kadar tedaviyi reddetmeye başlamışlardı.

hesaplar benim adıma. En azından artık kovulmayacaktım. İşte bu iç karartıcı parlak nokta vardı.

Monteleone, beni içeri buyur eden kusursuz kapıcıların eşlik ettiği, özenli pervazlarla süslenmiş zarif bir fildişi Beaux- Arts oteli olarak kirli sokaktan yükseliyordu. Resepsiyonda kaydımı yaptırdıktan ve dönen Carousel Bar & Lounge'a (çok havalı) ve Criollo adlı restorana (benim ödeme seviyemin çok üstünde) göz attıktan sonra

James Balfour'un benim için ayırdığı konaklama lüks bir yerdı. Avukat, Frankfort, Indiana'dan New Orleans'a seyahatim için hiçbir masraftan kaçınmamış, business class biletimi Eudora Welty süitiyle birleştirmişti. Geniş yatak odasından derin bahçe küvetli mermer banyoya ve Mississippi Nehri'ne bakan davetkâr salona kadar şaşkın bir sessizlik içinde dolaştım, ara sıra durup merakla elimi bir lambanın serin kristalleri, bir sandalyenin pelüş kadifesi üzerinde gezdirdim.

Annem ve ben hiçbir zaman fazla bir şeye sahip olmadık ve şimdi antikalar ve avizelerle döşenmiş zarif Eski Dünya otel odasında, New Orleans'tan birkaç saat uzaklıktaki küçük bir kasabaya yolculuk etmek üzereydim. Uzak bir akrabam olan Bay Balfour kısa süre önce ölmüş ve bana avukatın telefonda konuşmak istemediği bir miras bırakmıştı.

Bay Balfour soyun anne tarafından geldiğini açıklayana kadar huzursuz olmuşum. Annem ailem hakkında hiç konuşmazdı. Ailem hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Annemin babam hakkında söylediği ve söylemediği şeylerden bildiğim -daha doğrusu yüksek bir kesinlik derecesiyle şüphelendiğim- birkaç şeyden biri de hayatımın ilk on beş yılında sürekli bir küçük kasabadan diğerine, bir eyalet öteye ya da üç eyalet yukarıya, sonra yeni bir kasabaya, her zaman ülkenin kuzeydoğusunda ve genellikle Orta Batı tarım arazilerinde ya da Batı Virginia dağlarının eteklerinde taşınarak kaçmamızın nedeninin o olduğuydu.

Babamdan bahsetmek bile annemin gözlerine günlerce süren bir karanlık getirirdi. Sonra bir şey oldu - öldüğünü ve annemin de bunu öğrendiğini sanıyordum - ve aynı evde daha uzun süre kalmaya başladık. yer. Ortaokul ve lise yıllarımın tamamını Brownsburg, Indiana'da, bir zamanlar dördüncü sınıfın bir kısmını ve yedinci sınıfın tamamını okuduğum aynı lisede geçirdim.

Bay Balfour kendisiyle görüşmem için ısrar ettiğinde, firmanın ve şehrin varlığından emin olmak için araştırma yaptıktan sonra -her ikisi hakkında da internette çok az bilgi olmasına rağmen- kaybedecek bir şeyim olmadığına karar verdim ve

Muhtemelen kazanacak bir şey. Annemin çok bir kuzeninin bana bir şey bırakmış olması muhtemeldi.

Kederden uzaklaşmak için çaresizdim ve yangından sonra kiraladığım, yerdeki şişme yatakta dönüp durduğum sıkışık, mobilyasız stüdyoda bir gece daha geçirecek durumda değildim, ne kadar mantıksız olsa da bu seyahatin küçük bir maddi kazanç sağlayabileceğine karar vermiştim. Bunu kesinlikle kullanabilirim. Joanna Grey'in kalıntılarını bulduklarında, Tam boy bir cesedin çok küçük bir parçası olmasına rağmen, cenaze evi yakma için benden tam talep etti ve neredeyse birikimimi silip .

Çantamı yatağın üzerine bıraktım, sahip olduğum birkaç kıyafeti dolaba astım, banyo malzemelerimi yerleştirdim ve annemin küllerinin bulunduğu vazoyu yavaşça şifonyerin üzerine koydum. Ondan bana kalan tek şey buydu ve onu kişiliksiz, boş stüdyoda geride bırakmak istemiyordum, birinin onu da benden alabileceği yönündeki mantıksız korkuyu bastıramıyordum. Yere çökerek

Küvetin kenarında, yüzümü ellerimin arasına gömdüm, haftalardır ilk kez gerçek bir yatağa girme arzusuyla yanıp tutuşuyordum; yorgunluk uykuya dalana kadar orada ağlayacaktım.

Hissettiğim kederden daha acı verici olan, bazen çöken utanç verici rahatlama dalgalarıydı, çünkü annemin hayatını sona erdiren yangın, kanserin vücudunun hangi bölgesine saldıracağı, ne kadar acı çekeceği, ne kadar acı çekeceği konusundaki bitmek bilmeyen, içimi kemiren korkularımı da sona erdirmişti.

onun ve benim hayatımız daha acı verici hale gelecekti. Doktorların bize söylediği gibi beynine kadar ilerleyip ilerlemeyeceği. O da benim gibi bundan çok korkuyordu. Durumumuz kötüydü ve bitmeden daha da kötüye gitmeye mahkumdu.

Olmamıştı.

Her şeyi bitirmeye niyetlendiğimiz bir romanın başucundaki kitap ayracının ortasında, aniden ve hiçbir uyarı olmadan sona erdi. Onun için geldiğini bildiğim ölüme o kadar odaklanmışım ki, başka bir ölümün onu benden daha erken alabileceğini bir kez bile düşünmemiştim. Bu adil değildi. Saçmalıktı. Bu beni bazen o kadar öfkeliyordu ki kafamın patlayacağını hissediyordum. Aldatılmışım; zamanı gelmeden benden çalınmıştı. Hayatımızın parametrelerini anlamıştım: Annem kanserdi ve en az bir yıl daha yaşayacaktı. Bu süre için *planlarımız* vardı. Beklediğimiz vedalaşma gerçekleşmemişti. Bana babam hakkında daha çok şey anlatacağına söz vermişti, ölmeden önce Griler hakkında bilmem gereken şeyler olduğunu söylemişti.

Bir lütuf, diye düşünürdüm sonunda, şafağın gözlerim kamaşmış, pamuk beyinli saatlerinde, gözyaşlarım kurduktan sonra. Eğer yaşasaydı, geleceğin onun için, ikimiz için de ne korkunç şeyler getireceğini biliyordum.

Yine de kemiğe kadar işleyen nimetler vardır.

Bana söz vermelisin, annem son aylarda ısrar etmeye başlamıştı, ben benim için üzülmeceğine dair. Zaten çok ağır bir bedel ödedin.

Yaşa, sevgili Zo. Yaşa. Hayatında bir kez olsun sorumsuz ol. İflas et ve önüne çıkan her fırsatı değerlendir. Bir koca bul, çocuk yap. Harika bir anne olacaksın!

Annem ölmeden önce umutsuzca bir torun sahibi olmak istemiş, bunu hevesle teşvik etmişti. Ufukta bir koca olmadan bebek sahibi olmamla ilgili hiçbir sorunu olmadığını açıkça belirtmişti. Sadece biz, üç kuşak Grey kadınları olacaktık. O bu kadar hastalanmadan önce, bir gün bunu yapabileceğimi sık sık düşünürdüm. Hayatımızı seviyordum. Nereye inersek inelim, hangi kasabada olursak olalım, her zaman bir parça toprak bulduk, bir bahçe yetiştirdik ve bir tür iş bulduk. Ben sevdim paylaştığımız bağ, ne olursa olsun onun dünyaya bakışındaki canlandırıcı yol İşler ne kadar ve anne olmayı dört gözle bekliyordum. Kendi çocuğumu kucağıma almanın mutluluğunun diğer tüm mutlulukları gölgede bırakabileceğini hayal ettim.

Kızım ya da oğlum için yapamayacağım hiçbir şey, onların güçlendiğini, geliştiğini, sevdiğini ve sevildiğini görmek için ödemeyeceğim hiçbir bedel olamazdı. Bunu paylaşmak için

Annemle yaşadığım deneyim kanımda neredeyse karşı konulmaz bir çekim yaratmıştı.

Ama Joanna Grey, sessiz ve hayatın pek çok armağanına minnettar, peşine düşülmüş ve avlanmış ama neşeli ve nazık, bedeni zayıf ama iradesi güçlü, asla bir torun sahibi olamayacaktı. Bu dileği ve sayısız diğer dileği yerine getirememiştim. Onu kurtarmayı başaramamıştım. Onun yanında olma, elini tutma, ona ne kadar derinden sevildiğini, annelerin iyisi olduğunu söyleme, böylece duyduğu son dünyevi sözlerin kalbini ısıtan ve ruhunu rahatlatan sözler olmasını sağlama adanmışlığını başaramadım. O güzel gecede onu nazıkçe rahatlatmayı başaramadım.

Başımı savurdum, bu düşünceleri susturdum. Çok yakında, başa diğer dikenli kümelerle birlikte geri döneceklerini biliyordum, bu yüzden küvetin kenarından kalktım ve aynadaki yansımama baktım. Işıltılı kehribar gözler bana bakıyordu ve ben onların içindeki sınırı, vahşiliği, açlığı biliyordum. İhtiyaca en yakın olduğum andı. Genç yaşta hiçbir şeye ihtiyaç duymamayı öğrenmişim; hayatınız her zaman bir anda yok olurken bu daha kolaydı. Aceleyle toplanmış bir arabanın arka lambaları.

Kendime Criollo'da bir akşam yemeği ısmarlamak gibi düşüncesizce bir karar verdim, bu da değişken duygularımın bir başka kanıtı oldu. Biriktiriyor

olmalıydım

sahip olduğum her kuruş, ama bir zamanlar sahip olduğu ağırlığı taşıyamalıydı. Risk almak, bu riskten zarar görebilecek tek kişi olduğunuzda daha kolaydı ve savurganlıktan kurtulmak için birkaç hafta boyunca ton balığı konserveleri ve kraker kutularıyla yaşayabilirdiniz.

Duş aldım, saçımı ve makyajımı yaptım, sonra aldığım iki yeni elbiseden birini giydim. İki çift kot pantolonum, beş gömleğim, yedi çift iç çamaşırım ve biri beyaz, diğeri siyah iki sütyenim vardı. Sahip olduğum her şeyi taşıyarak seyahat edebilirdim. Garip bir duyguydu. Aile yok, az eşya var, ev yok. Annemin olmadığı bir dünya düşünemiyordum. Kendimi görünmez hissediyordum. Görülmek için açlık çekiyordum. Dokunulmak. Kendimi ne kadar ölü hissettiğime karşı canlı hissetmek için.

Boynuma, yangının olduğu gün taktığım kehribar kolyeyi taktım, uyumlu küpeleri ekledim, sandaletlerimi giydim, çantamı aldım ve yengeç keki ve kerevit yiyeceğim, belki Criollo'nun efsanevi ekmek pudingini deneyeceğim, bir içki içeceğim ve menüde tatlı ve çikolatalı bir şeyler bulacağım otel restoranına doğru yola çıktım.

Anneme sorumsuz olacağıma dair söz verememiştim. O kadar uzun zamandır bizimle ilgileniyordum ki, başka bir yol bilmiyordum. Ne de ben Kendimi iflas başvurusu yaparak borçtan kurtulmaya ikna ettim çünkü ben bir sansar değildim. Henüz. Belki birkaç yıl angarya çalıştıktan sonra bıyıklarımı (ve taşaklarımı) kesip bir şekilde sıvıştım.

Onu üzmemek mi? İmkansız.

Ama benden istediği şeyin en önemli kısmını yerine getirebilirdim. Kalbimin derinliklerinde bildiğim şey, onun için önemli olan tek şeydi, eğer bir yerlerde, görünmeden, oyalanıyor ve beni izliyorsa.

Yaşa, sevgili Zo. Yaşa.

Daha sonra, o gece Criollo'ya girdiğimde garip bir şekilde sanki bir sosyete balosuna katılıyormuşum gibi hissettiğimi ve açıklanamaz bir nedenden ötürü pırlantanın ben olduğumu hatırlayacaktım. Nedenini de bilecektim.

Hostes bana masama kadar eşlik ederken gözler beni takip etti ve beni izleyen erkeklerin çoğunun çekici bulduğum tipler olduğunu görmek beni memnun etti.

Biriyle çıkmak için hiç zamanım olmadı. Bekâretimi kaybetmek, düşünmemeyi tercih ettiğim korkunç ve garip bir olaydı ama beni tekrar denemekten caydırmamıştı. Aksine, seçim sürecimi geliştirdi. Artık erkek yoktu. O zaman bile erkeklerden hoşlanıyordum. Bir daha asla kötü seks yapmadım. O zaman karar vermiştim.

Gelecekte seksi tamamen kendimle, olmasını istediğim şeyle ilgili yapacağımı *söyledim*.

Bir ilişkiye ayıracak vaktim yoktu ama kendim için bir şeye, tamamen bana ait ve sadece benimle ilgili bir şeye ihtiyaç duyduğum geceler oluyordu ve bunu o kadar çok arzuluyordum ki neredeyse çıldıracaktım.

Seks, patlamak üzere olan bir sistem için uygun bir musluk olduğunu kanıtlamıştı.

Çok sık ihtiyacım olmuyordu. Bazen altı, yedi, hatta sekiz yapardım. Baskı tekrar artmadan aylar önce ve sadece bedenim ve sadece bir yanılsama olsa bile, bir süreliğine görüldüğümü, okşandığımı, el üstünde tutulduğumu hissetmek için açlık çekiyordum. O gecelerde, doğru adamı aramak için gergin ve değişken bir şekilde dolaşırdım; şehvetin damarlarımda yanmasına neden olan, sadece ilk isimleri değiş tokuş etmeye istekli, kişisel konuşma yok, şart yok ve kesinlikle yarın yok.

Onları bulmak kolay değildi. Benim bir tipim var; kendine sahip, güçlü, çekici erkeklerden hoşlanıyorum ve onların biraz kenarları, biraz vahşilikleri olmasını seviyorum. Gizli derinlikler, katmanlar, tanımlanamaz bir ... *daha fazlası*. Uzun boylu, esmer ve kaslı olanları da severim. Kendimi şımarttığım nadir durumlarda, yıldızlara ateş ederim.

Bazen açlığını çektiğim meyveyi bulmam günlerimi alırdı ama bu gece restoranın etrafına bakarken hayret ettim; dut tarlasına düşmüş gibiydim. Ya öyle, ya da erkekler daha karanlık, daha sıcak ve Derin Güney'de daha çok hoşuma gidiyor.

Zamanı boşa harcama konusunda her zaman tetikte olan ben, beni asla bir siren çağrısını mükemmelleştirmiştim. Kararımı verdiğimde, adama "Bak" diye düşündüğüm şeyi verirdim ve kendimizi onun yatağında, bir duvarın dibinde, bir banyo kabininde, annemle evde olmadığımız herhangi bir yerde bulurduk.

O kadar da iyi olduğumu düşünmüyorum ama erkekler bakır rengi kestane rengi uzun saçlarımı ve sıra dışı altın rengi gözlerimi takdir ediyor gibi görünüyor. Temiz, sağlıklı bir var ve her zaman yapımdan çoğunlukla memnun olmuşumdur. Vücudum sıkı çalışmaktan dolayı güçlü, zayıf ve 1.80'lik bedenime göre orantılı.

Ancak, başarı oranımın görünüşümle pek ilgisi olduğunu sanmıyorum. Erkekler biraz ... şey, kolay. Biz kadınlar çoğunlukla biriyle yatmak istediğimizde bunu başarabileceğimizi biliriz. Erkeklerin böyle bir güvencesi yok ve birçoğu bugünlerde bir kadına çok agresif bir şekilde asılmanın başlarına bir sürü bela açabileceğini anlamış görünüyor. Bu yüzden ilk hamleyi yaparak onlar için riski ortadan kaldırıyorum. Bunu yapmak hoşuma gidiyor. Kendimi güçlü, kendi seçimlerini yapan, kontrolü elinde tutan bir kadın gibi hissettiriyor.

Bu basit bir bakış, gerçekten, gözlerime yerleştirmesi kolay, belki de Bunu yapmak için zamanım olduğunda, contam patlamak üzere oluyor. Daha fazla insanın bunu yapmamasına şaşırıyorum. Özellikle de kadınların. Bir keresinde bunu bir iş arkadaşıma açıklamaya çalışmışım, o da bana şaşkın şaşkın bakmıştı; kimsenin bakışları okuyamayacağını ve gözlerin konuşmadığını söylemişti.

Evet, öyle. Çok fazla, çok sık söylüyorum. Nadiren bir insanın bakışlarıyla buluşurum, burunlara odaklanmayı tercih ederim, irisleri ve göz bebeklerini bulanıklaştırırım. Nadiren Bir insanla bakışlarımı kilitlediğim zamanlarda, bazen imgeler, nadiren de hoş duygulardan oluşan karmaşık bir duygu karmaşasına kapılma eğilimindeyim.

Eğer bir erkek bana bu kadar bariz, cinsellik yüklü, seni mahvetmek istiyorum bakışı atsaydı, kendimi kaybederdim. Hiçbiri yapmadı. Yine de umuyorum.

Karides, mavi yengeç ve avokadodan oluşan bir meze eşliğinde odayı inceledim, bakışlarım masadan masaya dolaştı, yanlardaki daha küçük, daha özel yemek odalarına baktım, asla uzun süre kalmadım. Bir değişiklik olarak, karnımdaki ejderha sakın, memnun, hatta sanki planlarımı yumuşak bir şekilde onaylıyormuş gibi görünüyordu. Muhtemelen sonunda ağlamak dışında bir şey yapmak üzere olduğum için minnettardı. Eğer öyleyse, bu paylaştığımız bir duyguydu.

Üst katta lüks bir süitim, bir kral yatağım, iki kişi için yeterli büyüklükte bir jakuzili banyom ve kocaman bir duşakabinim vardı. Hepsini boşa harcayacak değildim.

Annem beni fırsatları değerlendirmem için teşvik etmişti ve Criollo kesinlikle bu fırsatlarla doluydu. Kararımı daraltmakta zorlanıyordum ve daha önce hiç böyle bir sorun yaşamamıştım. Eğer Frankfort kıtlıksa, New Orleans bir şölendi.

Yaşlı bir adam vardı, kırk yaşlarında (yaş benim için önemli değil; önemli olan ne paydıkları), kalın siyah saçları şakaklarında gümüşle dokunmuş, şık bir takım elbise giyiyordu, ancak vücudunun takım elbisenin altında güçlü ve sağlam olduğunu söyleyebilirdim. Bu ikilik çekti, takım elbiseyi çıkardığında tüm nezaketin yok olacağını ve yatakta saf bir hayvan olacağını düşündürdü. Ayrıca, tecrübeli olduğuna da güvenebilirdim.

Sonra barın yanında oturan, yirmili yaşlarının sonlarında, Akdenizli olduğuna karar verdiğim, yakalı bir chambray ve kot pantolonla sessiz bir eşarp giyen bir adam vardı. Zayıf, atletik bir yapısı vardı ve onun mükemmel bir gündelik seks olacağını ama en iyi seks olması gerekmiyordu. Yine de Garsonlar yakınlarda oyalanıyor, ona bir sonraki içkisini getirmek için yarışıyorlardı. Onun da bir duruşu vardı. Restorandaki erkeklerin çoğunun öyle olduğunu fark ettiğimde şaşırmıştım. Daha önce hiç bu kadar erkeksi

enerjinin hissedildiği bir odada bulunmamıştım.

Kapıya yakın bir masada, muhtemelen otuz beş yaşlarında, kısa siyah saçlı, geniş çenesini çevreleyen sakalının gölgesi ve dilimi güzel koyu kahverengi teninde için bembeyaz gömleğinin düğmelerini açmadan önce saatlerce öpebileceğim bir ağzı olan bir adam oturuyordu. Onda ilgimi çeken dikkatli ve zarif bir şey vardı. Hareketleri akıcı ve kesindi, personele karşı nazikti (benim için her zaman büyük bir hit olmuştur) ve güçlü yönlerini gizleyen, kartlarını toplum içinde manşete yakın oynayan bir adam olduğu hissine kapıldım, bu da beni özel hayatında nasıl biri olduğunu bilmek için doyumsuz bir şekilde meraklandırdı.

Sonra geçmişte seçtiklerime hiç benzemeyen bir adam vardı, belki otuz , sarışın, okyanus mavisi gözlü, loş ışıklı yan odalardan birindeki bir kabinde bacaklarını uzatmış arkasına yaslanmıştı. İlgimi çekmişti, buna rağmen Gözlerindeki bir şey ve hareket edişindeki güç ve zarafet nedeniyle esmer erkekleri tercih ediyordum. Solmuş bir kot pantolon, mavi bir tişört ve bot giymişti. Ben ona bir kez daha bakarken, ayağa kalktı ve masanın üzerine uzandı, o özel alanda kabinden kabine geçen bir şişeyi kabul etti ve gömleği yukarı kayarak bana kesilmiş karnını bir an için görme imkânı verdi. Bakışlarım kalçalarının zayıflığını, kaslı poposunu ve geniş omuzlarını takdirle izliyordu. Başını arkaya attı ve güldü.

içerken, seksi bir İrlanda aksanıyla kadeh kaldırdı. Ne söylediğinden tam olarak emin değildim ama kulağa hoş geliyordu ve belki de farklı bir şey yapmanın zamanının geldiğine karar verdim.

Garson ana yemek siparişimi almak için geri döndüğünde, sipariş reddettim ve hesabımı istedim. Oda servisini daha sonra sipariş edecektim. İştahım değişmişti.

Sarışın tekrar yerine oturana kadar bekledim ve bakışlarımı ona diktim. O bana doğru döndüğü anda çenem aşağıya kayacak, kaşlarımın altından meydan okuyan bir parıltıyla, vahşi bir tarafın vaadiyle bakacaktım. Hissettiğim her şeyi gözlerime döker, yoğunluk kazanmasına ve ona doğru yayılmasına izin verirdim. Açlık, umutsuzca bir çıkışa ihtiyaç duyan sinirli enerji, acı, keder, tutku, zayıflıktan değil, duygusallık, zekâ ve yetkinlikte bir eş arayan güçlü bir genç kadının iştahından doğan yalnızlık. Misafirlerin etrafında nazikçe dolanarak ona göndermezdim, narin ve sorgulayıcı.

Ona çarpardım.

Düz bir vahşilikle *seni istiyorum* derdim. *Yatağıma gel. Özür yok, ego yok, oyun yok. Sadece açlık ve şehvet ve tutkumun yanması, ve ben*

Nazik olmanız gerekmesi de nazik olun ve bu geceyi asla unutmayacaksınız.

Sarışın adamın başı bana doğru dönmeye başladı ve lezzetli bir beklentiyle gerilerek çenemi aşağı indirdim.

Bakışları benimkilerle çarpışmak üzereyken, aniden yanındaki kabine başka bir adam kaydı ve karanlık, güçlü gövdesiyle sarışını görüş alanımdan çıkardı. Adama bir şeyler söyledi, teselli edercesine omzuna bir yumruk attı, sonra başını çevirip benimle bakışlarını kilitledi.

Ve kilitli demek istiyorum.

Yakalanmışım, kapana kısılmışım, büyülenmişim, gözümü kaçırarak gücüm yoktu. Bir kuzgunun kanatları kadar karanlık gözlere, bir yüzün içine çaresizce baktım.

Beni bağladığını anladığı anda dilinin ucunu dişlerinin arasına sıkıştırarak meydan okuyan bir gülümseme takındı ve bıçak gibi keskin sözlerini odanın öbür ucundan bana fırlattı.

Seni istiyorum, dedi. Yatağıma gel. Ne kadar vahşi olmak istediğini biliyorum.

Seninle o vahşi topraklarda buluşacağım ve nazik olacağım ama kibar olmayacağım,

Çünkü istediğiniz şey nazik olmak değil. Yoğun, tehlikeli bir şekilde canlı hissetmek, terk etmek zorunda kaldığın hayallerini, inancını, dünyanın bitmek bilmeyen, sıradan talepleri tarafından senden alınan gücünü geri kazanmak istiyorsun. Becer beni, kadın. Sana tüm bunları ve daha fazlasını vereceğim ve sen de

Bu geceyi asla unutmayacağım.

Nefesim tutarsız bir sesle ciğerlerime doldu ve bir an için bir düşünce oluşturamadım.

Sonra, beynim berraklaştığında, ilk düşüncem öfke oldu: *Ne cüretle benim güçlü, agresif, kendi hayatından sorumlu kadınıma müdahale eder?*

O an mı? Ben de en az benim kadar kırılmışım-

Tanrım, ayağa kalkıyor, içkisini alıyor ve bana doğru geliyordu ve restoranı tararken onu nasıl göremediğime dair hiçbir fikrim yoktu. O da Diğer dört adamın toplamından daha fazla varlık .

O bana doğru yürürken düzinelerce kafa onu takip etmek için döndü ve ben Bu gece Criollo'da anlamadığım bir şeylerin döndüğüne dair ani bir izlenim edindim. Sanki restorana girdiğimden beri geçen her an, o odadaki her insanla bir bütünlük oluşturuyordu ve benden başka herkes bu gecenin dokusunu açıkça görebiliyordu.

Sonra masama geldi, bana baktı ve o hayali düşünce güneşte buğulanarak yok oldu.

Daha önce bir olduğunu söylemiştim. Bu adam o tipin tipik örneğiydi. Bu adam onun kalıbıydı ve onu yaptıktan sonra ve geçmişte seçtiğim diğer tüm erkekler onun sadece bir gölgesiydi. Bir tür Aradığım kenar bu adamda fazlasıyla vardı. Kenarlarının kenarları vardı. Hayalperest olsaydım, onu çevreleyen bir tür ... bir aura vardı, gümüşü ve baştan çıkarıcı ve bir şekilde hem parlaklık hem de mutlak ışık dikilmiş, sanki gece yarısına kadar saflaştırılmış bir dolunayın parlaklığını bir pelerin olarak giymiş gibi.

"Ben Kellan."

"Dur," dedim aceleyle, o daha fazlasını söyleyemedi. "yok."

"Sana soyadı teklif etmek gibi bir niyetim yoktu."

Hem memnun (kuralları biliyordu) hem de sinirli (kuralları koyan o görünüyordu) bir şekilde kaşlarımı çattım. Her zaman bir erkek bana benim kullandığım türden bir bakış attığında bunun tadını çıkaracağımı, kesinlikle aklımı çıkaracağımı düşünmüştüm.

Buna çok içermiştim.

Onu görseydim yine de seçer miydim? Evet. Mesele bu değildi. Mesele, onun *beni* seçmiş olmasıydı; bu *beni* rahatsız ediyordu ve şimdi onunla seks yapmamın hiçbir yolu yoktu, üstelik sarışın adam gitmek için ceketini topluyordu ve Akdenizli adam çoktan gitmişti.

Bir de o piçin görünüşünün benimkinden çok daha cilalı olduğu gerçeği vardı.

"Çağırdığında hep , değil mi?" İrlanda aksanı gibi Sarışın. Çok seksiydi. Bir sandalyeyi çevirip çöktüğünde, ağırlığı altında sandalye gıcırdadı. Belki 1.80 boyunda, 90 kiloydu. İri erkekleri severim; yatakta onlara deli gibi saldıraabileceğimi ve canlarını yakmaktan endişe etmeyeceğimi hissettirirler. Ağzım kurudu.

"Senden bana katılmanı istemedim," dedim açıkça. "Sen de bana gitmemi söylemedin."

"Git."

Hemen ayağa kalktı.

," diye hırladım.

Karanlık bakışlarında eğlence parıldıyordu. Sandalye yine gıcırdadı. Ağzım tamamen kurumuştu.

"Seçmeyi tercih ediyorsun," diye mırıldandı. "Bu seni güçlü hissettiriyor."

Tam olarak buydu. Hayatımda çok az şeyi kontrol edebiliyordum, bu tek şeye ihtiyacım vardı. Ve adamın benim için seçim yaptığı o ana kadar bunu tam olarak anlamamıştım.

"Kontrolünüzü kaybetmek başka bir şeydir, çünkü dünya kontrolünüzü sizden sonsuz küçüklükte, uyarıda bulunmadan ve rızanız olmadan, aşağılayıcı şekillerde almıştır. Kontrolü kaybetmek çünkü bunu siz seçtiniz, çünkü

Kendini bırakabileceğin, özgür kalabileceğin, hiçbir kurala uymayacağın, ne tanrıya ne de şeytana boyun eğmeyeceğin biri, bu tamamen başka bir şey."

"Ve sanırım sen de o kişi olduğunu düşünüyorsun."

"İçeri girdiğiniz andan itibaren sizi izliyordum ve tam olarak ne aradığınızı biliyordum. Karar verdiğin sarışın Ian şüphesiz iyi bir adam. Bir savaşta onu yanımda isterdim ve birkaç şirketimi yönetirken ona güveniyorum. Ama seni de onlar kadar tatminsiz bırakacaktı.

Her zaman öyle. Tahminimce bu şekilde tercih ediyorsun. Güvenli oynamak. Sen asla

Tekrar görmek isteyebileceğin birini seç. Aynı tatsız mezeyi tekrar tekrar mideye nasıl gidiyor? Yemeğe hazır mısın?"

Yemek olduğunu ima ediyordu. Kendisinin zengin olduğunu ve Ian'ın onun için çalıştığını, bunun tersi olmadığını ne kadar da ince bir şekilde ifade etmişti. "Siktir git," diye homurdandım.

Kurtluk ve alaycılık gülümsemesini şekillendirdi. "Senin süitin mi benimki mi?" "Beni tanıdığını sanıyorsun. Beni tanımıyorsun," diye çıktım ona.

"Sen kendini tanımıyorsun," diye karşılık verdi.

Bu çok komik. Bizi gören bir adam istediğimizi düşünüyoruz. Bizi anlayan. Ama bu nadirliği masaya getirdiğimizde düpedüz savunmaya geçer, sağa sola barikatlar kurarız. O haklıydı. Hayatım tamamen sorumluluklar, ödenecek faturalar, yapılacak çok şey, günde çok az saat, ölmekte olan bir anne, ne istediğimi ya da şans verilirse bir gün ne olabileceğimi merak edecek zamandan oluşuyordu.

Joanna Grey'in yaşamasını *istemiştim*. Onun olmamı istediği şey *olmuştum*. Onsuz, bocalıyordum.

Garip bir şekilde, sanki onun öldüğü gün ben doğmuşum gibi hissediyordum. Benim geleceğe ait bir şey olabilmem, hatta bir geleceğim olabileceğini anlayabilmem onun geçmişe ait bir şey olması gerekiyordu. İçimde uyanan sayısız değişken duygu için bulabildiğim tek açıklama buydu. Hayatta kalmak için kendimi sığ bir transa sokmuş olmalıydım. Numb son derece yetenekliydi. İstekten, ihtiyaçtan arınmış biri sonsuza kadar, tamamen verebilirdi. Ve bundan pişmanlık duymadım. Tekrar tekrar yapardım.

Yine de buradaydım, yirmi dört yaşında boş bir sayfa. Her gün uyandığımda beynim çalışmaya başlıyordu ve kendime sormam gereken tek şey : Ne yapmak istiyorum? Kabul ediyorum, borca gömülmüştüm ve çok fazla seçeneğim yoktu, ama birdenbire düşünecek başka bir şey ve kimse kalmamıştı. Hiçbir fikrim yoktu.

Bu şekilde nasıl yaşayacağımı. Gerçekliğimle başa çıkmak için buz gibi inatçı olmuştum. Çözülme, nefret etmeye başladığım erimiş, dağınık bir süreçti.

"Ben Zo'yum," dedim sinirli bir şekilde.

Güldü. "Bana adını söylerken sesin daha kızgın çıkabilir miydi?" Sonra gülümsemesi soldu ve bakışları meydan okuma ve açık bir şehvetle karardı.

"Söyle bana Zo-ne yapmak *istiyorsun*?" dedi alçak, kaba bir sesle.

Ayağa kalkmak, ona cehenneme gitmesini söylemek ve çekip gitmek istedim. Yine de, kısa konuşmamızdan bile bu adamın bir kadına ikinci kez bir şey teklif edecek türden biri olmadığını biliyordum. Ve karşımdaki sandalyeye oturduğu andan beri -hayır, o lanet bakışıyla kafamı bıçakladığı andan beri- şehvetle yanıyordum. Karnımdaki ejderha homurdanıyor, tepiniyor ve doymak bilmez daireler çiziyordu. Bu adam hakkında tam bir fikir birliği içindeydik ben de fırsatları kaçırmadan yaşayacak olan yeni Zo'ydum.

Öne doğru eğildim ve ona ne yapmak istediğimi tüm ayrıntılarıyla anlattım. Bana ne yapmasını istediğimi.

Çenesindeki kaslar çalışıyordu, gözleri parlıyordu, ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Parmaklarını benimkilerle birleştirdiğinde ürperdim.

Varlık yetersiz bir ifadeydi. İnsanlar IQ hakkında çok fazla gürültü yapıyor: zeka katsayısı. Ben kendimi hiçbir zaman bu sayıdan etkilenmiş bulmadım. Ben AQ'ya bakarım: farkındalık katsayısı ve Kellan'ınki standartların dışındaydı. O gördü.

O biliyordu. Her şeyi bir araya getirir, en küçük ayrıntılardan bile bir şeyler çıkarırdı. Daha sonra IQ'sunun da astronomik olduğunu öğrenecektim, o kadar ki bazen iletişim kurmakta zorlanıyor ve bu konuda kendini yıpratabiliyordu. Daha sonra Kellan hakkında birçok şey öğrenecektim, bazılarına inanmayı reddedecektim, çünkü inanırsam beni dehşete düşüreceklerdi.

Ertesi öğleden sonraya kadar çıkamadım, zar zor yürüyebildim ve şoförümle zar zor zamanında buluşabildim.

Kellan beni hem kadın hem kurt, hem kadın hem fahişe, hem sinek kuşu hem şahinmişim gibi becerdi.

O beni gördü. İyi ve kötü, özverili ve bencil. Sevdigi annesi için hiç çekinmeden kanını akıtan kadın ve bunun hemen hemen tüm dünyaya karşı hissettiği sessiz öfke. Yalnız yetim ve

Kendi kaderine ve ruhuna hükmetme şansından başka hiç kimseye ve hiçbir şeye ihtiyacı olmayan dişi ejderha.

Açlığı, korkuyu, acıyı ve hayatımda bugüne kadar olduğum her şeyin bundan sonra olamayacağıma dair kendime verdiğim bozulmaz yemini gördü.

Hayatımın en iyi seksiydi, bu geceyi asla unutmuyacağıma dair verdiği sözü yerine getirdi ve ben de iyi seksten payımı aldım. Hayatımda kendime bencil ve tamamen sınırsız olma izni verdiğim tek yer orası. İstedğim gibi almak, istediğim gibi vermek, talep etmek ve patlayıcı bir şekilde ihsan etmek, ellerimden, varlığımın özünden, bir tutku cehenneminden akmak, kendime söylememe izin vermediğim ve çoğu zaman hissettiğimi kabul etmeyi reddettiğim sayısız şeyi serbest bırakmak. Öfke, umut, neşe, korku, duyguların her tonu... Bedenlerini bunlarla ıslatıyorum. Kendimi unutuyorum.

O andan, onların bedeninden, benimkinden başka hiçbir şey yok. Tüm o bastırılmış volatilitayı serbest bırakmak beni yeniden şarj ediyor. Seksle ıslanmış çarşafardan, içine girdiğimden çok güçlü bir şekilde kalkıyorum.

Kellan tehlikeliydi.

O da benim gibi sikişti. Sanki her şey onunla ilgiliymiş gibi. O aldı ve verdi Aynı şekilde, dokunuşu heyecan vericiydi, aynı patlayıcı yük ile bağlanmıştı. Şehveti de aynı derecede dipsizdi. O yatağı yaktık, masaları ve sandalyeleri devirdik; düşün cam kapısını kırmadığımızdan tam olarak emin değilim. Dışa vurduğum her nüansı kusursuz bir şekilde seziyor, bana geri atıyor, beni kışkırtıyor, daha fazlası için zorluyor gibiydi. Zaman zaman, birbirimizi *alt* etmek için düpedüz bir savaşa dönüştü.

Güçlü elleri ve yakıcı öpücükleriyle içime uzandı, büyük, sert bedeninin benimkine değmesiyle, görmeyi parçalarımı ortaya çıkardı. Hamdı, vahşiydi, korkutucu derecede samimiydi. Onun benim içimi gördüğü kadar ben de onun içini, ruhunun her bir parlak ve gölgeli, şeytanın yaşadığı her bir köşesini görmeye aç bir şekilde ayrıldım.

Daha fazlasını istedim. *Ondan*. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim.

Sanki her dokunuşu bir şekilde, bir damganın sürtünme kalıcılığıyla derimin derinliklerine işlenmiş hissederek ayrıldım.

Gittim, hayır, o banyodayken kaçtım, aceleyle Giysilerimi giyip kapıya doğru koşarken onun ve benimkini söylemedim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

"Divinity'de kaç kişi yaşıyor?" şoförüm Evander Graham'a, altmışlı yaşlarının başında görünen gümüş saçlı iri yarı bir adama, sedanın penceresinden geçen manzaraya bakarken sordum.

"Yaklaşık yirmi beş bin."

Kellan'ın karanlık başı arasındaydı. Saçlarını avuçladığımda gözlerinde meydan okuma parlıyordu, boşalırken ona doğru eğiliyordum.

Yasak görüntü, hâlâ onun baharatlı ve sarhoş edici kokusunu taşıyan tenine bir kızarıklık getirdi. Duş almak için zaman yoktu. Bir an önce o adamın tüm anılarından arınmak için bir tanesine ihtiyacım vardı. Dün gece ve gün boyunca yaşadıklarım sadece isimsiz bir tek gecelik ilişkiydi, diğerlerinden hiçbir farkı yoktu, asla tekrarlanmayacak, bir daha asla düşünölmeyecekti: benim birçok

asla aynı sevgiliyi iki kez almamak. Hiç istememiştim. şimdiye kadar.

Yirmi beş bin Frankfort'tan yaklaşık on bin daha fazlaydı ve liseyi bitirdiğim Brownsburg'un büyüklüğüne yakındı. Bu bir Rahat bir boyut, olanaklar sunacak kadar büyük, rahat ve gezilebilir hissettirecek kadar küçük. "Herkes herkesi tanır, değil mi?"

"Oldukça fazla. Divinity'de çok fazla tarih var. On altı yüzlerin sonlarında yerleşilmiş ve kökleri o ilk yerleşimcilere kadar uzanan düzinelerce ailemiz var. Halk kasabamızla gurur duyuyor, onu güzel tutmak için çok çalışıyor. Planlı bir yerleşim olarak başladı, 18. yüzyılın sonlarına kadar küçük kaldı. Queen Anne tarzında çok sayıda süslü ev var, bazıları Colonial ve Antebellum. Sokaklar şimdiye kadar gördüklerimin en güzeli. Gerçek bir kirlilik yok. Bana göre, tüm ölkede yaşamak için en iyi şehir burası. Biz reklamını yapıyorlar. Kasabalar dikkat çeker, yanlış çizmeye başlarlar

bir tür halk. bir suç yok, iş bol, gerçi bazılarının New Orleans'ta ofisleri var. Coğunlukla kendi halimizdeyiz."

Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu. Büyüklükleri ne olursa olsun tüm şehirlerin karanlık tarafları vardı: uyuşturucu, evsizlik, ırkçılık, ekonomik adaletsizlik, dini hoşgörüsüzlük. Her ne kadar gençken sürekli yerimden edilmekten, yeni arkadaşlıklardan tekrar tekrar koparılmaktan nefret etsem de, kayıp duygum yeni kasabaların ve yeni insanların bitmek bilmeyen keşfi sayesinde hafiflemişti. Çok iyi bir eğitim almamıştım ama göçebe yaşam tarzımız bana dayanıklılık, merak ve açık fikirlilik kazandırmıştı. tek şey en iyi arkadaşım Este'ydi. Annem iki yıl Brownsburg'da kalmamıza izin verdiğinde çok sevinmiştim, özellikle de aklımın alamayacağı nedenlerden ötürü annemin Este'yi Dalia Hunter'ın beni sevdiği kadar sevmediğini bildiğim için. Arkadaşlığımıza zar zor tahammül ettiler ve birbirlerine hiç tahammül etmediler, aynı odayı paylaşmak istemediler. Aynı odada bile kalmıyorlardı. Bu da beni ve Este'yi arkadaşlığımıza karşı daha korumacı yapmıştı.

Este ve ben dördüncü sınıfta tanıştığımız andan itibaren ayrılmaz bir ikili olmuştuk, o zamanlar ben yine yeni çocuktum ve ikimiz de yabancıydık. Ben Çünkü ben hep hareket halindeydim, çoğu zaman gecenin köründe aceleyle, Este ise zeki, sert ve mavi yakalı işlerde çalışan yüzde 95'i beyaz olan bir kasabada iki ırklı ve varlıklı bir aileden geldiği için hem ilkokulda hem de lisede tekti. Tanıştığımız gün kafeteryada tek başıma oturup turuncu plastik bir tepsideki yağlı sosisli sandviç ve patates kızartmasını yerken ne giydiğimi hâlâ hatırlıyorum: Boyum çok uzadığı için annemin çiçekli bir yastık kılıfının parçalarını diktği bir kot pantolon ve sadece etek ucunda en ufak bir yırtık olan soluk pembe bir tişört. Kötü görünmüyordum. Sadece ne olduğumuza baktı: fakir. Este öyle değildi. Ailesinin parası vardı, hem çok ve bu onu okulda daha da uyumsuz yapıyordu.

Kafeteryadaki çocukların onun sert bakışlarından kaçınmak için başlarını eğmelerine neden olan bir bakış fırlatan dokuz yaşındaki Este, kasıla kasıla masama geldi, tepsisini yere bıraktı, bana camgöbeği bakışlarının buz gibi olduğu kadar sıcak bir gülümseme fırlattı ve şöyle dedi: *Adım Este Hunter. Bir gün ünlü bir sanatçı olacağım ve herkes adımlı bilecek. Ünlü bir sanatçı olmak için taşaklı birine benziyorsun.*

Benimle arkadaş. Arkadaş mısınız?

Ben gidiciydim. Sadece dokuz ve bana sahipmiş gibi *taşak* demişti.

Kelime. Este her şeyi kendi işiymiş gibi yapardı. "Zo, *hayır* gibi" yoktu.

o gün dudaklarımda. Este o zaman ve her zaman sayısız engelimi aşmayı başardı.

Bu anıya gülümsedim ve pencereden dışarı bakarak geçen manzarayı seyrettim.

Louisiana subtropikaldi; daha önce hiç görmediğim ağaçlar ve çiçeklerle doluydu. Yeşilliklerin bolluğu kışa hasret gözlerime ziyafet çekiyordu. Hava güneşliydi, gökyüzü bulutsuzdu, sıcaklık yetmiş beş derecedeydi. Bay Balfour'un beni yerleştirdiği yerel otelin havuzu olmasını umuyordum; böylece dönüş uçağıma yetişmek için New Orleans'a gitmeden önce kahvaltımı dışarıda yapabilir ve kasvetli manzarayı aydınlatan tek çiçeğin, bir başka öldürücü dondan emin, solgun çiçeklerine çok az çaba harcayan cansız nergisler olduğu bir kasabaya dönmeden önce güneş ışığını içime çekebilirdim. Güney'in derinliklerinde,

Yeşillik küstah bir cüretle, egzotik ve vahşi bir şekilde patlarken, ben kendimi o solgun Orta Batı nergisleri gibi hissederek eve sarkardım

Yarın, terk ettiğim aynı soğuk araziye, kalbimde aynı kemik derinliğinde ürpertiyle döneceğim. Bir an için burada yaşadığımı, hiç kürek çekmediğimi hayal ettim.

Bir daha asla kar yağmayacak, sabahın erken saatlerinde kasvetten titrerken arabamın buzları çözülmeyecek, altı uzun ay boyunca gökyüzünün amansız grisi yollara o kadar benzeyene kadar dünyanın etrafımda renksiz ve soğuk bir hal almasını izlemek zorunda kalmayacaktım ki, yerden ayrıldığımı bile fark etmeden ufka doğru sürebilirdim.

Sonra iç çektim. Taşınmaya param yetmezdi. Çok borcum vardı, hayallerim bütçemi aşıyordu.

İlahiyat'a girdiğimizi bildiren tabelayı geçtiğimizde daha dik oturdum, çantama sarıldım, ani bir gerginlik ve birazdan yapacağım toplantının bilinmezliklerine bağladığım bir endişeye kapıldım. Acaba gerçekten akrabalarım var mıydı, sonuncusu yakın zamanda ölmüş müydü, yoksa birileri kalmış ve ben burada bir aile bulabilir miydim? Bu kadar yalnız olmak çok garipti ve ben bunu henüz kavrayamamıştım. Hissedebiliyordum Uzaklarda bir yerde bunun farkındalığı, *Zo Grey, dünyada hiç ailen yok- ama* bir keder kasırgasının ötesinde amaçsızca sürükleniyordu.

Bay Graham abartmıyordu. Divinity şimdiye kadar gördüğüm en güzel kasabaydı. Sokaklar tertemizdi, asırlık evler dökme demir çitlerin ardında kusursuz bir şekilde korunuyordu, parlak Viktorya dönemi cepheleri tarihi tonlarda boyanmıştı, bazıları yivli sütunlara, diğerleri tuhaf romantik kulelere sahipti, dantel perdeler öğleden sonra esintisinde dalgalanıyordu. Neredeyse hepsinin davetkâr verandaları ve begonviller, krep mersinleri ve manolyalarla dolu çimenlikleri vardı.

Üç tarafı dükkânlarla çevrili, ortasında bir çeşme bulunan ve bankların sıralandığı bir blokluk bir park olan kasaba ortak alanına girdiğimizde alıçlarla çevrili yeşillikte, çarpıcı bir serulean ve krom cepheyle modernize edilmiş eski zaman tiyatrosunu andıran alışılmadık bir binayı işaret ettim. "Nedir o?"

"The Gossamer. gittiği popüler bir kulüp, canlı müzik falan var. Bir de şehrin güney ucundaki Shadows var, orada daha yetişkin bir kalabalık toplanıyor."

Düzinelerce şirin işletmenin, restoranın, bir bankanın, retro bir pizzacının, postanenin ve yerel spor salonunun, iki kafenin ve üç barın önünden geçtik. Sonra ana caddeden ayrılıp Arnavut kaldırımli sokaklardan oluşan bir labirentten geçerek başka bir ana yola çıktık ve Balfour ve Baird Hukuk Bürosu'nun uzun beyaz sütunlarla çerçevelenmiş görkemli bir Kolonyal evi işgal eden dairesel girişine girdik.

"Bu gece nerede kalacağımı biliyor musun?" *Kellan'la değil. Onunla bir daha asla.* Kırılmaz kurallarım hayatımı yönlendirmek için çok önemlidir. Onları iyi sebeplerden dolayı gençken koymaya başlamıştım.

Bay Graham arabadan indi ve kapımı açtı. "Sanırım bunu size Bay Balfour söyleyecektir."

Dışarı adımımı attığımda, boğucu bir esinti saçlarımı kaldırdı ve ani bir soğuk enseme delip kemiklerime kadar işledi. Omurgam şiddetli bir ürpertiyle kasıldı, sanki havadaki buzlu bir ok cereyanının içine gizlenmişti.

Daha sonra, Watch Hill'deki evi görmeden çok önce hissetmeye başladığımı anlayacaktım, İlahiyat'ın elle tutulamayan ama çok dikkatli korunan sınırlarına girdiğimiz an, kanımda soğuk, rahatsız edici bir yanma oldu. Arabadan indiğimde birbirimize daha da yaklaşmıştık. Sadece neler olduğunu anlamamıştım.

Bazı şeyler asla uyandırılmamalıdır. Joanna Grey bunu biliyordu.

Üç sırlara, kana ve yalanlara ev sahipliği yapan tepedeki malikâne karanlık, uyuyan bir canavardı.

Bana gel. Beni tanıyın. İçimde yaşa.

Tekrar titreyerek başımı geriye attım ve karşı konulmaz bir şekilde yukarıya, doğuya bakmaya zorlandığımı hissettim.

Asırlık canlı meşelerin budaklı, yosun tutmuş kollarının ötesinde, bir İlahiyat kasabasının üzerinde devasa bir tepe yükseliyordu. Tepenin zirvesinde, neredeyse sarmaşıklar tarafından yutulmuş süslü siyah dökme demir bir çitin arkasında, kuzey ve güneyde kulelerle çevrili karanlık, yasaklayıcı bir yapı çömelmişti

biter. Beş katlıydı, batıya bakan pencereleri öğleden sonra güneşiyle cehennem ateşi gibi parlıyordu ve günün parlaklığına rağmen kale, yüksek bir burun üzerinde stygian bir kale gibi görünüyordu.

Birden fazla kez eklenmiş gibi görünüyordu. Vertiginous Çatıların çizgileri yükselip alçalıyor, karşıt açılarla sapıyor ve aralarında ağır kasvetli nişler oluşturuyordu. Büyük verandadan yüksek bacalara, kuleden balkona ve çatı bahçesine kadar uzanan devasa bir yapıydı; etrafı şimdiye kadar gördüklerimin iki katı büyüklüğünde meşelerle çevriliydi; uzun, gezgin, yosun tutmuş dalları pencere camlarına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu.

İlahiyat'ın üzerinde çömelmiş, tuhaf Viktoryen ve korkutucu Gotik'in huzursuz bir karışımı, abanoz süslemeli kalaylı boyalı, çömelmiş, bir Zehirli örümcek kasabaya hükmediyor, aşağıdaki sokaklarda titizlikle örülmüş ağını inceliyordu. Yapı beni aynı ölçüde hem büyülüyor hem de itiyordu. tuhaflığı keşfetmek istedim ama asla içine adım atmak istemedim. Bu gece orada kalmamın beklenmediğini umarak ürperdim. "Orası bir otel mi?" *Lütfen hayır de*, diye diledim sessizce.

Bay Graham hafifçe güldü. "Özel konut."

Rahat bir nefes alana kadar nefesimi tuttuğumu fark . Orada uyumayacaktım. Güzel. "Orası bir ev mi?" Daha çok bir kötülük dağı, İlahiyat'ı donuk gözlerle izliyor. "Bu bir muazzam."

"Kasabanın en eskisi, ilk yerleşimcilerin seçtiği yere inşa edildi. Asırlık orijinal kulübe buraya dahil edilmiştir. İlk aileler cenazelerini hala oradaki mezarlıkta kaldırıyor."

Bakışlarımı isteksizce ve rahatlayarak evden uzaklaştırdım. Günün sıradanlığı geri geldikçe ürperti geri çekildi ve birdenbire ne kadar ürkmüş olduğumdan utandım. "Louisiana'da hiç tepe olduğunu sanmıyordum." Burası kesintisiz düzlüğüyle ünlü bir kıyı ovasıydı.

"Birkaç tane var. Watch Hill, deniz seviyesinden altı yüz elli dört fit yüksekliğiyle eyaletin en yükseği. İlahiyat deniz seviyesinden elli metre yüksekte, New Orleans ise sekiz metre aşağıda, bu da sayısız soruna neden oluyor. Biz

bizim tepemizin de reklamını yapmayın. Louisiana'nın gururu Driskill Dağı sadece beş yüz otuz beş metre ve insanlar oraya tırmanmak, çöp atmak ve güzelliği bozmak için akın akın geliyor."

Bir gün Louisiana eyaletindeki en büyük tepenin haritalarda sadece Driskill Dağı görünecek kadar gizli tutulmuş olmasına hayret edecektim, ama o zamana kadar

karşılaştığım diğer sayısız imkânsızlıkla kıyaslandığında önemsiz görünecekti.

Azalan nakit paramın bir kısmını çektiğimde

-bir garson asla bahşiş vermeyi ihmal etmez- paramı elimden aldı, Bay Balfour'un kendisine iyi baktığını söyledi ve beni kapıya yönlendirdi.

"Yarın beni New Orleans'a geri götüreceksin?"

"İlahiyat'a hoş geldiniz, Bayan Cameron. Burada olmanız çok güzel," diye yanıtladı Bay Graham arabaya geri dönerken.

"Gri," diye düzelttim. Ama kapı kapalıydı ve o çoktan uzaklaşmıştı.

James Balfour yetmiş altı yaşında seçkin bir beyefendiydi, ancak elli yaşından bir gün bile fazla hissetmediğini söyledi bana, mavi gözleri parlıyordu. Her hareketinin farkında olan emekli bir aktörün duruşuna, bol miktarda beyaz saç, hazır bir gülümsemeye ve nazik tavırlara sahipti. Zinde ve formdaydı, onlarca yıl daha genç bir adamın rahat zarafetiyle hareket ediyor, konuşurken el kol hareketleri yapıyordu. Tahminime göre kariyerinin bir döneminde duruşma avukatlığı yapmış, davaları dramatik bir yetenekle savunmuştu. Koyu mavi özel dikim pantolonu, açık renk kazağı ve Pahalı saat, kot pantolon yerine diğer elbisemi giydiğim için minnettar olmamı sağladı. Elimizdeki işe başlamadan önce, bir bardak tatlı çay ve eşi Lennox'un o sabah pişirdiği yedi katlı karamelli kekten kalın bir dilim yemem için ısrar etti.

Tabağını bir kenara bırakıp masasından deri bir çanta almak için ayağa kalktığı anda, şeker krizine girmiştim ve otelime gidip düş alabilmek için sözde mirasımı öğrenmeye fazlasıyla hazırdım. Eğer Kellan'ın kokusunu üzerimden bir an önce atamazsam, korkarım ki New Orleans'a dönüp onu avlayacak ve sefil hayatıma geri dönmeden önce muhteşem bir veda sevişmesini hak ettiğimi söyleyecektim. Bu düşüncüyü yarı yarıya kabullenmişim bile.

Gün boyunca, birlikte geçirdiğimiz gecenin anıları gözümün önüne geldi ve her seferinde zihnim adeta karardı. Kendimi kaybederken yakaladım. Kellan'ın nerede yaşadığını, nasıl yaşadığını, ne tür yaptığını, ne tarz bir evde yaşadığını merak ederek şoförün konuşmasına odaklandım. Hangi müzikleri dinlediğini, kitap okuyup okumadığını, boş zamanlarında ne yaptığını. Sık sık, gelişigüzel, gelişigüzel birileriyle çıkar mıydı? Yoksa o da benim gibi seçici miydi? O da her zaman sevişir miydi? Dün gece onun için de benim için olduğu kadar farklı mıydı, yoksa ben de bu kadar pervasızca yaptığım şeyin önemsiz bir alıcısı mıydım?

geçmişte başkalarına bahşedilen? Hayatımın en iyi seks *onun* için bir daha asla tekrarlanmayacak, anlamsız bir tek gecelik ilişkiden başka bir şey değil miydi, yoksa ben de onun derisinin altına onun benimkinin altına girdiği kadar derinden mi girmiştin? Bugün beni düşünüyor muydu?

Kendimi aptal gibi hissettim! Aslında bugün bir erkeğin beni düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Benim neyim vardı ki? Daha önce böyle şeyleri hiç merak etmemiştim. Çok utanç vericiydi. Bu Zo'dan hiç hoşlanmamıştım. Temiz ve hızlı bir şekilde girdim ve aynı şekilde çıktım.

Annem *çok temizsin, hayatım* derdi. Erkek arkadaşım için kendini suçlardı. Bunda doğruluk payı vardı. Buraya geldiğinizde uzun süre kalmayacağınızı biliyorsanız, sadece ihtiyacınız olan eşyaları yerleştirir, hiçbir ıvır zıvır almaz, duvarlara hiçbir resim asmazsınız. Hiçbir şey kalıcı değildir. Bunu bilirsiniz, uyum sağlarsınız.

"Size telefonda da söylediğim gibi," dedi Bay Balfour, karşımdaki yeniden oturmaya başladı ve çantasını aramızdaki sehpanın üzerine koydu, "merhumun yaşayan tek varisi olarak size bir miras bırakıldı."

Sımsıkı sarıldığım umudum o kadar çabuk tükenmişti ki burada bir aile bulamayacaktım. Tek bir akrabam daha vardı ama o da ölmüştü. Gerçekten de bir yetimdim, soyumun sonuncusuydum. "Hiç çocuk yok muydu?"

"Bir kızım vardı ama uzun zaman önce öldü." "Akrabalığımız neydi?"

"Bu konuda bilgim yok."

"Ama bu kesinlikle benim anne tarafım, babamın değil?"

"Sanırım."

"İnanmak mı?"

"İncelediğimde dosyamda hiçbir şey bulamadım. Juniper bundan bahsetmiş olmalı; ben sadece not etmeyi unutmuşum."

"Akraba olduğumuzu birinin söylemesinden daha fazla doğrulamaya ihtiyacınız olduğu kesin."

"Juniper akraba olduğunuzu söylediye, öylesinizdir. Onun için elli iki yıl çalışma ayrıcalığına sahip oldum. Hiç hata yapmadı, hiçbir şeyi şansa bırakmadı."

Hayatta hata yapmayan tek bir kişi bile yoktu. "Beni nasıl buldu?"

"Bunu ben de bilmiyorum ama bana genetik testin kesin olduğunu söyledi. Kesin olarak akrabasınız."

Mirasım gitti, her neyse. "Hiç genetik test yapmadım."

Alaycı bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı. "Bildiğiniz kadarıyla."

Ben de kaşlarımı kaldırdım. "Bu da ne demek şimdi?"

"Saçınızı yerel bir mi kestiriyorsunuz? Çöpünüzü gece kaldırıma çıkarırmısınız?"

Gözlerim kısıldı. "Bana senin Ardıç'ının çöpümü karıştırıp ... mı söylüyorsun? Bilmem ne, yara bandı mı, saç mı?"

"Bundan daha fazlasını çalmış olabilir, Bayan Grey. Yine de özel dedektifinin sizi bir saç randevusuna kadar takip etmesini ve kimse bakmazken yerden örnek toplamasını daha olası buluyorum. Yıllardır kan bağı olanları avlıyordu."

"Ne zaman öldü?"

"Dokuz gün önce."

Annemden altı gün sonra.

"Juniper annenizi hastane kayıtlarından buldu. Anladığım kadarıyla hastaymış ve sonra da yangın çıkmış. Kaybınız için çok üzgünüm."

"Tıbbi kayıtlar özeldir. Ama sanırım birinin saçını türden bir kadın, tıbbi kayıtlara yasadışı yollardan erişmekten çekinmez. Senin şu Juniper gerçek bir kazanana benziyor."

Güldü. "Juniper'in. O senin akraban ve bunu sende şimdiden görüyorum. Sende de aynı dalga geçmeyen tavır var. Ayrıca öfkeniz yükseldiğinde gözlerinizi aynı şekilde kısıyorsunuz."

"Ancak ben, amacın aracı haklı çıkardığına inanmıyorum," diye karşılık verdim,

Farkında olmadan bu iddiam çok geçmeden teste tabi tutulacak ve kendimi türlü yola başvurmaya hazır bulacaktım. Aydınlık ve karanlık, doğru ve yanlış arasında bir sınır çizgisi yok. Hayatta kalma içgüdüsünün bir zamanlar ulaşılamaz olarak gördüğünüz şeyleri ihlal ediyor.

"Belki de daha önce hiç bu kadar riske girmemiştiniz. Belgeleri imzaladıktan sonra, anlaşmaya itiraz edilemez, itiraz edecek kimse de yok. Tröstü ben kurdum ve her ikinizin de çıkarlarını koruyor.

İmzalamadan önce kendi avukatınıza bu belgeyi inceletebilirsiniz ve aslında yapmanızı tavsiye ederim. Ancak, mirasla ilgili şartlar müzakere edilemez. Hiçbir sapma ya da ihlal olmadan yerine getirilmelidirler."

Kulağa uğursuz geliyordu. Yine sinirlenmiştim. Zeki Bay Balfour fark etti ve şöyle dedi: "Juniper'le nasıl bir akrabalığınız olduğuna gelince, muhtemelen bu bilgiyi malikanede bir yerde, onun evrakları arasında bulacaksınız. Sizden gerçekleri saklamıyorum, Bayan Grey. Benim rolümde

avukat, ben sadece onlara özel değilim." Kaşlarını çatı, sonra ekledi: "Ailenin çeşitli kolları tarafından takılan bir kolye olduğunu ve annenizde de bir tane olabileceğini söyledi."

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"En sevdiği kolyesi yok muydu?"

"Annem mücevherleri pek sevmezdi," dedim. "Artık asla bilemeyeceğiz. Yangında her şeyimi kaybettim."

Tam olarak her şeyi değil. Tom Harris birkaç gün önce telefon ederek küçük bir kutuyu dolduracak kadarını kurtardıklarını söylemişti. Annemin dolabındaki yanmaz kasa düşen molozlar yüzünden ezilmişti ama içindekiler sağlamdı. Ben de

Döndüğümde onları toplamayı planlıyordum. Evrak işlerinden başka bir şey bulamayacağımdan şüpheleniyordum ama daha fazlası olacağını umuyordum; annemin sakladığı özel fotoğraflar, yangından kurtulan ve ağlarken elime alabileceğim sevgi dolu hatıralar. Annemin paha biçilmez kokusunun sinmiş olduğu bir eşarp. Onun tek bir fotoğrafı bile yoktu. Yatağıma kıvrılıp gülmek, ağlamak, anılarımı tazelemek için yanıp tutuşuyordum ama elimde sadece spor çantam, bir kül tablası ve yıllar geçtikçe kenarları giderek bulanıklaşan anılarım vardı.

"Narin bir zincir üzerinde yedi köşeli küçük bir yıldızdı."

"Juniper'in evimizi aramak için içeri adam sokmamasına şaşırdım," dedim alaycı bir şekilde.

"Juniper olağanüstü bir kadındı, zeki ve kendini bu kasabaya adamıştı ama bir süredir öleceğini biliyordu. Bu yıl yüz üç yaşında olacaktı. Bir varis bulma konusunda umutsuzluğa kapılmıştı. Mülkünü bir yabancıya bırakmak ya da bakımsız kalmasını istemiyordu. Bu onun için her şey demekti ve kasabamız için de çok şey ifade ediyor. Çok seviliyordu ve vefatından dolayı derin bir üzüntü duyuyoruz. Juniper cömert bir ruha sahipti ve değer verdiği kişilere kendini adamıştı. Evet, Bayan Grey, sizi bulma konusunda acımasızdı, ama öyle olmasaydı, miras bırakmadan ölecekti. Akraba olduğunuzu doğruladığında, onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Hem sizi hem de annenizi buraya getirmeyi umuyordu."

"Neden bizimle kendisi iletişime geçmedi?"

"Komaya girdi. O öldükten sonra sizi aradım. Evinize yapılan arama sonuç vermeyince, size ulaşmanın başka bir yolunu bilmiyorduk, bu yüzden müfettiş geri döndü, ancak evinizin yerle bir olduğunu öğrendi. İkinizi de kaybettiğimizden korktuk ama Chuck yangına gittiğinde

Olay sırasında evde olmadığınızı söylemişler ve ona cep telefonu numaranızı vermişler."

Birdenbire bitkin , sanki son birkaç yıl beni bir anda yakalamış, boş ve bitkin bırakmıştı. "Nedir bu miras?"

"Karışık bir durum."

"Bu beni neden şaşırtmıyor?"

"Juniper sadece mülkünü bırakabileceği birini aramıyordu. Varisinin de burayı en az kendisi kadar seveceğini ve İlahiyat'ta yaşamayı seçeceğini umuyordu. Siz kendinizi burada yaşarken hayal edebiliyor musunuz, Bayan Grey?"

Ona boş boş baktım. Önümdeki beş dakikayı göremiyordum. "Hiçbir fikrim yok. Bir saattir buradayım."

Nazıkçe, "Sanki bir evin varmış gibi" dedi.

O da vardı. Şişme yatakta uyumayı dört gözle beklemiyordum. Yine boş bir stüdyoda yatak. "Anladığım kadarıyla bana bir ev bırakmış." Yaşanabilir bir evse ve eşyaları varsa bu bir lütuf , her ne kadar onun yaşı göz önünde bulundurulduğunda ne yazık ki eskimiş olsalar da. Yıpranmış halılar, yırtık pırtık döşemeli sandalyeler, muşamba kaplı küçük bir mutfağın köşesine yerleştirilmiş sarı Formika bir yemek masası hayal ettim. Yatağın ne kadar eski olduğu ya da nasıl görüldüğü umurumda değildi, yeter ki bir şiltesi olsun.

"O yaptı. Ama miras için içinde yaşamalısın."

"Ne kadar süre?"

"Üç yıl."

"Yıllar mı? O zamana kadar benim değil mi?" "Korkarım değil."

Ayağa kalktım, masanın yanından geçtim ve pencerenin önünde durup dışarı baktım. Kıştan nefret etmeme ve güneyde gördüğüm iklimi sevmeme rağmen, bu ciddi bir değişiklik olacaktı. Yetim olabilirdim ama en azından memlekette tanıdıklarım vardı. Burada, New Orleans'taki tehlikeli derecede baştan çıkarıcı bir adam dışında kimseyi tanıımıyordum. Aşinalıkta, alışılmış yer işaretlerinde gezinmekte rahatlık vardı,

Este de Frankfort'a bir saatten az bir mesafede yaşıyordu. Kira ödemem bekleniyor muydu? İpotek ne kadardı? Ya masraflı onarımlar gerekirse?

"Bu çok saçma," diye omzumun üzerinden kııptım. "Ne tür bir insan, daha sahibi bile olmadan sizi üç yıl boyunca bir evde yaşamaya zorlar?"

Bay Balfour, "Bu süre zarfında tüm faturalar, kamu hizmetleri ve bakım vakıf tarafından ödenecek. Ayrıca, size beş bin dolar verilecek.

Yaşam masraflarını karşılamak için ayda bir dolar, yıllık toplam altmış bin dolar."

Nefesim kesildi, miktar karşısında şaşkına döndüm. Ödenecek fatura yok artı altmış bin dolar gelir mi?

Bu hayat değiştiren bir şeydi!

Eğer üç yıl boyunca kalırsam, yüz seksen bin dolar alacaktım. Bunu hayal bile edemezdim. Bir işe girip her kuruşumu biriktirebilir, alacaklılarımla uzun vadeli bir ödeme planı yapabilirdim. Gerçekten bir evim olacaktı! Kendime bir gün ne olmak istediğimi, hangi üniversite bölümünü seçebileceğimi hiç sormamıştım. Bu düşünceler, ancak annem öldüğünde gerçeğe dönüşeceklerini bildiğim için çok acı vericiydi.

Yüz seksen bin dolar üniversiteye gidebileceğim anlamına geliyordu. üç yıl. da yakınlarda bir üniversite varsa, buradayken bir iki ders bile alabilirdim. Bir diploma ile iyi para kazandıran bir işe girmeye hak kazanabilirdim ve sonunda kendimi borçtan kurtarabilir, bir hayat kurabilirdim.

Kendimi eğlendirmeyi reddettiğim hayallerim zihnimde patladı. Tutkularım fırıncılık, doğa ve hayvanlardı. Aşçılık okuluna gidebilirdim, bahçecilik okumak ya da veterinerlik bilimlerinde lisans yapmak. Yüksek lisans için burs alamazsam, en azından geceleri ders alırken teknisyen olabilirdim. Dünyam aniden, baş döndürücü bir şekilde olasılıklarla dolmuştu.

"İlk yılın sonunda bir milyon dolar miras kalır."

Ona doğru döndüm, kan çekiliyordu. Belki de mutfakta sarı Formica yemek takımı yoktu

"İkinci yılın sonunda, bir milyon daha miras alırsınız."

Kalbim çarpmaya başladı ve dizlerimin bağı çözüldü. Belki de o mutfakta bulaşık makinesi, gazlı gerçekten güzel bir ocak ve o güzel kırmızı düğmeler vardı. Dikkatlice kanepeye doğru ilerledim ve üzerine çöktüm. "Peki ya üç yılın sonunda?" Zayıfça söylemeyi başardım.

"Üç yılın sonunda ev ve likit kısmı şu anda yüz kırk yedi milyon dolar değerinde olan tüm mülk size miras ."

Ağzımı açtım ve tekrar kapattım, kanepeye doğru gevşekçe sarktım, anlaşılmasız figür kafatasımın içinde yankılandı.

Bir. Yüz. Kırk yedi. *Milyon*. Sıvı kısmı. Sıvı olmayan kısım neydi?

"Likit olmayan kısmı anlamak için biraz eğitim gerekecek," dedi, sanki aklımı okuyormuş gibi. "Mülkün yatırımları karmaşıktır."

"Bu bir tür şaka mı?" Sonunda fısıldamayı başardım. "Kesinlikle hayır.

Belki de şimdi onun neden acımasız olduğunu anlıyorsundur. seni bulma konusunda."

Ben kesinlikle yaptım. Bir varise bu kadar çok şey bırakacak olsaydım, ben de DNA çalardım ve özel tıbbi kayıtlara erişirdim. Zayıf bir sesle, "Akraba olduğumuzdan *emin* misin?" demek için birkaç dakika beklemem gerekti.

"Kesinlikle."

Onunla göz göze geldim ve bakışlarını dikkatle inceledim, insanların gözlerinde çok fazla şey gören o iç parçamı açtım. Sahteliğe dair hiçbir ipucu göremedim. Söylediklerine gerçekten inanıyordu. Bu durumda herhangi bir aldatma varsa, ikimiz de kandırılıyorduk.

"Juniper, yaşayan bir akrabasını bulamaması durumunda tatmin olacağı alternatif planlar yaptı. Hiçbir koşul altında mirasını bir yabancıya bırakmazdı. Bir akrabasını alternatif."

Söyleyecek akıllıca ve derli toplu bir şeyler aradım ama ağzımdan çıkan tek şey, belli belirsiz bir sesle birlikte hava püskürmesinden başka bir şey değildi: "Tamam. O halde. Peki." oldu.

Yüz kırk yedi milyon dolarla bir aşçılık okulu, bir düzine veterinerlik muayenehanesi satın alabilirdim! Umutsuzca daha önemli, hatta belki de söyleyecek akıllıca bir şey aradım, sonunda "Bana ev hakkında ne söyleyebilirsiniz? Ev nerede?" Şansıma, ana cadde üzerindeki güzel Viktoryen evlerden biriydi.

"Gelirken fark etmiş olabilirsin." Umutlarım arttı.

"Watch Hill'in zirvesini süslüyor."

"O *canavar* benim *evim* mi?" İlkel, içgüdüsel yanıt, ben durduramadan ağzımdan patladı.

Zarafet benim seçeceğim bir kelime değildi. Ben olsam *şeytani* bir şekilde *beliren*, belki de *yırtıcı* bir şekilde *duran*, hatta *kasaba için bir tehdit* olan derdim. Bu da

Tüm İlahiyat'ta gördüğüm, kanımı dondurabilecek ve kalbime korku salabilecek tek şey, bana bırakılmış olan şeyin ta kendisiydi.

Bay Balfour'un burun delikleri alevlendi. Bakışları ürperdi ve sıkıca öneride bulunmadan önce birkaç ölçülü nefes aldı, "Yakından bakmamış olabilirsiniz ya da belki de ışık tam olarak doğru değildi. Cameron Malikânesi, dünyanın en

Gördüğüm en zarif, en davetkâr ev. Henüz içeri girmediniz. Açık fikirli olmaya çalışın."

Bu gece orada uyumak zorunda olmadığım için minnettardım. Şimdi benden orada uyumamı bekliyordu.

Tek başına.

Üç yıl boyunca.

Yine de çok değer verdiği birinin evine hakaret etmişim ve annem beni daha iyi yetiştirmişti. "Özür dilerim; haklı olduğunuza eminim, iyi bakamamış olmalıyım." Bundan hiç de emin değildim ama söylenmesi gereken buydu.

Sert bir şekilde, "Korkarım sizi bunalttım Bayan Grey. Belki de akşam yemeği için ara vermek, bir kadeh şarap içmek, rahatlamak ve zihninizi biraz dinlendirmek istersiniz."

Geç de olsa şoförümün veda yorumunu anladım. "Bu yüzden Bay Graham bana Bayan Cameron derdi. Cameron Malikanesi'nden Juniper Cameron'dı."

"Size bu şekilde hitap etmemeliydi. Vasiyetnamede adını değiştirmeni gerektirecek bir madde yok. Juniper senin seçebileceğini umuyordu, ama sadece kendi iradenle. Evander Juniper'ı çok seven iyi bir adamdı ve böyle konuştu. Onu özlüyoruz ve siz de onun akrabasıınız. Umarız bizimle kalmaya karar verirsiniz, ancak bunun her parçası sizin seçiminizdir. İstersen yarın ayrılır ve asla arkana bakmazsın. İstedğin kadar kalabilirsin. Sen kararını verene kadar. Bir yıl boyunca evde yaşayabilirsiniz ve bu sürenin sonunda artık kalmak istemezseniz, bir milyon dolarla ayrılırsınız ve mülk alternatifine geçer."

Bir milyon dolar. Tanrım, onunla yapabileceğim şeyler. İstedğim yerde yaşayabilir, her şeyi yapabilirdim. Özgür, hafif, ağırlıksız, uçuşan bir tüy olabilirdim. Kendimi çıkarıcı hissediyordum ama yine de açıklığa kavuşturmak zorundaydım, "Herhangi bir şekilde engellenmemiş mi?" diye sordum.

"Tabii ki. İmzalayacağın evraklarda her şey yazıyor. Eğer iki yıl kalırsanız, iki milyonla ayrılacaksınız."

İki yıl boyunca hiçbir şey yapmadan aklımı kaybederdim. Bir işe ihtiyacım vardı.

Bay Balfour'un gözleri yeniden ışıldayana ve ses tonu ısınana kadar bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim. "İkiniz de türünün tek örneğisiniz. Juniper de boş bir an bile geçiremezdi, her ne kadar malikaneyi yönetmeyi, hayır kurumlarını ve komitelerini yönetmeyi tam zamanlı bir iş olarak görse de. Yine de, eminim ki

Şehirdeki kuruluşlar sizi ağırlamaktan memnuniyet duyacaktır. İsterseniz, kimlerin işe alındığını öğrenmek için duyuru yapabilirim."

"Teşekkür , ama sakıncası yoksa şimdi otelime gitmek istiyorum." Başım dönüyordu ve yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

"Oh, canım, korkarım yapmadım Görüyorsun, düşündüm ki ..." Bay Balfour sözünü kesti.

"Ben *orada* kalırdım." *Cameron Manor* kelimelerini söylemeye cesaret edemedim. Çok gerçekçi olurdu. O devasa, gölgeli kalede tek başıma mı yaşayacaktım? "Ev ne kadar büyük?"

"Metrekare mi?" Başımı salladım.

Kaşlarını çattı. "Doğruyu söylemek gerekirse, hiçbir fikrim yok. Hiç piyasaya çıkmadı.

Hiç ölçüldüğünü sanmıyorum."

"Kaç yatak odası olduğunu biliyor musunuz?"

Başını salladı ve belli belirsiz bir hayal kırıklığıyla, "Bana tüm malikâneyi gezdirmediler," dedi.

"Yirmi beş, otuz bin metrekare mi?" Indiana'daki evimiz ancak bin metrekareydi. Anlayamadığım rakamlar öneriyordum. Evin büyüklüğü hakkındaki tahminim kendimi gülünç derecede küçük hissetmeme neden oluyordu. Bu canavarın içinde olmanın beni ne kadar Lilliputvari hissettireceğini ancak hayal edebilirdim.

"Büyük ihtimalle daha fazla. Beşinci kat küçüktür. Eskiden hizmetçinin odasıydı ama Juniper yapısal olarak sağlam olmadığı için burayı kapattırdı. Bu arada, muhteşem bir şarap mahzenine sahip olan bodrum katı, egzotik çiçeklere ve ağaçlara ev sahipliği yapan geniş bir kış bahçesine sahiptir. Juniper malikanede sürekli partiler düzenlerdi, kasaba için muhteşem bir yıllık Cadılar Bayramı partisi düzenledi. Evde bu ve diğer pek çok kutlamanın fotoğraflarını bulacağınızı tahmin ediyorum. Bu tür etkinlikler için profesyonel bir fotoğrafçı tutmuştu."

"Orada tek başına mı yaşıyordu?" Yüz yaşından fazla ürkütücü eski malikane? O yapabildiyse, ben de . Ama bunu yalnız yapmamayı tercih ederim.

"Evet, ancak daha sonraki yıllarda yanında bir hemşire vardı." "Eğer kalmayı tercih edersem, benimle birlikte yaşayacak birini bulabilir miyim?"

"Korkarım ki hayır. Misafirler kabul edilebilir ancak ilk üç yıl boyunca tam zamanlı ikamet yok."

"Misafirlerle ilgili herhangi bir sınırlama var mı?"

"Günlük ziyaretçiler sizin takdirinize bağlıdır. Ayda iki hafta sonu, Cuma günü akşam altıda başlayıp Pazar günü akşam altıda biten bir gecelik misafiriniz olabilir.

aynı zamanda."

"Bunu rahatsız edici bir şekilde kontrol edici buluyorum." Tuhaf olduğundan bahsetmiyorum bile. "Juniper, mirasını devretme konusunda eli çok ağırdı. I

misafir konusunda onunla aynı fikirde değildim. Bir süre sonra, mesela altı ay sonra, şirketinizin geliş gidişlerini izlemeyeceğim, yeter ki bunu görmezden gelinemeyecek kadar aleni bir şekilde ihlal etmeyin. Üç yıl sonra, koşullar artık geçerli değildir; mülk sizindir ve dilediğinizi yapabilirsiniz. Malikaneye gündüzlü bir personel bakıyor. Yemek hizmeti almak isterseniz birkaç harika yerel aşçımız var. Hizmetçiler, marangozlar, havuz ekibi, bahçıvanlar ve benzerleri var. Kileri stokladık ve Lennox, buzdolabına ısıtılması gereken birkaç güveç ve bir dizi temel malzeme koyma cüretini gösterdi. Ev temiz, hazır ve sizi bekliyor. Eğer aklınız varsa ve ne zaman isterseniz, karım - benim iyi yarım, liseden mezun olduğumuzdan beri evliyiz ve bana bu kadar uzun süre katlandığı için bir mücevherdir - sizinle tanışmayı, size şehri biraz gezdirmeyi çok ister. Lennox herkesi tanır, İlahiyat hakkında fikir sahibi olmanıza yardımcı olabilir."

Bir süre sessizce oturduk ve ben söylediklerinin tek bir unsurunu bile aklımda tutmaya çalıştım ama başaramadım. "Juniper Cameron'ın akrabası olduğumdan kesinlikle *emin* misin?" Sonunda söyledim. Bunun bir tür eşek şakası olduğu hissinden kurtulamıyordum ama bundan kimin ne kazancı olacağını da göremiyordum.

"Juniper öyleydi ve önemli olan da bu. Evraklar ve sizin imzanızı bekler. İmzaladığınızda, mülkün devri Koşullar yerine getirildiği sürece geri alınamaz."

Yine sessizliğe gömüldüm. Bir yanım, böylesine muazzam bir fırsat elimden kaçmadan hemen ayağa fırlamam, kâğıtların üzerine atlamam ve imzalamam için ısrar ediyordu. Diğer yarım ise cehennem gibi kaçmamı ve bunların hiçbirisi olmamış gibi davranmamı söylüyordu. Miras, tıpkı kasaba gibi, gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. Hayat Grey kadınları için bu şekilde işlemiyordu. Zorlukları, kaçmayı, fedakârlığı ve erken, acı verici vedaları anlıyordum. Hiçbir şeye bağlanmamayı, kök salmamayı, kendimi tekrar tekrar silmeyi anlıyordum. Hayatta kalmak için mücadele etmeyi. Lüks bir hayat değil, bir yere kalıcı olarak yerleşmek, insanların her ihtiyacımı görmesi, yüz ömür boyunca harcayabileceğimden daha fazla parayla.

Bay Balfour nazikçe, "Bayan Grey, sizi tanımıyorum ama hayatınızın kolay geçmediğini hissediyorum ve iyi insanların başına iyi şeyler geldiğine inanmakta zorlanabilirsiniz. Hayat her zaman zor değildir. Kaybedecek neyin var ki? Bir deneyin. Gidip evi görün. Burayı, İlahiyat'ı sevdiğini fark edebilirsin. Sen ve ben akraba olmayabiliriz ama Juniper bizim için aileydi ve bu senin de aile olduğun anlamına geliyor. Hoş geldiniz. Umarız burada kalmayı seçersiniz. kasabamızı eviniz yapın."

Dün gece salıvermeme izin keder birikiyordu. Göğsümdeki baskı. Annem Divinity'yi çok severdi. Juniper Cameron bizi daha önce bulmuş olsaydı, en iyi bakım için paramız olurdu, annemle geçirecek daha fazla boş zamanım ve evimiz yandığında o evde olmazdı bile. Hâlâ benimle olurdu.

Tanrım, bu acı ne zaman bitecekti? miydi, yoksa kalbimde sonsuza dek anne şeklinde bir delik mi kalacaktı?

"Beni tepeye kadar götürür müsün?"

Gözleri parlayarak gülümsedi. "Ben de bunu söylemeni umuyordum. Benim için bir zevktir. Alacakaranlıkta Watch Hill'den şehrin manzarası harikadır. Yarın buluşup her şeyi daha ayrıntılı konuşabiliriz ya da birkaç gün dinlenip düşünebilirsiniz. Havuz hazır ve sivrisinekler için endişelenmenize gerek yok. Tepede sürekli bir esinti var, bu da oldukça caydırıcı olduğunu kanıtlıyor, ayrıca peyzajcılar bol miktarda çiçek kovucu dikmişler. Bu Sulak alanlar farklı bir konudur. Eğer yürüyüşe çıkacaksanız spreyle kendinizi kaplamak için zaman ayırın. Belki Juniper'in güzel evinde geçireceğiniz birkaç gece, hatta bir hafta fikrinizi değiştirebilir."

Fikrimin değişmesi gerektiğinden emin değildim. Bir yıl için bir milyon dolar, iki yıl için iki milyon dolar, artı yıllık altmış bin dolar; yiyecek ve çeşitli masrafları karşılamak için çalışırsam, biriktirdiklerime ek olarak bana yüz yirmi bin dolar daha verirdi. Annemin tüm sağlık faturalarını ödeyebilir ve geriye bir servet bırakabilirdim.

Üç yıl mı? Bu işe girişme olasılığını ya da sonucunu aklım almıyordu: yüz kırk yedi milyon dolar, Cameron Malikanesi'nin mülkiyeti ve likit olmayan mülk her neyse.

Ancak Watch Hill hakkındaki ilk izlenimime rağmen, bir milyon dolar karşılığında cehennemin eşiğinde tek bir yıl hayatta kalabileceğimden emindim.

Elbette o anda, tam da bunu yapacağımdan haberim yoktu.

Dar **bir** yol Watch Hill'in dik yüzüne doğru kıvrılıyor, virajlarda kendi etrafında dönüyordu. Agresif bir sürücü olarak anılsam da, Bay Balfour Mercedes roadster'ı beni bile korkutacak bir hızla zirveye doğru yönlendirdi. Bir ya da iki kez bir virajdan kükreyerek çıkacağımızdan emindim.

Kör virajda uçurumun kenarından havaya uçtu, ama her dönüşün ince eğimini mükemmel bir şekilde idare etti, hassas bir şekilde hızlandı ve nadiren yavaşladı. "Miras alacağınız malikâne," dedi Bay Balfour bana gururla, "beş yüz yetmiş iki dönümlük bir arazi üzerinde yer alıyor. Çoğu yüzyıllardır ayakta duran muhteşem canlı meşelerin bulunduğu bakir bir ormandır. Üç ila dört yüz yıllık Sylvan Meşesi en yaşlısıdır ve yaklaşık iki yüz fitlik bir yayılma alanına sahiptir."

Ağzım açık kalmaya meyilli bir kadın değilim; en azından bugünden önce değildim. Annemle birlikte sahip olduğumuz en büyük bahçe yarım dönümdü ve her santimini bahçeye dönüştürmüş, mısır ve kabak yetiştirmiş, fasulye ve turşu konservesi yapmıştık.

Yaklaşık altı yüz dönümlük arazi bana koca bir kasaba gibi geliyordu. Kendi "çimenliğimde" kaybolabilirdim.

Yaşadığım şoku umursamadan devam etti. "Juniper'in yatırımları ve ticari kaygılarıyla ilgili ayrıntıları ve kurduğu güveni siz yerleştikten sonra konuşabiliriz. Malikânenin kendisi özüksenmesi gereken çok şey barındırıyor. Malikâne

tepenin batı yüzünü kaplar. Eski mezarlık, Watch End, doğuya doğru uzanmaktadır. Watch Marsh, kuzeyde yüz yirmi dönümlük bir sulak alan koruma alanıdır ve Watch Burren bir mağaralar kümesidir.

Eğer güneye keşfe giderseniz birileri bilir. Çok uzağa .

yoksa kendinizi Littlehollows'la birlikte Bottoms'ta bulursunuz ki bu hiç hoş bir deneyim değildir." Yüzünü buruşturdu. "Bundan kaçınma eğilimindeyiz

bölge. Bu kasaba -ki böyle adlandırarak cömert davranıyorum- İlahiyat ne kadar aydınlık ve davetkârsa o kadar karanlık ve cilasız."

"Littlehollows mu?" Ben de yankıladım.

"Biz İlahiyatçıların uzak durma eğiliminde olduğu bir aile. Onların yolları bizim yollarımız değil."

Kullandıktan sonra bana uzattığı bir anahtarlıkla açılan özenli bir kapıdan geçerken, avlunun Gotik muhafaza, çiçeklerle çevrili yosunlu üç katmanlı bir çeşmenin etrafında dönen kiremitli dairesel bir yol ile karşılıyor.

Arabadan indim ve çitlere doğru ilerledim, saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım ve bir düğüm haline getirdim, çünkü Watch Hill'in zirvesinde gerçekten de canlandırıcı bir esinti vardı. Demir parmaklıklara tutunarak aralarından baktım ve çok aşağıda, küçük ve düzenli Divinity'nin pitoresk yayılışına bakarak nefesimi tuttum. Daha önce hayal ettiğim gibi, ev kasabanın üzerinde heybetli bir nöbetçi gibi duruyordu: Watch Hill her ayrıntıyı izliyordu.

Matematiksel bir hassasiyetle düzenlenmiş sokaklar, düzgün bloklara ayrılmış, birbirine paralel uzanıyordu. Kasabanın merkezinde, daha önce içinden geçtiğim Avam Kamarası yer alıyordu. Dört kilisenin kuleleri karanlıkta keskin ve karanlık bir şekilde beliriyordu ve sayısız kilisenin pencerelerindeki ışıklar evler parılıyordu. Büyüleyici ve pastoral bir yerdi, tam da çocuk yetiştirilebilecek ve sakin bir hayatın tadını çıkarılabilecek türden bir kasabaydı. Bay Graham'ın söylediğine göre *suç işlenmemiş*.

Bay Balfour'a manzaranın iddia ettiği kadar muhteşem olduğunu söylemek için dönüyordum ki gökyüzünden bir şey patladı, üzerime indi, başıma vurdu ve omzumu tırmaladı. Kendimi korumak için kollarımı havaya kaldırdım, eğildim ve şiddetle sallandım ama saldırganı uzaklaştıramadım, bu yüzden bir elimi yumruk yaptım ve ona kör bir yumruk attım.

Bay Balfour bağırdı, "Bayan Grey, bu Rufus! Size zarar vermez. Ona zarar vermeyin. Hemen sakinleşin!"

"Tam şu anda kendimi sakinleştirmem" söylenmesiyle ilgili bir şey ama kıpırdamadım, iki oldum, yaratık omzumda garip bir şekilde kayarken ve hırlarken yumruklarımla yüzümün yanlarını korudum. "Rufus tam olarak nedir?"

"Bir baykuş. Rufus Juniper'ın evcil hayvanıydı."

Yavaşça nefes verdim ve doğrulmadan önce kendimi toparladım. Ayağa yırtıcı kuş sağ omzumda sabitlendi ve onu incelemek için başımı çevirdim. Baykuş kan kırmızısı tek bir gözle dikkatle bana baktı. Gözlerinde bir

Olumlu şeytani yüzü, uzun siyah kulak tutamları esintide dalgalanıyordu. *Ama tabii*, diye düşündüm kuru *bir* sesle, *neden yaşlı kadının evcil hayvanının evinden daha az yasaklayıcı olmasını bekleyeyim ki?*

"Bu bir baykuş değil. Baykuşlar gördüm, peçeli baykuşlar, karlı baykuşlar, büyük boynuzlular. Onlar böyle görünmüyor."

"Rufus bir Stygian baykuşu. Eşsizdirler ve belli bir ışıktaki gözleri kıpkırmızı görünür. Onunkilerin gün ışığında aslında sıcak sarı-turuncu olduğunu göreceksiniz, gün ışığında sık sık açtığından değil."

Yırtıcı kuş, baykuşların esrarengiz yöntemiyle başını döndürdü, önce rahatsız edici derecede kırmızı bir gözle, sonra diğeriyle bana baktı ve başımı gagalamak için eğildi. "Ah!" Ürküttüğü kadar canımı acıtmadı ama çılgılığım üzerine baykuş omzumu itti ve yakındaki bir meşenin yarığına doğru kanat *çırparak* tüylerini karıştırıp usulca ötmeye başladı. Bay Balfour'a karanlık bir bakış att. "Bir dahaki sefere beni uyar."

Özür dilemek için ellerini kaldırdı. "Rufus'un üzerine tünemek için inebileceğini bilseydim, seni kesinlikle uyarırdım ama daha önce bir yabancıya yaklaştığını hiç görmemiştim."

"Evin içinde mi yaşıyor? Geceleri onu eve getirmem mi bekleniyor?"

"Hayır. Gündüzleri kış bahçesinde tüner. Devlin onu Akşam için onu dışarı çıkar. Şafak vakti dönecek."

"Devlin mi baykuş mu?"

"Rufus. Biri onu içeri alana kadar dışarıdaki bölmede beklemesi gerektiğini biliyor. Normalde ne zaman kalkarsan kalk, sorun değil. O bir gece canavarı, geliş ve gidişleri ürkütücü." Biraz sinirlenerek eklemekten önce durakladı, "Devlin'inki gibi."

Canavar bir evle birlikte canavar bir baykuş da bana miras kalmıştı. "Devlin kim?"

Yüzündeki hoşnutsuzluk ifadesi, mahkeme salonu gülüşü olduğundan şüphelendiğim, dişlerden başka bir şey olmayan gülümsemesinin ardında çabucak gizlendi. "Mülkte marangozluk yapıyor ve sık sık etrafta dolaşıyor, sanki kendini mülkle ilgili. O değil. Sizin takdirinize bağlı olarak burada," diye ekledi ve bana sert bir bakış attı. "Ve sadece evin dış cephesinde çalışıyor. İçeride yapılmasını istediğiniz bir iş olursa beni arayın. O içeride iş yapmaz." Sonra bakışları , "Umarım Rufus seni bizden kaçırmaz, hayatım. En azından evi görmelisin."

"Hiç de değil. Sadece yorgunum. Uzun bir gün oldu." "Gel. Sana içeriyi göstereyim," dedi neşeyle.

"Gerek yok. İçeri girip bir Şeyler atıştırıp yatacağım. Eminim sabah kendimi daha iyi hissedeceğim." Yalnız kalma isteğim, böylece kendi durumumu dşünebilecektim.

Akıl almaz durum, karanlık ve yasak eve tek başıma girmekten duyduğum dehşetten sadece biraz daha büyüktü - sonsuz derecede, belki de bir kıl kadar - . Sözde mirasımı öğrendiğimden beri, Kellan'la seks yaptığım tek bir an bile aklıma davetsizce gelmemişti; *o kadar sersemlemiştim*.

"Size doğru dürüst bir tur attıracağım," diye ısrar etti. "Malikaneyi biliyorum ve size her Şeyin nasıl çalıştığını gösterebilirim. Ev, peyzaj ve havuz

Çeşitli temalar sunan bir Lutron aydınlatma sistemi tarafından kontrol ediliyor, ancak bunu çalıştıran paneller biraz karmaşık."

"Teşekkürler, ama yarın bir deneyeceğim ve sorularım olursa sizi arayacağım." O kadar bunalmıştım ki uyuşmaya başlamıştım. Dişi ejderham bile sessiz bir sersemlik içinde yığılıp kalmıştı.

Reddimi duyunca yüz hatları gerildi ve bir an duraksadıktan sonra şöyle dedi: "Ama tabii ki Bayan Grey. Özür dilerim. Böylesine trajik bir kaybın ardından size düşünecek çok Şey verdim ve canım, bunalmış ve bitkin olmalısınız, mahremiyetinizi istiyorsunuz. Uyumadan nce Lennox'un güveçte tavuklu turtasını ve yanında biskvilerini dene. Eski moda rahat bir yemek. Ayrıca bir tava karides ve Domuz pirzolası ile peynir ezmesi ve yumurta kızartmayı ve domates dilimlemeyi düşünüyorsanız, gerçek bir güney kahvaltısı yapacaksınız. Lennox, canınız tatlı çekerse diye dondurucuya kırmızı kadife kek dilimleri koymuş.

Mikrodalgada kırk beş saniye krem peynir kremasını mükemmel bir şekilde ısıtır. Yarına kadar, o zaman." Evin anahtarlarını bana verdi, arabasına bindi, dairesel yolda hızla ilerledi ve kkreterek tepeden aşağıya, İlahiyat'a geri döndü.

Rzgrda dalgalanan İspanyol yosunlarının oluşturduğu ağır perdelerin arkasından meşenin ten rengi derinliklerine baktım. Arkamdaki lambaların ışığını yansıtan, biz geldiğimizde yanmaya başlamış olan iki göz bakıyordu; yuvarlak, kırmızı ve gözlerini kırpmadan.

"Bunun için zgnm, Rufus. Beni korkuttun," diye mırıldandım. Hayvanları severdim ve hep bir evcil hayvanım olsun istemiştim ama o kadar sık taşınıyorduk ve okul ile iş arasında o kadar az boş zamanım oluyordu ki, bu hiçbir zaman bir seçenek olmamıştı. "Buralarda takıl. Bir arkadaş içime yarayabilir."

Baykuş iki kez göz kırptı, yüksek bir *gak gak gak* sesi çıkardı ve ağaç tepelerinin ötesine uçmak için havalandı, kaliginli gökyüzünde kayboldu.

Kendimi hazırlayarak Watch Hill'deki diğer canavarla yüzleşmek için döndüm. Ev.

Ürkütücü varlığı yakınlık sayesinde daha da güçlenmişti.

Bay Balfour'un Juniper Cameron'ın malikânesinin güzelliği ve çekiciliği hakkındaki övgü dolu sözleri - kale uzaktan olduğu kadar yakından da davetkâr değildi. Kuleler, baykuşunki kadar karanlık ve şeytani bir yüzün kulaklarıydı; Pencereelerde uğursuz, solgun gözler; çift kapılı kapılarda, içeri girmeye kalkışacak kadar aptal olsaydım beni ikiye ayırabilecek dişleri olan bir ağız.

Üzerimde yükseliyor, gökyüzüne doğru çıkıntı yapıyordu, kobalta karşı obsidyen tonları vardı ve içeride tek başıma dolaşırken kendimi ne kadar önemsiz hissedeceğime dair ani bir önsezi yaşadım. Işıkları sürekli açık bırakmaya karar verdim, eğer malikâne elektrik faturalarıyla ilgili bir sorun yaşarsa, belki bir oda arkadaşı isteğimi yeniden gözden geçirirlerdi.

Bay Balfour'un araba kullanırken verdiği detayları düşündüm. Üç yüz yıldan uzun bir süre önce inşa edilen orijinal kulübe, bir zamanlar olduğu gibi evin içinde korunmuştu. Malikâneye defalarca eklemeler yapılmış, bin sekiz yüzlerin sonlarında yenilenmiş ve genişletilmiş, on dokuz yirmilerde tekrar genişletilmiş ve güncellenmişti. Dış cephe yenilenmiş ve ana kat beş yıl önce ikinci katın büyük bölümüyle birlikte kapsamlı bir şekilde yenilenmişti, ancak doksan yedi yaşındaki Juniper'in devam edecek gücü ve sabrı kalmamıştı ve evin yarısından fazlası, pahalıya mal olan merkezi klima ilavesi dışında, bir asır önceki haliyle kalmıştı. Beni "küçük bir sorun" olduğu konusunda uyarmıştı.

Hızla kontrol altına alınan bir yangın nedeniyle "kömürleşme" ve parçaların ciddi şekilde onarıma ihtiyacı vardı; bana birkaç milyonun bunu karşılayacağını ve ilk işim sırasında işe başlamayı seçersem mülkün masrafları karşılayacağını söylemişti. üç yıl.

"Birkaç milyon," diye fısıldadım eve bakarken. Çok az bir meblağdan, gelişigüzel bir şekilde bahsetmişti. Sanırım evin getirisi 147 milyon dolarlık yatırımlar her yıl bu rakama ulaşabilir ve anaparaya hiçbir zarar vermez.

Lambalar, bir dizi geniş, kıvrımlı merdivene giden yolu aydınlatıyordu. Gümüşü yosunlar damlayan devasa meşelerin tepesinde, salkım örtülü zarif bir dökme demir korkuluğun arkasında kuzeye ve güneye uzanan gölgeli bir sundurma vardı. Çift kapının üzerinde vitraylı bir vasistas ve buna uygun yan pencereler bulunuyordu. Çeşitli hasır veranda mobilyalarının üzerinde, hafifçe

Tropik mavi kartonpiyer tavandan sarkan döner tavan vantilatörü verandaya davetkâr bir hava katıyordu. Keşke ev bu kadar uğursuz olmasaydı.

Topuklarım dumanlı ve krem rengi kaldırım taşlarına vurarak hızlı adımlarla ilerledim, merdivenleri çıktım ve verandadan kapıya doğru yolu yarılamıştım ki sağımda beliren bir hareket dudaklarımdan irkilerek bir çığlık kopardı. Rufus'un yeni bir saldırısına karşı kendimi hazırlayarak döndüm.

"Sakin olun Bayan Grey," diye mırıldandı bir adam, elini selamlamak için uzatarak yaklaşıırken. "Sizi korkutmak istememiştim. Ben Devlin Blackstone."

Onu gölgelerin arasında görmemiştim. Gömleksiz, pırıl pırıl ıslak ve güzel kaslı, aksan izi taşıyan derin bir sesi vardı.

Tam olarak İskoç, tam olarak İngiliz değil, ama Este'ninkine benzer bir karışım, sanki o da erken yaşta birden fazla lehçeye maruz kalmış gibi. Bir an için bakakaldım. Aşağı yukarı otuz yaşlarında, uzun boylu, geniş omuzlu, spor salonunda değil de tarlada ya da çalışanlara özgü kıvrak ama güçlü bir yapıya sahipti. Kolları mürekkeple kaplıydı ve altılı karın kaslarının altında, kot pantolonunun bel bandından sarkan ve bir köşeye sıkıştırılmış bir tişört vardı. Saçları kömür karasıydı ve sanki yeni yüzmüş gibi geriye doğru taranmıştı.

Kesinlikle erkeksi olmasına rağmen yüzü güzeldi, simetrik mükemmelliğiyle neredeyse başka bir dünyaya aitti. Gözlerinde, alışılmadık renklerinin yanı sıra bir şey vardı - viski ile bakır ve bir güneş öpücüğünü harmanlayan zengin yanmış umber - aynı derecede çarpıcı bulduğum bir özelliğe sahipti. Annem onunki gibi gözlere yaşlı bir ruhun.

Bana öyle bir gülümsedi ki neredeyse ayak parmaklarım kıvrılacaktı. "Akşamları havuzu kullanmaya alışkınım, ama artık senin olduğuna göre, bu alışkanlığımı azaltacağım. Eğer istersen. Sakıncası yoksa devam etmeyi umuyorum."

Henüz kalıp kalmayacağıma karar vermemiştim; buranın ya da havuzun bana ait olduğunu düşünemiyordum ve içimden kibar davranıp özgürlüğünden vazgeçmesine gerek olmadığını söylemek geliyordu ama kot pantolonu ıslak değildi, kuruması için serilmiş bir mayo da görmemiştim ve ihtiyacım olan son şey bu adamın yatak odasının penceresinin ötesinde çıplak yüzmesiydi, özellikle de benim değişken duygularım varken. Acaba 103 yaşındaki kadın yaşlı gözleri ve güçten düşmüş bedeniyle, damarlarında yanan arzuyla onu izlemiş miydi, şehvete bu kadar uzun süre dayanabilmiş miydik? "Teşekkür ederim."

Ellerimiz birleştiğinde gözlerimiz kilitlendi ve aramızdan bir şey geçti. Neredeyse elle tutulur bir akım, bir tanıma şoku, aşinalık gibi. Oysa onu daha önce hiç görmemiştim.

"Bu yüzmeye devam edebileceğim ya da edemeyeceğim anlamına mı geliyor?"

O kadar güzeldi ki, kadınların ona her şeyi bahsettiğini hayal ederdim. Hayatı boyunca dilediği ve yaptığı özgürlükler, ona hiçbir şey vermememi kolaylaştırdı.

"Bu yüzmek yok demek," dedim kararlı bir şekilde.

Bakışlarındaki hayal kırıklığına rağmen başını eğdi ve "Nasıl isterseniz. Bay Balfour bana bu gece geleceğinizi söyledi. Evi bunaltıcı bulabileceğinizden şüphelenmiştim."

"Biraz."

"İlk başta çoğu öyle. Kabullenmesi çok zor. Sonra sıırıslıkam aşık olursun ve vahşi atlar seni sürükleyemez." Yüz ifademi fark etti ve güldü. "Evle, benimle değil."

Kuru bir sesle, "Ama birçok kadının bunu yaptığını düşünüyorum. Sana aşık olurlar."

Gülümseyerek kalın bir brogue kullandı. "Evet, genç kızlar bana biraz düşkün görünüyorlar Bayan Grey, bu konuda size yalan söylemeyeceğim. Bu, zarafetle katlanmaya çalıştığım bir zorluk."

Güldüm. "İskoçyalı mısın?"

"Orada epey bir zaman geçirdim. Kadınların özellikle son zamanlarda aksana karşı bir ilgisi var ve aksan bana kolay geliyor."

"Yani Bay Balfour resmi karşılama komitesiydi ve siz de gayri resmi karşılama komitesisiniz."

" gibi bir şey. Bu gece kafanda hiçbir endişe olmadan rahatça dinlen. Bana ihtiyacın olursa burada olacağım."

"Bütün geceyi kastetmiş olamazsın."

"Kast ediyorum."

"Buna gerek yok," dedim tam olarak hissetmediğim bir inançla. "Ben iyi olacağım."

"Bundan hiç şüphem yok, Bayan Grey. Vahşi bir var."

Hasır kanepeye baktım. Onun için çok küçüktü ve ne yastık ne de örtü vardı. "Bütün gece verandada uyumana izin veremem. Bu çok saçma."

"Ben fazla uyumam. Ayrıca gecenin büyük bir bölümünde garajda çalışacağım. Size eşlik etmemi isterseniz malikaneyi gezdirebilirim."

Kaşlarını kaldırdım. "Belki de seni evden daha korkunç buluyorum."

"Mümkün değil," dedi ve ikimiz de güldük. "Tura ne dersiniz? İçeri gelmemi ister misiniz?"

Başımı salladım.

"Peki, o zaman, git, etrafa bir göz at. Kapıyı kilitleyin ve tepedeki ilk gecenizde yalnız olmadığınızı bilerek rahatlayın. İlk kez geceleyin buraya gelip malikanede tek başıma kalmak beni rahatlatmazdı. Emin değilim.

herkes yapardı."

"Yanisadece ben değilim. Ev gerçekten büyük, karanlık ve korkutucu."

"Dalga geç benimle. Yürüyüş yoluna geri dön."

Kuşkuyla baktım ama önerdiği gibi yaptım.

"Arkanı dön ve eve bak."

Yaptım ve yine o lanet içgüdüsel titreme oldu.

Bunu fark etti. "Şimdi beyaza boyanmış olarak hayal edin. Ya da gerçekten nötralize istiyorsanız, açık yeşil veya leylak rengine boyayın."

Gözlerim açıldı. Sadece zihinsel olarak boya rengini değiştirerek tamamen farklı bir ev gibi hissettim.

"Kasaba halkı Juniper'i yeniden boyatmaya çalışmaktan hiç vazgeçmedi, ama o tarihle evliydi ve bunlar orijinal renkler. Belki de değişikliği yapmak. Büyüklüğü, yüksekliği, kuleleri ve karanlık çok itici. Ta ki içinde yatanı keşfedene kadar. O zaman güzelliği görürsünüz. Görünüş aldatıcı olabilir."

Merdivenlerden çıktım. "Teşekkür . Burayı sadece bir ev olarak görmeme yardımcı oldunuz." "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," diye mırıldandı.

"Rahat uyu, Zo Grey."

"Sen de." *Devlin Blackstone*, demedim. Adını sevmiştim. Aksanını sevmiştim. Vücudunu sevdim. Hem de çok. O da bunu biliyordu. Onun yanındayken ilgimi dizginlemem gerekiyordu. Baştan çıkarıcı bakışlarımdan birini ona göstermem imkânsızdı, tabii daha sonra onu kovmazsam, ki bu adil olmazdı. İşini pek çok kez adil olmayan koşullar yüzünden kaybetmiş bir kadın olarak, bu benim geçeceğim bir çizgi değildi. Yine çığnenemez kurallarımdan biri.

Eskiden onlara sahip olduğum günlere özlem duyuyorum.

Sanki onun hakkında ne düşündüğümü çok iyi biliyormuş gibi belli belirsiz gülümsüyordu. "Eğer bir şey yapabilirsem, Zo, yerleşmene yardımcı olacak herhangi *bir şey*.

daha rahat, daha az yalnız, sadece yeterli. Neye ihtiyacın . Ben senin için buradayım."

"Minnettarım. İyi geceler." Ses tonuma kovulmanın soğukkanlılığını kattım. Adam bir kadının huzurunu kaçırarak kadar ve ben de onunla uğraşamayacak kadar bunalmış, dün gece uykusuz kaldığım için çok yorgundum.

Bakışlarında parlayan eğlenceyle başını eğdi, döndü ve merdivenlerden inerek evin köşesinde kayboldu.

Kapıya baktım ve kendimi hazırlayarak uzun bir süre durakladım. Sonra anahtarı kilide soktum, ve kapıyı yavaşça iterek açtım. Kapı içeriye doğru sessizce kaydı ve büyük, yüksek tavanlı bir fuaye ile kesme çiçeklerden oluşan büyük bir kristal vazo ile süslenmiş mermer kaplı bir ayaklı masa ortaya çıktı.

Eşikten ilk adımımı attığımda, aniden şiddetli bir baş dönmesine yakalandım ve şaşkınlık içinde bayıldım.

Kısa süreliydi, o kadar geçiciydi ki bazıları bunu önemsiz bir şey olarak görebilirdi.

Yorgunluktan tökezledim, belki de kan şekerim düşmüştü ama bundan daha fazlasıydı. Beynimdeki devrelerin tamamen kesildiğini hissettim ve bu gerçekleştiği anda keskin bir şekilde döndüm, sırtımı doğru konumlandırımdı, böylece çerçeve düşüşümü kırabilir ve ciddi yaralanmayı önleyebilirdi.

Bakışlarımın çevresindeki karanlığın genişleyerek görüşümü yok etmesinden önce sahip olduğum tek zaman buydu. Siyahlık beni yuttu ve artık hiçbir şey bilmiyordum.

Sonra yine oradaydım. O kadar geçici bir kesintiydi ki, sadece pervaza yaslanıp yarı yolda eriyerek yere düşme zamanı. Şaşırtıcı bir şekilde gözlerim hâlâ açıktı. Olmadığım halde oradaydım, sanki vücudumdan vakumlanmış ve sonra hızla geri itilmiş gibiydim.

Yere inmeye devam ettim ve hareketsiz bir şekilde oturup kendimi değerlendirdim, tekrar bayılma ihtimalim varsa ayağa kalkmak istemiyordum. Kendimi hiçbir şekilde zayıf hissetmiyordum. O an fiziksel olmaktan çok zihinsel gibi görünüyordu, çünkü kapıdan içeri adımımı attığımda bir düşünce patlaması yaşamıştım: Annemin ölümünün bildiğim tek yaşam biçimini sona erdirmesi ve bu garip, beklenmedik, akıllara durgunluk veren yeni başlangıç; akıl almaz miktarlarda para, mezarlıklar, bataklıklar ve mağaralar; belki de sonunda kalabileceğim ve ait olabileceğim bir yer; çatal yollar, gidilen ve gidilmeyen yollar, seçimler ve sonuçlar, sanki kemiklerimin derinliklerinde bir ses fısıldamış gibi, ağır bir kesinlik ve kaçınılmazlık duygusu eşliğinde, *Ama elbette, tüm yollar buraya çıkıyor.*

Yerden doğrulduğumda, belki de beynimde o kadar çok şey oluyordu ki, sadece , fiziksel olarak zorunlu bir mola, son zamanlarda meydana gelen pek çok değişikliğin şoku bir anlık yetersizlikte birleşiyordu.

"Tuhaf," diye mırıldandım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Watch Hill'deki çimenlikte gölgelerin arasına gizlenmiş bir adam cep telefonuna sessizce, "Artık çok geç. Eşiği geçti. Sendeledi ama kendini tuttu ve birkaç dakika sonra kapıyı kapattı. Evdeki tüm ışıklar titredi ama onun fark ettiğini sanmıyorum. Girişe yerleştirdikleri büyü her neyse işe yaramış."

Bir duraksamadan sonra homurdandı: "O malikâneye girmeden önce yapılması gerektiğinin farkındayım. Ama Balfour onunla birlikteydi ve ben yaklaşamadım. Ona karşı koyacak gücüm olmadığını biliyorsun."

Bir süre dinledi. Sonra, "Otelde denedik. O haydut piç yolumuza çıktı. Monteleone'de onun gelişini bekleyen cadıların olmadığı tek bir ev bile yoktu. Bazıları onun hayatı için, da kanı için. Çoğu ikisini de istiyordu."

Tekrar sonra, "Onu kabul edeceklerdir. Juniper'in gidişiyle karşı karşıya oldukları tehlikenin farkındalar. Leş yaratıklar akın etmeye başladı. Bazıları geldi." Güldü. "Ve bildiğin gibi, bazılarımız zaten en başından beri buradaydı."

Bir duraklama daha. "Evet, . Bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Bunu kontrol etmek hiç mümkün olmadı. Elbette, ne kadar çok şeyin tehlikede olduğunu anlıyorum. Sizi bilgilendirmeye devam edeceğim."

Antrede durdum, elimde spor çantası, boştaki elim refleks olarak açılıp kapanıyordu, sanki her şeye ve hiçbir şeye tutunuyormuş gibi. Huzursuz olduğumda eski bir , olmayan bir şeye uzanmak ya da belki de bir şeyi savuşturmak için destek almak. Annem beni durdurmaya çalışırdı ama hiç işe yaramadı. Kısa bir aradan sonra, alışkanlık her zaman geri dönerdi.

"Anneciğim," diye fısıldamaktan kendimi alamadım, kendimi kaybolmuş küçük bir kız gibi hissediyordum, anlaşılmaz yeni bir dünyanın eşiğinde tünemiştım.

Cameron Malikânesi'nin içi duvar apliklerinden gelen kehribar ışıltısıyla aydınlanıyordu ve sağa sola baktığımda her odada aynı yumuşak ışıltıyı gördüm. Bu hoş bir dokunuştı, geceleri karanlık, bilmediğim odalarda tökezlemeden, mobilyalara çarpmadan yolumu bulmak için tam da ihtiyacım olan şeydi, özellikle de Lutron aydınlatma sisteminin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığından ve karmaşık elektronik cihazların nasıl çalıştığını anlamak zayıf yönlerimden biriydi, hiç paramız olmadığı için.

Hemen ileride, masanın ötesinde, cilalı maun ağacından geniş, karanlık bir merdiven, soluk bir İran deseniyle halı kaplı, özenle oyulmuş bir trabzanın içinde yükseliyordu. Yaklaşıp başımı geriye doğru eğdiğimde, merdiven baş döndürücü, sonsuz gibi görünen bir dikdörtgen çerçeve halinde üstümde açıldı. İlk sahanlığın tepesinde, eski ağaçlardan oluşan bir koruda, el ele tutuşmuş iki küçük çocuğun arasında duran bir kadının resmedildiği büyük bir vitray pencere vardı ve altında *Cameron Malikanesi'in Leydisi* yazan bir plaket bulunuyordu.

Kalmaya karar verdiğimi varsayarsak, artık ben buydum.

Çantamı en alttaki merdivene yerleştirdim ve sola dönmeye karar verdim. mutfığı bulana kadar ana katta saat yönünde ilerledim,

Orada bir şeyler ısıtıp üst kata çıkaracak ve en misafirperver görünen yatak odasında yiyecektim. Yarın gün ışıyana kadar evi keşfetmek için ne isteğim ne de enerjim vardı. Amacım her yeri görmekti.

saran duvarların ve arkasındaki kavernöz muazzamlığı unutabileceğim kilitli bir kapının rahatlığını güvence altına almadan önce mümkün olduğunca az Ev her yöne doğru genişliyor. Her şeyi unut. Annemin ölümünü. Şu anki gizemli durumumu. İçimde çok uzaklara ulaşan ve beni daha fazlası için aç bırakan bir adam.

İlki bir oturma odasıydı ve şık ve zarif olmasından başka bir şey fark etmedim, sonra aceleyle görkemli bir şekilde döşenmiş ikinci bir oturma odasına girdim (bir insanın kaç taneye ihtiyacı olabilirdi ki?), göz ucuyla imkansız bir mesafeye uzanan kasvetli bir koridoru, iki yanda kapıları, zifiri karanlık bir koridora ayrılan ve sonunda kulelerden birinde bittiğini tahmin ettiğim bir koridoru görmezden geldim.

Görevi olan bir kadındım. Mutfak ve yatak odası istiyordum, hem de hemen. Sağa doğru dönmeye devam ettim, evin merkezine doğru tirbuşon gibi döndüğümü ve normal ev modasına göre mutfakın evin kalbinde olacağını umuyordum.

Daha loş odalar -yemek odası, yüksek tavana kadar dolapları olan bir kiler, ikinci, daha küçük bir yemek odası- sonra

Evin arka tarafında, bir bistro masasının ve sandalyelerin yanından, tavandan tabana pencerelerin olduğu bir , krem rengi ve duman rengi kaldırım taşlarından oluşan bir verandanın çevrelediği, yemyeşil çiçeklerden ve asmalardan oluşan kafeslerle çevrili, manolyalar ve meşelerle korunan, dalları her zaman var olan esintide eğilip sallanan, parıldayan peri ışıklarının ve mavi

cam şişeler sallanıyordu. Manzara büyüleyiciydi, özümseyebileceğimden çok daha fazlasıydı. Açlıktan ölmek üzere olan bir sokak çocuğuydum, kraliyet ziyafetine davet edilmişim ve bana sadece karnımı doyurmam değil, artık görebildiğim her şeyin sahibi olduğum söylenmişti. İnançsızlık ve sevinç, şüphe ve umut arasında son hızla gidip geliyordum. Tüm bunlar gerçekten benim olabilir miydi?

Havuzun ötesinde bir çiçek bahçesi, onun da ötesinde yedi bölmeli kapısı olan bir garaj, çatıdan aşağıya dökülen dantelli bir salkım söğüt ve açık havada bir küvet ile açık duşu olan bir havuz evi vardı. Devlin'den iz yoktu ama onu kısa bir süre havuzdan çırilçıplak çıkarken, koyu tenli vücudundan sular damlarken hayal ettim.

Hormonlarımın ateşini söndürdükten sonra, tepede tamamen yalnız olmadığımı bildiğim için kendimi çok daha rahat hissettiğimi kabul ettim.

Sonra kendimi sabahları burada uyanırken, erkenden yüzmeye giderken, ardından güneş ışığı ve yasemin kokulu esintide açık havada duş alırken, bu yerde yaşarken, yürüyüş yaparken, bahçeyle uğraşırken, egzotik siyah baykuşu evcilleştirirken, bir ya da iki ya da on evcil hayvan daha alırken, hatta belki atlar alırken hayal ettim. Birden başımın döndüğünü hissettim, kendimi sabitlemek için bir sandalyenin arkasına tutunmak zorunda kaldım.

Eğer üç yıl kalırsam, *150 milyon dolar* miras kalacak.

Bu malikâneye, araziye, tüm mobilyalara, havuza, garaja, garajda ne varsa hepsine ve 572 dönümlük akıl almaz bir araziye sahip olacaktım.

Mağaraların, ağaçların, koca bir mezarlığın, sulak alanların, kendime ait bir doğa koruma alanının, o kadar yaşlı ve görkemli bir meşe ağacının tapusu bende olacaktı ki, onun bir adı vardı: Sylvan.

Tüm bunların bakımı için personelim olacaktı.

Ben de "sıvı olmayan" bir porsiyon alırdım. Bunun ne olduğunu sadece Tanrı bilirdi. Yapabileceklerimin sınırı olmayacaktı.

Bu delilikti! Bu gerçekten *benim* olabilir miydi?

Tepedeki yasaklayıcı kaleyi gördüğümünden beri ilk kez, Bu gece ve gelecek sayısız gece boyunca içinde kalmak için can atıyordum. Get to

Her santimetrekaresini bilin, sahiplenin, sevin. Cameron Malikanesi akıl almaz hayallere ulaşmayı teklif . Kısa bir süre için hayali bir düşünceye kapıldım.

Annem bir yerlerde sihirli bir değnek bulup sallayarak benim için dilediği her şeyi yerine getirmişti. Eğer öyleyse, onun dilekleri benimkilerden çok daha büyüktü. Düpedüz devasa.

Ev sessizdi, pencereler kapalıydı, klimanın yumuşak sesi tek sestti, ta ki ben dönene ve sevinç çılgılığım sessizliği bozana kadar.

Aradığım oda, içinde durduğum alanla bağlantılıydı ve havuz boyunca uzanıyordu. Annemden miras kalan tutkularımla bir şeyler pişirmeyi ve yetiştirmeyi çok severim.

Juniper Cameron'ın evi sıcak, davetkâr, cömert, rüya gibi, altın damarlı beyaz tezgahlar, beyaz dolaplar ve zarifti, muazzam aletler.

Tavandan tabana pencerelerin önünde, sütlü boya mavisi basamaklı bankların üzerinde saksılı bitki kümeleri vardı. Düzinelerce saksı daha Tezgahlarda biberiye, fesleğen, kekik, limon otu, adaçayı ve safran çiğdemi vardı. Halat aydınlatma, akantus yapraklarıyla kabartılmış taç pervazların üzerine sıkıştırılmıştı; sıcak dolap altı LED'leri cilalı kuvars yüzeylere parlaklık veriyordu. Zemin cilalanmış, elle kazınmış koyu renkli ahşaptı. Bakır

Tavalar, üç tarafında oturma yerleri olan, yirmi ayak uzunluğunda görünen pırıl pırıl adanın üzerinde parıldıyordu. Ocakta kırmızı düğmeli sekiz ocak vardı; iki devasa buzdolabı, üç bulaşık makinesi ve bir çift buzlu cam kapının arkasında bir kiler vardı.

Tezgâhtan adaya, aletlerden saksıdaki garnitürlere ve tekrar geriye bakarak, konuşup gülen arkadaşlarla dolu odayı hayal ettim. Este'nin ziyaretini, ikimizin birlikte yeni güney yemekleri öğrenmemizi, havuz buz gibi margarita sürahileri ve tuzlu kadehlerle bir öğleden sonra geçirmemizi, müzik çalmasını ve ardından Gossamer ya da Shadows'ta bir gece geçirmemizi hayal ettim. Umursamadan dans etmek, çünkü faturalarım ve düşüncelerim saplantılı bir şekilde eve, annemin yavaşça ve korkunç bir şekilde, onursuzca ama görünüşe göre tükenmez bir lütuf.

Aman Tanrım. Gerçekten bu ölü kadının yaşayan son varisi olabilir miyim?

Elbette yarın birileri korkunç bir hata yaptıklarını anlayacaktı.

Hata yaparsam, çantam, annemin külleri ve imkansız bir rüyanın dilimi haşlayan acı, çok kısa tadı ile hızla Indiana'ya geri gönderilirdim.

Kendimi sersemlikten kurtararak görevime yeniden odaklandım.

Yapamadım

Bir şeyi daha hallet. Aceleyle buzdolabına gittim, bisküvileri ve tavuklu turtayı bir tabağa yığdım, mikrodalgada ısıttım, kapları aldım, sonra bakışlarımı önüme sabitleyerek, çünkü artık tamamen görsel ve duygusal olarak aşırı yüklenmişim, yolumu merdivenlere kadar takip ettim ve orada ve bu gece için kendime ait bir oda bulmak için acele ettim.

Evi her seferinde sadece küçük parçalar halinde özümseyebilecektim ve görünüşe göre, bir değişiklik olarak, zaman benden yanaydı. James Balfour'a göre, evi keşfetmek için üç yılım vardı, eğer kalmayı seçersem bir ömür boyu, bu noktada dış cepheyi gök mavisine ya da narin bir bahar yeşiline boyayabilirdim.

Hâlâ kabul etmeye karar vermemiş gibi davranıyordum ama gönlümce yemek pişirebileceğim, tatillerde arkadaşlarımla doldurabileceğim, hatta bir gün kendi çocuklarımla bile doldurabileceğim aydınlık, havadar odayı gördüğüm anda, ince bir korku broşürü bir kenara itilmiş, baş dönmesi ve şaşkınlığın kalın ciltlerinin arkasına yeniden yerleştirilmişti. Ev beni kadar kolay baştan çıkarmıştı ki; ruhum bir mutfak için.

Seçtiğim yatak odası bu alanın hemen üzerindeydi, aynı zamanda havuza bakıyordu ve bir çift Fransız kapısı dökme demirden, yasemin ve begonvillerle süslü, küçük bir masa ve sandalyelerin bulunduğu bir balkona açılıyordu.

Sabahları esintiyle hafifçe sallanan meşe dallarının altında kahve içebilirdim. Evin ana süitini seçmiş olmam gerektiği sonucuna vardım. Kendine ait bir oturma odası, geniş bir banyosu ve zengin bir Ortasında mermer kaplı bir şifonyer, ışıklı bir makyaj masası ve üzerinde dönüp kıyafetini değerlendirebileceği bir kaide bulunan üç katlı aynalardan oluşan bir duvara sahip gömme dolap... Tüm bunlar, kıyafetlerini bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilen ve yarım çekmece kullanarak bavulunu açabilen bir kadın içindi.

Sersemlemiş bir halde başımı salladım ve kısıktaki bırakabileceğim bir ışık bulduktan sonra aceleyle havuzdan gelen su altı ışıklarının tavanda mavi bir su dansı yansıttığı yatak odasına geri döndüm.

Kapıyı kilitledim, annemin küllerini şefkatle şifonyerin üzerine koydum ve hızlıca yedim. Bay Balfour haklıydı; rahat bir yemekti ve harikaydı. Sonra çantamdan diş fırçamı çıkardım ve dişlerimi fırçaladım. Bütün gün duş almak için yanıp tutuştuktan sonra, hala Kellan kokan yatağıma girmeyi atladım, böylece ağlamamı aradan çıkarabilir ve sabah, içinde bulunduğum durumu anlamaya çalışacak kadar dinlenmiş olarak uyanabilirdim.

Birkaç dakika içinde ve gözyaşı dökmeden derin bir uykuya daldım.

Gecenin bir yarısı nerede olduğumu bilmeden uyandım, annemin yatağın kenarında oturduğunu ve yoğun bir ifadeyle bana baktığını fark ettiğim anda yerimi hatırladım. Kendisinin daha genç bir versiyonuydu, sağlıklı dolup taşıyordu. Onun bu yaştaki fotoğraflarını görmüştüm ve her zaman bu kadar canlı ve güçlü olduğuna inanmakta zorlanmışım. Sıcak altın rengi gözleri berraktı, kan çanağına dönmemişti.

Hastalığı ve ilaçları; benimki gibi güneşte metalik bir parıltıyla parıldayan bakır çizgileri olan uzun kestane rengi saçları parlak ve gürdü, grillerle örülmemişti ve birbirimize ne kadar şaşırmışım. Ortaokula başladığımda aradaki benzerliği görmek zorlaşmıştı. Annem günlerimiz boyunca hep solgun ve kırılgan görünüyordu.

diğer herkes. Bu beni ona karşı şiddetle korumacı yapmıştı.

Gözlerimi kırpıttım, yanılsamanın kaybolacağını biliyordum, ama o hala oradaydı, o kadar gerçekti ki kokusunu alabiliyordum, parfüm değildi, sadece Joanna Grey'in her zaman koktuğu gibi, bir parça leylak ve bahçecilikten gelen topraksı bir şey, o hafta bakkaliye için ne kadar paramız olduğuna bağlı olarak, sevgili tarif kitaplarıyla mutfakta durabildiği, mırıldandığı ve malzemeleri doğaçlama yaptığı o günlerde yemek pişirmekten gelen lezzetli bir şeyle evlendi. "Anne!" Ağladım.

"Zo, sevgilim!" Gülümseyerek kollarını açtı ve ben de kollarına ona sıkıca sarıldım.

O zaman rüya gördüğümü anladım, çünkü vedalar için ikinci bir şansımız yok. İnsanlar ölür ve biz geride kırık kalpler ve parçalanmış ruhlarla kalırız. Yine de rüyalar güne taşınabilecek bir rahatlık sunar ve ben annemin rahatlığına hasret kalmıştım. Yüzümü boynuna gömüp derin derin nefes aldım, anın tadını çıkarıyordum, tüm devreye girmişti ta ki artık Joanna Grey'in kokusunu değil de iğrenç bir çürümüşlüğü koklayana kadar, sanki kanser derisine metastaz yapmış, etini çürütmüştü ve ben bu kokudan iğrenerek boğuluyor, öğürüyordum.

Kolları etrafımda acı verici bir şekilde sıkıldı, nefesimi kesti. O kadar acımasızca akciğerler ki haykıramadım bile ve yüzünü göremesem de onun annem olmadığını, hiçbir zaman da olmadığını, hatta insan bile olmadığını biliyordum. Beni jel gibi, gözle görülür bir şekilde kavrayan şey, odanın oksijenini emen ve geriye sadece düz, hayat çalan hava bırakan, şaşırtıcı boyutlarda açgözlülükle kaynayan etli bir kapsüldü. Boğulmaya başladım, göğsüm çaresiz bir körük gibi çalışıyordu, ağzım geniş ve gergindi. Beni kavrayan şeyin ne ahlakı, ne vicdanı, ne de vicdanı vardı. Her şeye, her zaman açlık duyuyordu; parazitti, uğursuz doğasında saprofitti, bağlanmaya, parçalamaya, yutmaya ve çoğalmaya kararlıydı.

Beni tutan şey karanlıktan korkmuyordu. Karanlık *ondan* korkuyordu. Karanlığı yiyebilir ve hala daha fazlasına aç olabilirdi.

Beni yiyebilir, var olduğuma dair hiçbir iz bırakmayabilir.

Ve o anda içimde garip bir önsezi belirdi; eğer öyle olsaydı, bir şekilde, açıklanamaz bir şekilde, kimse gittiğimi fark etmeyecekti. Asla özlenmeyecektim. Bir an bile.

Bilincime doğru çılgınca pençeledim. *Uyan, uyan, , Zo!*

Sonra yatakta dimdik oturuyordum, kollarım hiçbir şeyi tutmuyordu, burun deliklerimde çürüme kokusu vardı, ağzım açık nefes nefese bir çığlık atıyordum, odada yalnızdım. Bir yumruğumu göğsüme vurarak sonunda uzun, umutsuz bir nefes almayı başardım.

O zaman bir şey duydum. Ya da sandım. Ama zayıf, alaycı ses o kadar imkânsızdı ki, bunun sadece bir kâbus kalıntısı olabileceğini biliyordum. Durumumun ve konumumun tuhaflığı, hayal gücümü aşırı hızda harekete geçirdi.

Çünkü evin duvarlarının derinliklerinde birinin kahkahasını duyduğuma yemin edebilirdim.

On üç yaşımdayken (yalan söyledik ve on beş yaşımda olduğumu söyledik) annemle birlikte evlere temizliğe gitmeye başladım.

Onunla ilk kez arabaya bindiğim sabah gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu ve kızının Blue Ridge Dağları'nda kaygısız bir yazın tadını çıkarmasını, işe gitmek için derme çatma bir üniforma giymemesini umutsuzca dilediğini biliyordum. Ama para sıkıntılıydı ve tekrar ne zaman taşınmak zorunda kalacağımızı asla bilemezdik.

Bana ev temizleme ya da hazine avlama seçeneklerinden birini sunsaydı Ormanda, mevsimin soframıza sunduğu her şeyi -fındık, çilek, mantar, yumuşak karahindiba yaprakları; bedava yemek beni bugün bile memnun ediyor- temizlemeyi seçerdim. Sadece mütevazı gelirimize nihayet katkıda bulunmamı sağlamakla kalmadı, aynı zamanda evler beni o zaman bile büyüledi, bazıları güvenli, bazıları çirkin, bazıları mutlu, bazıları trajik; çekmecelerde, dolapların arkasında ve unutulmuş ceplerde sırlar barındıran samimi hikayeler ortaya çıkardı.

Çok geçmeden, hangi eşlerin sadakatsiz olduğunu, hangi çocukların boğuştuğunu, yataklarının altında uyuşturucu sakladığını, kişisel imajla boğuştuğunu, zorbalığa uğradığını biliyordum.

Bu babalara ve oğullara, annelere ve kızlara duygusal olarak bağlandım, açmaya hakkım olmayan günlükleri okudum, hakkım olmayan ve kesinlikle bir şey yapmaya hakkım olmayan sırları ortaya çıkardım, örneğin cepten çıkardığım bir telefon numarasını çamaşır makinesinin kapağına bırakmak (işten eve kimin önce geldiğini anladıktan sonra) ya da kullanılmış bir prezervatifi (menopozu geçmiş bir kadının yatağının altından süpürülmüş) çöp sepetinin üstünde sergilemek ve ayrılırken çöpü poşetlememek ya da

Bir ebeveynin zamanında okuyabileceğini umarak gizli bir günlüğü komodine taşımak.

Gerçekten de küçük şeylerdi ve eğer bazı aile üyeleri sır saklamıyor olsalardı, eylemlerim fırtına koparmayacaktı. Ama Adeline kendini kesiyordu ve Keith'in başka bir ilişkisi vardı ve karısını terk etmeyi düşünüyordu. Bayan Holden kızına nasıl yardım edebilirdi ya da Bayan Miller evliliği için nasıl mücadele edebilirdi?

Tehdit mi?

Annem yaptığım bir şey yüzünden bizi üçüncü kez taşıdığında, müdahale etmeyi bıraktım. İşte o zaman çiğnenemez kurallarımı koymaya başladım: *Asla Evlerini temizlediğiniz insanları ya da herhangi bir işvereni önemsemezler.* Bizi kesinlikle umursamadılar. Çoğu için insan bile değildik. Sadece bir işlevi yerine getiren yüzsüzlerdik.

Onların ailelerini düzeltmek ya da burada kalmalarını sağlamakla yükümlü değilsiniz.

Annem, *ne birlikte ne de yaptığın şeylerden iyi bir sonuç çıkacağını tahmin edebilirsin*, demişti. Uzun bir duraklama, sonra da üzüntüyle, *"Gerçekten bu kadar kırıldığımızı hissediyor musun Zo?"*

Sorusu hemen kestirip attı. Biz harikaydık ve o da annelerin en iyisiydi. Sevildim ve el üstünde tutuldum, asla aç kalmadım, asla zarar görmedim.

Bizim

hayat güzeldi.

Yine de o sabit ve kalıcı evlerde yaşayan ailelere hiç benzemiyorduk. Her zaman sadece ikimiz olurduk, sessizce şehre iner, karanlığın içinde erir giderdik. Küçük bir çocukken iyi cadılardık, kötü bir büyücüden kaçmak zorunda kalmıştık, tarçın ve karanfil kokulu dal süpürgeleriyle izlerimizi siliyorduk. Fanteziye ihtiyacım vardı. Çocukken size görünmez olmanız öğretildiğinde kendinizi görünmez hissetmeye başlamak kolay. herhangi bir yerde bulunduğuna dair tüm izleri siler.

Annem hayattayken beni gördüğünü hissettirirdi. Öldüğü günden beri, bir hayalet gibi fark edilmeden, uğrayacak bir evin tesellisinden bile yoksun bir ortalıkta dolanıyordum.

Zamanla anlayacaktım ki, Cameron'ların atalarının evinin eşiğinden adımımı attığım gece, Watch Hill'deki evin sunabileceği her şey tarafından baştan çıkarılmaya daha hazır olamazdım. Joanna Grey'in niyeti kesinlikle bu değildi.

Dört duvardan, imkansız bir yaşam hayalinden daha fazlası olan *ev*, benim için her zaman karşı konulmaz bir kelime olmuştur.

Ertesi sabah uyandığımda Este'den on yedi mesaj almıştım, her biri bir öncekinden daha çılgıncaydı.

Annem öldüğünden beri, yatağa girdiğimde zil sesini kapatmayı alışkanlık haline getirmiştım, uyuyabileceğim o nadir birkaç saat için çaresizdim. Telefonumu sessize almak, o hayattayken hiç sahip olmadığım bir lükstü. Gecenin bir yarısı bir şeye ihtiyaç duymasın ya da Tanrı korusun - kanser kemiğe metastaz yaptığında - tuvalete giderken tökezleyip düşmesin ve bir yerini bir daha yürüyemeyecek kadar kötü kırmamasın diye tüy gibi hafif uyumayı öğrenmişim. Artık uyumak geçici olarak ölmek, hiçbir şey hissetmemek demekti; varlığımın her zerresiyle açlık çektiğim bir durumdu bu, beynim uyandığı anda kederin ezici ıssızlığının bir kez daha beni iliklerime kadar doyurdu.

Sekiz saat uyuduğumu görünce şok oldum ve mesajlarıma göre polisin Frankfort, Indiana'daki kısa süreli kiraladığım eve kapıyı kırıp hayatta olup olmadığıma bakmak için geldiğini öğrenince daha da irkildim.

Este'den başkası olsaydı buna inanmazdım -Şef Beckett sosyal yardım kontrolleri yapmaktan nefret ederdi, elinden geldiğince onları sosyal hizmetlere yönlendirirdi- ama Este'nin insanları isteklerine uymaya ikna etmek için bir yolu vardı. Uzun boylu, karizmatik ve buyurgan bir şekilde içeri girerdi. Ben bile bir iki kez onun entrikalarına yenik düşmüş, onu bize istediğini yaptırmak için büyü yapmakla suçlamıştım. Bana şaşkın şaşkın bakıp, "Ben *asla* böyle bir şey yapmam, Zo. Her durumda en güçlü iradeye sahip olan kazanır.

Sadece istediğiniz şeyi daha çok istemeniz gerekir. Tutku evrenin para birimidir."

Nijeryalı İngiliz bir anne ve İskoç bir babaya sahip olması, mutluyken bulutsuz masmavi, bir şeye tutulmuşken fırtına dolu lacivert (ki bu zamanın yüzde 99'u oluyordu) mavi gözleri ve büyüleyici bir aksan karmaşasıyla muhteşem olması onu incitmiyordu. Este benim hayatım ne kadar rutinse o kadar öngörülemezdi, tam bir baş belası olabilirdi ve ben ona tapardım. Çoğu zaman, kan bağı olan ya da seçilmiş tüm kardeşler gibi.

Ben iyiyim. Louisiana'dayım. Louisiana'dayım, mesaj attım.

WTF?!!!

Birkaç gün içinde seni arayıp bilgi veririm. Olanlara asla inanmayacaktı. Ben de inanmadım. Zaman verilirse, belki yaparım. Her şeyin

her an elimden alınabilir.

Kıçım. Konuş.

Telefonum titrediğinde, sesli mesaja yönlendirdim. Yangın gününden beri ondan kaçıyordum. Dünyanın önümüze çıkardığı zorluklara karşı derin bir bağ kurmuştuk, zorluklar karşısındaki gücümüzle gurur duyuyorduk ve ben son birkaç haftadır hiç de güçlü değildim, en ufak bir provokasyonda ağlıyor, keder ve depresyonla mücadele ediyordum. İyi olmayan bir ruh halini etrafa yaymaktan nefret ediyorum. İnsanların yeterince sorunu var; benimkilere ihtiyaçları yok. Este ve ben birçok yönden birbirimize benziyorduk ama hayatlarımız liseden beri keskin bir şekilde ayrılmıştı. Üniversiteden üç yıl önce mezun olmuş, hatırı sayılır bir sanatçı olarak ün kazanmaya başlamıştı bile.

Yetenek -dokuz yaşındayken bana yapacağını söylediği gibi- oysa ben düne kadar hayatımın borçlarına ve enkazına gömülmüştüm, Kendimi çıkaracak bir yol göremiyordum. Onun yıldızı yükseliyordu; benimki ıslak betondan bir çukurun dibine batmıştı. Hâlâ insanlardan saklanıyorum. Bana birkaç gün daha ver.

İki hafta oldu! Hepsi bu kadar. Louisiana'nın neresinde? Neden? Ve orada ne kadar kalacaksın?

Bir an düşündüm, sonra -nedenini sormaktan kaçınarak- cevap verdim: Henüz emin değilim. Belki süresiz olarak.

Bu öğleden sonra orada olacağım!

İçimi **çektim**. Este kararını verdiğinde, bir meteoru yolundan saptırma ihtimalim vardı. Eğer alternatif bir planla yönünü değiştirmesem birkaç saat içinde bir uçak bulur, bir taksiye biner ve kapıma dayanırdı.

Cumaya ne dersin? misin? Hafta sonu için gelir misin?

Her zaman kaçabilirim. Adres?

Kasabanın adı Divinity. Yer Watch Hill.

Adres?

Kaşlarımı çattım, kafam karıştı. Bir tane var mı bilmiyorum. Gerçek şu ki, evin bir taneye ihtiyacı yoktu. Bulmakta sorun yaşamazsınız. Kasabada kime sorarsanız sorun, sizi yönlendirecektir. Kafasını kaldırıp da evini gördüğünde yüzünde belirecek hayal ederek kıs kıs güldüm.

evi ilk kez görüyordu. Acaba o da aynı ani ürpertiyle titreyecek miydi?

Akşam 6'dan önce gelemezsin.

Neden olmasın?

Uzun hikaye. Buraya geldiğinde anlatırım. 6. Daha erken değil.

Her ne kadar mirasın gerçekten bana ait olduğuna zerre kadar ikna olmasam da, öyle olma ihtimaline karşı, onu tehlikeye atmak istemedim.

Telefonumu bırakmaya başladım ama tekrar yandı.

Bir kasa buldular mı? Yangından sonra mı?

Göz kıptım. Ne oldu?

Annen bana, eğer ona bir şey olursa, dolabında yanmaz bir kasa olduğunu söylemişti. Senin almanı istedi. Sen istiyor musun?

Annem bunu sana ne zaman söyledi? Kasadan benim haberim yoktu ama Este'nin mi ?

Yıllar önce. Uğramıştım ama evde değildin. Tuhaf bir ruh hali içindeydi. Bana çay ikram etti, sanki gerçek bir insanmışım gibi. Este'nin bunu kuru kuru söylediğini duyabiliyordum. Annelerimiz birbirlerinden o kadar nefret ederlerdi ki, bize karşı en iyi ihtimalle buz gibi medeniydiler. Yangından sağ çıktı mı?

Hâlâ annemin Este'ye bana söylemediği bir şeyi söylediği gerçeğini kafamda oturtmaya çalışıyordum. Annemle çay içtiniz mi? Bu tuhaf olayı hayal etmeye çalışarak sordum.

Eyeroll emojisi. Ne alakası var?! Sende o lanet şey var mı?

Yangından kurtuldu. Kasa hakkında ne biliyorsun?

Hiçbir şey, sadece senin istedi.

Uzun bir süre üç nokta, sonra,

Joanna öldüğünden beri başına garip bir şey geldi mi?

İkircikli dav**randım**. Nasıl garip?

Soruyu cevaplayın.

Buraya geldiğinde konuşabiliriz.

Emin ol yapacağız. Bir şey oldu. Ama sen iyi misin?

Evet.

Hiçbir şeyden korkmuyor musun?

Hiç de değil.

Bu küçük, gerekli bir yalandı. düşünseydi öğleden sonra burada olurdu ve talihimin hızlı ve garip bir şekilde tersine dönmesini sindirmek ve şansım yaver giderse beklenmedik zamanlarda kontrolsüzce ağlamayı bırakmak için zamana ihtiyacım vardı. Hiç de değil.

Cuma o zaman. Öğlen 1'de.

6!

□

6! Ciddiyim! Bu çok önemli.

O Este'ydi. Kural tanımazdı. Cesurca yaşardı. Eğer tutku evrenin para birimiye ve verdiği kadarını alıyorsan, onun hayatının bu kadar zengin ve renkli, benimkininse bu kadar fakir olmasına şaşmamak gerekirdi. Doğru şeyleri, gerekli şeyleri, metanetle ve umarım biraz da annemin zarafetiyle yapmıştım. Şımarttığım tek tutkum tek gecelik ilişkilerimdi.

Annemde patlamaya hazır bir tutkunun zerresini bile görmemiştim. Aşk mı? Evet.

Derin ve koşulsuz. Sessiz bir neşe, sıklıkla. Vahşi, sınırsız enerji? Asla. Sakin anne, sakin kız. Avcı kadınlar patlayıcı bir şekilde kendilerine sahiptiler. Gri kadınlar düzenli bir şekilde kendi içlerine kapanıktı. Bir zamanlar Gri kadınların birbirlerinden sır saklamadıklarını da söyledim. Yine de annem Este'ye bana hiç söylemediği bir şey söylemişti. Bu beni düşünmek istediğimden daha fazla rahatsız ediyordu, bu yüzden bu düşünceyi bir kenara ittim, onun yerine şimdi ve buraya odaklandım.

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel evde (iğrenç, itici dış cephesi hariç), üzerinde uyuduğum en lüks yatağın üzerinde, tenimi okşayan yumuşak çarşafırlara yayılırken, o kağıtları bir kez imzaladığımda -evet, *imzalayacaktım*; başka bir hayatım yoktu

Bir aptal dışında herkes isteyerek geri dönerdi - hayallerimi seçer ve Este'nin yaptığı gibi şiddetle peşlerinden giderdim. Annem benim için daha azını istemezdi. Eğer cennet diye bir şey varsa ve o da oradaysa -ki tabii ki nazik, iyi Joanna Grey'in sevinçten yüzünün güldüğünü, talihimin beklenmedik bir şekilde tersine dönmesine sevindiğini, hayatımın birdenbire içinde bulunduğu fırsat bolluğu karşısında kendinden geçtiğini hayal ederdim.

Annemin düşünceleri, neredeyse unuttuğum kâbusun parçalarını aklıma getirdi. Ona sarıldım ama aslında annem olmadığını fark ettim. Boğazımda yoğunlaşan çürüme kokusu, beni kavrayan varlığın açgözlülüğü ve kötülüğü. Evin duvarlarının içinden duyduğumu hayal ettiğim o tuhaf, boğuk kahkaha.

"Saçma," diye homurdandım yorganı geriye atıp yataktan kalkarken. İnkâr edilemeyecek kadar tuhaf bir evde ve tuhaf bir durumda duygusal ve fiziksel olarak bitkin düşmüştüm. Elbette kötü bir rüya görmüştüm.

O günkü seçimlerim beni şaşırttı: Lüks bir spa banyosunda duş almak mı yoksa sabah yüzmek mi? Garajdaki her bölme kapısı için bir araba olup olmadığına bakıp birini kullanarak beni 150 kat milyoner yapacak belgeleri imzalamaya mı gideyim, yoksa olduğum yerde kalıp miras kalacağı iddia edilen evi mi keşfedeyim? Juniper Cameron'ın ofisini bulup akraba olduğumuzu kanıtlayan genetik testleri mi araştıracaktım, yoksa İlahiyat'a gidip

İş mi? Bir işe mi girmeliyim yoksa yakınlardaki üniversitelere mi bakmalıyım?

En azından Este gelene kadar geçecek üç gün boyunca kendime alışmak ve seçeneklerimi düşünmek için izin vermem gerektiğine karar verdim.

Planlamam gereken bir geleceğim, kurmam gereken hayallerim vardı ve sabahın tatlı, altın sarısı ışığı havuzun üstündeki pencereden içeri süzülürken, üzerinde minderli şezlonglarda

Bu öğleden sonra az bir saat geçirmeye kararlıydı, hiçbiri kabus değildi.

Dün gece karanlıkta, daha önce hiç görmediğim bir haritada küçücük bir nokta olan ben, körlemesine yolumu bulmaya çalışırken Cameron Malikânesi etrafımda uçsuz bucaksız ve tehditkâr bir şekilde belirmiş gibiydi.

Louisiana sabahının yumuşak, nemli ışığında bambaşka bir his uyandırıyor, her yöne davetkâr bir şekilde uzanıyor gibi görünüyordu. *Gelin beni görün, keşfedin, tamamen sizinim! diye haykırıyordu* parlak bir şekilde.

Akıl almaz.

Şüphecililiğime rağmen, oyundaydım. Hayatımda aldığım en hoşgörülü duştan sonra yatak odamdan çıktığımda, nihayet Kellan'ın uyuşturan kokusunu tenimden temizlediğimde ve merdivenler aşağı değil de yukarı çağırdığında, amaçsızca keşfetmenin cazibesine teslim oldum. Hatırlayabildiğimden daha uzun bir süredir ilk kez günümün sahibiydim ve ne kadar uzun sürerse sürsün bu lüksün tadını çıkarmaya kararlıydım.

Merdivenleri çıkarken, üstümdeki merdiven boşluğunu kaplayan bir tür atriyumun çatısına yerleştirilmiş sekiz büyük vitray panel fark ettim,

Çerçevelere manuel kranklar takılmış gibi görünüyordu. Loden ve altın panellerin her birinde, arkaik kökenli gibi görünen, saat yönünün tersine dönen karmaşık spirallerden oluşan üç dallı bir sembol vardı ve Bay Balfour'a bunları sormak için aklıma bir not aldım. Tarihi bilmek için sabırsızlanıyordum.

detaylarını araştırdım. Köklerimin yüzyıllar öncesine uzanıyor olabileceği fikri sessizce sarhoş ediciydi.

Üçüncü kata ulaştığımda, korkulukları aştım ve Parmaklarımı parmaklık boyunca gezdiriyor, tüm bunların yakında benim olacağı fikrine kendimi alıştırmaya çalışıyordum - bu güzel tırabzan, kesinlikle korkunç duvar kâğıdı ve modası geçmiş kıyafetler içindeki ağırbaşlı Cameron'ların yaldızlı çerçeveli portreleri. Her iki tarafında yarım düzine kapalı kapı bulunan uzun bir koridorda ilerledim; koridor evin ön tarafındaki geniş bir salonda son buluyordu; salonun her iki ucunda da içinde dik durulabilecek kadar uzun şömineler vardı; sanırım modern ısıtmadan önceki yüzyıllarda bu bir gereklilikti. Oda, dün gece gördüğüm odalardan daha rahat döşenmişti; kalın halılar ve aşırı doldurulmuş sandalyeler ve pelüş bir kesit. Yağmurlu bir günde bir kitapla kıvrılmak için mükemmel bir yerdi.

Batıya bakan pencere duvarının ötesinde, salonun genişliğini kaplayan, asma örtülü, dökme demirden bir balkon daha vardı. Kapıyı açtım ve dar terasa çıktım, boğucu sabah esintisini derin derin içime çektim, evin ön girişini çevreleyen bir çift devasa meşenin kolları arasından İlahiyat kasabasına baktım.

Manzaranın yerden muhteşem olduğunu düşünmüştüm, ancak üç kat yukarıda, hafifçe sallanan gümüşü yosun saçaklarının arasından daha da muhteşem bir manzarayla karşılaştım. etkileyici bir manzara. Yüksek güçlü bir teleskopla doğru açıyı vererek her binanın en küçük detaylarını inceleyebilir, evlerin içeri bakabilirdim. Düşüncelerimin alışılmadık bir şekilde röntgencilığe dönüşmesine şaşırarak omzumun üzerinden baktım ve bilinçaltımda, uzak bir köşeye sıkışmış, neredeyse hacimli bir örtü tarafından yutulan tekerlekli bir kaide üzerindeki büyük teleskopu fark etmiş olduğumu fark ettim.

Atam -eğer gerçekten öyleyse- röntgencinin tekiydi. Devlin Blackstone'u da çıplak yüzerken izlediğine şüphe yoktu. *Devlin konusunda aferin ona,* diye düşündüm, hafifçe gülümseyerek. Kasabayı gözetlemek, ziyaretçilerle ilgili kuralları kadar rahatsız edici bir şekilde kontrol edici görünüyordu, ama belki de yüz yaşında başka pek az zevki olduğunu kabul etmeye karar verdim. Ya da belki bir nedeni vardı. Ya da belki de bunu hiç yapmamış, teleskopu yıldızlara doğru çevirmişti.

"Bu sabah yoluma çıkmak istemezsin James," dedi aşağıdan bir kadın sertçe. "Ciddiyim. Kenara çekil ve içeri girmeme izin ver. Onunla konuşmam gereken önemli meseleler var."

Aşağı baktım ve şaşırarak göz kırptım. Manzaraya o kadar dalmıştım ki, ben uyurken yolun bir otoparka dönüştüğünü fark edememiştim. Yirmi ya da daha fazla araba çeşmenin etrafına acele açılarla park etmişti ve düzinelerce kadın merdivenlerde itişip kakışarak, görünüşe göre Bay Balfour'un nöbet tuttuğu ve geçmelerine izin vermediği verandaya çıkıyordu. Grubun başında, omuzlarına kadar uzanan buz sarısı saçlarıyla kamyş gibi ince bir kadın vardı; üzerinde zarif bir mavi takım elbise ve topuklu ayakkabılar, boynunda ve bileklerinde inciler, başının üzerinde pahalı bir güneş gözlüğü, tasarımcı Ben yalınayak, kot pantolonlu, tişörtümün eteğiyle oynarken, bir süreliğine sadece iki elbisemi değiştirebileceğime karar vererek çantamı kolunun altına sıkıştırdım. Kimse başını kaldırmadığı ve muhtemelen kaldırmayacağı için, "o" ben miyim diye merak ederek biraz geri çekildim.

"Kimse içeri girmiyor, Althea," dedi Bay Balfour. "Kimse onunla bir şey tartışmıyor. Sana söyledim, ona zaman vereceksin."

"Zamanımız yok! Burs fonu henüz onaylanmadı ve son başvuru tarihi Cuma. İlahiyat'ın en parlak on genç mezunu hâlâ Sonbaharda üniversiteyi karşılayıp karşılayamayacaklarını biliyorlar," diye araya girdi Althea.

"Burs fonunun canı cehenneme, Althea," dedi şeftali rengi elbise giymiş esmer bir kadın. "Coventry Kadın Kliniği öncelikli. Açılış Salı günü ve bizim ışıkları yakacak bütçemiz bile yok." Ses tonu yumuşayarak ekledi, "Juniper'e saygısızlık etmek istemem James. Hepimiz onun son aylarında ne kadar hasta olduğunu biliyoruz, herhangi evrak işiyle uğraşamayacak kadar hastaydı. Biz sadece onun hayır işlerinin devam etmesini sağlamaya kararlıyız."

"Bu *sözde* varisin Juniper'in hayır kurumlarını finanse etmeye devam edeceğini nereden biliyoruz?" Althea talep etti. "Peki ya krediler, yılın girişimcisi ödülleri? Ya Cameron servetini alıp kaçarsa? O da Juniper gibi İlahiyat'la ilgilenecek mi? Dışarıdan biri nasıl *ilgilenebilir*? Mülkle birlikte gelen görev ve sorumlulukları anlıyor mu?"

"Dün gece bu tür ayrıntılara girecek değildim, Althea. Bayan Grey uzun bir yoldan geldi ve mirasının şartlarını kabullenmekte zorlanıyordu. Birkaç hafta önce annesini kaybetti ve hâlâ derin bir yas tutuyor. Zamana ihtiyacı var ve ben de ona bunu sağlamak istiyorum. Juniper beni seçti."

Bayan Grey'in alışma dönemini uygun gördüğüm şekilde idare etme hakkına sahibim. Bu da vasiyetinde belirtilmiştir."

"Hâlâ görmemize izin vermediğiniz," diye tısladı Althea.

"Ben de öyle. Vasiyetname özel bir meseledir. Eğer siz, Bayan Bean -Müteveffa ile hiçbir akrabalığınız olmadığı gibi, onun arkadaşları arasında da ; buna itiraz etmek isterseniz, bunu yapabileceğiniz yasal bir alan var. Sizi temin ederim ki kazanamayacaksınız," diye cevap verdi Bay Balfour soğukkanlılıkla.

"Peki ya genetik testler? Eminim o da yapılmıştır. Sonuçları ne zaman göreceğiz?" Althea talep etti.

"Vasiyeti gördüğün zaman," diye kesin bir dille karşılık verdi. "Asla."

Althea hemen taktik değiştirdi. "Annesinin kaybı Bayan Grey'in etrafındaki kadınların sıcaklığından faydalanması için bir neden daha. Bu hassas dönemde ona yaşlı bir avukattan çok daha fazla yardımcı olabiliriz. Hem de bir *erkekten*."

"Evet, James, yoldan çekil ve bizi içeri al! Arkadaş isteyip istemediğine kendisi karar versin," diye bastırdı Coventry Kadın Kliniği'nin şampiyonu.

"Kesinlikle hayır, Janie," dedi Bay Balfour. "İki hafta. Onu ve beni iki hafta rahat bırakacaksın. Açılışları ve bursları geciktirmenin yollarını bulun ve sizi temin ederim ki bunlar sadece gecikme olacak. Eğer Bayan Grey o zamana kadar gerekli kararları veremezse, malikâne aracılığıyla finansmanı kendim sağlayacağım. Şimdi, niyetlendiğiniz şeyi yapmadan ve onu korkutup kaçırmadan önce hepiniz gidin."

"O bir yabancı," dedi Janie, zorlamaya kararlıydı, "ve tam bir bilinmeyen. Onu burada istemiyoruz ve bugün bizimle birlikte gelenlerden çok daha fazlası da aynı şekilde düşünüyor. Isabel ve Archie hiç vakit kaybetmeden devreye girebilirler. yendi."

Bay Balfour, "Bir an için bile olsa Alexander'ların sorunlarımızın çözümü olduğunu düşünüyorsanız, düşündüğümden daha hayalperestsiniz," diye onu azarladı. "O bir kan Cameron'u ve Juniper hayatının son on yılını hatırı sayılır bir serveti onu bulmak için harcadı. Bayan Grey uyanmadan hemen gidin."

Kaşlarını çattım. "Kan Cameron" garip bir ifadeydi.

Coventry Kadın Kliniği savunucusu, "Hiçbir yere gitmiyorum," diye homurdandı. "Gerekirse çimenlikte kamp kurarım."

"Buna cesaret edemezsin. Akşam karanlığı çöktüğünde o tepeden aşağı koşarak inersin," diye homurdandı Bay Balfour.

Kaşlarımı çattım. Akşam karanlığında ne olmuştu? Devlin Blackstone, Bay Balfour'un sözünü araklamak için aklıma gelen tek göz kamaştırıcı şeydi ve bir kadının ondan kaçtığını pek göremiyordum. Aksine, ona doğru koşardı.

"Juniper'in vasiyetindeki şartları kabul edeceğinden bile emin değiliz," devam etti Bay Balfour.

Althea gözlerini devirdi. "Eğer o kadar şanslı olabilseydik. Juniper'in parasına sırtını dönecek bir aptal bile yoktur. O yoksul kaltak gırtlığına kadar borca batmış durumda ve ne kadar istenmeyen biri olduğunu açıkça belirtmezsek buradan gitmeyecektir."

"Ama Bayan Grey'i seçen kişi olarak başımızın üstünde yeri ve burada anahtar kelime *Juniper*. Bu konu nihai ve tartışılmazdır. Tartışma bitmiştir," dedi Bay Balfour kesin bir ifadeyle.

Althea, "Bu gece onunla tanışabilmemiz için uygun bir karşılama töreni düzenleyin, biz de gidelim. Şimdilik."

"Benim kurallarım, benim yolum, benim zamanımda, Juniper'in istediği gibi. Beni zorlamayın. Beni yarım asır boyunca sadece hukuki becerilerim için yanında tutmadı."

Bir duraklama oldu, sonra sessizce ekledi, "Bildiğiniz gibi. Tabii bir hatırlatma istemiyorsanız."

Hava garip bir şekilde ağırlaşıyor gibiydi, sanki aniden sağanak bir fırtınanın baskıcı gerilimiyle yüklenmiş gibiydi, sıcak şimşekler önden sıcak ve vahşi bir şekilde yayılıyordu. Kollarımdaki tüylerin diken diken olması için yeterliydi. Birden tüylerim diken diken oldu ve şaşkın bir sessizlik içinde kadınların teker teker dönüp arabalarına binerek uzaklaşmalarını izledim. Ne kadar tuhaf! Zehirli Althea bile sessizce ayrıldı, öfkesini sadece adımlarındaki sidik ve sirkeyle belli ediyordu.

Belli ki Bay Balfour bu kasabada ciddi bir nüfuza ve güce sahipti. Titrediğimi fark edince şaşırdım.

Ben bir yabancıydım. Yine.

Arkadaşım yoktu. Yine.

Az giyinmiş. Tekrar.

Bu önemli olmamalıydı, ama doğru kıyafet bir kadının kendini bir zırh giymiş gibi hissetmesini sağlıyordu. Lisede doğru kıyafetleri giyen kızları izlemiştim; onlar *dokunulmazdı*. Althea Bean'in (ve gerçekten, bu nasıl bir soyadıydı? En azından Zo Pea değildim) her gün takım elbise, topuklu ayakkabı ve incilerle uyanıp giyindiğinden içtenlikle şüpheliydim. Ama zavallı mirasçıya habersizce uğramaya karar verdiğinde

("yoksul kaltak" demişti bana!) mirası gerçek varislerinden çaldığını düşündüğü için savaş kıyafetleri giyerek gelmişti. Bir burs fonunu onaylamak için sabahın köründe kapımın önünde değildi. Eğer Bay Balfour girişlerini engellemeseydi, kapıyı açsaydım

Kapıdan yalınayak, ıslak, taranmamış saçlarla ve makyajsız girdiğimde o kadın sürüsünü merdivende bulmak, kendimi onun istediği kadar küçük ve boyumu aşmış hissetmeme neden olacaktı. Karnımdaki ejderha ateş püskürürken, kendimi savunmak ve *o kaltağı kontrol* etmek için anında, agresif bir eylemde bulunmamı talep ederken, öfke alevlendi, beyaz ateş, yoğunluğuyla beni korkuttu.

Garip. Ben istikrarlıydım, ılımlıydım Zo. Benim yöntemim engelleri analiz etmek, zor durumları incelikle ele almaktı, saldırmak değil. Yine de adrenalin vücudumda *dalgalanıyordu* ve bir kavga başlatmak için yanıp tutuşuyordum.

Kendimi tutarak, ellerim çözülene kadar birkaç dakika boyunca yavaş ve ölçülü bir şekilde nefes aldım. Hayretle gördüm ki ellerimi o kadar sert yumruklamıştım ki tırnaklarım avuç içlerimi delmişti. Kederin sadece üzüntüyü değil, *tüm* duyguları yoğunlaştırdığı açıktı ve buna karşı tetikte olmam gerekiyordu.

Gerçek şu ki, Bayan Bean'in davranışı anlaşılabilirdi. (Ah, *işte* pragmatik, herkesin bakış açısından görebilen Zo.) Belki tamamen anlaşılabilir değildi ama varlığıma karşı yerel direnç kesinlikle anlaşılabilirdi. Talihimin aniden ve gerçeküstü bir şekilde tersine dönmesi beni o kadar sersemletmişti ki, İlahiyat'taki bazı insanların benim gelişimden pek de heyecan duymayabileceğini, bir yabancının, üstelik de genç birinin, asırlık aile reislerinin esasını ve kisvesini miras almış olmasına içerebileceklerini düşünememiştim. Juniper'in İlahiyat için hayati önem taşıdığı, sayısız çabayı finanse ettiği, eğitimi ve yeni başlayan iş girişimlerini desteklediği açıktı. Kasaba halkının meraklı, kırgın ve temkinli olması kaçınılmazdı.

Salona geri dönüp kapıyı arkamdan nazikçe kapatırken, "Önceden uyarıldım," diye mırıldandım. Annem, "*Önlemimi almışsın*" derdi.

Saçımı kurutmayı bitirmek ve biraz makyaj yapmak için aceleyle odama döndüm. Kıyafetler konusunda bir şey yapamazdım. Sahip olduğum hiçbir şey Althea'nın seviyesinde değildi.

Ruhumdaki çelik hariç.

OceanofPDF.com

Kendimi kahve ve Lennox'un kremalı tavuklu turta güvecinin cömert bir porsiyonu ve ardından şeftali reçeline bulanmış iki yumuşacık bisküvi ile güçlendirdikten sonra Bay Balfour'u aradım. Son birkaç yıldır en ucuz ve en çabuk hazırlanan şeylerle yaşadığım için - paketlenmiş ve yüksek oranda işlenmiş - evde pişirilen yemeklerin çok özlenen bir ikram olduğunu fark ettim. Avukat cevap vermeyince bir mesaj bıraktım ve öğleden sonra benimle malikanede buluşmak için vakti olup olmadığını sordum.

Zihnim bulanık bir düşünce karmaşası içindeydi ama bir tanesi çok netti: İnatçı Bayan Bean'i sert ve nazık bir şekilde yolundan çevirmem şarttı. Çeteler, hatta zengin kadınlardan oluşan küçük topluluklar bile, bastırılmadıkça tırmanmaya meyilliydi. Restoran içindeki en zor müşterilerimden bazıları iyi giyimli, görünüşte terbiyeli olanlardı. Hizmet sektöründe çalışırken hiçbir kitabı kapağına göre değerlendirmemeyi öğrenmiştim.

Bir şeyleri yarım yamalak yapan biri değildim. Kendimi bir şeye adanmış nadir durumlarda, yüzde 110 oranında adadım. Bu mirası kabul edersem - hayır, *bir kez* kabul edersem- her hareketim izlenecek, güdülerim ikinci *kez* tahmin edilecek, kararlarım acımasız bir incelemeye tabi tutulacaktı, bu da ilerlemeye niyetlendiğim gibi başlamamı çok önemli hale getirdi: sağlam, tam yatırım yapmış ve yetenekli, yoksa

Bir konuda yetersiz, talimatlara açık. Juniper Cameron'ın bıraktığı boşluğa yetkinlik ve inançtan daha azıyla adım atmak burada asla işe yaramazdı. Hayırsever aile reisi, doğanın ve yetiştirmenin bir gücüydü. Sadece maddi miras için değil, karakter olarak da akraba olduğumuzu umuyordum.

Soyum hakkında hiçbir şey bilmiyordum. İnce, güçlü köklerden filizlenmiş olma ihtimalim, ailevi bir gurur duygusu veriyordu. Minnettardım.

Sadece yirmi dört yaşında olmama rağmen, sıkı çalışma ve sorumluluk dolu bir hayat yaşamıştım. Bir zamanlar imrendiğim türden bir çocukluk yaşamış , karşılaştığım zorlukların yarısı kadar bile uygun olmazdım.

Arka kapıdan arka avluya geçerken Bay Balfour mesaj attı:

1 sizin için uygun mu? Hangi yatak odasını seçtiğinizi bilmiyorum ama Juniper'in süiti birinci katın güney ucunda. Umarım rahatsız etmemişizdir ama Lennox yangını sizin için giysi ve benzeri şeyler tedarik etme cüretini gösterdi ve bunları şuradaki dolapta bulacaksınız. Biz de benzer bir kayıp yaşadık ve yenilemenin ne kadar zaman alıcı olabileceği.

"Zaman alıcı,demişti o kibar güneyli tavrıyla, doğru kelimeyi *kullanmak imkânsızken*. Tam kuruşuna kadar bildiğinden hiç şüphem yoktu.

Borcumun korkunç boyutunu. Kendisinin ve karısının dikkate almadığı tek bir ayrıntı var mıydı? Fakir bir akraba gibi görüneceğim ve bunun için kendimi daha az kötü hissedeceğim yönündeki son endişem ben gelmeden önce giderilmişti. Böyle yaşamaya nasıl alışabilirdim ki? İhtiyaçlarım önceden tahmin ediliyor ve karşılanıyordu. daha ben bile anlamadan?

1 mükemmel. Lennox ne kadar nazik ve düşünceli, teşekkür ederim. Telefonu arka cebime atarak, havuzun etrafını saran krem rengi ve duman rengi kaldırım taşlarından oluşan verandaya çıktım ve çıplak ayak parmaklarımın altında sıcacık bulduğuma sevindim. Kuzeyde hava bu sabah otuz sekiz dereceydi ve çiseliyordu; kontrol etmiştim. Sonra duşta küçük bir mutluluk dansı yapmış, orada değil burada olduğum gerçeğini kutlamıştım. Duygularım kesinlikle . . . bugün coşkuluydu, benim Mutluluğum baş döndürücü, öfkem yanıcı.

Daha dün, eve dönmeden önce biraz güneşlenebilmek için avukatın bana havuzlu bir otelde yer ayırtmış olmasını umuyordum. Şimdi, güneşli, serulean bir gökyüzünün altında, muhteşem bir bahçe avlusunda duruyordum - malikanenin arkası ile salkım söğütlerle kaplı garaj arasında sıkışmış, müthiş genişliği ile eve uyan - bir tatil köyü ile övünen

Altı fiskiyeli havuz, dört ateş çanağı, pırıl pırıl beyaz iki Baja rafı, bir düzine kişinin oturabileceği büyüklükte bir spa küveti, dolambaçlı bir su kaydırağı, asma örtülü bir pergolanın altında hoş bir açık hava mutfağı, bir yemek alanı ve minderli kanepeler ve bir ateş çukuru ile geniş bir oturma alanı.

İddiaya göre benim.

Hiç çıkış yapmak ve eve dönmek zorunda kalmadım.

Ben pek küfreden biri değilimdir. Annem bana bir beyin verildiğini, onu kullanmanın benim sorumluluğum olduğunu; yorgun küfürlere başvurmanın tembel, disiplinsiz bir zihne ihanet ettiğini kafama kazıdı. Ama gerçek şu ki bazen yapabileceğiniz tek şey başınızı sallamak ve "Ne oluyor lan? Ben de mi o yangında öldüm ve burası cennet mi?"

Bilmiyordum ve öyle de değildi. Ben buradaydım ama annem yoktu ve Watch Hill'in ihtişamını asla göremeyecek ya da ikimizin de bir gün olabileceğini hayal etmeye cesaret edemeyeceği bir hale gelişimi izleyemeyecekti. Kalbim kederle sızlarken, gözlerim yaşlarla doldu.

"Whuf-whuf-whuf."

Arkama baktığımda Rufus'un yastıklı bir şezlongun arkasına tünemiş, başını eğmiş, turuncu alevden gözlerle beni incelediğini gördüm.

"Annemi bir yangında kaybettim," dedim burnumu çekerek, "onu o kadar çok özlüyorum ki ruhum kanıyor gibi geliyor."

"Whuf."

Elimin tersiyle gözlerimi silerek, kendimi kederimi toplayıp bir koymaya zorladım. Kendime onu dizginleyeceğime, ağlamak için günün sadece belirli saatlerine izin vereceğime söz vermiştim ve büyük ölçüde başardım. "I Sanırım girmek istiyorsun."

"Whuf-whuf."

"Baykuşların öttüğünü sanırdım. Bu ötüş de neyin nesi?"

"Hoo-hoo."

Gözlerimi kırptım. "Bazıları 'güzel kız' diyor."

Balkabağı gözleri kırpmadan bana baktı.

Uzaktan yakından evcil görünmeyen vahşi kara baykuşun beni iyi eğitilmiş bir papağan gibi yankılayabileceğine dair hayali düşünceme homurdanarak, dedim,

"Hadi, seni içeri alayım."

Gece yarısı yırtıcı kuşu güçlü pençeleriyle havalandı, avlunun uzunluğunu sıyırmak için alçalmadan önce yükseklerle süzüldü, üç katlı bir binanın kapısının üzerindeki bir bölmeye konmadan önce ağaçları ve çalılıkları, çeşmeleri ve heykelleri aşmak için kanat ucunun en ufak bir seğirmesiyle zahmetsizce süzüldü.

Geniş bahçenin en güney ucundaki sera.

Ona katılmak için acele ettim.

Ev akıl almaz bir labirentin içinde dolanıyordu ve kısa sürede evin yüzölçümüne ilişkin tahminimin ne yazık ki yanlış olduğu sonucuna vardım. Tahminimce

Sera tek başına 5.000 metre kare. Kendime sadece

Rufus'un süzülerek bir jackfruit ağacının dalına yerleşmesini izlerken içeriye kısa bir bakış attım. Eğer içeri girseydim, bütün sabahı etrafta dolaşarak, egzotik ağaçların, yeşilliklerin, çiçeklerin ve bitkilerin bolluğuna ağzım açık bakarak kaybedecektim. Kumkuat ağaçlarının yanı sıra limon ve ıhlamur ağaçlarının tuğla yolları sardığını gördüm; birbirine karışan sayısız bitki ve baharatın kokusunu aldım. Güzel cam çatılı kış bahçesinin içinde bir yerde, bir şelale taşların üzerinde çağlayarak görünmeyen bir havuzda birikiyor ve zaten nemli olan iklime nem katıyordu. Evin içinde bir şelale! Havza bir tür küçük gölet olsaydı, dolunaylı bir gecede kendimi o sulara bırakıp gözyaşlarımla tuzlayabileceğimi hayal ettim.

Seranın kapısını kapattıktan sonra malikânenin ana merdivenlerine geri döndüm, güneydeki üç koridorun ortasını seçtim ve Juniper'in süitini aramaya koyuldum, çok önemli genetik testlerin yapıldığı ofisinin de o yönde olmasını umuyordum.

Şaşkınlığım her adımda artıyordu. Ekmek kırıntıları yardımcı olabilirdi ama asıl ihtiyacım olan şey bir yığın post-it ve bir Sharpie idi. Bu yerde bir çalışma odası bulduğumu varsayarak, her koridorun girişine bir tane yapıştırmak ve arazinin yapısını öğrenene kadar o yönde hangi odaların bulunabileceğini not etmek için onları almak için zihinsel bir not aldım, Tabii bulduğumu varsayarsak. Sorunun bir kısmı, penceresiz, ancak birden fazla bağlantı kapısı olan, kıvrılıp yan koridorlara dönüşen, daireler çizerek dolaşmayı kolaylaştıran, görünüşte sonsuz iç odalardı. yönümü bulmak için bahçeye baktım. Bir başka sorun da iç odaların aynı kehribar rengi duvar aplikleri tarafından sadece loş bir şekilde aydınlatılmasıydı ve Lutron aydınlatma sistemini nasıl çalıştıracağıma dair henüz hiçbir fikrim yoktu. Duvardaki bilgisayar panellerinden birini geçici olarak kurcaladım ama sayısız seçeneği buldum. Teknoloji ve ben aynı dili konuşmuyorduk.

Kapı üstüne kapı açtım: yüzlerce katlanır sandalye ve masadan oluşan bir oda, nevresim ve masa üstü dekor rafları, ilkbahar ve sonbahar dış mekan süslemeleriyle dolu başka bir oda, yine Noel çelenkleri, yapay ağaçlar, tahminimce yüz veya daha fazla büyük kırmızı gövdeden oluşan bir oda, süsler ve jumbo çim süsleri, kızığında özenle hazırlanmış bir Noel Baba ve dokuz gerçek boyutlu ren geyiği de dahil. Tanrım, ne Noel partileri düzenleyebilirim!

Tuvalet kâğıdı, kâğıt havlu, şişe suyu, bulaşık sabunu, çamaşır sabunu ve diğer ev ihtiyaçları ile dolu, ancak küçük bir bakkal dükkânına benzetebileceğim bir oda vardı. Bir diğeri her türden çarşafıla dolu. Bir dolap pahalı parfüm kutuları, tasarımcı eşarpları ve çantalarıyla doluydu,

haute couture kravatlar, hepsi de zarif hediye kutuları, kurdeleler ve yanlarına özenle yerleştirilmiş kartlarla. Bir hediye dolabı vardı. Bunu kim yapar ki?

Açtığım her kapıyla şaşkınlığım daha da arttı. Burası bir ev değildi. Kendi özel butikleriyle övünen küçük bir kasabaydı.

Sonra iç odaların labirentinden geçtim, süslü pirinç ve kristal kulpları olan bir çift uzun kapıyla son bulan yüksek tavanlı bir koridora baktım (her iki tarafta da açmamaya karar verdiğim daha fazla kapı vardı). Bu kapılarda bir şey vardı, zarafetleri, özenle oyulmuş bir kemerin altındaki heybetli yerleşimleri, cilalı, koyu renkli ahşapları ve her bir üst panelin ortasında, "*Juniper Cameron'ı burada bulacaksınız*" diye fısıldayan, birbiriyle birleşmiş iki Trinity düğümünün gravürü.

İliklerime kadar biliyordum ki burası *onun* koridoruydu. Bu koridorda binlerce kez yürümüştü; evin bu ucunda yaşamış, uyumuş ve hayaller kurmuştu ve sanki o hayaller bu duvarlarda hâlâ dalgalanıyordu. Baharatlı güllerin hafif kokusu, keskin ve temiz bir parfümle harmanlanmış olarak buradaydı. (Sonradan öğrenecektim ki, yetmiş yıldan uzun bir süredir hizmetçiler her sabah hem süitine hem de ofisine fildişi ve mavi güllerden oluşan taze bir vazo yerleştiriyorlarmış ve ölümünden sonra da bunu yapmaya devam etmişler.

En sevdiği kolonya, seçkin bir Fransız parfümeri tarafından sadece onun için üretilen Gra Siorai'ydi). Koridorun vakur sessizliğinde, muhteşem taç pervazlarında ve kapılar arasındaki özenli lambri kaplamalarda, salondaki zevkli mavi ve krem rengi balıksırtı halıda vardı.

Ellerimi refleks olarak açıp kapatırken birdenbire endişelendim, kendimi hiç hakkım olmayan bir yerde davetsiz misafir gibi hissettim ve hızla ona büyük saygı duyan kasaba halkı gibi olmaya başladığımı fark ettim. Ama nasıl olur da

Değil mi? O kadar çok şeye sahipti ki, kadar şey *yapmıştı* ki, neredeyse bir asırdır bu kasabaya değer veriyordu. Dün gece uyuduğum odaya geri dönmenin yolunu bulabileceğimden bile emin değilken onun mirasını nasıl yaşayabilirdim?

Bay Balfour, o kapıların ardındaki süiti kendim için seçmiş olabileceğimi düşünüyordu.

Asla.

İkinci kattaki mütevazı (evet, doğru, ama kıyaslandığında kesinlikle) yatak odamda kalacaktım, ki dün gece burayı o kadar zengin ve abartılı bulmuştum ki ana süit olduğuna inanmıştım. Zenginlik vardı ve *delice* bir zenginlik. Delilik aleminde dolaşıyordum.

Sığ nefes aldığımı fark ettim, elimi gevşettim, omuzlarımı dikleştirdim, derin bir nefes aldım ve koridordan aşağıya doğru yürüdüm.

korkutucu kapılar.

Sol tarafımdaki kapı açıldı ve iki hizmetçi dışarı çıktı; yeni yıkanmış nevresimler, havlular ve yastık kılıflarıyla dolu bir arabayı itiyorlardı, yanlarına da kirli çamaşır torbaları asılmıştı. "Günaydın hanımefendi," dediler hep bir ağızdan, hürmet ifade eden baş sallamalarıyla.

"Günaydın," dedim . "Ben Zo Grey."

"Biliyoruz hanımefendi. Ben Betsy," dedi ikisinden daha yaşlı, daha matronly olanı, "ve bu da Alice. Tanıştığımıza memnun oldum, hanımefendi."

"Bana hanımefendi demenize gerek yok."

Betsy yine küçük bir baş hareketiyle, "Evet, hanımefendi," dedi. "Bana Zo diyebilirsiniz."

"Hayır, hanımefendi."

Tamam, bu işe yaramamıştı. "Bu güneyli bir şey mi?"

"Evet, hanımefendi," dedi Alice, ela gözleri parlayarak. "Varis olmasaydınız size Bayan Zo derdik ama varis olarak bizim için ve tüm personel için hanımefendi."

"Juniper bu konuda ısrar etti mi?"

"Hayır, hanımefendi," dedi Betsy gülerek, gri buklelerinden birini şapkasının altına sıkıştırarak. "Ve bizi bundan asla vazgeçiremeyeceğini biliyordu. Bu bir saygı meselesi. Cameron Malikanesi'ne hoş geldiniz . Yerleşmenize ve rahat etmenize yardımcı olmak için yapabileceğimiz bir şey varsa lütfen bize bildirin."

"Kuzeydeki yatak odalarından birini seçtiğinizi gördük," dedi Alice. "Eşyalarınızı onun süitine taşımamızı ister misiniz, hanımefendi?"

"Hayır," dedim aceleyle. "Yerleştiğim yerde oldukça rahatım, teşekkür ederim."

"Pekala, hanımefendi."

Dönüp arabalarıyla koridorda ilerlemeye başladıklarında, "Burada gün içinde kaç personel çalışıyor?" diye sordum.

Betsy dönerek, "Yaşlı Clyde Baird, güney verandasında bulacağınız iki uşağın yardımıyla teslimatları ve diğer şeyleri denetlemek için güney salonunda çalışıyor. Altı hizmetçi sabah dokuz buçukta gelir, öğleden sonra dörtte ayrılır. Juniper erken saatlerde çalışmayı severdi ama farklı bir vardiyada çalışmamızı isterseniz söylemeniz yeterli. Mevsimsel ihtiyaçlara göre iki ila altı bahçıvandan oluşan bir ekip var; serayla ilgilenen bir bahçıvan; havuz, gölet ve fiskiyeyle ilgilenen iki adam; ve arabaların sorunsuz çalışmasını sağlayan yarı zamanlı bir tamirci. Tabii bir de araziyle ilgilenen ekip var. Bir ekip

Hizmetçiler üç ayda bir ve tatillerde gelerek evi, süpürgelikleri, aydınlatma armatürlerini . derinlemesine temizliyor. Tatillerde personel sayısı üç kat artıyor ama şimdilik iskelet bir ekip var."

İskelet ekip: sadece on beş ila yirmi bir kişi. "Teşekkür , Betsy."

"Rica ederim, hanımefendi."

O ve Alice'in, hiç kullanılmadığına şüphe olmayan bir yatak odasını temizlemek için bir kapının ardında kayboluşunu, savurganlık karşısında şaşkın ve dehşete düşmüş bir halde izledim.

Hayatının büyük bölümünde başını suyun üstünde zor tutmuş bir kadın nasıl böyle bir aşırılığa, böyle bir savurganlığa alışabilirdi? Bu kadar çok kişiye iyi ve sosyal hakları olan işler sağladığını umduğum halde bu savurganlık *mydi*?

Juniper'in üç yıl boyunca burada yaşamam için ısrar etmesine şaşmamalı. Onun dünyasını tam olarak kavramam, ona uyum sağlayıp sağlayamayacağıma karar vermem, eğer istersem bu kadar uzun sürebilirdi. Onun mirası tahmin ettiğimden çok daha karmaşık bir hal almaya başlamıştı.

Hem davet eden hem de korkutan o çift kapıya geri döndüm. "Beni seçti," diye fısıldadım. Her ne sebeple olursa olsun, Juniper Cameron onun varisi olduğuma inanıyordu. Onun yerini asla dolduramazdım. buna da inanıyordu. Umarım süitinde yerlerde bunu kanıtlayan belgeler vardır.

Aceleyle kapıya yöneldim, parmak uçlarımı işlemeli sembollerden birinin üzerinde gezdirdikten sonra elimi soğuk kristal tokmağın etrafına kapattım ve kapıyı iterek açtım, sonra içeri girmeye isteksiz bir şekilde bir an durakladım. Süiti davetkâr olmadığından değil. Tam tersine, malikânede şimdiye kadar gördüğüm en güzel, en sıcak mekândı; aydınlık, havadar ve kadınsıydı.

Balıksırtı halı süitin içinde de devam ediyordu ama lacivert ve krem renginden su ve fildişi rengine geçiş yapıyordu, havsızdı ama ayaklarımın altında peluş gibi duruyordu. Malikânedeki zengin koyu maun ağacının aksine, buradaki özenli ahşap işçiliği parlak beyazdı, mobilyalar kıyıya yakın ve esintiliydi, neredeyse her duvarda tavandan tabana pencereler vardı. Arada kalan kısım ise neredeyse kristal gibi görünen, ışığı kıran soluk, pırıltılı bir duvar kağıdıyla kaplanmıştı. Daha yakından incelediğimde, bunun nedeninin kumaşın aslında minik, ışıltılı kristallerle tozlanmış olması olduğunu fark ettim, dediğim gibi, *çılgın* bir zenginlik.

Kendimi süitin hızlı adımlarla geçmeye zorladım, mavi ve krem güllerle dolu büyük bir vazo tutan masanın yanından , bir yatak odasının

Püsküllü kadife yatağın karşısında süslü bir şömine ve onun ötesinde, duşun duvarlarında ve derin jakuzili küvetin üzerinde gösterişli mermer duvar resimleri bulunan bir banyoya açılan bir kapı vardı. Banyonun ötesinde sıcak kaya saunası, pırıl pırıl gümüş bir duvardan aşağı dökülen bir şelale özelliği ve iki

masaj masaları. Bir masözün evime gelme lüksünü aklım almıyordu. Hızlı adımlarla o akıl almaz banyoya girdim, her çekmeceyi, her makyaj didik didik aradım. (Yani, gerçekten, kadın ya çöpümü çalmıştı ya da cevap bulmak için saçımı karıştırmıştı. Bu iki şekilde de olabilir). Şaşkınlık içinde tek bir fırça ya da tarak bulamadım. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Kadın saçını taramak zorunda kaldı. Ama hayır: bir tane bile

Gen yüklü tek bir teli. Kendimi inanılmaz derecede aptal hissediyordum ama saplantılı bir bilme arzusuyla, yerde sürünerek unutulmuş tırnak kırpıntılarını ya da dağınık bir köşeye sürüklenmiş olabilecek başıboş saçları aradım.

Ancak süit görünüşe göre titizlikle temizlenmiş ve her şeyden arındırılmıştı. genetik materyalin izi. Yani, gerçekten fırça yok mu? Diş fırçası bile mi? Çöp kutusu boştu, o noktada olacağından oldukça emindim.

Sonra, duş giderine gittim. Lekesizdi, hafif bir çamaşır suyu kokusu yayıyordu. Masaj masasını, battaniyeleri aradım ve oradan da bir şey çıkmadı.

Hayal kırıklığına uğrayacağımı bildiğim için yastıkları karıştırdım, çarşafaları sıyırdım. Zerre kadar bir şey yoktu.

Televizyon da yok; süitte teknolojiden eser yok. Çalışma odası da yok.

Dolap, opal halısı, deniz yeşili duvar kâğıdı, özel çekmeceleri, rafları ve çepeçevre cam dolaplarıyla kuzeydeki yatak odamın büyüklüğündeydi; vasistas tavanda dört küçük kristal avize asılıydı. Yakın zamanda Juniper'in giysileri boşaltılmış olmalıydı, çünkü sadece küçük bir köşesi kullanılıyordu. Şifonyer adasında, üzerinde adımın yazılı olduğu bir zarf duruyordu. Hemen yanına gittim ve Lennox'tan kısa bir not aldım: *Hoş geldiniz Bayan Grey! Dört beden olduğunuzu tahmin etmiştim ama birkaç aydır yaptığımız yemeklerden sonra altı beden daha iyi hizmet edebilir, yani her şeyin iki katına sahipsiniz. Keyfini çıkarın! Gördüğünüz her şey sizin.*

Son cümle kafamın içinde gong sesi gibi yankılandı. Kabul etmekte zorlandığım şey tam olarak buydu: bu olağanüstü servetin herhangi bir kısmının, en küçük bir kısmının bile aslında benim olduğunu.

Korku ve rahatsız edici bir şekilde saygıya yakın bir şeylerin karışımıyla yavaşça kıyafetlere doğru sürüklendim. Walmart benim alışveriş merkezimdi. Burada Dior, Versace, Chanel, Hermès ve Armani isimlerini taşıyan etiketler vardı ve üzerlerindeki etiketler beni şok ve her zamanki pragmatik dehşetle soluk soluğa bırakıyordu.

Altlarındaki raflarda takım elbiseler, elbiseler ve gece elbiseleri ile uyumlu ayakkabılar, eşarplar ve cüzdanlar sergileniyordu.

İçinde "bilmem ne" olduğunu düşündüğüm bir yığın büyük mağaza kutusunun yanında, tasarımcıların spor kıyafetlerini, daha önce hiç duymadığım markaların kotlarını ve (anladığım bir şey için teşekkürler Lennox!) yumuşak flanel gömlekler ve yürüyüş botları buldum. Bir yığın tişört, sweatshirt, iç çamaşırı, sütyen, eşleşen bornozlarla yarım düzine gecelik. Çoraplar, tenis ayakkabıları, botlar, sandaletler, parmak arası terlikler, şapkalar, eldivenler, ceketler.

Raftan bir Chanel elbise aldım, önümde tuttum ve aynada kendimi derin bir tedirginlikle karışık bir merakla inceledim. Yeni elbisem Gardirop umduğum zırhın çok ötesindeydi ve Lennox'un kasabanın bazı kesimleriyle olası bir çatışmaya hazırlıklı olmamı sağlamak için bunu seçtiğinden hiç şüphem yoktu ama bu elbise tek başına bir yıllık kiramızı ödeyebilirdi. Hayatımda otuz ya da kırk dolardan daha pahalı bir şey giymemiştim. Ve her şeyden *iki tane* vardı. Este'yle mesajlaşmak dışında, sabahımla ilgili hiçbir şey anlaşılır değildi. Zevkin altında endişe yatıyordu. Zengin olduktan sonra dünyaları cehenneme dönen piyango talihlileri hakkında haberler okumuştum.

"Aletler," diye mırıldandım, elbiseyi rafa geri koyarken. Kıyafetleri kullanışlı aletler olarak düşünürsem daha kolay oluyordu. Dolaptan çıkarken, yan tarafa gizlice yerleştirilmiş iki bellboy arabası gördüm ve daha sonra geri gelip eşyaları taşımak için aklıma bir not aldım.

Öğleden sonra Bay Balfour'la diğer elbisemle buluşacaktım. Arabamdan daha pahalı bir şeyin içine girmeyi kafama yerleştirmek için zamana ihtiyacım vardı.

Birdenbire malikânenin güney ucundan yeterince hızlı ayrılamadım, ama kapıya doğru ilerlerken çiçek vazosuna yaslanmış, üzerinde kalın ama kadınsı bir el yazısıyla adımın yazılı olduğu ikinci bir zarf keşfettim. Zarfı aldım ve açmak için ters çevirdim, ancak eski moda, kırmızı bir balmumu mühür buldum, *C* harfi kabartılmıştı.

Zarf birleştirilmiş ve krem rengi parşömenin arkasına bir mesaj yazılmış: *Malikanede yedi tam gün ve gece kalana kadar bunu açmayın.*

Kaşlarımı çattım. Bu Juniper'dan mıydı? Bana nasıl akraba olduğumuzu söyleyecek genetik testi mi içeriyordu? *Neden* bir hafta boyunca açmayayım? Ya da daha spesifik olarak, "yedi tam gün ve gece", ki bu bana oldukça

Bir haftayı tanımlamanın tuhaf bir yolu. Teknik olarak, bir haftadan daha fazlaydı. Pazartesi gecesi gelmişim. Bu da tam gün ve gece sayılmadığı anlamına geliyordu.

Dahası, kim bilebilirdi ki? İzleniyor muydum? Sütün fuayesinin her köşesinde kamera olup olmadığını kontrol ettim. Görebildiğim kadarıyla yok. Zarfı açmak, mülkün gizliliğini ihlal eder miydi? Olasılıklar mı? Bu bir test miydi?

Bir başka gizemli, kontrolcü dikte karşısında sinirlenerek zarfı elime aldım ve aceleyle kapıdan çıktım, dönüş yolunu bulmamın çok uzun sürebileceğini düşünerek Bay Balfour.

Döndüğümde malikânenin yerleşim planında bir mantık olduğunu fark ettim; iç kısımdaki penceresiz odalar depolama amacıyla kullanılırken, çevredeki pencereli odalar yerleşim için kullanılıyordu. Ortaya doğru sapmadığım sürece gezilebilirdi. Uzun, kemerli eski moda pencereleri olan, cilalı ahşaptan yapılmış iki katlı görkemli bir kütüphaneye göz attım, birden fazla misafir yatak odası, küçük bir mutfak ve iki salon daha var. İç labirenti atladıktan sonra, ana girişe geri döndüm. beş dakikadan kısa bir sürede, ne yazık ki post-it notlar ve Sharpie olmadan. Yine de yeni gardırobumu almaya hazır olduğumda Juniper'in süitine kadar adımlarımı takip edebileceğimden oldukça emindim, bu yüzden sabahı şimdilik bir kazanç olarak değerlendirdim.

Saat bire beş kala ön fuayenin yanındaki salonda oturmuş düşüncelerimi toparlıyordum ki, Betsy şapkalı başını içeri eğerek Bay Balfour'un beni güneydeki kabul odasında beklediğini haber verdi.

"Neden ön kapıya gelmedi?" Sağlam yapılı, telaşlı kadını, keşfetmediğim güney koridorlarından birine kadar takip ederken sordum.

"Ana girişi aileden başka kimse kullanmıyor," diye cevap verdi ve koridorda hızlı adımlarla ilerlerken bir toz bezini lambri kaplamanın kenarında çırpma fırsatını kaçırmadı.

Bu da çok uzun zamandır sadece tek bir kişi tarafından kullanıldığı anlamına geliyordu ve Althea Bean'in ana girişe saldırarak yaptığı hakareti vurguluyordu. "Juniper'ın bir kızı olduğunu duydum."

Betsy'nin başının arkası olumlu anlamda sallandı. "İki, hanımefendi." Bay Balfour sadece bir tanesinden bahsetmişti.

"Onlara ne oldu?"

"İkincisi ölü doğdu, Bayan Cameron gebe kalamadı," dedi ve ana koridordan bir çıkışa yöneldi, burada aniden durdu ve avuçlarını duvarın açılan bir bölümüne bastırdı. Sahte duvardan geçip başka bir koridora girerek onu takip etmemi işaret ederek devam etti: "İlki yirmili yaşlarında öldü. Bu yetmişli yılların başında olmuş olmalı, hanımefendi."

Ardıç, gizli kapıları olan bu geniş kalede son elli yıldır tek başına yaşıyordu. Önümüzdeki günlerde ellerimi duvarlara bastıracaktım. Hepsinin nerede olduğunu öğrendiğimde, onları büyüleyici bulacaktım. O zamana kadar, zaten olduğumdan daha da huzursuz hissedecektim. "Peki ya kocası?"

"Hiç evlenmedi," diye yanıtladı Betsy.

Kaşlarım kalktı. Yetmiş ya da seksen yıl önce hamile ve bekâr olmak skandaldı. Ama fakir ve bekâr olmak bir kadını dışlarken, zengin ve bekâr olmak muhtemelen sadece eksantrik, zamanının ötesinde "bağımsız bir düşünür" olarak adlandırılmasına neden oluyordu.

"Juniper ne kadar cömert ve nazik olsa da," diye devam etti Betsy, "İlahiyat'taki hiç kimse onun evlenmeme kararı hakkında tek kelime etmezdi. Ayrıca, bu

Ev ilk inşa edildiğinden beri hep Cameron Malikanesinin Leydisi oldu, asla bir beyefendi olmadı ve nadiren evlendiler."

Juniper'in soyu kızlarıyla birlikte tükenmişti. Bu da demek oluyor ki, çok eskiden soylar ayrılmıştı. Araştırmama bir yüzyıl öncesinden başlamam gerekecekti. "Juniper'in kardeşleri var mıydı?"

"Büyükanne sorup o günlere dair bir şeyler hatırlayıp hatırlamadığını öğrenmeliyim, ama o sadece yetmiş altı yaşında. Kız kardeşi Ava seksen dokuz yaşında ve iyi günlerinden birini geçiriyorsa daha fazlasını hatırlayabilir."

Bir yerlerde İncil'e karalanmış isimler olsa bile, Cameron aile ağacının kayıtları mutlaka vardı. "Juniper'in ofisinin nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Üçüncü kat, güneybatı kanadı."

"Sütünün üstünde mi?" "Yaklaşık olarak."

"Elinizde evin bir haritası ya da kat planları yoktur, değil mi?"

Neşeyle güldü. "Sanki bunun bir faydası olacakmış gibi." "Ne demek istiyorsun?"

"Bazı şeyleri hissetmeniz gerekir hanımefendi. Cameron Manor da onlardan biri. Tuhaflikları var, orası kesin. Size biraz bilgi verebilirim."

Genel bakış. Dışarıda durup ön verandaya bakarsanız, kuzey solunuzda, güney sağınızda kalır. Evin ön tarafı batı, arka tarafı ise doğu yönündedir. Malikane, eğlence ve iş toplantılarının özel alanlardan ayrı yapılabilmesi için tasarlanmıştır. Evin kuzey yarısı özel konut, güneyi ise depolama, iş ve eğlenceye ayrılmıştır."

Kaşlarımı çattım. "O zaman Juniper'in süiti ve ofisi neden güneybatı kanadında?"

"Her zaman değildi. Ben işe onlarca yıl önce kanat dönüştürülmüştü. Ziyaretçilerin geliş gidişlerine daha yakın olmak, kasabaya daha bağlı hissetmek istediğini duydum. Arka tarafta, partiler ve benzeri şeyler için ayrılmış olan güneydoğu kanadı bulunmaktadır ve gizli kapıların nerede olduğunu bilmiyorsanız, ön kanattan arkaya giden yolu bulamazsınız. Bu Malikânenin orijinal ana süiti kuzeybatı kanadında ama uzun zamandır kullanılmıyor, üstündeki katlar da öyle." Betsy ürperdi. "Evin o kısmından uzak durma eğilimindeyiz."

"Neden?"

Omzunun üzerinden bana baktı, dudakları büzülmüştü. "Juniper bize orayı yılda bir kez temizlememizi ve yangında hasar gören odaları atlamamızı söyledi."

"Ne yangını?" Bay Balfour'un bahsettiği "kömürleşme" bu muydu? Ele almam gereken bir güvenlik sorunu olup olmadığını merak ederek, kuzeybatı kanadını bir an önce incelemek için aklıma bir not aldım. Yeni bir kayıp olmalı, diye düşündüm, çünkü Juniper'in onarılmamış yangına izin verdiğini göremiyordum bozulmamış evinde uzun süre hasar.

"Geldik hanımefendi." Bir kapının önünde durdu ve beni içeri aldı. "Bu akşam yemek servisi istiyor musunuz? Eğer öyleyse, saat kaçta?"

"Hayır, teşekkür . Lennox buzdolabını doldurarak güzel bir iş yaptı. Ama seninle daha fazla konuşmak . Yarın burada olacak mısın?"

Başını iki yana salladı. "Bir hafta iznim var. Büyükanne mi kalça protezi için götürüyorum."

"Bir hafta sonra o zaman. Büyükanne için acil şifalar diliyorum."

"Peki efendim. Teşekkür ederim, hanımefendi."

"Bana Zo demenin seni rahatlatmayacağından emin misin?"

"Korkarım hayır, hanımefendi."

İç çekerek Betsy'nin dönüp koridorda kayboluşunu izledim, sonra dönüp kabul odasına girdim.

"Lennox'un seçimlerini beğenmediniz mi?" Bay Balfour'un gülümsemesi, sade siyah bir elbise ve sandaletlerden oluşan kıyafetlerimi görünce bozuldu.

"Karınızın olağanüstü bir zevki var," diye onu temin ettim, iki kanepenin dik açısı oluşturduğu ve koltukların karenin diğer iki tarafını oluşturduğu oturma düzenine yaklaşıırken. "Bu gecenin ilerleyen saatlerinde şeyler denemek için sabırsızlanıyorum." "Lütfen ona hayatımda hiç bu kadar iyi tavuklu börek yemediğimi söyleyin, gerçi annem bunu duysa çok üzülürdü" diye ekledim. Bu doğru değildi. Anneminki daha iyiydi ama Bay Balfour'u seviyordum. Bu sabah beni desteklemiş, farkında olmadığım bir tuzaktan kurtarmıştı.

Koltuktan kalkarken yanaklarını bir zevk kızarması kapladı ve elli yıllık evliliğin ardından bile Bay Balfour'un karısını hâlâ çok sevdiğini görebiliyordum. "Bunu ona mutlaka söyleyeceğim," dedi. "Umarım iyi uyumuşsunuzdur?"

"Annemden beri hiç olmadığım kadar iyiyim-evet, teşekkür ." Bu sözleri söylemekten kaçınıyordum, çünkü çoğu zaman bu sözler gözlerimin dolmasına neden oluyordu. "Rufus'un kış bahçesine girmesine izin verdikten sonra biraz keşif yaptım. "Rufus'u ev çok güzel. Çok etkileyici ama söylediğiniz zarif ve davetkâr."

"*Bunalmak* bana her zaman beklenmedik bir değişimin yabancılıkla birleşmesinden başka bir şey gibi gelmemiştir. Zaman zaman rahatsız edici olsa da, değişimi heyecan verici ve canlandırıcı buluyorum ve umarım siz de öyle bulursunuz. Bu bizimle kalmaya karar verdiğin anlamına mı geliyor?"

Nefesim soluk borumun yarısına kadar geldi ve orada takıldı kaldı. Bu an hayatımın geri kalanını belirleyecekti ve seçimlerim spektrumun zıt uçlarındaydı. Kalmak ve çılgınlığımın ötesinde bir bolluk miras almak ya da angarya ve borç dolu bir hayata geri dönmek.

O soluksuz, askıya alınmış anda, çocukların ve malikaneyi kendi doldurmanın ne kadar harika olacağına dair bir görüntü ortaya çıktı. Onları koridorlarda bir aşağı bir yukarı koştururken, malikaneyi keşfederken görebiliyordum.

evin eksantrikliklerini kahkaha tufanlarıyla anlatırdı. Cameron Malikanesi nasıl bir çocukluk sunardı! Tırmanılacak gizli kapılar ve başıboş meşeler, yüzülecek muhteşem bir havuz, keşfedilecek orman ve mağaralar ve Benim için önemli olan, istenirse yüksek lisansa kadar iyi bir eğitim, zorluk ve mücadele olmadan hayallerinin peşinden gidebilme yeteneği. Buradaki yaşam istikrar, süreklilik ve topluluk vaat ediyordu. Kökler, kalıcı ve güçlü. Zenginleşecek olan sadece benim yolum değil, gelecekteki tüm Grey nesillerinin yoluydu.

Indiana'ya dönersem, gelecek Grey nesillerinin *olacağından* emin değildim. Başımızı suyun üstünde tutabilmek için sürekli çalışmam gereken bir dünyaya bebekler getirdiğimi düşünemezdim. Bu bir çocuk için zor bir hayattı. Biliyordum; bunu yaşamıştım. Zengin bir adamın evlenip biriktireceği türden bir kadın da değildim, zaten öyle olmasını da istemezdim. Düğün günümü bir kez bile hayal etmemiştim, tanıdığım çoğu kadın bu konuda kısa bir süre düşünmekten fazlasını yapmış gibiydi. Este kendi düğününü en ince ayrıntısına kadar planlamıştı. Çocuk istemiyordu ama kesinlikle bir koca istiyordu. Ben de çocuk özlemi çekiyordum, ama sanırım benim dünyamda hiç olmadığı için, resimdeki erkeğin kim olacağı konusunda hiç kafa yormamıştım. Juniper'in yalnız yaşamı göz önüne alındığında, belki de ben gerçekten eski ve ünlü Cameron bloğunun bir parçasıydım.

Burada istediğim kadar çocuk sahibi olabilir, onlara inanılmaz bir hayat verebilirdim. Bu salonları onların , da geniş bir ailenin sevgisiyle doldurabilirdim. Kendi kabilemi kurabilir ve kendimi asla öksüz ve yetim hissetmezdim.

Yine yalnız.

Kaçınılmaz olanı geciktirmenin bir anlamı yoktu. Bunu binlerce kez seçer ve ömrümün sonuna kadar minnettar olurdum. "Evet, kalmaya karar verdim," dedim ona kararlılıkla.

Mavi gözleri dans etti. "Bunu duyduğuma ne kadar sevindiğimi anlatamam. İmzalamadan önce avukatınızın incelemesi için anlaşma belgelerinin bir kopyasını getirdim."

Avukatım yoktu ama ayda beş bin dolarla bir avukat tutabilirdim ve içim rahat etsin diye tutacaktım.

"Eğer bir avukata ihtiyacınız varsa, İlahiyat'tan herhangi birini tavsiye etmekte tereddüt etmem, ancak tarafsızlık adına, kendiniz seçmelisiniz. Rutherford's Savings and Loan'da bir hesap açtıracağım.

bu öğleden sonra, ilk üç aylık birlikte. Geçim ödeneği üç ayda bir yatırılacak."

Üzerimdeki ezici ağırlık hafiflerken omuzlarım belli belirsiz kalktı. On beş bin dolar, ödeme planları oluşturmak için yarın alacaklıları aramaya başlayabileceğim anlamına geliyordu. "Teşekkür ederim, Bay Balfour." Yanındaki koltuğa yerleşerek küçük bir sohbet başlattım. "Merdivenlerin üstündeki vitrayda semboller fark ettim."

"Ah, evet, eski pencereler. Klimadan önce evi havalandırmak için bunları açarlardı. Triskelion bir Kelt sembolüdür; malikanenin içinde ve çevresinde bunlardan çok sayıda bulabilirsiniz. Cameron'lar

İskoçya'nın dağlık bölgelerinden gelip buraya yerleşen Divinity'deki eski ailelerin çoğu, dağlık bölgeyi hiçbir zaman tam anlamıyla terk etmediklerini, aksine yanlarında getirdiklerini, ufak tefek şeyleri ve hatta kasabadaki barlardan birini bile ithal ettiklerini söyleme alışkanlığına sahiptirler. Divinity Şapeli'nin haçları

Ben Nevis'in taşından yontulmuş ve Lochaber'den gönderilmiş." "Peki Juniper'in süitinin kapısındaki sembol?" Annem bana hiç söylemedi. atalarımız hakkında bir şey. İskoç kökenli olabileceğimi düşünmek baş döndürücüydü.

kökleri ve burada, nihayet Greyler hakkında bilgi edinebileceğimi, nereden geldiğimizi.

"Ben görmedim."

Ona tarif ettiğimde, "Serch Bythol'e benziyor.

Galler kökenli bir başka Kelt sembolü olduğuna inanıyorum."

Daha sonra bakabilmek için zihnime not ettim -erk *beeth-ohl-*, sonra asıl hedefime yöneldim. "Juniper'in bir süredir hasta olduğu izlenimine kapıldım."

"Gerçekten."

"Son günlerinde halledemediği ve acilen ilgilenilmesi gereken meseleler olabileceği aklıma geldi. Eğer öyleyse, bunları ele almama yardımcı olabilir misiniz?"

Işıl ışıl, "Kesinlikle, Bayan Grey! Ve size övgülerimi sunabilir miyim? Sen mi? Yakın zamanda yakınlarını kaybeden çok az kişi bu tür endişelere kafa yorar. Sizi acil konular hakkında bilgilendireceğim ve birlikte bunları hızla çözeceğiz. Size zaman kazandırmak için geçici bir düzenleme yapacağım. hassas kararları uzlaşma belgelerini imzalamadan önce vermelidir."

Birkaç saat sonra, burslar onaylanmış, Coventry Kadın Kliniği için fon gerekli hesaplara yatırılmış ve süresi dolan krediler uzatılmış, tam olarak sindiremediğim bir sürü başka konuyla birlikte, yeni gardırobumun son parçalarını da iki üst kattaki dolaba yerleştirmeyi bitirdim.

açılmamış bilmem ne kutuları yığınları. Onları keşfetmeye çalışırsam beni daha da bunaltacaklarını hissediyordum. Yatak odamın Fransız kapılarının ardında alacakaranlık çöküyordu, bu yüzden arabayı yarın geri götürmeye karar verdim. Malikânede gün ışığında gezinmeyi tercih etmekle kalmadım, Juniper'in süiti

anlamadığım bir şekilde beni rahatsız etti. Muhtemelen, içinde kendimi rahat hissedemeyeceğim kadar aşırı lükstü. Daha küçük, daha rahat yatak odama geri dönmek rahatlatıcıydı. Kapı kapalıyken, bir süreliğine evin ve mirasın devasa büyüklüğü yokmuş gibi davranabilirdim.

Vazoya yaslanmış olarak bulduğum zarf gerçekten de Juniper'den gelmişti ve Bay Balfour onu takip etmemi ısrarla vurgulamıştı ve mührü kırmamak için. Şimdi onu cebimden çıkardım ve dikkatlice dolabın raflarından birinin üzerine koydum. Bir süre baktıktan sonra bir çekmece açtım ve içine yerleştirdim, bu gece okumayı planladığım uzlaşma belgelerini çıkardım ve görüş alanımdaki rafa koydum. Dolaba her girdiğimde zarfı görmek beni rahatsız edecekti. Juniper'in bazı şartlarını anlıyordum. Diğerleri ise eli ağır ve kontrolcü görünüyordu. Misafirlere koyduğu sınırlar ve bir ev arkadaşını reddetmesi beni sonsuza dek üzecekti. Este burada da Indianapolis'teki kadar kolay resim yapabiliirdi. Garajın bir kısmını onun için bir stüdyoya dönüştürebilirdim. Ya da bir tane yaptırabilirim, diye düşündüm, kaşlarım hayretle kalktı. Param vardı. Arsam vardı. İstersem bir stüdyo inşa edebilirdim! Bu fikir . Hemen karar verdim, en azından kendime yeni bir akıllı telefon alabilirdim, böylece fotoğraf çekebilir ve interneti tekrar tam anlamıyla kullanabilirdim.

"Sudan çıkmış balık" diye mırıldandım, annemi aramak ve tüm bunların ne kadar çılgınca olduğunu anlatmak için cep telefonuma uzandım.

Tanrım, bu daha kaç kere olacak? Telefonuma bakarken sefilce düşündüm.

Çaldığında irkildim, refleks olarak cevap verdim, sonra kaşlarımı çattım, çünkü arayan bütün gün kaçtığım ev sahibim Ray Sutton'dı. Öğleden kısa bir süre sonra aramaya başlamış, neredeyse bir düzine sesli mesaj bırakmıştı. Hiçbir zaman iyi ve şu anda onunla konuşmak gibi bir isteğim yoktu.

"Lanet telefonuna cevap vermenin tam zamanı!" Ray kükredi. "Bay Sutton, lütfen sakın olun-"

"Şehirden kaçmak seni kurtarmayacak, küçük hanım! Hayatının geri kalanında kazandığın her kuruş için sana dava açacağım. Bana borcunu ödemek için sonsuza kadar çalışacaksın, yoksa seni hapse attırırım!"

Sigortası olmadığını tahmin ederek, iç çekerek telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. Sözüünü kesmeye çalışmanın pek bir anlamı yoktu. Bay Sutton'ın akli başından gitmişti ve alkolün de etkisiyle öfkesi geçene kadar söylenip dururdu. Yangın konusunda bana saldırmasını bekliyordum ve bunu yapmak için bu kadar uzun süre beklemesine şaşırıyordum ama bu öfke gösterisi onun için bile aşırıydı.

Kaba hakaretlerini ve tehditlerini duymamaya çalışarak hafifçe mırıldanmaya başladım. Ne zaman nefes almak için duraklasa, ona itfaiye şefinin ne söylediğini anlatıyordum.

yangının olduğu gün söyledi: Annem bir yıldan uzun bir süredir yemek pişirmemişti - ev yangınlarının en yaygın nedeni buydu - dolayısıyla muhtemel neden hatalı kablolama veya arızalı bir cihazdı. Binanın sigortasını yaptırmak *onun* sorumluluğundaydı, benim değil. Kiralık mülkünü daha iyi durumda tutmadığı için *onu* dava etmeliydim.

Telefonu kulağımdan bir adım uzakta tutarak Fransız kapılarını açtım ve balkona çıktım. Gece gökyüzü enfesti, çivit mavisi ve kıvıll. Watch Hill'de her zaman var olan rüzgâr saçlarımı karıştırıyor ve tenimi okşuyordu. Gözlerimi kapatarak mis kokulu esintiyi derin derin içime çektim ve son zamanlarda bir türlü bulamadığım sakin, dingin merkezimi aradım.

Buradaydım, soğuk Indiana'da Ray Sutton yüzüme karşı bağıırırken *orada* değildim. Güvendeydim. Param vardı. Hapse girmiyordum ve girmeyecektim de.

-

Aniden telefonu kulağıma götürdüm ve "Az önce *ne* dedin sen?" diye patladım.

"Evimi söyledim, seni çılgın kaltak, ve bana borcun olan her kuruşu ödeyeceksin! Artı faizini!"

"Ondan önce."

"Kanıtım var! Hızlandırıcı buldular ve *siz*, küçük hanım-"

"Kim ne hızlandırıcısı buldu?"

"Sen lanet olası bir moron musun? İtfaiye şefi. Benzin. Onlara kışından motive olduğunu söyledim. Annenden kurtulmak için evimi yaktın. Herkes onun yeterince hızlı ölmediğini biliyor, sen de her geçen gün daha fazla borçlanıyorsun. Şimdi gittin ve yaptın küçük hanım, yanlış olanı seçtin-"

Başka bir şey duymadım. Kıvıll öfke kafatasımın içinde patladı, sesi yok etti, görüşü kararttı. Karnımdaki ejderha kana susamış bir vahşilikle kükrüyor, kendini öyle şiddetli sallıyordu ki pulları ağır demir plakalar gibi birbirine çarpıyordu. Aynı hem hem de kaynıyormuş gibi hissediyordum. Ray Sutton'a nefret dolu şeyler söylemek istedim. Ona Frankfort kasabasının kendisi hakkında ne düşündüğü hakkındaki gerçeği söylemek istedim. Ruhunun derinliklerine inmek ve oğlunu on yedi yaşında aşırı dozdan kaybetmesinin sebebinin *kendisi* olduğunu, eşcinselliğin bir sapkınlık ya da yanlış olmadığını, Mackie Sutton'ın tanıdığım en nazik, en kibar ruhlardan birine sahip söylemek istedim. Ray karşımda duruyor olsaydı, dişlerim ve tırnaklarımla şahdamarına saldırırdım.

Bir anne israfı. Yeterince hızlı ölmedim. Beni dünyadaki her şeyden çok sevdiğim kadını suçluyordu.

Accelerant.

Anlamakta zorlandığım bu kelime kafamın içinde yankılandı.

Oğlunu kaybettiği için, Ray'in neden içtiğini bildiğim için ve hayat ne kadar çirkinleşirse çirkinleşsin, kendimden beklediğim kadın olmaya çalıştığım için, başka bir söylemeden telefonu kapattım, Ray'in numarasını titreyen ellerimle engelledim ve hemen Frankfort itfaiyesini aradım.

"Tom Harris," diye sertçe sordum, bir adam cevap verdiğinde. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, sersemlemiş gibi hissettim.

"Önümüzdeki birkaç gün baygın kalacak."

"Ben Zo Grey. Ray Sutton az önce aradı ve evimde hızlandırıcı bulduklarını söyledi. Adresime ihtiyacınız var mı?"

"Şaka mı yapıyorsun, Zo? Benim, Tommy Jr. Eskiden Cracker Barrel'da bize hizmet ederdin. Annem yine hastanede. Babam bu yüzden izinli ama en kısa zamanda seni arayacağını biliyorum."

Lokantadaki konuşmalardan Tom'un eşi Dottie'nin göğüs kanseriyle mücadele ettiğini ve ne zaman hastaneye , dayanışma için kafasını kazıtan Tom'un onun yanından hiç ayrılmadığını biliyordum.

"Tommy Jr. sözlerine şöyle devam etti: "Buralarda o kadar sıcak yangınlar olmaz. "Benzin buldum, hem de çok fazla. Babam benzin içip içmediğini bilmek istiyor.

bodrumda depolanan gaz. Eğer , birileri evinizin gitmesini istemiştir. Ray'in sigortası yok, kazanacağı bir şey yok, yoksa ona bakıyor olurduk."

Bir an için konuşamadım. Sonunda, "Baban yangından bir kasanın kurtulduğunu söyledi. Onu bana gönderebilir misin?"

"Yapamam. Sadece babam bir şeyleri serbest bırakabilir. Onunla konuşmalısın. Seni aramasını söylerim."

Sessizce teşekkür ettim ve telefonu kapattım.

Sonra gözlerimi kapadım, yangın gününe geri döndüm, sokakta durdum, dünyanın kömürleşmiş kalıntılarına boş boş baktım.

Bu sefer kundaklama olarak görüyor.

Tom o gün bana *çok sıcak ve çok hızlı yandığını* söyledi. *Hiç şansım yoktu.*

Bodrumda gaz depolamadık. Mülkün hiçbir yerinde gaz yoktu. Herhangi bir hızlandırıcı yoktu.

Gözlerimi açtım, geceye boş boş bakıyordum, ellerim yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Kederle baş yeterince zordu. Şimdi üstüne bir de öfke eklenmişti.

ve zaten sahip olduğumdan çok daha fazla soru.
Annem kazara çıkan bir yangında ölmemişti.
Birisi Joanna Grey'i öldürmüştü.

OceanofPDF.com

İnatçı, metanetli gururun nereden geldiğini biliyorum.

Utanç için bir maske.

Dünyamda ne kadar sevgi olursa olsun, her yeni okula başladığımda, gizliden gizliye kıyafetlerimden, ders dışı okul etkinliklerini karşılayamamaktan, baba/kız danslarına eşlik edememekten, sayısız utanç verici şekilde farklı olmaktan utanıyordum. Sonra, daha da karmaşık hale getirmek için, utanmaktan utanıyordum, sanki böyle hissederek anneme hakaret ediyormuşum gibi. Sadece Este tüm bunların ötesindeki gerçek beni görmüştü. Her zaman her yönden yargılanan ve hiçbir yere uymayan açık sözlü arkadaşım beni asla yargılamadı ve birbirimize mükemmel bir şekilde uyduk.

Devlin' bakarken, akşam karanlığından kısa bir süre sonra ön kapıyı çalıp bir şeyler içmek isteyip istemediğimi sorduğunda gururumun kararımı etkilemesine izin vermediğim için mutluydum.

Yatak odamda saklanmak, kargaşamı dünyadan gizlemek, kimseyle konuşmamak, çılgınca volta atmak, keder ve öfke arasında gidip gelmek istemiştim. İçimdeki kana susamış ejderhayı bastırmak, evimizi kimin yakmak ve annemi öldürmek isteyebileceğini bulmaya çalışmak. Her zaman yaptığım gibi tüm sorunları özel olarak ele almak.

Bunun yerine makyaj yaptım, saçımı taradım ve tam oturan yeni bir kot pantolon, ipek bir ve (Jimmy Choo!) sandaletler giydim ve kendimi onunla çıkmaya zorladım.

Gerçek şu ki, odamda tek başıma, sadece karanlık düşüncelerim ve patlayıcı duygularıyla kalırsam akıl sağlığımı kaybedeceğimden korkuyordum. Ya da daha kötüsü, garaja gidip arabalardan birini New Orleans'a götürmek ve onları boşaltmak istediğim adamı avlamak, mükemmel donanımlı bir

Bir daha görmeye hiç niyetim olmayan bir adam, özellikle de çok aç olduğumdan ve açlık iki ucu keskin bir kılıç olduğundan.

Annem ve ben ilk dört kez bir kasabayı o kadar ani bir şekilde boşaltmak zorunda kaldık ki

Değerli birkaç oyuncağım da dahil olmak üzere her şeyi geride bırakmak zorunda kaldığımızda, arabada hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştım, kalbim kırılmıştı - dehşetten bahsetmiyorum bile, annemin paniğinin her zerresini kanalize etmiştim. Bugüne kadar "Sweet Child o' Mine" şarkısını duymaya dayanamadım. Gece boyunca koşturup beni sakinleştirmeye çalışırken bu şarkıyı bana tekrar tekrar söylemişti. Çok sonraları sözlerin ne kadarını değiştirdiğini, "ah, şimdi nereye gidiyoruz?" kısmını akıllıca atladığını keşfettim. Soru hep *bu* değil miydi?

Kısa süreliğine benim dediğim az sayıdaki şeyi geride bıraktığımız beşinci seferde, kusursuz bir şekilde kopmuştum. Soğukkanlılık ikimiz için de daha kolaydı. Annem ve ben kapalı bir duygu döngüsüyduk; onun kederleri ve korkuları benim, benimkiler onun. Birbirimizi koruyorduk.

Kötü niyetli bir kundakçının yakmak için küçük, harap evimizi rastgele seçmiş olma ihtimali bana pek mantıklı gelmiyordu. Kundakçılar hakkında fazla bir şey bilmiyordum ama filmlerde, yüksek profilli hedefler seçme ve gün ortasında değil, geceleri saldırma eğilimindeydiler. İşin içinde ego, genellikle de şovmenlik vardı. İzole bir kırsal toplulukta küçük, düşük kirali bir evi yakmanın ne gibi bir zorluğu vardı?

Sonunda geçmiş bizi yakalamış mıydı? Babam hala hayatta mıydı? *Kim* -Bu düşünce içimde daha da büyük bir yanmaya neden oldu. Bunca yıldır kaçıyor muyduk ve neden? Gerçekten babam mıydı? Hâlâ hayatta mıydı? Annem neden bana hiç söylemedi? Neden yaşlandıkça gerçeği öğrenmek için ?

Bunun cevabını biliyordum. Ben genç kız olduğumda o kadar hassaslaşmıştı ki, onu sorularla daha fazla zorlamak istemiyordum. Daha fazla acı çekmesine neden olmaya dayanamazdım. Yıllar geçtikçe, sorumluluklarımla hokkabazlık yapmaktan giderek daha fazla yoruldukça, teslimiyet kemiklerime yerleşti, herhangi bir Orta Batı kışının soğuğu kadar keskin ve acı. Hayat neyse oydu. Sorular için zaman yoktu, sadece eylem vardı. İstifa tehlikeli bir şey. İçinizdeki hayatı öyle ince ve sinsi bir şekilde tüketiyordu ki, bir zamanlar nasıl hissettiğinizi unutmaya başlıyordunuz. Bu yüzden agresif tek gecelik ilişkilerim, kendime hayatta olduğumu hatırlatmak içindi. Kendim için bir şey seçebilirdim ve bu tamamen bana ait ve sadece benimle ilgili olabilirdi.

Şimdi tüm bu sorular beni kuşatmıştı. Çok geç olduğunda annem gitmişti ve ben onun ölümünü kasıtlı olmaktan başka bir şey olarak göremiyordum. Dış dünyadan biri evimizi kasten ateşe vermiş ve annemin korkunç bir şekilde neden olmuştu. İster kundakçı ister geçmişimizden gelen bir kötü adam olsun, o kişi annemi öldürmüştü.

"Malikanedeki ilk gecenez nasıldı Bayan Grey?"

Devlin'in sesi üzerimde yuvarlandı, derin ve kadifemsi. Arabanın direksiyonunda ona baktım, kot pantolonu ve kolları dövme pazularına kadar kıvrılmış yakalı gömleğiyle Hades kadar güçlü ve ateşliydi, kumaş koyu tenine karşı beyazdı. Saçları uzundu, bir kısmı öne doğru dökülüyordu, güzel yüzünün düzlemleri büyüleyici bir gölge ve ışık çalışmasıydı ve ona şu anda kenara çekmesini, kıyafetlerini yırtıp atmasını ve zihnimi biraz temizleyeceğini umarak tüm kederimi ve öfkemi vücuduna dökmesini söylemek istedim. "İyi ama bana bir kez daha Bayan Grey dersin arabadan iner ve eve geri dönerim. Bana Zo de, Devlin.

Tanrı bilir, başka kimse yapmaz." Sözlerime bıkkınlık karıştı.

"Zo, o zaman öyle, vahşi kız. Bir şeyin mi eksik?"

"Zodecky." ZO-da-kye olarak telaffuz edilir, ilk heceye vurgu yapılır ve bir listeden okuyan herkes tarafından kaçınılmaz olarak kesilir. Hayatımda hiç kimse bana vahşi dememişti. Devlin bunu iki kez yapmıştı. Annemin ölümünden beri o kadar değişmiş ki insanlar hissettiğim aşırı duygu yükünü hissedebiliyorlardı? Ne kadar utanç verici.

"Zo-d'kai," diye mırıldandı ve adımı mırıldandığında ürperdim; başka biri söylediğinde kulağa hiç bu kadar güzel, bu kadar seksi gelmemişti. "Bir şey mi demek istiyorsun?"

Ona iki hece daha olduğunu söylemedim. Beş heceli bir isim kaçınılmaz olarak katledilirdi, bu yüzden ilkokulda sadece Zo'da ısrar ederek kendim bir hack işi yapmışım. Öğretmenler "Z-o-e?" derlerdi. *Hayır* derdim. *Tıpkı hayır kelimesi gibi. Bir Z ve bir O. Zo güçlü bir isimdi; güçlü. Oz'un geri kalmış haliydi, kudretli büyücü. E'yi eklediğinizde -bence-* isim daha yumuşak, daha yaklaşılabılır oldu. Yaklaşmanın anlamı yok. I bunu en belli etmişti. Sıfır, aynen *hayır* gibi. Beni tanıma. Arkadaşım olmayı isteme. Uzun süre kalmayacağız.

Anneme adımın nereden sorduğumda omuz silkmiş ve hecelerin akıp gidişini sevdiğini söylemişti, ki bu da bir ismi örmek için iyi bir yoldu.

"Bildığım kadarıyla hayır," diye cevap verdim Devlin'e. "Nereye gidiyoruz?"

"The Shadows. Canlı m z k, kaliteli   kiler, bana Edinburgh'da s k sık gittiğim bir barı hatırlatıyor. Dans etmek ister misin?"

Yaptım ve Devlin Blackstone'la Juniper Cameron'ın son derece pahalı Mercedes'inde, şimdiye kadar dokundu um en yumuşak deri koltukların üzerinde, o  ime girerken çıplak k ımının altında harika bir his uyandıracak şekilde seks yapmayaca ım   in, dans etmenin bazı değişken duygularımdan arınmamı sa layaca ını umdum. Annem, bana geniş ve çeşitli dans sevgisini a ılamı tı.

m z k. Hastalanmadan önce birçok kez en sevdiği glam-rock gruplarıyla aptalca dans . "Seve seve."

"Harika," dedi bir an boş boş ona bakmama neden olan bir gülümsemeyle. "Kasabanın daha ilginç insanlarıyla tanışmaya hazır mısınız?" diye sordu arabayı kalabalık park yerine park ederken.

"Neden olmasın?" Sert, kıllı Bayan Bean'i ve onun Mükemmel takım elbiseleri ve mükemmel taranmış saçlarıyla sebze meclisi burada takılıyordu ve ben kesinlikle olduğumdan daha sinirli, duygusal ve tahrik edici olamazdım.

Tüm bu konularda yanıld ım kanıtlanmak üzereydi.

Gölgeler hiç de beklediğim gibi değildi ve Divinity b y kl  indeki bir kasabada böyle yerin varlığına  a ırmı tım. Kulüp, çevredeki ev ve işyerlerinin birkaç mil ötesinde, yolun üzerinde yapraklı, yosun tutmuş bir tünel oluşturan düello me elerinden oluşan uzun bir  eritte tek başına duruyordu. Dikdörtgen şeklindeki bina    katlıydı ve s   bir dördüncü katı vardı.

Çoğunlukla dekoratif, klasik kornişlere ve çatı pencerelerine sahipti ve Devlin'e neden  sko ya'yı hatırlattı ını anlayabiliyordum. Özenli mimarisi ve zevkli aydınlatmasıyla Hotel Monteleone'yi akla getiriyordu ama burada spot  ıkları kireçtaşı cephenin yan tarafına sıçrayarak pencereleri kıpkırmızı yaptı ve kornişleri de aynı ateşli parıltıyla aydınlattı,

"Bu taraftan kötü bir şey geliyor." cümlesini zahmetsizce zarafetle birle tiriyordu. Pencereler yüksek, kemerli ve ferfor e taraklarla  er evelenmi ti. Zanaatk rlı ın bir sanat olduğu, pagan bayramlarının kutlandı ı ve kadınların hâlâ cadı diye kazı a ba lanıp yakıldığı uzun zaman önce inşa edilmiş bir Avrupa şehrinde görmeyi beklediğim türden bir m esseseydi.

  eri girdi imizde solu um kesildi ve Devlin'in yıkıcı g l semelerinden biri daha belirdi. "Buranın tasarımımda Juniper'ın parmağı var.  nceki hali bu kadar etkileyici değildi."

Tavan bir buçuk ayak derinli indeydi süslü oyma çerçeveleri vardı; ahşap metalik altın rengine boyanmıştı; aradaki gömme paneller

Kömür. Çift kemerli devasa pencerelerin önünde ısıltılı avizeler asılıydı. Bar koyu deri ve ahşaptı, oda püsküllü deri koltuklar ve bal meşesi zemin üzerindeki masalarla kaplıydı.

"Ne zaman inşa edildi?" Ben sordum.

"1938 yılında başlandı ve iki yıl sonra tamamlandı. Malikânede bir yerlerde gazete kupürleri, planlar ve eski eserlerin bulunduğu bir albüm var. fotoğraflar."

"Ama Juniper o sırada kaç yaşındaydı, sadece yirmi falan mı?" "On dokuz.

Eskiler onun anne karnından

bir evrak çantası ve planlar. Yirmi iki yaşındayken, Roosevelt'1936 tarihli Kırsal Elektrifikasyon Yasası'ndan beş yıl sonra, kasabaya elektrik getirmek için lobi yaptı ve nihayetinde Divinity'nin ilk elektrik kooperatifini finanse etti."

Binalar tasarlamak, enerji santralleri kurmak, bebek sahibi olmak, hiç evlenmemek. Doldurulması gereken büyük ayakkabılar. "Juniper Cameron'ın bu kasabada sorumlu olmadığı bir şey var mı?" Kuru bir sesle söyledim.

"Son -sanılanın aksine- güneş onun emriyle doğup batmıyordu," dedi kuru bir sesle ve ikimiz de güldük.

"Bunu duyduğuma sevindim. Endişelenmeye başlamıştım."

"Ana katta biraz yeme-içme, ikinci katta müzik dans, yan tarafta da özel partiler için odalar var."

"Peki ya üçüncüsü?"

"Bu Caelen ve Kenzie'nin dairesi. Kulübü işletiyorlar, yukarıda yaşıyorlar."

Yarı yarıya ona sahip olduğumu duymayı bekliyordum ve sahip olmadığım için küçük bir oh çektim.

"Ama buranın sahibi sensin Zo, yani herhangi bir değişiklik istiyorsan, bunu onlara bildirmen yeterli."

Tabii ki yaptım, diye düşündüm sinirli bir şekilde. "Bana bir iyilik yap."

"Sor ." Koyu renk gözlerindeki yoğun, ateşli bakış her şeyi, her şeyi öneriyordu.

"Bana bu kasabada başka bir şeyim olup olmadığını söylemeyin. Zaten bildiğim şeylerle ilgilenmek için zamana ihtiyacım var."

Güldü. "Nasıl . Zehirin ne?"

"Bourbon. Rocks. Üst raf." Neden olmasın? Kulübün sahibi benim, diye düşündüm, sinirli bir inançsızlıkla.

Bara doğru yöneldiğinde biri arkamdan dirseğimi sıkıca kavradı. Dönerek, irademin her zerresini kullanarak dirseğimi

Bayan Bean'in bu sabah ne yapmaya çalıştığını çok iyi bildiğimden haberi olmadığı için, yüzündeki ifadeyi değiştirmedim.

Althea'nın gülümsemesi o kadar soğuk gözlerinin altında parlıyordu ki, gözlerinde bir don parıltısı gördüğüme yemin edebilirdim, kirpiklerinde bir iki kar tanesi tozlanıyordu. Omuzlarına kadar uzanan buz sarısı saçları özenle cilalanmıştı; vücuda oturan, kolsuz siyah elbisesi kâğıt gibi pürüzsüz ve kar gibi beyaz kolları ve incilerden oluşan گردانlığının üzerinde benzer şekilde kansız, soluk bir boynu ortaya çıkarıyordu. Elmaslar parıldarken boştaki elini havada sallayarak, "Sen Zo Grey olmalısın!" diye haykırdı. Ben de Althea Bean. Sizinle tanışmak *büyük* bir zevk. Tanışmanı istediğim *kadar* çok insan var ki, mutlaka benimle gelmelisin." Döndüğümde beni kavramayı bırakmamıştı, sadece düzeltmişti ve şimdi parmakları acı verici bir şekilde koluma batıyordu.

Gülümsemesi abartılı, yüz hatları gergin olan Althea'nın yaydığı zehir hissediliyordu.

Zaten boktan bir ruh halinde olduğum için, onunla göz göze geldim ve araştırdım. Önceden uyarılmışım, kendime hatırlattım. Bu kadın hakkında her bilgi kırıntısını alacaktım. İçimdeki erişemiyordum ama insanların duygularını ölçme, gözlerinden ruhlarına dair bir ipucu yakalama yeteneğim her zamankinden daha keskin ve daha güçlüydü. Hırs, öfke ve kızgınlık dalgalarıyla sarsılmayı bekliyordum.

Çok kolay bir şekilde içeri girdim, bu beni oldukça şaşırttı ve tamamen başka bir şey elde ettim.

Althea Bean korkmuştu.

Bir şeyden veya birinden derinden, yoğun bir şekilde korkmak.

Kesinlikle ben değilim. O zaman kim? Ya da ne? Yavaşça daha derine indim. Ah, işte öfkesi, yükseliyor, bir-

"Kes şunu!" Althea tısladı, gülümsemesi kayboldu.

Bekle, ne? İnanamayarak ağzım açık kaldı. Söylediği şeyi kastetmiş olmasına imkân yoktu.

"dikkat et! İlahiyat'ta birbirimize bunu *yapmayız* Zo Grey! Cameron'ın varisi olman umurumda değil!" Sertçe dönerek, başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

"Az önce Althea'ya ne dedin sen?" Devlin o yanımdaydı ve elime bir içki tutuşturdu. "Bahse girerim ki uçan sürülerin maymunlar bile o açgözlü kadını senden uzak tutamazdı."

Uzun bir süre cevap veremedim. Birinin, benim düşündüğüm gibi, ruhuna açılan pencerelerden kafasının içine girdiğimi gerçekten *hissetmiş* olması fikri alamayacağı bir şeydi. Ama son zamanlarda her şey .

"Ben bir şey söylemedim," diye mırıldanmayı başardım sonunda, ki bu tamamen doğrudu. Yine de bir şekilde ne yaptığımı biliyordu. Yaptığımı *hissetmişti*.

Düşündüğümde, acaba o da mı bana yapıyor diye merak ettim. Gözlerimin arasında ve biraz üstünde daha önce hiç olmayan kaşıntılı, rahatsız edici bir his vardı.

O ana kadar, bakışlarımla edindiğime inandığım bilgiye, tıpkı Batı Virginia'da kiraladığımız kulübede annemin de gördüğünü bildiğim hayalet gibi, tartışılmaz bir gerçek olarak itibar etmemiştim (yine de bu konuyu bir kez açtığımda, beni sert ve hızlı bir şekilde kapatmıştı). Sanırım pek çok insan bunu yapıyor, tuhaf olanla yüzleşiyor, bir şeyler "hissediyor gibi" olduklarını kabul ediyor, hatta omurgalarına açıklanamaz bir ürperti gönderen odadan kaçınıyor, ancak

uzun süre düşünmeyi reddetti. Annem her zaman doğaüstü olaylara karşı güçlü bir duruş sergilemiş, bilimi, matematiği, normallığın ve gerçekliğin fiziğini vurgulamıştı. Bana sadece bir tür sihir olduğunu ve bunun en güçlüsü öğretmişti: sevgi.

Yine de, hayaletten bahsettikten kısa bir süre sonra Batı Virginia'dan ayrılmıştık.

Şimdi, ona yaptığım şeyi hisseden, bir şekilde kafasının içine baktığımı bilen tanışmıştım ve bana, "*İlahiyat'ta bunu birbirimize yapmıyoruz Zo Grey!*" diyerek kasabadaki diğer insanların da bu yeteneğe sahip olduğunu ima etmişti. Ne oluyor be? Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Kafamın içini kurcalamasınlar diye aniden kimsenin bakışlarıyla karşılaşmak istemiyordum. Kendimi, beni olumsuz bir duruma düşüren rahatsız edici bir ahlaki muammanın eşiğinde buldum. *Başkalarına iyilik yapmak* annemin bana aşılacağı bir inançtı.

"Grup başlamak üzere," dedi Devlin, bir elini sırtımın küçük kısmına koyup beni merdivenlere doğru yönlendirerek. İri elinin sıcaklığı gömleğimin ince ipeğinden geçerken düşünmemem gereken yerlere cinsel farkındalık ürpertileri gönderdi. Kalabalık barda ilerlerken, kadın üstüne kadın ve birkaç erkekten fazlasının aç bakışlarla yol arkadaşımı izlediğini gördüm. Sadece ben değildim. Devlin Blackstone görmezden gelinmesi zor bir adamdı. Ona bir kez baktığınızda, bakmaya devam etmek istiyordunuz, sadece başka tarafa bakmayı kolaylaştıracak bir kusur bulmak için bile.

Püsküllü deri duvarları ve süet kadar yumuşak görünen isli siyah tavanı olan merdiven, ikinci kattan ne bekleyeceğim konusunda bana bir fikir verdi. Yine de son rampayı çıktığımızda durup baktım. Beni taşralı olarak boyayın ama arkadaşlarımla lüks kulüplere gidip bar bar gezme fırsatım hiç olmadı,

Olsaydı bile küçük bir kasaba olan Indiana gece kulübü merkezi sayılmazdı. Bir odanın daha küçük görünmesini istiyorsanız onu koyu renge boyamanız gerektiğini duymuştum ama Shadows'un ikinci katında bunun tam tersi geçerliydi. Müzik ve dansa ayrılmış alan oldukça genişti, her santimetrekaresi siyahtı, altın ve kristal aksanlarla zarif bir şekilde süslenmişti. Normalde, siyahın hakim olmadığı bir odayı bunaltıcı bulurdum ama buradaki doku çeşitliliği ve Kristal ve aydınlatmanın eklektik ışıltısı onu sofistike ve büyüleyici hale getirdi.

Zemin mat siyahtı; duvarların alt yarısı pırıl pırıl, püsküllü obsidyen derisi; üst yarısı ise parıldayan oniks kadife kıvrımlarıydı. Tavan da mürekkep rengindeydi ve girift bir tonozla yükseliyordu; kemerli, çökük paneller parlak obsidyen süslemelere karşı mat siyahtı. Ortadan aşağıya doğru uzanan, parlak meşaleler içeren ortaçağ görünümlü bir dizi şamdan, odanın arkasından yükseltilmiş ve sanki asırlık bir tiyatrodan taşınmış gibi görünen sahneye kadar uzanıyordu. Çevresi, büyük, akkor küreciklere sahip eski moda avizelerin altındaki dairesel sedirlerle çevriliydi ve sadece Steampunk gibi görünecek kadar tuhaf ve parlak siyah masaların etrafında kıvrılan oturma , karanlık aynalar gibi dalgalanıyor, insanların ve içeceklerin ışıltılı kesme kristaldeki tuhaf sıvı yansımalarını sunuyordu. Bar abanoz ve camdan oluşan bir çalışmaydı, raflar kristal , ışıkların parlaklığını göz kamaştırıcı ve beklenmedik şekillerde kırıyordu. Atmosferik, zarif ve bir o kadar da sinirliydi, kan lekeli dış cephenin hınzır vaadini yerine getiriyordu. Burada bir Cadılar Bayramı partisi düzenleyip düzenlemediklerini merak etmekten kendimi alamadım. Düzenlemiyorlarsa, belki yeni sahibi önerebilirdi.

LED ışıklar yandığında nefesim kesildi.

Kasetli tonoz tavan, ince ışık huzmeleri yayıyor, siyah kadife iç mekanda soluk altın rengi noktacıklar sıçratıyor ve Kristal ve masa üstündeki sayısız yansıma on katına çıktı. Dans pisti koyu, mürekkep mavisi bir renkte parlamaya başladığında, bir sis dalgası pisti kapladı. Kendimi aynı anda hem eski bir kalenin içinde hem de bulutsuz, samur bir gecede yıldızlı bir gökyüzünün altında yemyeşil bir tarlada duruyormuş gibi hissettim. Kobalt rengi odaya yayıldı, duvarlara ve tavana doğru ilerledi, ardından grup akort yaparken renk düzeni yavaşça orman yeşiline, ardından menekşeye dönüştü ve her seferinde odanın ambiyansını incelikle değiştirdi.

Devlin beni izlerken, "Juniper'in sanatsal aydınlatmaya düşkünlüğü vardı ve hem burada hem de malikânede buna çok para harcadı," dedi.

"Yaşının onu yeni şeyleri kucaklamaktan alıkoymasına kesinlikle izin vermedi.

teknolojileri." Memlekette tanıdığım pek çok yaşlı insan bunları şaşırtıcı ve rahatsız edici buluyordu. Ben de öyle. Malikânenin aydınlatma sistemini bile çözememiştim.

"Sonuna kadar kalbi genç ve akli keskindi. Tüm o tutku ve enerji ölmekte olan bir bedenine içine hapsolmuştu," dedi başını sallayarak ve yaşlı kadını önemseyişini fark ettim. "Onu hepimiz severdik," dedi ifademi okuyarak. "İnsanların içindeki en iyiyi ortaya çıkarma, başkalarının sadece engelleri gördüğü yerde olasılıkları görme gibi bir tarzı vardı. O sadece düşünmezdi kutunun dışında; tamamen yeni kutular icat etti."

Tüm hayatını zorunluluk ve talep kutularına hapsedilmiş olarak geçirmiş bir kadın için, bu durum

Juniper'ın mirası: Bir daha asla borçlar ve görevlerle kısıtlanmamalıyım. Başkalarının engellerle karşılaştığı yerde ben de imkân bulabilirdim. Sayısız hayatı daha iyi hale getirebilirdim. Bu yardıma ihtiyaç duymanın nasıl bir his olduğunu biliyordum.

el. Mae gibi insanlara borcumu ödeyebilirdim, bana hiç gitmediğim bir işi ayarlamak için konuşmuşlardı (umarım Mr. Schumann).

"Gel," dedi Devlin elimi tutarak. "Sular altında kalmak üzeresiniz ve sanırım inişe geçtiklerinde kasabayla aranızda bir masa olmasını tercih edersiniz."

Yarım ay şeklindeki deri kabinlerden birine ulaşp içeri girdiğimizde, insanlar çoktan kuyruğa girmeye ve bize doğru gelmeye başlamıştı.

Sonraki yirmi dakika yüzler ve isimler, selamlar ve iyi dileklerden oluşan bir bulanıklık içinde geçti. Elders ve Alloway'ler, Somerville'ler ve MacGillivray'ler, Rutherford'lar ve Matheson'lar, Napier'ler ve MacLellan'lar, Galloway'ler, Kincaid'ler ve Logan'larla tanıştım. Kırklı yaşlarının başında melez bir çift olan Isabel ve Archibald Alexander'ı özellikle not ettim.

Fasulye Kafa'ya göre alternatif varisler, sadece sıcaklık ve nazik bir karşılama yansıtıyorlardı; daha fazlası için bakışlarını incelemeye cesaret edemedim.

Buz gibi Althea'lar yoktu; hepsi beni açıkça merak ediyor, bu gece dışarı çıktığıma seviniyor ve biraz çekingen olsalar da nazik görünüyorlardı ki bunu tamamen anlıyordum. Bu kasabanın benimle ilgili büyük bir çıkarı vardı. Bu çıkarların ne kadar büyük olduğu hakkında bir fikrim olsaydı o gece dehşete düşerdim, ama yoktu, bu yüzden mutlu bir cehalet içinde, tüm İlahiyat kasabasının bana karşı olmadığını keşfetmenin rahatlığını yaşadım.

Sonunda sıra ve gördüğüme çok sevindiğim son bir çift ortaya çıktı - Bay Balfour, ancak karısı olabilecek bir kadına eşlik ediyordu, bu yüzden

Gururla onu öne doğru yönlendirdi. "Sizi dışarıda görmek çok güzel Bayan Grey. Gecemi güzelleştirdiniz," dedi Bay Balfour, gözleri dans ederek. "Size eşimi takdim edebilir ?"

Kocasıyla aynı yaşta olan Lennox Balfour benim gibi kot pantolon, ipek bluz ve alçak topuklu ayakkabılar giymişti ve uzun beyaz saçlarını ortadan ayırmış, omuzlarına dökmüştü. Gözleri o güne kadar gördüğüm en sıcak bahar yeşiliydi ve onlarca yıllık gülme çizgileriyle çerçevelenmişti. İnce yapılı bedeninden enerji ve canlılık yayılıyordu ve elimi sıktığında bileğindeki bilezikler şıngırdıyordu. Boynunda gümüş telkâri ile sarılmış pırıltılı bir kristal ve ona uygun kristal küpeler vardı.

"Siz ve kocanızın benim için yaptığınız her şey için ne kadar teşekkür etsem azdır, Bayan Balfour. Lütfen oturun," diye davet ettim.

Bay Balfour zevkle kızarak önce karısına içeri girmesini işaret etti, sonra da onu takip etti. Sayısız hevesli bakışın bize doğru döndüğünü fark ettim ve onun ve kasabanın bildiği kadarıyla işinin tehlikede olduğunu anladım. Yarım asırdan fazla bir süredir Juniper Cameron için çalışıyordu ama şimdi Yeni varis ve onun yanında çalışarak bir geleceği olacağının garantisi yoktu. Benim gelişim *herkesin* elini kolunu bağlıyordu ve hepsini altüst edebilirdi. Tanrım, Juniper Cameron İlahiyat'ta ne büyük bir güce sahipti! Ve anlatılanlara bakılırsa, bir kez bile kötüye kullanılmamış.

Balfour'ların Devlin'i selamlamalarına rağmen sıcak davranmadıklarını ve ilk bakışları dışında bakışlarını benden ayırmadıklarını fark ettim. Devlin konuşurken, biz ayaküstü sohbet ederken bile ona bakmadılar. Kendime çok fazla çıkarmamam gerektiğini söyledim. Buradaki ilişkilerin nüanslarını ve karmaşıklıklarını çıkarmak zaman alacaktı.

Grup, sesi o kadar saf ve duygu yüklü bir kadın tarafından söylenen unutulmaz bir İskoç baladını çalmaya başladı ki, tek kelimesini bile anlamadığım halde neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım.

"Adı 'Anwenn'in Hüznü' ve tahmin ettiğiniz gibi oldukça hüznü," dedi Bay Balfour. "Bu Meribeth Logan, yerel kütüphanecimiz ve şantözümüz. Sırada Killian'lar var."

"Galce mi?"

"Evet," diye yanıtladı Lennox. "Divinity üç yüzyıl önce yeni bir hayat, macera, diledikleri gibi yaşama ve ibadet etme özgürlüğü arayan bir grup İskoç aile tarafından kuruldu. Burada tüm bunları ve daha fazlasını buldular, ancak nereden geldiklerini asla unutmadılar. Mirasımız konusunda tutkuluyuz, eski hikayeleri ve yöntemleri onurlandırıyoruz. Burada çok sayıda tarih bulacaksınız

ve kilte ve yıllık festivalimize kadar pek çok geleneğimiz sergileniyor."

Bay Balfour, " bir makara çalacaklar. Bizimle dans Zo. Reddetmeyeceğim."

O anda garip bir şekilde bedensizleştiğimi, ikiye bölündüğümü ve donup kaldığımı hissettim. Bir tarafta annesi ölmüş, kasten çıkarılan bir yangında öldürülmüş, keder ve öfkeyle dolu ve hayatındaki ani değişikliklerden dolayı hiç de az olmayan bir kaygı içinde olan Zo vardı. Bir de son moda bir gece kulübünde oturan, aylarca kirasını ödeyebilecek kıyafetler giyen, merak ve heyecanla dolu, gün yeniden mutlu olabileceğine, dans edip eğlenmenin Joanna Grey'e ve cevaplanması gereken sayısız soruya ihanet gibi gelmeyeceğine dair bir tür inançsız umutla dolu Zo vardı.

"Annen seni şu anda ne yaparken görmeyi tercih ederdi?" Bay Balfour soruyu nazıkçe yöneltti. "Yas tutarken mi, dans ederken mi?"

Kalbime bir ok sapladı. İçimi görmüştü. *Yaşa, sevgilim Zo. Yaşa. Otuz günlük keder, bir gün bile fazla değil.* Annemin fermanına göre, sadece iki hafta daha ağlamaya ve kederlenmeye iznim vardı.

"Evimizin yandığı yangında kızımız Erin'i kaybettik," dedi Lennox sessizce. "On yedi yaşındaydı, üniversiteye gitmeye hazırlanıyordu, hayalleri ve gelecek planlarıyla dolup taşıyordu. Tüm dünya onu bekliyordu ve o da bu dünyayı fethedecekti."

Yüzümü buruşturarak ağır ağır "Çok üzgünüm" dedim. Kaybı anlıyorlardı. Ve bir çocuğun kaybını! Doğurmak, beslemek, barındırmak ve el üstünde tutmak, ama o çocuğun sizden çalınması... Cehennem bile bundan daha büyük bir azap sunamazdı.

"Onu kurtarmak için hiçbir şey olmadığını bilmemize rağmen, kendimizi uzun süre cezalandırdık." Lennox elimi tuttu ve sıktı.

Bay Balfour Lennox'a öylesine derin bir sevgiyle baktı ki, yüreğim eridi. "Bu yüzden neredeyse evliliğimizi mahvediyordum," dedi bana ciddiyetle. "Neredeyse en iyi arkadaşımı ve ruh eşimi kaybediyordum çünkü bunun peşini bırakamadım, Erin'in bir daha gülümsediğini göremeyeceğim, onun doktor oluşunu izleyemeyeceğim -bu onun hayaliydi- ya da onu, onu hak etmesi mümkün olmayan bir adama emanet etmek için koridorda yürüyemeyeceğim bir dünyada yaşamak için kendime izin veremedim. Torunlarını asla kucağıma alamayacaktım. Dans edin, Bayan Grey. Dans edeceksiniz.

Keder için bolca vaktin var. Asla uzaklara gitmez. Her zaman orada, bir düşünce uzağınızda, eğer kendinizi incitmek isterseniz."

Onu koridorda yürüterek, bir erkeğe emanet etmek

Onu hak ediyorum. Böyle bir babayla ya da herhangi bir babayla yaşamayı hayal bile edemezdim. Artık resmileşmişti: James Balfour'a tapıyordum. Hikâyelerinden etkilendim, sözlerinin bilgeliğine inandım, Devlin elimi tuttuğunda ayağa kalktım ve onu dans pistine kadar takip ettim.

Biz ortaya doğru ilerledikçe ve grup hareketlenmeye başladıkça masalar boşaldı ve dans pisti doldu.

Elbette Devlin iyi bir dansçıydı. Kuşkusuz, o güzel vücuduyla, hüner ve zarafet gerektiren her şeyde üstündü. Bana bir İskoç dansının karmaşık adımlarını birbiri ardına öğretirken çapkın sabrı sınırsız olan olağanüstü bir partnerdi.

Dans pistinde endişelerimi kaybettim. Dün ya da yarını düşünmeden kendilerine birkaç saat mutluluk ayırmaya kararlı insanlarla bir arada olmanın yarattığı bir şey var.

Bulaşıcı bir enerjidir ve kendinizi acı hissetmemek için ortak bir komploya teslim ettiğinizde unutmayı kolaylaştırır. Annem, birçok insanın hayatlarını liminal bir hiç-adam-ülkesinde, kendi hayatları ile diğer hayatlar arasında bir köprüde mahsur kalarak geçirdiğini söylerdi.

trajik geçmişleri ve belirsiz gelecekleri. Geriye baktıkça, ileriye gitmekten çok korkarlar. Ve bana söylediğine göre, bir tane var.

o köprüden kaçmak. *Şimdi yaşa, sevgilim Zo. Sahip olduğumuz tek şey bu.*

Her neyse. Geçmiş, havaalanında kaybolan bagajdır; talep çekinizi ibraz etmeyin. Belirsiz gelecek, muhtemelen hiçbir zaman gerçekleşmeyecek şeyler hakkındaki korkudan başka bir şey değildir.

Şarkılar yüksek enerjili ve çılgın tempolara sahipti ve Bay Balfour ile eşinin neden bu kadar formda olduklarını anladım. Devlin'in çılgın ayak hareketleriyle yarışarak dans pistini yakıp yıktılar. Bir noktada Bay Balfour, Lennox ve Devlin, kalabalığın hayranlıkla izlediği rekabetçi bir kapışmaya girdiler. Topuklarından kıvılcımların uçtuğunu görsem şaşırırmazdım.

Heyecan vericiydi ve tam da ihtiyacım olan şeydi. Dışarıdaki en iyi dansçı değildim, bundan çok uzaktım, ama en kötüsü de değildim ve tartışmasız en kararlı ve terk edilmiş olan bendim. Her şarkıda, dayanılmaz gerginlik bedenimi daha fazla terk ediyordu. Ölümcül sevdiğime bakarken öğrendiğim bir şey varsa, o da bazen dünyanın ağırlığından bir süreliğine feragat etmeniz gerektiği idi.

ertesi gün tekrar omuzlamak için herhangi bir şansa sahip olmak için zaman.

Müzik yavaş, unutulmaz bir balada döndüğünde Devlin kollarını bana doladı ve beni kendine çekti.

Tehlike oradaydı. Genç ve güçlüydüm ve sanki uzun, korkunç bir kıştan sonra nihayet uyanıyormuşum gibi hissediyordum. İlahiyat baharın, yeni hayatın, ikinci şansların vaadiydi ve ben bunların hepsine açtım. Kellan'la geçirdiğim tek bir gece cinsel iştahımı doyurmak yerine körük görevi görmüş, iştahımı daha da körüklemişti.

Devlin, gözleri seksi, kapüşonlu ve söylenmemiş şeylerle dolu bir *şekilde*, "Değerli bir ortağın özelliklerine sahipsin," dedi.

Bir an bakışlarının samimi takdirinin tadını çıkardım. Bana cinsel ilgiden daha fazlasıyla bakıyordu, ki geçmişte aradığım tek şey buydu ve bu beni hem gururlandırdı hem de rahatsız hissettirdi. Bu, üzerinde nasıl yürüyeceğimi bilmediğim bir zemindi. Her gün üzerinde yürüdüğün, *kaldığın* zemin.

"Dans pistindeki en iyi eğitmene sahiptim." İltifatın inceliklerini gülümseyerek geçiştirdim.

"Herhangi bir konuda çok az eğitime ihtiyacın olduğuna dair şüphelerim var. Yeteneklerini bir kez anladığında, doğuştan yetenekli olduğunu kanıtlayacaksın."

"Hediyelerim mi?"

"Sen bir Cameron kanısın. Hediyelerle birlikte gelir," dedi ve çözemediğim bir ifadeyle bana baktı. "İçimde hepimizi şaşırtabileceğine dair bir his var."

Yine o cümle vardı. Umarım öyleyimdir. Juniper'in mirasını istiyordum; hepsini, mülkünü, gücünü, iyiliğini. "Ne tür hediyeler?"

O anda bir duyguyla sarsıldım. Bana sürtünüyordu, vücudu benimkine ne kadar yakınsa o kadar. Sanki zihnimin içinde, "*Cidden, numara mı yapacaksın?*" demişti.

"Althea'yı uzaklaştırmak için ne yaptın?" diye sordu.

Bilmesi mümkün değil. Kesinlikle hiçbir şekilde. "Ne yaptığımı düşünüyorsun?" İkircikli davrandım.

Hafifçe gülümseyerek, "Och, kelimeleri istiyorsun. İyi o zaman. Sanırım *yeteneklerinden* birini kullandın."

"Ne tür bir hediye?" Ben de karşı çıktım.

"Gözlerini benimle kilitlediğin ve ne kadar derin bakabileceğini gördüğün yer. İstersen biraz sert olabilirsin. Dene bakalım."

Beynim onun sözlerini tekrar tekrar yankılayarak kekelerken çenem düştü ve bunu söylediğini anlamaya çalıştım. Şaka yapıyor olmalıydı. Birden fazla insanın sadece başkalarını okuyabildiği bir kasabaya gelmemiştim.

ama psişik şeyler hakkında açıkça konuştum. Paranormal, duyu dışı algılama.

"Kendini küçümseme, genç kız. İnanarak büyüdüğümüz şeyler Çünkü bize bunlara inanmamız öğretildi. İmkansız olduğunu düşündüğümüz şeyler, çünkü bize öyle oldukları söylenmiştir. Bir de kemiklerimizde hissettiğimiz şeyler var. Kulaklarımızın duyduğu yalanlara rağmen, kemiklerimiz gerçeği bilir. İçinizde derinlerde bir yerlerde, hayatta, sizde, size inanmanız için verilenden daha fazlası olduğunu hissetmiyor musunuz? Hatta belki de kasıtlı olarak yanıltıldınız mı?"

Gözlerimi kısarak homurdandım, "Anneme hakaret ederek tehlikeli bir zeminde ."

"Babam yok mu?"

Başımı sıkıca, kızgın bir olumsuzlukla kestim.

Gözleri kısıldı. "Annenizin sizi yetiştirme tarzı için iyi bir nedeni olduğunu düşündüğünü tahmin ediyorum."

Öfke merakla yarıştı; daha fazlasını öğrenme arzum kazandı. "Annemde bu ... bu ... olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Derin görüş," diye ekledi.

"Çok mu?" Bitirdim. Yapabildiğim şeyin bir adı vardı. Başkaları da bunu biliyordu ve yapabiliyorlardı.

"İma etmiyorum. Bu senin kanında var. Bu yeteneğe sahip olanlarımız eğitime genç yaşta başlar."

"Eğer söylediklerin doğruysa, ki doğru olduğunu söylemiyorum, neden bunu benden saklasın ki?" Bir keresinde onunla, birinin gözlerine çok derin baktığımda nasıl duygulara, hatta görüntülere boğulduğum hakkında konuşmaya çalışmışım.

Bana hayal kurmayı bırakmamı söylemişti. *Gerçek dünyaya odaklanmamı* söylemişti.

Gerçekten var olan. Akşam yemeği için bahçeden havuç toplamanı istediğim yer.

"Benim üzerimde dene. Gerçek olduğuna inanmadığın bu şeyi test et."

Ciddi olma ihtimaline karşı, bu "yeteneğimin" gerçekten var olan bir şey olma ihtimaline karşı ve başkalarının da yapabilme ihtimaline karşı (annemin bunu bilip bana hiç söylememekle kalmayıp yüzüme karşı yalan söylemiş olabileceği ihtimalini düşünmeyi reddederek) ve onu doyumsuzca merak ettiğim ve bana izin verdiği için, onunla bakışlarımı kilitledim ve araştırdım.

Şehvet. Arzu. Damarlarımdaki kanın alev almasına neden olan şeyler hissediyordu. Düşünceler ya da net görüntüler almadım, sadece açlığının büyüklüğü, şiddetli güç, enerji ve bir şeyin zamansız sabrıyla birleşti.

Sonsuz yaşı, istediği şey için ne kadar beklemesi gerekiyorsa o kadar beklemekten yılmayan. Anneme göre, "yaşlı ruhlar" birçok hayat yaşamış insanlardı. Geçmiş yaşamlarına dair herhangi bir hafızaya sahip olmasalar da, öğrendikleri dersleri akıllarında tutarlardı. İliklerine işlemiş deneyimlerle doğduklarından, genç yaşta olgunluk, dayanıklılık ve başkalarında olmayan bilgelik sergilerlerdi. Devlin bana çok yaşlı bir ruh gibi geldi. Tüm bunların altında derin, güçlü ve sarsılmaz duygular yatıyordu. O gerçektir, sabitti, kararlı bir hedefe doğru atılan sarsılmaz bir oktu.

Sonra tamamen pürüzsüz, boş bir duvar. "Yeter," dedi.

"Beni orada hissettin," dedim şaşkınlıkla.

"Althea da seni hissetti. Bunu yaptığın için kendine , ileride sana karşı daha dikkatli davranacaktır. Olması gerektiği gibi."

"Bu kasabanın *nesi* var?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu . . . " *Beni* ! "Garip." Sayısız şekilde.

"Öyle mi? Yoksa burası sadece uyum sağlayabileceğinizi hissettiğiniz ilk yer mi?"

Kendinizi nerede keşfedebilirsiniz? Kim ve ne olduğunuza dönüşün her zaman olması gerektiği gibi. Korkunun güçte yeri yoktur ve sen, Zo Grey, büyük bir sahipsin. Farkında olun, tedbirli olun, bu şehirde davet edilmeden, *asla* davet edilmeden başkalarının gözlerine bakmayın, o zaman iyi olacaksınız."

Sonra müzik yeniden tempo değiştirdi, başını geriye atıp güldü ve ben ürperdim. Çok karanlık bir güzelliği vardı ve şimdiye kadar tanıdığım tüm erkeklerden farklıydı ve bu kasaba çok tuhaftı. Devlin ve İlahiyat içimde anlamaya başlayamadığım şeyleri harekete geçiriyordu. Sanki derin bir füğ durumundan uyanıyormuşum gibi hissediyordum ve her zaman ... şey, bir Orta Batı kışı kadar gri, sıkıcı ve yavan dünya, hayal ettiğimden çok daha canlı ve yoğundu.

"Ah, ben de bunu bekliyordum. Serbest bırak, Zo. Makarada ustalaştın. Kıvılcımları uçur. Beni geç. *Eğer* yapabilirsen, ufaklık." Şeytani bir sırıtişla meydan okudu.

Boru seslerine gitar, ardından ilahi söyleyen çok sayıda erkeğin zengin ahenkli sesleri ve son olarak da ilahiyi noktalayan bas davulların yankılanan gümürtüsü katıldı.

"Kıçımın kenarı," diye .

"Sen bir yavrusun. Burada büyük köpeklerle oynayamazsın. Yoksa oynayabilir misin?"

Beni keskin bir dönüşle kendisinden uzaklaştırdığında dans pistinde uçmaya başladım. "En iyi ben, Zo Grey," diye bağırdı uzaktan ve çıldırmış bir

içimi bir tür coşku kapladı. Zemin kıpkırmızıya dönerken, içtiğim içkiler, hayatım boyunca eğlenmediğim kadar çok insanın benimle ilgilenmesi ve çok sıradışı, çok tuhaf ve garip bir şekilde güzel bir adamın meydan okuduğu, temposu sürekli artan egzotik sesli *gırtlaktan* gelen ilahinin kışkırttığı tuhaf sohbetin arasında - yaz *gae ye*

Before, cummer gae ye, gin ye winna gae before, cummer let me-Öylesine yoğun bir rekabetçi ruh dalgasıyla çekingenliğimin azalmasına *izin verdim ki bu* beni hem şaşırttı hem de ürküttü. Hayatımı beklentileri karşılayarak, önüme konan her görevde başarılı olmak için elimden geleni yaparak geçirmiştım ama hiç bu kadar şiddetli bir *kazanma* arzusu hissetmemiştim.

Onu bir şahin gibi izleyerek, hamle üstüne hamle yaptım. Ruhumdaki tüm öfke, keder, acı ve tutkuyla dans ettim. Kellan'ı becerir gibi dans ettim, tek bir engel olmadan. Sanki hayatım buna bağlıymış gibi dans ettim.

Kızıl zeminde, yukarı ve yukarı kayarak yıldızlı duvarları alevle boyadı. O kadar hızlı hareket ediyordum ki, tamamen onun ayaklarına, benimkilerin de aynı şeyi yapmasına odaklandığım için oda bulanıklaşarak parlak bir ateş lekesine dönüştü. Ben

Devlin, "Yeri temizledin genç kız, ama hala beni geçemedin," diye bağırana kadar etrafımızda olup bitenlerden habersizdim.

Diğerleri bizi izlemek için bir çember oluşturmuşlardı.

Onu nasıl alt edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu, ayaklarımın daha hızlı hareket edebileceğinden şüpheliydim, sonra kasaba halkı etrafımızda bir çember oluştu.

El ele tutuşarak saat yönünün tersine dans etmeye başladılar (daha sonra bunun "loupin' lightly widdershins" olduğunu öğrenecektim). Sanki birleşik dönüşlerinin çılgın temposu bana enerji aktarıyor, etrafımda toplanan kasaba halkından içgüdüsel gücü ve adrenalini çekip bana aktaran, beni çılgınca, ilkel bir dürtüyle dolduran, beni uyandıran, yoğun, neredeyse acı verici bir şekilde canlı hissettiren bir tür girdabın merkezinde dans ediyormuşum gibi hissettim. Sonra birdenbire ayaklarım daha da hızlı gitmeye başladı ve bana ayak uydurmaya çalışan Devlin oldu.

Daha hızlı ve daha hızlı dans ederken şarkı sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünüyordu. İlahiler azaldı ve şarkı çığlık çığlığa bir gitar, çılgın borular, sadece ara sıra gırtlaktan gelen homurtuların duyulduğu bir basa dönüştü. Birdenbire dayanılmaz derecede sıcak olan odada ayaklarımın tüttüğünü hissettim, o kadar sıcaktı ki, kıpkırmızı alevler duvarları yalayarak yukarıdaki oniks tavana ulaşırken ter içinde kalmıştım. Davulun sesi yükseldi, kulakları sağır edecek kadar şiddetlendi.

Gök gürültüsü, çarpma, çarpma, uğursuz, kışkırtıcı savaş davulları gibi, beni daha iyi, daha hızlı, daha uzun dans etmeye teşvik ediyor.

Durmadan dans ettik.

Dönüp durdular.

Piç kurusu bir kez bile bir adımı kaçırmadı. Bir kez bile benimle boy ölçüşemedi.

Ama en azından kendimi teselli ettim, bir süreliğine liderliği ele geçirmiştım.

Sonunda şarkı bittiğinde kendimi *inanılmaz* hissettim.

Sarhoş, hayat sarhoşu, güçlü ve merkezlenmiş, odaklanmış, bol enerjiyle dolup taşan bir kap, vücudumun her santimetresinin, kalbimin her atışının, odadaki her kokunun ve görüntünün son derece farkında. Hiç bu kadar ... elektriklenmiş, bağlanmış, keskin bir şekilde farkında ve ... aç, her şey için çok aç hissetmemiştim.

Sonra Devlin yanımdaydı, elimi tuttu, beni dans pistinden loş yan odalardan birine sürükledi, duvara yasladı, göz göze geldik ve kabaca, "Şimdi seni öpüyorum Zo," dedi.

"Evet," dedim nefes nefese ve daha kelime ağızımdan çıkmadan ağız ağızıma yapıştı.

Dans içimde cinsel bir çılgınlık uyandırmıştı ve ben de onu öptüm, adımlarına uyduğum gibi şehvetine de uydu, gömleğinin düğmelerini kopardım, ona sürtündüm.

Hayır, , hayır, uzaklardan bir ses kafamın içinde bağırdı. Yemek yediğin yere sığma!

Memleketten gelen bu yaygın deyim beni kendime getirdi ve öpüşmeyi için kendimi zorlayarak onu ittim. "Hayır," dedim titreyen parmağımı dudaklarına bastırarak. "Bunu seninle yapmayacağım."

"Neden?" diye sordu sert bir sesle.

"Şu anda çok fazla," dedim ve duvarı itip hızla geçerek aramıza mesafe koydum. Ona sırtımı döndüm, çünkü şu anda hissettiğim fırtınayla ona bakmak bile çok fazla baştan çıkarıcıydı.

"'Şu anda' demek, buna kapalı olmadığınız anlamına gelir. Bizim ," dedi arkamdan.

"Biz diye bir şey yok Devlin. Ben eve gitmek istiyorum. Yoruldum." Bu doğrudu. Birdenbire bitkin düştüm. Dans beni hem canlandırmış hem de tuhaf bir şekilde tüketmişti.

"Bana sırtını dönme, kadın. Bana bak."

Sinirli bir şekilde döndüm.

Hiçbir şey söylemedi, sadece o güzel siyah başını eğdi ve o alışılmadık, sabırlı bakır rengi gözleriyle uzun bir süre beni süzdü.

Gömleği yarı açıktı ve orada biraz takıldım, bu yüzden bakışlarımı çenesine çektim, ama sonra ağzı görüş alanımdaydı ve onu öpmeyi henüz bitirmemiştim. Bakışlarımı onun gözlerine çevirdim, kendi gözlerimi kısarak Beni araştırıp araştırmadığına karar veremedim.

"Beni hissedersin. Sana göstermemi ister misin?"

"Evet," dedim test edercesine. Eğer bunlardan herhangi biri doğruysa, ki öyle görünüyordu, Althea'nın yanında hissettiğim kaşıntı hissinin böyle bir şey olup olmadığını bilmek istiyordum. Eğer başkalarının da bunu yapabildiği bir yerde yaşayacaksam, bunun ne zaman olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Beni içeri davet ettiniz," dedi dikkatle.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bazı korumalar isteyebilirsiniz. Ken bunu nasıl yaparsın?" "Hiç yapmak zorunda kalmadım."

"O zaman yapmayacağım. Önce sana kendini nasıl koruyacağını öğreteceğim." "Bir centilmen."

"Şaşırmış gibi görünmemeye çalış."

"Bu şehirdeki her kadınla çıkmış olmalısın." Aslında söylemek istediğim ama söyleyemediğim şey sikilmektir. Bunu yapmak, hakkım olmayan bir açgözlülüğe ihanet etmek olurdu.

"Bir tane bile değil. Ve bunun için beni hor görüyorlar. Yemek yediğim yere sıçmam." Gözlerimi kırptım.

"Bu güneyli bir konuşma dili." "Kuzey öyle. Ama *ben* senin yemek yediğin yerdeyim."

İçini çekti. "İşte bu. Gel, seni eve bırakayım." *Eve*, diye düşündüm, dönüp merdivenlere yöneldiğimizde. Çok baştan çıkarıcı bir kelimeydi.

Ama sonra, İlahiyatla ilgili her şey öyleydi.

"Artık çok geç," dedi adam cep telefonuna sessizce.

Siyah Mercedesli çift uzaklaşıyor. "Kuralları çiğnediler. Tüm cadılar meclisini, on iki Highblood ailesini aldılar ama bu gece onu tamamen uyandırdılar. Onu sonraki altı aşamaya geçirdiler. Güçlendi.

Çok cahil, ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok ama güçlenmiş ve bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsunuz. O hem yürüyen bir av hem de nükleer bomba. Benim var.

Ne yaptıklarına dair hiçbir fikirleri yok. Sanırım kışlarını kurtarmaya ve eğer süpürülecek bir şey kaldıysa, pisliğin arkasını da . Şimdi her iki yöne de gidebilir. Bana sorarsanız son derece riskli."

Bir dinledi. "Yapabileceğimden emin değilim. O Cameron'ın kanından. ve o tamamen uyandı." Bir duraklama daha. "Siktir git! Biliyorsun ben de aynı şeyi istiyorum. Ama ben Melezim. Burada olmak benim için yeterince tehlikeli. Ördek gibi otururken bir şeydi-"

Sözünü kesti, sonra da hırladı, "Tamam. Ama bunu yapmamın imkanı yok. Doğru fiyat karşılığında istekli birini tanıyor olabilirim."

OceanofPDF.com

Huzursuz ve rahatsız edici rüyalarla dolu bir gecenin ardından ertesi sabah uyandığımda, o kışkırtıcı makaranın müziği, her enstrüman, her ses ve özellikle de o acımasız, şehvet uyandıran davulların çılginca ritmi kafamda en ince ayrıntısına kadar çalıyordu.

Sanki bütün gece şarkıyı tekrar tekrar hayal etmişim gibi hissettim. Yatağımda yuvarlanırken telefonumu elime aldım ve çözebildiğim kadarıyla şarkı sözlerini Google'da aradım.

Birkaç dakika video sörfü yaptıktan sonra buldum. Shadows'ta duyduğuma en yakın versiyon Dolmen'e aitti: "Witches Reel", ancak grubun davul çalması karşılaştırılamazdı. Dün gece, her gök gürültüsü sanki kemiklerimde yankılanıyor, ruhumu sarsıyor, beni acı verici bir şekilde sarsıyor, ısıltılı bir şekilde uyanık ve canlı hissettiriyordu.

Bu şarkıyla dans ederken kendimi kesinlikle cadı gibi hissetmişim, diye düşündüm alaycı bir gülümsemeyle, sonra keder içime çöktü. Dün gece fiziksel efordan (ve biraz da sarhoşluktan) ağlayamayacak kadar bitkin düşmüştüm ve yatağa girer girmez sızmışım. Öfke bu sabah da peşimi bırakmadı ve bana öyle bir şiddetle saldırdı ki, ayakta olsaydım kusmanın eşiğinde iki büklüm olurdum.

Annem diri diri yanmıştı ve bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. Bir şekilde bunu birlikte yaşamıştım ama muhtemelen onun katlandığı cehennem azabının onda biri kadarını yaşamıştım. Onun ölümünü *nasıl* deneyimlemiştim? Paylaştığımız o korkunç an, "kan bağımızın" bir başka gizemli yönü müydü? Eğer annem

İnsanları benim gibi için, gerçeği benden gizlemekle kalmamış, beni hayal gördüğüme inandırmaya çalışmıştı. Bana söylemeyi *hiç* planlamış mıydı? Benim garip yeteneğim ya da "derin görüşüm" de

"ilgili şeyleri" ölmeden önce konuşacağımıza söz vermişti ve bolca vaktimiz olduğuna inanıyordu?

İkimizin de beklediğinden çok daha kısa bir süre içinde acımasızca öldürülmüştü. Çelimsiz, nazik annemin kanserden zaten çektiği acıdan daha da fazla acı çekerek ölmesi düşüncesi -birinin kasıtlı tasarımı- kana susamış bir mantar bulutunun tüm doğrusal düşünce kapasitesini yok etmesine yetti. Kolum titreyene kadar yastığıma yumrukla vurdum, sonra yüzümü içine gömdüm ve gözyaşlarımla ıslanana kadar ağladım.

Fırtına nihayet dindiğinde, böyle nazik ve ılımlı bir kadının nasıl olup da son zamanlarda benim gibi bir ateş fırtınası doğurduğunu merak ederek orada uzandım. Eğer Joanna Grey karnında bir ejderhanın kıpırdadığını hissetseydi, bunu asla tahmin edemezsiniz. Daha çok, avcılar peşimizde olduğu için kaçıp duran zarif, yumuşak gözlü bir dişi geyik gibiydi, her zaman peşimizdeydi ve beni at gözlüğüyle bağladı, bana hiçbir şey söylemedi, kimliklerinin benim için tam bir gizem olarak kalmasına izin verdi. Beni eğitmek yerine, yavrusuna cehalet içinde kaçmayı öğretti ve biz de korkuyla kasabadan kasabaya koştuk, kendimize dair tüm izleri tekrar tekrar sildik.

Artık yok.

Onu kaybettiğim andan itibaren keder beni tüketmişti. Şimdi ise çok daha rahatsız edici başka bir duygunun ilk kıpırtılarını hissediyordum.

Öfke.

Anneme.

Beni bilmem gereken sayısız şeyden habersiz yetiştirdiği için. Onu açıkça dehşete düşüren geçmişimizle ilgili hiçbir şey paylaşmadığı için. Eğer o geçmiş benim bugünüme girmeyi başardıysa, bu beni kör bıraktığı bir tehditti. Tabii, düşündüm, bir kez bile bahsetmediği kasada, en yakın arkadaşına söyleyecek kadar çok sahip olmamı istediği bir bilgi yoksa. Gerçek şu ki, eğer var olduğunu bilseydim, gizlice bakardım ve annem beni bunu bilecek kadar iyi tanıyordu.

Sabırsızlıkla karakolu tekrar aradım. Tommy Jr. cevap verince, Tom'un paketi Este'ye verip veremeyeceğini sordum, o da Cuma günü bana getirebileceğini söyledi.

"Bilmiyorum. Onunla konuşacağım. Kanıtları serbest bırakmak için bir sürü evrak doldurması ve protokolü takip etmesi gerektiğini biliyorum."

"Bunlar kanıt değil," diye itiraz ettim. "Bunlar kişisel şeyler."

"Olay yerinde bulunan *herhangi bir şey*," diye açıkladı Tommy. "Mümkün olan en kısa sürede sizi aramasını sağlayacağım."

Sinirlenerek baş parmağımı kapattım. Kanserli bir sevdiğine bakmanın acısını anlıyordum ama o lanet olası kasayı istiyordum ve hemen istiyordum.

Eğer ya da avcı olacaksam, yaylı tüfeği tutan kişi olmak .

Tek bir okla hayatı temiz bir şekilde sona erdirebilen ağır hizmet tipi, bileşik bir yay.

Anneme olan kızgınlığıma rağmen, o benim dünyamdı ve her zaman öyle kalacaktı ve onu yakan her kimse o da yanacaktı, öyle şiddetle yemin ettim ki bu beni rahatsız etti, meraklandırıdı: Bunu gerçekten yapabilir miydim - birini öldürebilir miydim?

Kasıtlı olarak mı?

Hazır bir cevabımın olmaması beni daha da derinden rahatsız etti. O anki hislerime göre, evet, annemi öldüren kişiyi öldürebilirdim; derinlerden görünüp o piçi alaşağı edebilirdim.

İç çekerek yataktan kalktım, çıplak bir şekilde duşa girdim ve spreyi sıcak açtım.

Dün gece Rufus'u dışarı çıkarmayı unutmuşum, aceleyle aşağı inerken fark ettim.

Otuz dakika sonra merdivenlerden indim ama biri inmişti. Ben dün gece üstümü değiştirirken Devlin yapmış olmalı düşündüm, çünkü Stygian baykuşu

seranın dışındaki bölmesinde, içeri alınmayı bekliyordu. Bütün gece içeride mahsur kalmadığına sevinerek ona gülümsedim. "Merhaba, seni yakışıklı şey," diye bağırdım, tanıştığımız gece ona o kadar sert bir yumruk attıktan sonra bir daha üzerime tünemeye istekli olup olmayacağını merak ediyordum. Omzumda şeytani görünümlü de olsa bu görkemli canavarla dolaşmak hoşuma giderdi.

Başını eğdi, balkabağı gözleriyle bana baktı.

Seranın kapısını açtım ve uçarak içeri girebilmesi için geri çekildim ama kıpırdamadı. Bir süre sonra başını eğerek çıkıntıdaki bir şeyi itti.

Küçük, kanlı bir tilki ayaklarımın dibine gevşek bir gümbürtüyle indi. Boğazı kulaktan kulağa yırtılmış olan yavru açıkça ölmüştü.

Vay canına, aferin sana, bir tilki, ne av ama, koca oğlan! düşüncesi kafamda *Ah, zavallı küçük tilki!* ile çarpıştı ve ikincisi kazandı. Gözlerimi kısarak ona kaşlarımı çattım. "Yemek için öldür. Hediyeye ihtiyacım yok. Kendimi besleyebilirim."

Rufus uzun bir süre gözlerini kırpmadan bana baktı, sonra havalandı ve seraya girmeden önce bahçede iki tur attı.

jackfruit ağacındaki tüneğine yerleşti, hala yuvarlak gözlerle bana bakıyordu. "Eğer bir hediyeysen, teşekkür . Ama lütfen bana hediye olmayan şeyler getirme.

ölmem gerek. Hayvanları severim. Hepsini. İnsanlardan daha çok," diye açık yüreklilikle ekledim. Hayvanlar saf, içgüdüsel varlıklardı, kötü niyetten yoksundular, yalan söyleyemezlerdi. Bütün gün bir hayvanın gözlerinin içine bakabilirdim, hoş olmayan ya da özellikle karmaşık bir şeyle karşılaşmadan.

Yavaşça göz kırptı ve ben de sözlerimi onayladığını düşünerek hayal kırıklığına uğradım. Aklımda cadılar vardı ve her türlü fanteziye kapılıyordum. "Kuş kuştur," diye mırıldandım, kapıyı arkamdan çekiştirerek kapatırken kendime gülüyordum. Başka bir şey değil.

Yine de, tam mandal yerine oturmaya başladığında, kulağa *güzel kız gibi* gelen bir şey söylediğine yemin edebilirdim.

Peynirli karides ezmesi ve domuz pirzolasından oluşan bir kahvaltının yanı sıra mikrodalgada ısıtılmış ve reçel sürülmüş domuz yağı bisküvilerinden iki tane daha yedikten sonra (bu gidişle altı beden kıyafete ihtiyacım olabilir) Juniper'in ofisinden başlayarak malikaneyi keşfetmeye devam edeceğim.

Böylece ana merdivenlerden yukarı . Geçerken Cameron Malikânesi'nin Leydisi'ne başımı salladım, usulca mırıldandım - aklımdan bir türlü çıkaramadığım o lanet şarkıyı.

Bu sabah kendimi öfke ve kederden arındırdıktan sonra ruh halim ve adımlarım canlandı ve duygularımın bir süre daha karmakarışık olacağını düşündüm.

Gölgeler'de geçirdiğim gece bana bir şeyler yapmıştı. Nadiren Eve döndüğümde barlara gittiğim zamanlarda (nadiren aynı bara iki kez gidiyordum, eski bir sevgiliyle karşılaşma riskini almak istemiyordum) yatağımı paylaştım. Dün gece, soyadlarını reddetmek yerine, onları aktif olarak aramış, yüzlerle birlikte elimden geldiğince hafızama kaydetmişim, çünkü kulübe geri dönmeyi planlıyordum. Sonunda *kalmayı* planlamışım.

Bunu yaparken, bir topluluğun parçası olmanın nasıl bir his olması gerektiğinin ilk zayıf kıpırtılarını deneyimlemiştim. Annem ve ben Frankfort'ta başka hiçbir yerde yaşamadığımız kadar uzun süre yaşamamıza rağmen, arkadaş edinecek zamanım olmamıştı. Tüm değerli boş saatlerimi onun yanında geçirirdim. Komşularımı tanıyordum ama gerçek anlamda değil ve çoğunlukla dedikodu yoluyla, etkileşim yoluyla değil.

Buradaki yerel hayata girmenin kolay olacağı konusunda kendimi kandırmıyordum ama çok çalışmak benim doğamda vardı ve dün gece varlığıma karşı beni ihtiyatlı bir iyimserliğe itecek kadar çok duyarlılık görmüştüm. Burada kendim için bir gelecek tasavvur edebiliyordum ve bunu istiyordum.

Ben de o zor genetik testi yaptırmak istiyordum ki rahat bir nefes alabileyim ve burada olmayı gerçekten hak ettiğime ve tüm bunların -ev, toplum, finansal güvenlik- tartışmasız benim olduğuna inanabileyim.

Param olursa, annemin katilini parasız olduğumdan çok daha kolay avlayabilirdim. Bu düşünceyle telefonumu onuncu kez kontrol ettim. Tom'dan hâlâ bir arama yoktu. Hızlandırıcının nerede bulunduğunu ve ne kadar olduğunu, işin profesyonelce mi yoksa özensiz mi yapıldığını bilmek istiyordum. Suçlu gençlerden oluşan bir çetenin (evde kimsenin olmadığına inanarak) sadece bir şeylerin yanışını izlemek için bunu yapmış olma ihtimaline yüzde 2 oranında izin vermeye hazırdım ve

Yanığın, kundakçının doğasını açıklığa kavuşturacağını düşündüm. Profesyonel eşittir kasıtlı, bu da geçmişimizin bizi yakaladığını ima ediyordu. Özensiz mi? Hmmm. Bunun ne anlama geldiğinden pek emin değildim.

Üçüncü kata çıkan son basamağı tırmanıp korkulukları döndüm ve Juniper'in süitinin hemen üstündeki güneybatı kanadına doğru sola dönmek üzereydim ki sağımda tuhaf bir çekilme hissettim. Duraksayarak o yöne, hizmetçilerin yıllık temizlik dışında girmekten kaçındıkları, en azından kısmen yangın hasarlı olan ve yaklaşık yetmiş yıldır terk edilmiş halde duran kanada açılan koridora baktım.

Anlayamadığım nedenlerden dolayı, malikânenin önünden geçen kasvet dolu koridoru keşfetme arzum, koridorun her iki tarafını kaplayan kapalı kapılar, aniden Juniper'in ofisini bulma arzumdan daha güçlüydü ve bunun mümkün olduğuna inanmazdım.

Ayaklarım kendi iradesiyle sağa döndü. Koridorun ağzına doğru ilerledim ve aşağıya bakmak için boynumu . Buradaki, girişteki hava eski ve bayat, durgun, toz ve dumanla bulanık kokuyordu. Koridor, binanın büyüklüğü göz önüne alındığında mümkün olandan daha uzun görünüyordu. ev. Malikânenin diğer bölümlerinde davetkâr bir şekilde parlayan kehribar rengi aplikler burada sönmüştü ve yangının elektrik tesisatına zarar vermiş olabileceğini ve bu kanatta elektriğin kesilmiş olduğunu fark ettim. Koridorun görebildiğim tek sonu, zifiri karanlığa doğru daralan bir tür teleskopikti.

Yangın. Kömürleşmiş bir evin parçalarına bakmaya gerçekten hazır mıyım? Yine ağlar mıydım?

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim hanımefendi."

Sarsıldım ve döndüğümde Alice'i arkamda, kaşlarını çatmış bir halde buldum.

"Ben olsam o kanada girmezdim hanımefendi. Oradan kaçınmak en iyisi. Sizi korkutmak istemezdim ama aşağıda bir adam ahırda bir sorun olduğunu söyledi. Clyde'ı gönderebilirim ama onun bacağı biraz sakat, bilirsiniz."

Bilmiyordunuz ama artık ." Aceleyle ekledi, "Bu onun görevlerini yerine getirmesine engel değil. Biz sadece ... Son hanımefendi biliyordu ve izin verdi, Clyde hiçbir zaman izin ya da özel muamele *beklemedi*, hiçbirimiz de sizden böyle bir şey istemeyiz, sadece-"

"Merak etme," dedim aceleyle, onu hızla gergin bir gevezeliğe dönüşen konuşmasından kurtarmak için. Tanrım, ne kadar çok arabaya bağlıydım! Ve hepsi de, anlaşılır bir şekilde, köklü değişiklikler yapıp yapmayacağım konusunda endişeliydi. Onun ve diğer personelin korkularını hafifletmek için acele ederek, "Juniper tarafından yapılan istisnalar devam edecek. Eğer Clyde'ın bacağında bir sorun varsa, bunu çözmeye çalışacağız. Hiçbir şey değişmeyecek.

Ahır mı?" Bir ahır olduğunu bile bilmiyordum ama arazinin bakımı için kullanılan makinelerin depolanacağı bir yer olmalıydı.

"Garajın arkasında, Gece Yarısı Bahçesi'nin içinden. Gözden kaçıramazsınız." "Ne tür bir sorun olduğunu söyledi mi?"

Başını iki yana salladı. "Ben hallederim."

"Teşekkür ederim hanımefendi. Clyde için de teşekkür ederim. O iyi bir adam. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacaktır."

Serayı geçince, güney kapısından, garajın arkasından, yüksek bir tuğla muhafazaya kaynaklanmış başka bir özenli dökme demir kapıdan geçince, gözümü öylesine kamaştıran Gece Yarısı Bahçesi uzanıyordu ki, kısa bir süre için ahırını unuttum. Kesilmiş alt uzuvların yıllanmışdairesele yaralarını taşıyan düzinelerce güçlü meşe, zarif dansçılar gibi uzun ve pürüzsüz bir şekilde uzanıyor, yapraklı şemsiyeleri havada tutuyor, neredeyse geçirimsiz bir yeşil tavan oluşturuyor ve içinden az miktarda gökyüzü görünüyordu.

Kendimi gizli bir dünyaya girmiş gibi hissediyordum; çiçeklerle ilgilenen perileri ve taş kenarlı, yosun kenarlı havuzların aynalı yüzeylerini koruyan perileri bulsam şaşırmayacağım, dönüşlerce uzanan yemyeşil, elemental bir yer. Kuş sesleri havayı dolduruyor; sincaplar yapraklarla kaplı evlerinde sıçrayıp oynuyorlardı.

On dört ayak yüksekliğindeki tuğla duvarların içine girdiğim anda zamanın varlığı sona erdi. Sanki bu bahçede geçmiş, şimdi ya da gelecek yokmuş gibi. Bu kavram burada aptalca görünüyordu; zaman açıkça şekillendirilebilirdi, doğrusal değildi ve İnsan ileri ya da geri gidebildiği gibi kolayca yana da kayabiliyordu. Herhangi bir yüzyılda, herhangi bir ülkede, belki de henüz keşfedilmemiş bir ülkede duruyor olabileceğimi hayal ettim - Gece Yarısı Bahçesi dış dünyadan o kadar ayrı ve uzaktı ki.

Kutsal, diye düşündüm. Burada çok eski ve güçlü bir şey vardı. Toprak yaşam ve olasılıkla dolup taşıyor gibiydi, öyle bir enerjiyle gümbürdüyordu ki, ayaklarımın tabanında hafif bir titreşim hissettiğimi sandım, sanki bu duvarların içindeki toprak bir ... bilme, bir farkındalık ... sahibiyken, ötesindeki toprak cansız, hareketsizdi. Burada tohumlanan şeyler en bereketli hallerine doğru büyüdü. Burada sihir yapılabilir, toprakla büyüler yapılabilirdi, o kadar zengin ve hayat doluydu ki.

Uzak köşede, daha pürüzsüz, yassı taşlarla çevrili uzun, dar bir yansıtma havuzunun ötesinde, altında davetkâr bir taş bank bulunan Sylvan Meşesi'nden başkası olamazdı. Dehşet içinde ona doğru ilerledim; hayatımda hiç böyle bir ağaç görmemiştim, böyle bir varlığa sahip olmamıştım. Neredeyse yüz metre boyundaydı, gövdesinin çevresi otuz metre kadardı ve birçoğu gökyüzüne doğru yükselmeden önce ağır bir şekilde yere yaslanan dalları o kadar kalın, o kadar genişti ki, Este ve ben sırt üstü uzanabilirdik.

tek bir dalın üzerinde, gökyüzüne bakıyordu. Bu ağaç hiç kesilmemişti; dalları gökyüzünden yeryüzüne doğru uzanıyor, sonra da yara almadan tekrar gökyüzüne yükseliyordu. Eğretili otları, sarmaşıklar ve tüylü kaplı, gümüşü yosunlarla kaplı dallardan oluşan devasa saçaklar. Burada, bir çiçek utangaç başını bir yarıktan çıkarıyordu. Orada, bir baykuş yuvasını yapmıştı; orada, kozalar yaprakların hassas alt kısımlarına nazikçe yapışmıştı. Geniş bir ağın (ortasında oldukça ürkütücü büyüklükte sarı ve siyah bir örümcek bulunan) parıldayan telleri bir düzine metre boyunca uzanıyordu. Sylvan Meşesi kendi el değmemiş ekosistemiydi.

"Ne kadar görkemli değil misin?" Haykırdım, gövdeye ilerledim, elimi Avuçlarımı sıcak kabuğuna dayadım, sanki onun parlak, dev kalbini besleyen öz suyunda yüzyılların yaşam titreşimini hissedebilirmişim gibi.

Ve bir an için gerçekten bir tür kalp atışı hissettiğime yemin edebilirdim. Refleks olarak irkildim, geri çekildim ve tedirgin bir şekilde ona baktım. Kesinlikle bunu hayal etmiştim.

Agresif adımlarla ilerleyip ellerimi tekrar bastırmayı düşündüm, sonra tekrar düşündüm. Annem *her zaman*, "*Zo, bir soruyu ancak olası yanıtlara tamamen hazırsan sor,*" derdi. çıkmam gereken bir tuhaflıkla daha karşılaşmaya hiç niyetim yoktu. Bu kasabadaki başkaları tarafından da paylaşılan psişik yeteneklerim, Althea'nın birinden ya da bir şeyden duyduğu neredeyse hareketsiz bırakan korku, annemin cinayeti, malikânenin sayısız olağandışı özelliği, hepsi beni bir tür sürekli

huzursuz bir kenar. Eğer bu ağacın bir şekilde kalbi atıyorsa, bir devekuşu anı yaşıyordum; kafamı kuma gömdüm, bilmemeyi tercih ederim.

Kendimi salladım. "Ahır," diye mırıldandım, ne tür bir ahır olduğunu merak ederek.

Bir ahırda sorun çıkabilir. Elbette çok dramatik bir şey değil. Ne de olsa sadece bir ahırdı.

Değil mi?

Yine de İlahiyat'ta hiçbir şey öylesine bir şey gibi görünmüyordu. Bu yerde çözülmesi gereken katmanlar vardı.

Solumda bir başka dökme demir kapı, bahçeden çıkış kapısı vardı. Aceleyle geçip ilerideki geniş, dikdörtgen, metal çatılı yapıya doğru ilerledim.

Büyük çift kapıdan ek binaya girdiğimde, tatlı yonca samanı, deri ve eyer sabunu ile parlak ve limonlu bir şeyi derin derin içime çektim. Ahır devasa ve kasvetliydi, ancak yıpranmış dış cephe kaplamasının arasından sızan dağınık güneş ışığı, üzerinde biçerdöverler, traktörler ve römorkların bulunduğu dökme beton bir zemin vardı. Unutulmuş tütünlerin tozlu kazıkları yüksek katlarda asılı duruyordu ve at ahırları her iki tarafta da boyu boyunca uzanıyordu. Ek binanın saman balyaları, tohum ve gübre çuvallarıyla dolup taşan kısmi bir ikinci katı vardı. Çok yukarıda, dik eğimli çatının tepesinde, kalın halatlarla ahşaplardan sarkıtılmış eski tarım aletleri asılı duruyor, zeminde modern ekipmanlara yer açılıyordu.

"Alo?" Ben aradım. "Burada kimse var mı?"

Cevap gelmeyince içimi bir önsezi kapladı.

Bu ürperti *geri çekilmemi* gerektiriyordu. Ama güvenmek için yetiştirildiğim duyularım

-görme ve ses gibi şeyler- tedirginlik nedenini ayırt edemedi ve genç yaşta içime işleyen pragmatizmle tekrar aradım,

"Merhaba!" dedi ve ahırın gölgelerinin derinliklerine bakmak için bir biçerdöverin yanından geçerek loş ışıklı ek binaya doğru birkaç adım daha attı.

Beni neyin uyardığını bilmiyorum ama bir şey uyardı. Daha sonra, üzerimdeki aletin halatları üzerinde inleyerek kayarken bir gıcırtı duymuş olmam gerektiğine karar verdim. Başımı kaldırdım ve o arkaik çiftlik makinelerinden birini gördüm, bir tür ağır, antika saman tırnığı, ipleri üzerinde titriyordu. Sonra da sayısız uzun, kavisli çatalları kılıç gibi keskin bir şekilde üzerime doğru geliyordu. Sendeleyerek geri çekildim, ondan kaçmak için dönüyordum ki üç devasa siyah çoban köpeği vahşice üzerime atıldı, hırlayıp hırılıyor, ağızlarından köpükler fışkırıyordu. Diğer tarafa gitmek için döndüm, ancak orada üç tane daha yırtıcı mastif buldum. Onların arasında sıkışıp kalmıştım.

Bakışlarım tekrar yukarı kaydı ve o parlayan bıçaklarda ölümü gördüm. İçimde bir şeyler tutuştu, zaman durdu ve hayatım önünden *geçti* ve henüz bir hayatım olmadığını fark ettim ve Tanrı adına, bir ahırda ölmüyordum, bir çiftlik aleti tarafından öldürülüyordum, vahşi köpekler tarafından kuşatılmıyordum.

Bu sabah hissettiğim mantar bulutu geri gelmişti. Tarifsiz bir genişlik ve şiddet, beyaz-sıcak ve radyoaktif, buradaki zamanımın bu kadar kısa kesilmesinden dolayı sonsuz bir adaletsizlik çılgılığı ile vuruldu, tam da sonunda başıma iyi şeyler gelmeye başlamışken. Bulut varlığımın her atomunu doyurdu, tüttü, yaktı, beni içten içe kömürleştirdi ve tam dayanılmaz hale geldiğinde, ruhumu bedenimden ayırabileceğini hissettiğimde, en temel içgüdüyle, bulutu ittim, onu içimden çıkarmaya çalıştım, içimdeki nükleer bombanın makineler beni yok etmeden önce.

Radyoaktif karmaşayı tüm gücümle ittim, onu büyük bir zehir topu haline getirip vücudumdan atmaya çalıştım - *ittim, ittim*, hayatımı sona erdirmek isteyen şeye, o lanet makineye duyduğum öfkeyle tükendim - sonra bulut kayboldu ve ben sersemledim, çökmenin eşiğine geldim. Makine neredeyse üzerime geliyordu ki, ölümcül alet aniden sola doğru keskin bir dönüş yaptı ve metale karşı metalin gıcirtısı ve ateşli kıvılcımların patlamasıyla biçerdöverin üzerine indi. Biçerdöverin tavanını bir akordeon gibi düzleştirdi ve kabine doğru ezdi,

Acımasız kılıç pençeleri yere çarparak beton parçalarını . Sonra titreyerek ve sarsılarak, bükülmüş bir metal yığını halinde yere yığıldı ve hareketsiz kaldı.

Korku ve rahatlamayla hıçkırarak geriye doğru tökezledim, bir elimi göğsüme bastırdım, sonra döndüm ve titreyen bacaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde ahırdan çıktım.

Ancak eve dönmek üzereyken düşündüm - o korkunç köpekler nereye gitmişti?

Bu durumda, hangi *gelmişlerdi*?

Alice geldiğinde mutfak adasında oturmuş, hâlâ titreyen ellerimde bir fincan kahve tutuyordum. Eve döner dönmez en yakındaki hizmetçiyi çağırdım ve Alice'i bir an önce mutfağa göndermesini istedim.

"Kapıya gelen adam," dedim sertçe. "Kimdi o?"

Ses tonumdan ürkerek endişeyle, "Doğrusunu söylemek gerekirse hanımefendi, onu daha önce hiç görmedim. Bir terslik mi var?"

Ahıra dönmek ve ekipmanı çatı kalaslarına sabitlemekten sorumlu halatları inceleyip karar vermek için can atıyordum: Kesik mi, yıpranmış mı? Ama henüz oraya geri dönmeme imkân yoktu. Bu olaylar zincirinin -büyük bir servetin yeni varisi ahıra çağrılır; orada kimse yoktur; ağır makineler neredeyse onu öldürür; ve, ah, yırtıcı köpeklerin gizemli görünümünü unutmayalım- tesadüf olması düşünülemezdi.

Alice'le göz göze geldim, kurallara aldırmadım ve araştırdım. Gerçek bir endişe, işi için endişe, ama adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Doğruyu söylüyordu. İstilamdan haberi varsa bile bunu belli etmedi.

"Daha önce hiç görmediğiniz adamlar sık sık malikânenin kapısına gelir mi?" "Zaman zaman olur. Çiftlik ekibi değişir. Çok azı çalışmayı önemser artık buralardaki tarlalarda çalışmıyor. Ustabaşımız Leith Donaghue iyi adam bulmakta zorlanıyor. Her ne kadar yeni işe alınanların geçmişlerini kontrol etse de, tarla işçileri çok zor olabiliyor, hanımefendi."

"Benim köpeğim var mı? Malikanede hiç var mı?"

Bana boş boş baktı. "Hayır, hanımefendi. Juniper'in köpeği yoktu."

"Teşekkür ederim Alice. Hepsi bu kadar."

Kadın . "Size gelmekle hata mı ettim hanımefendi?" dedi endişeyle ellerini önlüğünün içinde evirip çevirerek.

"Hiç de değil."

Yine de kıpırdamadı ve ben de anladım. Ses tonum onu endişelendirmişti ve bundan sonra personelle olan ilişkilerimde sesimi daha dikkatli ayarlamalıyım. Söylediğim her kelime burada büyük bir ağırlık taşıyordu. Hayatımı hizmet sektöründe geçirmiş olsam da bu personelin patronuydum. Bu benim için yeni bir roldü ve alışmak zaman alacaktı. Alice, ben ona bir açıklama yapana kadar yanlış bir şey yaptığından emin bir şekilde öylece dururdu. O zaman bile, günün geri kalanında bu konuda endişeleneceğinden şüpheleniyordum.

"Ahırda kimse yoktu," dedim ona.

"Vaktinizi aldığım için özür dilerim hanımefendi," dedi Alice gergin bir sesle. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Ama o adam tekrar gelirse, lütfen bana haber verin."

hemen öğrenin."

"Evet, ." Başını eğdi ve neredeyse reverans yaparak odadan aceleyle çıktı.

Desteklendi. Neydim ben, kraliçe mi? İç çektim. Onlara göre, büyük ihtimalle. Bu kasaba kesinlikle Juniper'in etrafında dönüyordu, sanki o onların kraliyet

Hanımfendi.

Az önce olanlardan çıkarabileceğim birkaç sonuç vardı. Birileri (iyi eğitimli, korkunç köpekleri olan) hayatıma kastetmişti. Kapıya gelen adam beni ahıra göndermişti, böylece girişimde . Tuzağa düşüren adamın öldürme girişiminde bulunan kişi olması gerekmiyordu. O sadece haberci olabilirdi. Peşimde bir çift olabilir.

İnsanlar Cameron Malikanesi'nin mirasçısı olmamdan o kadar nefret ediyorlardı ki, benden kurtulmak için beni öldürmeyi göze almışlar mıydı? En bariz şüpheliler alternatif varislerdi.

-İskenderler. En çok onlar kazanacaktı. Ama onlarla dün gece tanışmıştım ve istilacı yeteneğimi kullanmadan insanları okuyamadığım sürece, bana iyi insanlar olarak görünmüşlerdi. Bir garson olarak, en küçük ayrıntıları, tik takları, jestleri, iyi bir bahşiş alıp almayacağımı, kazıklanıp kazıklanmayacağımı ya da göğsüme veya kığıma uzanan bir eli savuşturmak zorunda kalıp kalmayacağımı anlamamı bakışlardaki ince kaymaları hissedebiliyordum. Alexandre'lardan beni endişelendiren tek bir işaret bile almamıştım. Bununla birlikte, onlarla uzun süreli birebir zaman da geçirmemişim. Bunu yakın gelecekte, tercihen halka açık bir yerde, bir sürü tanıkla yapmaya niyetliydim.

Yüz elli milyon dolar çok büyük bir paraydı. İnsanlar çok çok daha azı için öldürüldü. Kendimi neye ? Daha akıllı bir kadın çekip gider miydi? Ve neye dönerdi? Indiana'ya, ezici borçlara, aralıksız çalışmaya, evimizi kimin yaktığı ve annemi kimin öldürdüğü hakkında hiçbir fikre ve bu cevapları aramak için ne yeterli paraya ne de zamana.

Buz gibi bir kararlılık içimi doldurdu.

Geyik değil. Asla geyik değil.

Benimki yaydı.

Koşmuyordum. Bir daha asla koşmayacaktım.

Juniper Cameron'ın ruhu bir yerlerde yaşıyorsa, bu onun ofisiydi. Onlarca yıldır malikânenin bakımını ve İlahiyat'ın ihtiyaçlarını denetlediği sakin odaya ustaca bir yetkinlik duygusu yayılmıştı.

Oda bana o kadar sakın, o kadar iyi geldi ki, birkaç dakika boyunca odanın ortasında durdum, gözlerim kapalı, sükûneti içime çektim. Geçirdiğim sabahdan sonra buna ihtiyacım vardı.

Alice'le işimi bitirdikten sonra, onu aramaya devam etmeye karar vermişim. Genetik test, kısmen Althea Bean'in yüzüne vurmak istediğim için,

Ama daha çok az önce olanları aklımdan çıkarmak için. Çirkinliğin hırıltısıyla henüz dalga geçemezdim; rahatlamam gerekiyordu. Bu bir savunmaydı.

Anneme bakarken öğrendiğim mekanizma. Ne zaman giderek daha kötü haberler alsak, bir yerlere gidiyor, dikkatimi dağıtacak bir şeyler yapıyor, konudan tamamen kaçıyordum. Son darbeye yüzleşmem ve onu sindirmem bazen günlerimi alıyordu.

Bir saat önce ölüm belirmiş, ölümcül bıçakların üzerinde yanıp sönüyordu ve ondan nasıl kaçtığım ya da makinenin neden aniden yörüngesini değiştirip beni değil de biçerdöveri ezdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ve bu beni rahatsız eden pek çok şeyden en azıydı.

Olayla ilgili düşünceleri zihnimden uzaklaştırarak odayı değerlendirdim. Etrafı çevreleyen yüksek kitaplıklar, sadece devasa bir kitaplık tarafından kırılıyordu.

süslü, sütunlu bir şöminesi vardı. Kitaplar

Benim boyumun iki katıydı, üst raflara demirli, tekerlekli bir merdivenle ulaşılabiliyordu. Tavan, pırıl pırıl bakır karelerle kaplanmıştı ve üzerinde dönen üç köşeli yıldızlar vardı.

Oda rahatlatıcı bir şekilde karanlıktı, girdiğim ağır ve ses geçirmez kapıların ötesindeki malikânenin dikkatimi dağıtacak hiçbir şey yoktu. Juniper'in ana süitinde olduğu gibi burada da teknolojiden eser yoktu; ne düz ekran televizyon, ne telefon, ne de faks. Cilalı maun, kabartmalı fildişi halı ve gece mavisini duvarlar bir huzur ve berraklık büyüsü yaratıyordu. Baharat kokulu mavi ve krem güllerden bir vazo, masanın önünde durduğu şöminenin şöminesinin üzerine tünemişti. Perdeler fildişi kadifeydi, sıkıca kapatılmıştı, aydınlatma yumuşaktı, mobilyalar zarif bir şekilde davetkârdı, püsküllü bir kanepe ve uyumlu berjer koltuklar vardı.

Masaya yöneldim ve üzerinde faturalar, standart aksesuarlar ve zarif bir vitray lambadan başka ilgi çekici bir şey bulamayınca çekmeceleri açıp karıştırmaya başladım. Yirmi dakika sonra, hiçbir şey bulamayınca, kitaplıkların alt raflarına yerleştirilmiş dosya dolaplarına geçtim.

Taslaklar ve planlar, defterler ve hesaplar, iş klasörleri yatırımlar o kadar karmaşık ki onları çözmeye bile çalışmadım. Sonsuz yasal belge dosyaları.

Genetik test yok.

Sonra, raflarda aile İncil'ini aramaya başladım ve yüksek bir rafta duran, merdivenin üzerinde parmak uçlarımla bile uzanamayacağım kadar eski görünümlü deri bir kitaba takıldım.

Bir an devasa şömineye baktım, kalın şöminenin beni destekleyeceğine ve kitaba ulaşmak için ihtiyacım olan birkaç santimi bana verebileceğine karar verdim. Üzerine eğildiğimde kendimi başarıdan bir iki santim uzakta buldum.

Ama, diye düşündüm, çevreyi incelerken, eğer başlığa tutunursam, kendimi sağ sütunu destekleyen kaideye doğru kaldırabilirdim, bu da bana ihtiyacım olandan dört inç daha fazla verirdi.

Başlığı kavrayarak ayak parmağımı yivli yarık ile orta panel arasındaki kuytuya soktum ve tam yukarı çıkmak üzereydim ki aniden yüksek bir tıkırtı duydum ve şaşkınlığımla birlikte kitaplardan oluşan geniş bir panel ses çıkarmadan sağıma doğru salınarak ötesindeki mağara gibi karanlığı ortaya çıkardı.

Malikânedeki gizli kapıları bu kadar çabuk unuttuğum için kendi kafama vurmak istedim. Merdivene geri döndüm, neredeyse kayarak aşağı indim ve arkamdan sızan zayıf bir ışık havuzu dışında zift gibi karanlık olan açıklığa baktım. Öne doğru eğilerek duvarda bir ışık düğmesi aradım ama bulamadım.

Gözlerim karanlığa alıştığında, karanlık odada duran ve doğrudan bana bakan bir kadının belli belirsiz dış hatlarını gördüğüme yemin edebilirdim!

Geri çekilerek sertçe "Kim var orada?" diye sordum. Cevap dönüp bir pencereden diğerine atladım, perdeleri çekerek açtım ve gün ışığını gece yarısı odasına taşıdım. Umduğum gibi oldu, Güneş ışınları kapıdan gizli odaya doğru akıyordu.

Omuzlarımı dikleştirerek girişe doğru yürüdüm, içeri baktım ve titreyerek rahatlamış bir şekilde nefes verdim.

Masaların üzerine yerleştirilmiş ve duvarlara yapıştırılmış düzinelerce portre ve fotoğrafın ortasında bir şövale üzerine tünemiş gerçek boyutlu bir tablo.

Odaya yavaşça girdim -bir ışık düğmesi buldum!- sonra masaları incelemeye başladım. Burada, bir tür mabedin içine gizlenmiş Cameron Malikânesi'nin hanımları vardı. Bazıları asılı yüzlerce fotoğraf ve minyatür vardı, Diğerleri zarif konsolların ve ayaklı masaların üzerinde, çeşitli biblolarla birlikte; burada, EJC baş harfleri kazınmış son derece cilalı gümüş bir el aynası, orada, süslü, mücevherli bir saç tarağı, saçaklı bir debriyaj, cep boyutunda bir şiir kitabı.

Bu kadınların yıllar içinde hangi sıralamada yer aldığına dair hiçbir fikrim yoktu ama kıyafetlerinden ve resmedildikleri biçimden hüküm sürdükleri dönemi yaklaşık olarak belirleyebiliyordum. Yüzlerini dikkatle inceledim, benzerlik aradım, onlardan biri olduğuma dair güvence aradım. Ama umutlu olmaktan başka

Burnumun gerçekten de şununkine benzediğini ya da gözlerimin bir diğerinkiyle aynı eğime sahip olduğunu hayal etsem de aradığım kesinliği bulamadım. Hiçbirinin, beni ürküten ve en modern kıyafetleri giydiği için Ardiç'ın kendisi olduğuna karar verdiğim kişinin bile kehribar rengi gözleri ya da kesin bir inançla kendime ait olduğunu iddia edebileceğim, özellikle belirleyici başka bir Gri özelliği yoktu.

Velinimetim portresi için otuzlu yaşlarının başında oturmuş gibi görünüyordu. Genç ve söğüt gibi, güçlü kemikleri, yüksek yanakları ve ağzının kenarındaki gülümsemesiyle, sarı saçlarını geriye doğru kıvrırmış Juniper güç, mizah ve dayanıklılık yayıyordu. Ona asla güzel denemeyecek türden bir kadındı - çok küçük ve sıradan bir kelimeydi - ancak iyi bir denizci gemisi veya zarif bir yarış atı gibi görkemli ve yakışıklıydı. Yılların geçişini belgeleyen düzinelerce küçük fotoğrafı da , neredeyse bir asırlık olduğu bir fotoğrafla sona eriyordu. Mavi gözleri, derin kırışıklıkların yuvalarında, ince, karlı buklelerden oluşan ince bir başlığın altında hala neşeyle parlıyordu. Yüzü yumuşak gıdılara ve sarkık bir cilde dönüşmüş olsa da yanakları yuvarlak, kırmızı ve pürüzsüz kalmıştı. Sevimli bir Bayan Claus. Kasaba halkının ona hayran olması hiç de şaşırtıcı değildi.

Bir gün fotoğraflarımın da buraya ulaşip ulaşamayacağını merak ederek (o kadar uzun süre hayatta kaldığımı varsayarak) ve Juniper'in zarif gücü ve direncinden ilham alarak, sabahki tatsız olayın üstesinden gelmeye ve Bay Balfour'u düşüncelerini öğrenmek için aramaya karar verdim.

Dışarı çıkana kadar görmedim ve en ufak bir Göz ucuyla baktım, portrelerin arasındaki duvara öyle ince ve kusursuz bir şekilde yerleştirilmişti ki, neredeyse hiç olmayan bir süslemeyle çerçevelenmiş, alçak ayarlı kristal bir kapı tokmağına sahipti. yanına gittim, düğmeyi çevirdim ve ittim, kristalin buz gibi soğuk olduğunu görünce şaşırdım.

Kımıldamayınca, çekmeli bir kapı olması gerektiğini fark ettim ve . Yine kımıldamadı. Eğilerek, tuhaf bir şekilde soğuk olan kapı kolunda bir kilit mekanizması olup olmadığını kontrol ettim ama bulamadım. Çerçeveyi inceledim ve kapının kesinlikle dışarıdaydı, bu yüzden tekrar çektim. Sanki duvara gibiydi ve dekoratif bir şey olup olmadığını merak ettim ama nedenini anlayamadım. dekoratif bir kapının amacı. Bana pek de sanatsal görünmedi.

Sinirli bir şekilde tekrar çekiştirdim, sonra kendimi biraz aptal ve dik kafalı hissederek ayağımı duvara dayadım ve (yarı yarıya geriye doğru uçmayı bekleyerek)

vermek, tabloları çarpmak berbat bir karmaşa yaratmak) tüm gücümle kapıyı çektim.

Taşa kazınmış da olabilir.

İç çekip ellerimi ısıtmak için birbirine sürterek, Bay Balfour'a bu konuda bir şey bilip bilmediğini sormayı aklıma not ettim. Malikânenin tamamını hiç gezmediğini söylese de, birlikte çalıştıkları on yıllar boyunca Juniper'in ofisine bir ya da iki kez gelmiş olmalıydı.

Çıkarken perdeleri çektim ama gizli odanın kapısını aralık ve ışığı açık bıraktım. Gizli odayla ilgili bir şey beni rahatsız ediyordu ama ne olduğunu anlayamıyordum. Malikâneyi yöneten kadınlara bir övgü niteliği taşıdığı açık olan bir oda neden bu kadar özeldi?

Fotoğraflar neden kurumun erişilebilir bir alanında gururla sergilenmedi Eve mi? Bana tuhaf ve neredeyse uğursuz bir niyet gibi geldi, bir tür "bunlar hanımlar, ama " gibi. Bir de açılmayan buz gibi tokmağı olan kapı vardı ki onu da açıklanamayacak kadar ürkütücü buldum.

Güneybatı salonundan geçerken, telefonum beklediğim aramayla çaldı. Kanepeye tüneyerek hemen cevap verdim. "Merhaba Tom. Dottie nasıl?" Sevdığınız birinin ölümcül bir hastalığın acımasız dalgalarında boğulmasını izlediğinizde, aynı gemide olan birine ağzınızdan çıkan ilk soru bu olur.

"Olabildiği kadar iyi," dedi bitkin bir şekilde. "Sorduğun için teşekkürler."

Bu yorgunluğu iyi bilirdim. Tedavisi hakkında biraz konuştuktan ve mülkte yanıcı hiçbir şey depolamadığımıza dair güvence verdikten sonra Tom bana gazın bodrumda yoğunlaştığını, eski kanatlı pencerelerden birinin muhtemelen erişim için kırıldığını ve enkazda bulunan hızlandırıcı miktarından rahatsız olduğunu söyledi.

"Gerçek şu ki Zo, yangın başladığı anda bloklar ötede olabilirdik ve yangını söndürmek için en ufak bir şansımız bile yoktu."

"Herhangi bir ipucu var mı?"

"Bir tane bile değil. Buralarda böyle yangınlar olmaz. Normalde ev sahibine ama Ray'in ipoteği ödenmişti ve sigorta yaptırmamıştı.

Kazanacak bir şeyi yoktu ama kaybedecek çok şeyi vardı. Benzer bir olay için gözümü dört açacağım.

Çevredeki şehir ve kasabalarda yangınlar çıktı ama bunun dışında elimizde ölü bir vaka var. Sorgulanacak kimse yok, araştırılacak bir şey yok."

"Ray aradı ve beni tehdit etti. Dava açacağını söyledi."

Tom homurdandı. "Onunla konuşacağım. Aylardır yine kendini kaybetmiş durumda. Nasıl bilirsin. bir şey yok, tatlım;

Bu olay olduğuunda bir röportajdaydınız ve *hiç* kimse ama *hiç kimse* annenizin saçının teline zarar verdiğinize inanmazdı. Sen kendini Bütün hayatını ona adadı. Ray acı çeken, öfkeli bir adam. Onunla ben ilgilenirim."

"Teşekkür ederim," dedim sessizce. "Kasanın içindekileri bu hafta sonu beni görmeye gelecek olan arkadaşım Este'ye verebilir misin?"

"Neredesin sen? Şu stüdyoda kaldığını sanıyordum." "Louisiana."

"Üzgünüm, Zo. Keşke yapabilseydim ama sadece en yakın akrabaya ya da mirasın vasisine ibra belgesi vermem gerekiyor."

"Ama ne zaman döneceğimi bilmiyorum," diye itiraz ettim. "Bana göndermeye ne dersin?"

Uzun bir süre sessiz kaldı.

"Indiana'ya gitmem *aylar* sürebilir," diye ısrar ettim kararlılıkla. İç çekerek, "Teknik olarak bunu benim teslim etmem gerekiyor," dedi.

"Elbette bana takipli bir şekilde gönderirsen, bu yeterli olur. belgeler. *Lütfen*," diye ekledim hararetle. "Annem benim dünyamdı. Beni aylarca bekletmeyin."

Bir iç çekiş daha, sonra, "Sanırım iz sürmeyi yeterince kanıtlayabilirim."

"Oh, teşekkür ederim!" Tuttuğumu bile fark etmediğim bir nefesi serbest bırakarak haykırdım. Sokak numaraları olmadan malikaneye ulaşacağından emin değildim, bu yüzden ona Balfour ve Baird Hukuk Bürosu'nun adresini verdim (bir hukuk bürosu olduğunu söylemeden, Bay Balfour'a benim için bir paketin oraya ulaşacağını bildirmek için zihnime not düştüm). Tom yarım bir ara istasyona uğrayacağına ve paketi UPS'e kendisinin götüreceğine söz verdi; bu da paketin Cumartesi ya da en geç Pazartesi günü burada olacağı anlamına geliyordu.

Ona teşekkür edip geçmiş olsun dileklerimi sunduktan sonra tam baş parmağımı kaldıracaktım ki, "İyi ki izin günlerinden biri değildi Zo, yoksa sen de o yangında ölecektin. Komşular patlama sesleri duyduklarını, sonra da her yerin alevler içinde kaldığını söylediler. Hemen hemen anında olmuş."

Telefonu kapattıktan sonra donup kaldım, telefonu kulağıma dayadım.

Keder beni öylesine tüketmişti ki, ani ve şiddetli Koşullarımdaki değişiklik ve birilerinin annemi öldüren yangını kasıtlı olarak çıkarmış olmasına o kadar öfkeliydim ki, izin günlerimden biri olması gerektiğini hatırlayamamıştım.

O gün ben de evde olmalıydım. Kovulmamış olsaydım, kovulacaktım. Muhtemelen annemin yatak odasında, o hafta bakkaldan alabildiğim çeşitli ikramlarla birlikte olacaktık,

konuşuyor ya da film izliyordu. Bodruma benzin döken kişi aynı zamanda sessizce merdivenlerden yukarı süzülüp onun odasının kapısına barikat kurmuş muydu? İkimiz de birbirimize sarılıp çılgık atarak ölür müydük? Ölmüş müydük?

Evi kim yaktıysa evde olmamı mı *bekliyordu*? O gün aslında hayatıma yönelik *iki* girişimden ilki miydi? Başından beri hedef ben miydim ve annem sadece ikincil hasar mıydı?

Bu düşünce beni da öfkeliendirdi. Juniper Cameron ne kadar zaman önce İlahiyat'taki insanlara bir varis bulduğunu söylemişti, benim İsim mi? Althea Bean benimle ilgili detayları biliyordu. Bir kundakçının plan yapması için yeterince uzun zaman geçmiş ? İzleniyor ve avlanıyor muydum? Eğer öyleyse, sırada ne vardı?

"Pardon, hanımefendi?"

Aklımı başıma toplamak için çabalarken, henüz tanışmadığım bir hizmetçiyi kapı aralığında çerçevelemiş, ellerini sıkarken ve ağırlığını ayağından diğerine kaydırırken buldum.

Tanrım, şimdi ne olacak? "Evet?" Başardım.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama Leith cesedi ne yapacağını merak ediyor." Soruyu zihnimde birkaç kez tekrarlamak zorunda kaldım; yine de onu doğru duyduğumdan tam olarak emin değildim. "Ceset mi?" Dikkatlice söyledim, neredeyse

Onu yanlış duymuş olabilirim. Kesinlikle yanlış duymuştum. "Evet, hanımefendi."

Bu pek bilgilendirici olmadı. "Hangi ceset?"

"Ahırdaki."

"Ahırda bir ceset mi var?" Daha da dikkatli bir şekilde, yüzümü ifadesiz tutarak söyledim, ki bu, yaşadığım dehşet göz önüne alındığında bir başarıydı.

Başını salladı, rahatsız olduğu belliydi.

"Ölü bir beden mi? Ölü bir *insan* gibi mi?" Ciddi misin? Bu da ne demek oluyor? "Evet, hanımefendi."

"Özür dilerim. Bir şeyleri atlıyor olmalıyım. Ahırda *neden* ölü bir insan var?"

Omuz silkti, perişan görünüyordu.

Ağzımı açtım, tekrar kapattım. Ben oradayken kimse yoktu, en azından benim gördüğüm kadarıyla. Sonunda, belli belirsiz, "Burası sıradan bir yer mi?" dedim.

olay?" Beni öldürmeyi başaramasa da bir başkasını öldürmeyi başaran lanetli, ölüm saçan bir ahır mı miras bana?

"Hayır, hanımefendi. Bu bir ilk."

Gerçekler, diye hatırlattım kendime -haberlerin gittikçe kötüleştiği tekrarlanan doktor randevularında öğrendiğim bir teknikti bu- duyguları boşa çıkarır, zekâyı gerçeklerle birleştirir. "Kimin cesedi olduğunu biliyor muyuz?" Bu biraz ışıktır tutacaktır.

"Alice daha önce kapıya gelen adam olduğunu söyledi, hanımefendi."

Ağzım açık kaldı. "Nasıl öldü?" Vahşi köpek saldırısı mı? Başka bir ekipman parçası mı düştü?

"Leith'i soruyordum, hanımefendi. Onunla ne yapacağından emin değil."

"Evet, ama nasıl öldü?" Tekrarladım, sakın bir güven ve kontrol yansıtmaya çabalarım rağmen sesim yükseliyordu.

"Özür dilerim hanımefendi," dedi. "Leith söylemedi."

Uzun bir süre sessiz kaldım, sonra dedim ki, "Leith'i buraya getirebilir misin? Alice'i de."

"Evet, hanımefendi."

Yine saygıyla başımı salladım, reverans yaptım ve geri çekildim. Hangisinin daha çok dehşete düşürdüğünden emin değildim: ahırda ölü bir insan olması mı, yoksa personelin ceset bulduğunda hizmetçileri gönderip cesetlerden nasıl kurtulacağını sormaları mı?

Bir kez daha kapıda, yanında son derece rahatsız görünen Alice ve sadece ustabaşı Leith olabilecek tıknaz, kırmızı yüzlü bir adamla çerçevelendiğinde, içeri girmelerini işaret ettim.

Odaya girdiler ve yan yana durdular, yüzleri bana dönüktü ve sanki bir idam mangasının karşısında olmayı tercih ediyorlarmış gibi görünüyordular.

Leith'e dikkatle, "Anladığım kadarıyla ahırda bir ceset bulmuşsunuz," dedim. "Evet, hanımefendi."

Alice'e, "Daha önce kapıya gelen adam mıydı?" "Evet, hanımefendi."

"Emin misiniz?"

"Kesinlikle, hanımefendi."

Tüm bu gergin insanlar ve *hanımefendilerle* kendimi engizisyon mahkemesinde gibi hissettim. Ben de bir tanesinin öznesi gibi hissettim. Malikânenin hanımı olarak bu *benim* sorunumdu ve boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. Leith'e sordum.

Makine mi?"

Soru karşısında irkilmiş görünüyordu. "Hayır, ama bir parça düşmüştü. Halatlar koptu. Biçerdövere çarptı ve ağır hasar gördü."

"Halatlar yıpranmış ya da kesilmiş miydi?" "Onları kontrol etmedim."

Kesinlikle hissetmediğim bir güvenle, "Lütfen öyle yapın, sonra da onları eve getirin. Adam nasıl öldü?"

"Herhangi bir yaralanma görmedim hanımefendi. Sadece cesedi ne yapacağımı bilmek istedim."

Temkinli bir şekilde balık tutmaya karar verdim. "Seçenekler neler?"

Sıkıca dedi ki, "Gömün. Yak. Göllerden birine batırın. Adli tabibi çağırın."

Tamam, şimdi dehşetin ötesine geçtik. Adli tabibi en son listeye almış ve polisten hiç bahsetmemişti. "Daha önce arazideki cesetlerden kurtulmak zorunda kaldınız mı?" Sertçe söyledim.

"Ben sadece nasıl isterseniz öyle davranacağımı söylüyorum, hanımefendi."

"Daha önce arazideki cesetlerden kurtulmak zorunda kaldınız mı?" Tekrar söyledim, soruyu geçiştirmesine izin vermeyecektim. Burası ne tür bir yerdi?

"Asla, hanımefendi," dedi hararetle, bakışlarında açık bir suçlama parıltısıyla. "edilmesi gereken ceset yoktu." Duydum, *sonra sen ve presto, elimizde bir tane var. Juniper buradayken işler kesinlikle bu kadar baştan savma yürütülmüyordu!*

"Adli tabibi aramanızı istiyorum. Adamın kim olduğunu, neden burada olduğunu ve nasıl öldüğünü bilmek istiyorum. Sanırım sizin kiraladıklarınızdan biri değil?"

"Hayır, hanımefendi. Onu daha önce hiç görmedim. Buralardan değil."

"Adli tabip cesedi aldığı anda beni .." Cümleyi bitiremedim. Beni öldürülmek üzere ahıra çeken aynı adam bir şekilde kendi ölümüyle orada karşılaştı.

Leith, "Evet, hanımefendi," dedi. "İpleri güney sundurma kapısına yerleştireceğim."

Hepsi bu kadar mı hanımefendi?"

Başımı salladığımda, yanımdan ayrılma telaşıyla birbirlerine çelme bir Three Stooges anı yaşadılar.

Onlar gittikten sonra hareketsiz bir şekilde oturdum, elimi o eski, kırılması imkansız alışkanlıkla esnetiyordum, sanki bir güvence ya da rahatlık arıyordum ama bulamıyordum, sadece bir şeylerin olmasını beklediğim ya da umduğum yerde bir yokluk vardı. Sık sık bunun küçük bir kızın hiç tanımadığı bir babaya, tutabileceği güçlü bir ele, kendisini güvende hissettirecek bir şeye uzanmasının bilinçsiz, içgüdüsel bir eylemi olup olmadığını merak ederdim.

Kendimi durmaya zorlayarak yavaşça nefes aldım ve daha da yavaşça nefes vererek dengeledim. Bir adamın beni öldürmek için tuzak kurduğu, hatta muhtemelen beni öldürmeye çalıştığı, daha önce de hayatıma kastedilmiş olabileceği (muhtemelen edilmişti!) gerçeğini daha yeni kavrayabilmişim.

Indiana, annemin öldürüldüğünü ve şimdi elimde bir ceset ve hızla uzun ve korkutucu bir liste haline gelen bir başka soru vardı.

Onu kim öldürmüştü? OceanofPDF.com

11

Alisdair

Bir Kraliyet cadısının ayak sesleri Cameron malikânesinin toprağını yeniden ürpertiyor, alçalıp yükseliyor, besliyor ve kurutuyor. Genç Cailleach, kanındaki müzikle, gece yarısı gökyüzündeki ayı uyandıracak kadar güçlü, var olan diğer tüm meclislerin şehvet ve açgözlülüğüne ilham verecek kadar bereketli bir meclis tarafından dans ettirildi, tehlikeli bir şekilde korunmasız. Beni ilgilendiren sadece düşmanım değil, İlahiyat'ın kaderi ve ruhunun ta kendisidir.

O beni görüyor ama ben onu görmüyorum ve bunu değiştirmenin bir yolunu bulmalıyım.

öğretebileceğim çok şey var, kanında hissettiğim güçle bir şans olabilir. Kuşkusuz çok az, ama şans şanstır, oysa sınırlayıcı inançlarının aksine, bir kuş her zaman bir kuş değildir.

Burada, İlahiyat'ta, çok az şey görüldüğü gibidir.

Cadı ağlıyor ve bugün olanlara rağmen bu gözyaşları bana umut veriyor. Eğer ona ulaşabilirsem, o da ulaşmak için orada. Kalbi hafif ama . . .

Ah, kaderin vahşi cilveleri! Kendisine söz verilmeden önce, kutsal ve bildik topraklarda kan döküldü ve kendini korumak için en tehlikeli yollardan güç aldı!

Kendi yarattığı bir mayın tarlasında dans ediyor.

O dinginlik şimdi nerede, cadı? Onu tekrar bulmalısın. Sana hizmet edecek, seni kurtarabilecek tek şey o.

Aynı hatayı bir daha yapmayın.

Seni ömür boyu bağlayacak. En azından, düşmanımız galip gelirse, geriye ne kadar azı kalırsa.

OceanofPDF.com

"Buna gerçekten gerek yoktu, ofisinize ," dedim Bay Balfour'a, onu aramamdan sadece yirmi dakika sonra güney resepsiyon odasındaki rahat koltuğa yerleşirken, ahırda başıma gelenleri, aletin düşüp savrulmasından gizemli köpeklerle ve nihayet ceset hakkında onu bilgilendirmeye kadar her şeyi anlattım. Gerçek şu ki, Mercedes'in direksiyonuna geçip malikâneyi seyretmek için can atıyordum.

dikiz aynamda küçülmek ve birkaç saatliğine kaçmak.

James Balfour kararlı bir şekilde, "Ben bu işin aslını öğrenene kadar evden korumasız çıkmayacaksın," dedi.

"Koruma mı?"

"Artık korumalarınız var: ikisi ön tarafta, ikisi arka avluda.

Alacakaranlıkta ve şafakta vardiya değiştirecekler. Dışarıda ne tür bir tehlike olursa olsun, yaşayan en tehlikeli sekiz adamın sizi yirmi dört saat koruduğunu bilerek rahat uyuyun. Eski özel hareketçılar, paralı askerler. Gerektiğinde ölümcüldürler. Emirleri uygularlar. Sizi hayatta tutmak için ölürlere. Evden çıktığınız anda, bunu yapmak için bir nedeniniz olduğunu varsayarsak" -sesi kesinlikle yapmamam gerektiğini ima *ediyordu*- "yanınızda olacaklar. Ve endişelenmeyin, miras tarafından son derece iyi bir şekilde tazmin ediliyorlar. İçlerinden biri ölürse, ailelerine de iyi bir tazminat ödenecek."

Son kullanma tarihi. Güzel kelime. Bay Balfour'un ses tonundan ürperdim, daha önce ondan duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu: düz, amansız, soğukkanlı.

"Ve sanırım ihtiyaç duyulma ihtimaline karşı ?" Alay ettim.

Bana ölçülü bir bakış attı ve güldü. "Evet, Bayan Grey, Juniper böyle bir şey olabileceğinden endişeliydi. Endişelenmeyen aptal bendim. Zenginliğin cazibesini hafife aldığımı söyledi, zira zenginlik hiçbir zaman benim itici gücüm olmadı."

"Kim ölmemi istiyor? Alternatif varis mi?"

"Eğer bu Archie ve Isabel'in işi olsaydı şaşkına dönerdim. Juniper'in yedekleri olduklarını biliyorlardı, ancak Juniper'in onlara sizi bulduğunu söylediği andaki kadar rahatlamış birini daha görmedim. Onların harika bir Dört sevimli çocukla, güzel bir evde, huzurlu bir kasabada bir hayat. Juniper'in yerine geçmek, tacı miras almaya benzer. Her şeyi değiştirir ve bu onların istediği bir dönüşüm değildir. Onlar da sizin gibi sayısız gözün ve sayısız, zaman alıcı talebin odağı haline geleceklerdi. Buna boyun eğ, sevdikleri işleri bırakırlardı -kız çocuk kitapları editörü, erkek uluslararası vergi avukatı- ve Görevlerini yerine getirdiler, çünkü görev onların derinliklerinde var. Ancak bunu asla isteyerek seçmezlerdi ve Juniper'in onları seçmesinin bir nedeni de buydu. Taç için yanıp tutuşan kişi onu nadiren iyi giyer."

"O zaman kim?"

Sert bir iç çekişin ardından, "Koşullara bağlıyım. Sizinle uzun uzadıya konuşmak istediğim sayısız konu var Bayan Grey, ancak şu anda yasaklı durumdayım. Eğer bu kuralları ihlal edersem, mirasınız Tehlike. Birinin tek istediği bu olabilir. Gerçekten seni öldürmeye çalışmak için değil ama öldürdüklerini *düşünmemizi* sağlamak için beni yanlış bir adım atmaya ve Juniper'in yasal olarak bağlayıcı isteklerini görmezden gelmeye teşvik ettiler. Bunu yaparsam, senin pozisyonun Cameron'un varisine resmi olarak itiraz edilebilir. Eğer burada olan buysa - asla ölümünüzle sonuçlanmayacak, sadece sizi korkutmak için yapılmış bir maskaralık -İlahiyattaki hemen hemen herkes bu kadar ileri gidebilir. Siz bir yabancısınız, bilinmeyen birisiniz ve buradaki pek çok kişi 'bildiğin şeytan daha iyidir' atasözünü benimsiyor."

"'Şu anda' dediniz. Bu olasılıklar ne zaman ortadan kalkar?" "Juniper'in mektubunu okuduğunuz anda, ki bu mektup daha önce açılmaz Salı sabahı 12:01'den . Pazartesi akşamı mühürün hala sağlam olup olmadığını kontrol edeceğim."

Pazartesi gecesi gelmiştim ve daha Çarşamba günüydü. Bu da bana beklemek için altı gece daha veriyordu. "Tüm bu olasılıkların ne kadar tuhaf ve itici olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Tahmin edebiliyorum. Arkadaşınız Este Hunter ... belki bu hafta sonu gelebilir."

"Ve bu daha da tuhaf ve itici. Arkadaşlarımın kim olduğunu biliyorsun."

"Juniper senin hakkında bir rapor hazırladı. Geldiğinizde size daha iyi yardımcı olabilmem için okumam için bana bir kopyası verildi."

"Eğer güvenliğe ihtiyacım , neden arkadaşımı potansiyel tehlikeye davet etmemi öneriyorsunuz?"

"Malikânenin içinde olduğunuz sürece size hiçbir zarar gelmeyeceğini garanti edebilirim. Bayan Hunter'ın güvenli bir şekilde varışını ve ayrılışını bizzat ben sağlayacağım."

"Bir güvenlik sistemi bile yokken bu ev nasıl bu kadar güvenli olabiliyor?" Juniper'in zenginliği düşünüldüğünde bu eksikliği yadırgamıştım. "Dört muhafız her pencere ve kapıyı koruyamaz."

"Malikanenin güvenlik sistemine ihtiyacı yok, sizi temin ederim. Şimdilik bu konuda benim sözüme güvenmek zorundasınız. Yakında anlayacaksınız. En azından mektubunu okuyana ve konuşmamızı yapana kadar kal. Arkadaşını davet et, evde ya da havuzda birlikte zaman geçirin ya da giderseniz korumaları da yanınızda götürün." Durakladı ve sonra sessizce, "*Lütfen* Bayan Grey. Pişman olmayacaksınız. Siz Cameron Malikânesi'nin varisi olmak için doğdunuz. Onun kanı damarlarınızda dolaşıyor. Juniper yanılmadı."

Gözlerimi kısarak, tartışmaya kesinlikle izinli olduğu konularda balık tutmaya karar verdim. "Ardıç'ın kardeşleri var mıydı?"

"Üç ağabeyim var. İkinci Dünya Savaşı'nda savaştılar. İkisi tabut içinde geri döndü. En küçükleri, Marcus, savaşta kayboldu. İki yıl içinde üçünü birden kaybetmek Juniper'ı neredeyse mahvediyordu. Yirmili yaşlarının başındaydı. Kaybolan kişinin savaşta aldığı bir yaradan dolayı hafıza kaybı yaşayıp yaşamadığını ya da anlaşılmaz bir nedenle geri dönmemeyi seçip seçmediğini merak ettim. Eğer hayatta kaldıysa ve çocukları olduysa, bu sizi açıklayabilir. Sen onun büyük büyük yeğeni olabilirsin. Ama ondan önce bile, önceki yüzyıllarda Cameron'un oğlu ya da kızı kaybolmuş ya da başıboş dolaşmıştır. Senin ne kadar geriye gidebileceğin ya da teğet geçebileceğin konusunda bir fikrim yok."

"Juniper'ın ofisinde açılmayan bir kapı var. Bununla ilgili bir şey biliyor musun?"

"Ofisine birçok kez gittim ve böyle bir kapı görmedim." "Gizli odada."

Kaşları kalktı. "Bu onu neden hiç görmediğimi açıklıyor. Bir tane olduğundan haberim yoktu."

"Neden arkadaşımın ziyarete gelmesini istiyorsun?" Onunla bakışlarımızı kilitleyerek zorla "Beni içeri davet et" dedim.

Sertçe nefes aldı, gözleri şokla parladı ve kaskatı kesildi, sonra yavaşça gevşedi. "İzninizle, Bayan Grey," dedi bakışlarını tutarak.

Kelimeler ya da hatta doğrusal imgeler alamıyorum. Biraz bağlam ve bir ya da iki imgenin parıltısıyla duyguları anlıyorum. James Balfour'un amacı saf niyetti. Sadece narin bir zincir üzerinde yedi köşeli bir yıldızın kısa bir görüntüsünü aldım. Este'nin bana yardım edebileceğine gerçekten inanıyordu. bilmem gereken şeyleri biliyordu. Ne olduğunu hayal bile edemezdim. Belki de annem Este'ye sadece bir kasanın varlığından çok daha fazlasını anlatmıştı. Bunu yapmış olabileceği fikri hem umut hem de derin bir evlat ihaneti duygusu uyandırdı - annemin en yakın arkadaşına Bana söylemediği şeyler. Annem öldüğünden beri Este'nin beni ısrarla aramasının ve görmeye çalışmasının nedeni bu muydu?

Bay Balfour, "Tanıştığımız öğleden sonra ofisimde bunu yaptığınızda ne yaptığınızı bilmediğinizi düşünmüştüm," diye mırıldandı.

O zamanlar bunu gerçekten anlamamıştım, şimdi anladığım gibi değil, ama bunu kabul etmeye niyetim yoktu. "İlahiyattaki herkes bunu yapabilir mi?"

"Birçok kişi. Kesinlikle herkes değil." "Bu yetenek nedir?"

"İhtimaller, Bayan Grey. Lütfen sabırlı olun."

"Ahırdaki adam nasıl öldü? Size kimse anlattı mı?" "Henüz söylemediler. Ama an sana mesaj atacağım. Telefon eder misin? Bayan Hunter?"

Bu kısa sürede başıma o kadar tuhaf ve derinden sarsıcı şeyler gelmişti ki, tüm bunları konuşmak için en iyi arkadaşımı görmeye ihtiyacım vardı. Ve eğer annem Este'ye bana hiç söylemediği şeyleri söylemişse ... İşte yine o umut dalgası ve kızgın ihanet duygusu. "Onu çoktan davet ettim. Cuma günü burada olacak." İki gün sonra, Tanrı'ya şükür.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "O zaman kalacak mısın?"

"Bu gece mi? Bu gece mi? Evet. Bunun ötesinde hiçbir şey taahhüt etmiyorum." James Balfour'dan Salı sabahı 12:01'e kadar alabileceğim tüm cevapları aldığımı hissederek ayağa kalktım. Ve evet, *eğer* hala burada olsaydım, kesinlikle cadı saati artı bir dakikada uyanık olur, o lanet mektubu yırtıp açardım.

Ayağa kalkarak alçak ve yoğun bir sesle şöyle dedi: "Bu yemini özgürce ediyorum Bayan Grey. Sizi elimdeki her türlü araçla koruyacağım. Cameron Malikanesi'nin kanlı varisini korumak için hayatımı adıyorum."

Çok resmi, çok ciddi. "Ofisinize benim adıma bir paket gönderilmesini ayarladım. Lütfen ulaşır ulaşmaz bana getirin. Bu arada, malikânenin açık adresi var mı?"

"One Watch Hill," diye cevap verdi.

Yarı yarıya 666 demesini bekliyordum, stygian kalesinin dışı o kadar yasaklayıcıydı, içinde ve çevresinde yaşananlar o kadar tuhaftı ki. "Teşekkür . Hepsi bu kadar." Bu kadar yumuşak bir şekilde kovulduğuma şaşırıyordum ama sinirliydim, sinirlenmenin eşiğindeydim ve Juniper'in kardeşleri hakkında bilgi dışında ondan gelen tek bir cevap bile kayda değdi.

Dikkatim çok dağınık olmasına rağmen, ödeme planlarımı ayarlamayı başardım.

alacaklılar ve uzlaşma belgelerini gözden geçirmesi için yerel bir avukat seçin. İkincisi birincisinden daha kolay oldu. Frankfort'ta, yüz mil yarıçapındaki neredeyse her doktora ve hastaneye borcu olan yoksul Zo Grey'dim. İlahiyat'ta ise, akıl almaz bir servetin varisi olan Bayan Grey-Cameron'dum.

Laherty, Logan & Associates'ten Bay Ian Laherty, bana Anlaşma belgelerinin bir kopyası doğrudan Balfour ve Baird'den ofisine gönderilecekti - onları getirmekle uğraşmama gerek yoktu - ve tüm ortaklar tarafından gözden geçirilen tam bir rapor yarın sabah saat on birde malikaneye bizzat kendisi tarafından teslim edilecekti, çünkü bana merhaba deme ve İlahiyat'a hoş geldin deme fırsatından zevk alacaktı. Ödemeyi sorduğumda, firmasının bu hizmeti vermesinin bir onur olduğunu ve gelecekteki iş girişimleri için onları düşünebileceğimi umduğunu söyledi.

Telefonu kapattıktan sonra bir süre oturdum, hayatımın tuhaflığını düşündüm (şimdilik cinayet girişimlerini bir kenara bırakıyorum; bölümlere ayırma konusunda uzmanım), sadece zorbalık, tehdit ve en karanlık borç kaçakçıları gibi muamele görmek yerine işletmeler tarafından kur yapmanın ne kadar tuhaf hissettirdiği üzerinde durdum.

Güney sundurma kapısında ipleri bulduğumda, onları dikkatle inceledim, yıpranmış görünmelerine rağmen, yıpranmış *görünmeleri* için manipüle edilmiş olabileceklerine ve onlar hakkında kesin bir sonuca varamayacağıma sinirli bir şekilde karar verdim.

Yemek bulmak için mutfığa gittiğimde akşamın erken saatleriydi. Kahvaltıdan beri bir şey yememiştim ve görünüşe göre ölümle burun buruna gelmek iştahıma steroid iğnesi vurmuştu, çünkü umutsuzca, titreyerek açlık çekiyordum.

Antreden geçerken korumaları gorebilmek umuduyla pencereden dışarı baktım ama verandada hiç adam yoktu.

Mutfağa doğru aceleyle giderken, dördünün de havuzun durduğunu gördüm, başlarında şapkalar ve ellerinde silahlar vardı, biri emir veriyor, diğerleri başlarını sallıyordu.

Candy, diye düşündüm, bakıyordum.

Belli bir erkek tipine karşı tatlıya düşkünlüğüm vardır ve James Balfour kapımın önüne dört adet çökmekte olan şeker koymuştu. Sanki Devlin yeterince baştan çıkarıcı değilmiş gibi. Bu adamlar umarım kısa süreli olurlar. Belki de birkaç günde bir dönüşümlü olarak değiştiriliyorlardı. Ya da, diye düşündüm, yerlerine başkalarını isteyebilirdim ve kendimi suçlu hissetmezdim çünkü bu tür profesyonellerin muhtemelen yüksek maaşlı işverenlerden oluşan bir bekleme listesi vardı. James Balfour'un ben kaldığım sürece istediğim her şeyi yapacağına dair bir his vardı içimde.

Hangi adama gideceğimi düşünürken bakışlarım çekici bir adamdan diğerine kaydı-

Neyim vardı benim?

Gitmeye niyetim yokmuş gibi davranmakla kalmıyordum, potansiyel bir yatağı gzlyordum! Görünüşe göre Kellan içimde sadece tek bir şekilde sndrlebiyecek bir ateş uyandırmıştı.

Olmuyor. Oluyor.

Başımı sallayarak aceleyle buzdolabına gittim, domuz pirzolası ve karides ezmesini bir tabağa yığdım, kapalı bir ksede gördüğüm kremalı mısırı ve bir kaşık jambonlu yeşil fasulyeyi ekledim, bisküvileri yığdığım bir tabak daha kaptım, buzdolabından bir şişe reel aldım ve hiçbirini ısıtmadan tezgâha oturup kaşıklamaya başladım.

Ancak yemeğimin yarısını mideye indirdikten sonra çatalımı yerleştirebildim.

ve kalanını ısıtmayı düşündüm. Lennox'un domuz yağı bazlı biskvilerine kafayı takmıştım ve soğukken o kadar da iyi değillerdi.

O zaman hafif bir şok geçirdiğimi fark ettim. Çok fazla şey, çok hızlı olmuştu; beynim aşırı yüklenmişti ve artık verileri düzgün bir şekilde işleyemiyordu.

Ben küçükken, annem bizi çok sık taşıdığında böyle olurdu; bir tür duygusal kırbaç beni vururdu ve duygularımdan kopar, sadece fiziksel ihtiyaçlarıma odaklanırdım, bu da tabii ki onları glendirirdi. Bu bir Hissetmeyi reddettiğim duygular (neden arkadaş edineyim/ neden nemseyeyim/ tam mutlu hissetmeye başladığımda tekrar ayrılacağız) fiziksel ihtiyaçlarımı yönlendirdiği için tehlikeli bir yoldu ve yaşım ilerledikçe ihtiyaçlarım daha karmaşık hale geldi ve iyi ele alınmazsa daha büyük serpintilere neden oldu.

Arka kapıdan çıkmak, o yontulmuş, sert adamlardan birine bir bakış atmak, güçlü kollarını etrafımda hissetmek istedim. Bir erkeğin bana kocaman, minnettar elleriyle dokunmasını, hiç sahip olamadığım baba kucaklamalarını ve şefkatini, iki kişilik ailemizin yavaş yavaş ve amansızca ebeveyni haline gelirken yoksun kaldığım güvenlik ve desteği telafi etmesini istiyordum. Tüm sorumluluğu üzerimden atmak ve sadece genç bir kadın olmak, anın içinde kaybolmak, aşkın yanılsamasında sürüklenmek istiyordum.

Tabağı mikrodalgaya attıktan sonra tekrar tezgâha oturdum, gözlerimi kapattım ve her bir duyguyu selamlayarak ve kabul ederek, kederin acıtmasına, öfkenin alevlendirmesine, şehvetin ilham vermesine, kafa karışıklığının korkutmasına izin vererek içime doğru sürüklendim. Mikrodalga fırın çaldığında biraz daha sakindim ve yemeğimin geri kalanını daha mütevazı bir hızda bitirebildim.

Tanrım, o bisküvilere bayıldım. Kendimi kapının ardındaki şekerden mahrum bıraktığım için, iki tanesini daha reçelle kapladım, yakındaki bir cam kutuda gördüğüm şekerlenmiş cevizlerden biraz ekledim (orada ciddi bir şeker patlaması vardı) ve tabağı kilitli bir kapının ardında erken emekli olmak ve sabah olduğunda ne yapacağıma karar vermek için benimle birlikte üst kata çıkardım.

Kalma

k mı?

Yoksa

gider

misin?

Yüz. Elli. Milyon.

Muhtemelen aile kökleri bu kasabada olan uzak bir Cameron yeğeni. Hayatım boyunca özlemini çektiğim o zor şey, bir yuva.

Kur yapmak. Kötü söz söylenmez.

Ve eğer biri beni öldürmek istiyorsa, Cameron'ın varisi olarak Ayrılmanın beni daha güvende kılacağını garanti edemem. Bu sadece beni Indiana'nın kırsal kesiminde, çürük duvarlı bir stüdyoda yalnız bir ördek haline getirebilirdi. Ne de olsa kundakçım Louisiana'da değil oradaydı - gerçi bu kişi Indiana'ya güneyden gelmiş olabilirdi. Bir apartman binası da bir ev kadar kolay ateşe verilebilirdi. En azından burada korumalar ve Bay Balfour'a göre bir şekilde gizemli bir şekilde dokunulmaz olan bir kale.

Alacakaranlıkta balkona çıkıp güvenlik görevlilerinin vardiya değişimini izledim, sonra Devlin garaja giderken oradan geçti. Üçüne de baktım, ne zamandan beri şehvetten çılgına döndüğümü merak ediyordum. Yatağım için birden fazla seçenek ve bunlara direnmek, bir egzersiz gibi görünüyordu anlamsız bir kendine işkence. Devlin bana baktığında, gözlerindeki davet

açıktı, ondan Rufus'u dışarı çıkarmasını istedim, ona göstermelik bir

Başımı salladım ve kendime izin verdiğim tek şekerlemeyi mideye indirmek için içeri döndüm. Kendimi kontrolden çıkmış hissettiğim için içerliyordum ve yoldan çıkmış düşüncelerim üzerindeki hâkimiyetimi yeniden kazanmaya kararlıyım.

Böylece, her zamanki yetkinliğime ve sakinliğime yeniden kavuşana kadar bekâr kalmaya kararlı bir şekilde, Cameron Malikânesi'nin korunaklı ve sözde "tamamen güvenli" çatısı altında bir gece daha geçirdim ve hızla uykuya yenik düştüm,

Yangınlar ve öldürücü kılıçlar, gök gürültülü davullar ve ritmik ilahiler, açılmayan ve kaçışa izin vermeyen kapılar ve karanlık odalarda uğursuz bir niyetle bakan portrelerden oluşan kabuslar tarafından hızla yutuldum.

Perşembe sabahı saat dokuzda malikânenin ana katında, cenaze töreninin yapıldığı kuzeybatı kanadının girişinde durmuş koridorun karanlığına gömüldüm. Duş alıp giyindikten ve Rufus'u jackfruit ağacının yarığına sıkıştırdıktan sonra (taze av olmadan), Bay Laherty gelmeden önce iki saatim vardı.

Terk edilmiş kanadın neden bu kadar ilgimi çektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama kahvaltıdan sonra, kalmak ya da gitmek konusunda bir karara varmaya yakın değilken (kimi - gitmiyordum, bu *kaçmak* olurdu), kendimi girişte dururken buldum, elimde fener, buraya gelmeyi seçtiğime dair bilinçli bir farkındalıktan yoksun, sanki malikânenin haklarından mahrum bırakılmış kanadı beni bilinçaltı bir siren şarkısıyla cezbetmiş gibi.

Koridora ilk adımımı attığımda, soğuk bir hava akımı beni şaşırttı. Bu koridor malikânenin geri kalanından çok daha serin geliyordu. Acaba Belki de dumanın keskin kokusunu azaltma umuduyla hasarlı kanadın klimasını daha düşük bir sıcaklığa ayarlamışlardı. Omuzlarımı dikleştirerek koridorda ilerlemeye başladım, ışığının huzmesini yukarı, aşağı ve her tarafa tutuyordum.

Bir düzine kadar kapalı kapıyı geçtikten sonra arkama dönüp baktım ve girişteki ışık noktasının, yarım mil uzaktaymış gibi görünen küçücük bir bebek evi olduğunu görünce şaşırdım. Kapılardan hiçbirini deneme zahmetine girmemiştim; şimdi merakla en yakındakinin kolunu çevirdim ve ittim. Kıpırdamadı ve portreler odasındaki gizemli kapının tekrarlanmasından korkarak omzumla kapıyı ittim, o kadar zahmetsizce açıldı ki dengemi kaybedip içeri uçtum ve dizlerimin üzerine, tehlikeli bir şekilde yanmış döşeme tahtalarının üzerine yayıldım. Yavaşça, nazıkçe geriye doğru ilerledim,

koridora geri döndüğümde rahat bir nefes aldım. Pervaza yaslanıp el fenerimi içeri tuttum.

Kötü bir şekilde yanmış, eskimiş, sarkmış, kömürleşmiş bir beşik, sandalyeler, şifonyerler ve sehpaaların bulunduğu ve penceresiz bir çocuk odası. Ürpertici, penceresiz bir bebek odası. İç taraftaydı ve bir tabut gibi karanlık ve boğucu hissettiriyordu. Çocuklarla ilgili her şeyin aydınlık, , temiz, bol pencereli ve temiz havalı olması gerektiğini güçlü bir şekilde hissettim. Çocuk odası için malikânedeki herhangi bir dış odayı seçebilirdim ve bebeklerim olsaydı, hemen uyuyor olurlardı. Ayağa kalkarak kapıyı kapve yoluma devam ettim. Otomatik pilota bağlanmış gibiydim, sanki gideceğim yeri ancak bulduğumda bilecekmişim gibi.

Koridorun sonuna ulaştığımda, saplantımın odak noktası gibi görünen tarere açılan bir kapı bulmayı beklediğimi fark ettim.

Onun yerine, görünür bir girişi olmayan kavisli bir duvar buldum. Koridor, zeminden on dört ayak tavana kadar uzanan, harçlı taştan yapılmış, aşılmaz ve süssüz bir duvarla son buluyordu.

Girişi olmayan eve neden bir kule eklediniz? Bir zamanlar açıktı da sonraki yıllarda duvarla mı kapatıldı? Eğer öyleyse, neden ve kuleye nasıl giriliyordu?

Zihinsel olarak malikanenin dışını gözden geçirirken, bir şey görmediğimi fark ettim.

Kuzey kulesinde tek bir pencere ya da bir kapı gördüğümü hatırlamıyorum. Hafızam yüzde yüz olduğundan değil.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde duvarı sağa doğru takip ettim ve koridorla kulenin birleştiği yerde gölgeli, tuhaf açılı bir nişin içine sıkışmış küçük, ahşap, demir kuşaklı bir kapı keşfettim. Kapıyı itip açtığımda menteşeleri inledi ve el fenerimin ışığını içeri tuttum.

Burada, ev parlak ve modernden kasvetli, küflü ve geçmiş bir hale dönüştü. Yüksek tavanlar ve süslü pervazlar gitmişti. Beni karşılayan tünelin geniş tahtalı tavanı başımın üstünü ancak geçecek kadar alçaktı, karanlık, panelli duvarlar örümcek ağlarıyla yapış yapıştı ve kaba yontulmuş tahta döşemelerden oluşuyordu. Pencere ya da kapılarla bölünmemiş, ışıklıdırması olmayan, dar ve klostrofobik bir yerdi. Yine de içeri girdim ve yürümeye başladım.

Ve yürü. Ve yürü.

El fenerimin ince ışığını takip ederek o karanlık, kapalı kanalda bir mil yürümüş gibi hissettim, dar, sıkı

Duvarlar her an üzerime kapanabilir, beni evin çürümeye ve unutulmaya terk edebilirdi. Sanki bir uçurumdan aşağı iniyormuşum gibi bir izlenime kapıldım.

Eğim, ancak yeraltında tünel açmadığım sürece bunun evin tasarımı içinde yapısal olarak nasıl mümkün olduğunu anlayamadım.

Sonunda, geçit beni daha önce girdiğim kapıya benzer, yine dar ve demir kuşaklı bir kapının önüne bıraktı. Ancak bu kapı son derece cilalı bir meşeden yapılmıştı ve karmaşık düğümlerden oluşan bir çerçeve içinde, yüzeyi oyulmuş üç köşeli yıldızlar ve yedi sivri uçlu yıldızlar. kemer de aynı parlak ahşaptan yapılmıştı ve tepesinde yedi köşeli bir yıldız vardı, etrafında da çözölemeyen semboller kümelenmişti. Kapı tokmağı yoktu, bu yüzden avuçlarımı kapıya bastırdım ve hafifçe ittim, tekrar baş aşağı, ... içine yayılmak üzere değildim. Kim bilebilirdi ki? Karmakarışık yürüyüşümün bu noktasında, kapının diğer tarafında bir oubliette ya da bir zindan bulsam şaşırmazdım.

Onun yerine kolonyal bir mutfak buldum.

Pervaza yaslanarak el fenerimin ışığını bir o yana bir bu yana, yukarıdan aşağıya doğru tuttum. Yoğun örümcek ağlarının gri şeritleri Tavanın ahşapları ağır, dalgalı perdeler halindeydi. Görebildiğim kadarıyla hiç örümcek yoktu; bu örümcekler ancak On yıllar, belki de yüzyıllar boyunca kullanılmadığı için birikmiş. Basit bir ahşap masa ve sandalyeler, yan duvarlarında arı kovani şeklinde iki ısıtma fırınının yer aldığı devasa bir taş ocağın önünde duruyordu. Devasa siyah bir kazan, maşa ve tost makinesi demirlerinin çıkıntı yaptığı şömine vincine asılmıştı. İki uzun dolabın arasında ahşap bir tezgah vardı; Uzun saplı tavalar ve çaydanlıklar kütük ve çamur duvarlardaki mandallara asılmıştı. Zamanda geriye gitmiş gibi hissettim ve Watch Hill'de inşa edilen ilk ev olan orijinal kulübenin kapısında durduğumu fark ederek ürperdim. Buradaki hava şaşırtıcı derecede taze, serin ve kuruydu, kanalın küf kokusundan eser yoktu.

İçeri girdim, kurdeleyle bağlanmış ve dolap düğmelerinden sarkan çoktan ölmüş çiçek dallarının, asırlık devedikenini ve süt otu kabuklarından oluşan vazoların, tezgâhın üzerine dizilmiş, yemek hazırlığına başlamaya hazır çaydanlık ve tavaların yanından geçtim. Neredeyse her düz yüzeyde koyu renkli yağ ve tonik şişeleri, baharat kutuları, hatta masanın üzerine dizilmiş tabaklar, mutfak eşyaları ve fincanlar vardı; sanki orijinal Cameron'lar malikânenin geri kalanı inşa edilirken kulübede yaşamışlar, sonra bir gün akşam yemeğinden hemen önce bu odadan ana eve adım atmışlar ve bir daha geri dönmemişler gibi. Her yeri kalın bir toz tabakası kaplamıştı, sanki on yıllar boyunca içerisi hiç bozulmamıştı.

Ama bu bir ödöl olmalıydı, diye düşündüm, dehşete düşerek. Örümcek ağlarıyla örtülü ve unutulmuş, yasak bir kanalda saklı değil.

Tavanın burada, kısıtlayıcı geçitten birkaç metre daha yüksek olmasına şükrederek, tüllü dokumanın altından eğildim ve mutfaktan geçerek başka bir şöminenin bulunduğu küçük bir oturma odasına girdim. İki dar yatak odasına göz attım, sonra kayarak açılan başka bir meşe kemerli kapıya vardım

Sessiz bir rahatlıkla, kısmen eczane, kısmen kütüphane olan ve geçmiş zamanların antika masal kitabı cazibesini damlatan bir odayı ortaya çıkardı.

Birdenbire, bir kulübenin bu hoş mücevherini, içinde çürüyüp gittiği ejderhanın kömürleşmiş karnından çıkarıp gün ışığına kavuşturmak için yanıp tutuştum. Çentikli kütükleri mühürlemek, aralarındaki ufalanan çamur ve taşları yamamak, kazanı cilalamak, pencerelerdeki tahtaları kaldırmak ve taze, dantelli perdeler asmak. Uygun bir ortam hazırlayın ve İlahiyat'ın köklerini kutlamak için onu şehre açın. Görkemli meşeleri rahatsız etmeden yeterince yer olsaydı, Gece Yarısı Bahçesi'ne çok yakışırdı.

Oda, açık raflı dolaplar ve her boyutta ve şekilde kitapların bulunduğu kitaplıklarla kaplıydı. Yüksek arkalıklı, döşemeli sandalyeler ocakta. Şöminenin üzeri şişeler, kavanozlar ve toprak kaplarla kaplıydı; dolaplarda daha küçük, koyu renkli şişeler, havan topları ve havanlar vardı. Odanın ortasında, üzerinde kalın, antik görünümlü bir kitabın açık olduğu uzun bir kaide vardı. Botanik çizimler, belki yemek tarifleri ya da şanslıysam bir aile İncil'i bulacağımı düşünerek aceleyle yanına gittim.

Kaideye doğru ilerlerken bir şey duydum ve geriye dönüp baktığımda, o karanlık, unutulmuş kulübede tek başıma neden beni korkutmadığını merak ettim, ama hafifçe fısıldanan kelime sadece ense kökümü en tatlı öpücüklerle okşadı.

Kyle-och.

El fenerimi taslağın üzerine tuttuğumda sayfaların boş olduğunu görünce şaşırdım. Sonra çok garip bir şey oldu. Sanki eski moda bir kaligrafi kalemi kullanan görünmez bir el tarafından mürekkeplenmiş gibi kelimeler oluşmaya başladı.

Işık mum .. . Cailleach.

Göz kırptım. Tekrar tekrar. Kelimeler hâlâ oradaydı.

Gergin bir şekilde gülerek etrafıma bakındım, yarı yarıya gölgelerde duran, bana şaka yapan, büyük bir şaka yapan birini kaçırdığımı umuyordum.

bana . Işığımı yukarıdan aşağıya, ve arkama tuttum,

Ama odada benden başka kimse yoktu. Yapacak başka bir şey bulamayınca birkaç saniyeliğine sırtımı kitaba döndüm, sonra tekrar bakmak için döndüm.

Cümle gitmişti. Şimdi sayfaların her iki tarafı da yazılarla doluydu. Kafam iyice karışmıştı, okumaya başladım.

Cailleach, arzularını gerçeğe dönüştürdükleri İrade Yolu'nu uygular. Bir nesilden diğerine aktarılan büyü, her insanın kanında bulunmayan bir nitelik. Bir cadının gücü, kendi kaderini ve etrafındaki dünyanın kaderini şekillendirme yeteneğinde yatar. Bazıları, zaman içinde karışmalar nedeniyle tüm insanların en az bir damla büyüye sahiptir, ancak tek bir damla, yüzyıllar boyunca özenle yetiştirilen yüzlerce damladan çok farklıdır. Bu cadı diğer cadıların, hatta soğuk vampirlerin bile korktuğu kişidir.

Soğuk vampirler. Bu, *sıcak* vampirler olduğu anlamına mı geliyordu? Huzursuz bir neşeyle burnumu çekerek okumaya devam ettim.

Cadı soylarında büyük bir çeşitlilik vardır. Bazıları binlerce yıldır saflıklarını gayretle korumuş, tek amacı güç olan eşlerini titizlikle seçerken, diğerleri topluluk dışında aşk evliliği yaparak miraslarını sulandırmışlardır.

Melez (veya Düşük Kan, ancak bu terim artık çoğu çevrede kullanılmıyor) cadılar güçlerini odaklamak için büyü ve ritüellerin yardımına ihtiyaç duyarken, Yüksek Kan cadılar bunlar olmadan büyü yapabilirler.

Dokuz Kraliyet cadı evi vardır: aydınlık yolu izleyen dört, karanlık yolu izleyen dört ve tek bir gri. Tüm cadılar bu dokuz eve cevap vermek zorundadır. Gri ev hakkında çok az şey bilinir. Son derece gizlidirler ve güçlerinin sırlarını gizlerler. Dehşet verici kargaşa zamanlarında ortaya çıkarlar ve

dehşet verici bir eylem. Bazıları bu korkunç cadılar bulundukları gölge diyarlara çekilene kadar evrenin nefesini tuttuğunu söyler. Onlar en korkulan cadılardır. Bir zamanlar on bir Kraliyet evi vardı, ama kayıtlarda iki kez

gri ev bilinmeyen bir nedenle bir evi yıkarak tüm soyu son tohuma kadar yok etti.

Evrenin düzeni ve amacı Yol'un İradesidir ve tüm cadıların iradelerinin toplamından üstündür. Yol'un doğal düzenine karşı çıkılırsa, evren terazisini yeniden dengelemek için bir bedel talep eder ve bazen en karanlık cadılardan bile daha vahşi davranır.

Işık cadıları evrenle birlikte çalışır, güçlerini doğadan alır, farkında ve şefkatli bir şekilde saygılı bir enerji alışverişini sürdürürler. İradelerini evrenin daha büyük planına uygun olarak odaklarlar.

Karanlık cadılar istediklerini yaparlar, her şeyin daha büyük planına meydan okurlar, evrenin intikamını saptırmak veya ondan kaçmak için zıt sanatlar kullanırlar, gerektiğinde en zengin kaynaktan cezasız bir şekilde güç çekerler: insan hayatı.

Gri cadılar hakkında çok az şey bilinir. Tek başlarına ya da özenle seçilmiş birkaç kişiyle birlikte yaşayan, cadı topluluğunun yasalarından kaçınan bu cadılar, büyülerini çok az kişinin erişebildiği gölge diyarlardan yönlendirirler; buralarda dünyanın en güçlü aydınlık ve karanlık cadılarından bazıları varoluş kayboldu.

Yazı burada sona erdi. Sayfayı çevirmeye çalıştığımda, birbirine yapıştırılmış gibi . Eski, kalın kitabın erişilebilir sadece iki sayfası vardı ve görünüşe göre canları istediğinde kendi kendilerine yazıyorlardı. Bu son gözlemi zihnimde birkaç kez tekrarladım, umutsuzca anlamlandırmaya çalıştım ama hiçbir şey bulamadım. Kitaplar kendi kendine yazılmıyordu. Yine de, ben izlerken bile, sayfalar boşaldı ve başka bir cümle oluştu.

Mumu yak, Cameron cadı.

Kitabın sağında kısa, şişman beyaz bir mum duruyordu. Akli başında ve mantıklı olan her şeye dair hızla azalan kavrayışıma rağmen, kibrit olmadığı gözlemledim.

Sayfa tekrar karardı, sonra, "*Senin isteğinle*."

Durum kavrama yeteneğimi o kadar aşırıyordu ki, mümkün olduğunu düşündüğüm şeylerin o kadar ötesindeydi ki, kendimi bir hezeyanda, hiçbir şeyin gerçek olmadığı ve hiçbir şeyin önemli olmadığı ateşli bir rüyadaymışım gibi hissettim. Bu yüzden, bir başka rahatsız edici kahkahayla birlikte oynamaya karar verdim.

Gözlerimi kapatarak mumu zihnimde canlandırdım, bir alev hayal ettim ama bir şekilde tam olarak doğru gelmedi. Mum tam olarak ete kemiğe bürünmemiş gibi görünüyordu, bu yüzden kenarlarından aşağıya balmumu damlacıkları ekledim, fitili kararttım ve ucuna biraz kıvrım verdim. Birkaç dakika katılaştıktan sonra

Zihnimdeki görüntüyle mumu yeniden yaktım ve gözlerimi açtım.

Alevler fitilin üzerinde dans ediyordu.

İçgüdüsel olarak avucumla vurup söndürdüm. Mum söndüğünde, kendimi onun hiç yanmadığına ikna etmeye çalışabilirdim. Bir göz yanılması, başka bir şey değil. Ve yukarı doğru kıvrılan o puslu duman, sadece rahatsız ettiğim tozdu.

Yeraltındaki odada bir cereyan hışırdayınca sayfalar boş kaldı; sıcaklık düştü ve nefesim havayı dondurmaya başladı.

Sayfanın üzerinde mürekkebe benzeyen bir damla belirdi ama hızla uzaklaştı.

Sonra tek bir harf oluşmaya başladı, sanki onu tamamlamak için çok büyük bir çaba gerekiyormuş gibi sarsıldı ve seğirdi (belli belirsiz bir R'ye benziyordu) ama yine kayboldu.

Kitap kaidenin üzerinde öyle şiddetle titremeye başladı ki, mum devrildi ve yere düştü. Kitabın sarsıntıları büyüdü.

Her zamankinden daha çılgınca; havaya kalktı, geri indi, sağı sarsıldı, sola sarsıldı, sonra tekrar kalkmadan önce kaideye çöktü, sanki söylemeye çalıştığı şeyi göstermek için şiddetli bir iç savaşı tutulmuş gibiydi.

Aniden tek bir kelime milisaniyelik bir süre için belirdi, sonra o da uçup gitti.

RUN

İki kere söylemene gerek yoktu.

Okçu olma konusundaki kararlılığıma rağmen, asla okçu - bir yayın gerçekten ortaya çıkabilecek herhangi bir şeyi öldürebileceğinden tam olarak emin değildim.

Kendi kendini yazabilen bir kitaba ev sahipliği yapan bu garip odada kapıya doğru koştum.

OceanofPDF.com

Bölüm II

*Dikotomi, **yani** birbiriyle çelişen ya da birbirini dışlayan iki parçaya ayırma, zamanla sadece Cameron'ı değil, aynı zamanda Cameron'ı da tanımlayacak bir kelimedir.*

Yakında sosyopatik bir Hyde barındıran ılımlı bir Jekyll olduğunu keşfedeceğim malikane, ama hayatımın neredeyse her yönü.

Karanlık olan her şeyin içinde bir ı ışık tohumu ve aydınlık olan her şeyin içinde bir karanlık çekirdeği olduğunu öğreneceğim ve böylece bir zamanlar çok net ve kolay görebildiğim iyi ve kötü arasındaki çizgi giderek bulanıklaşacak.

Ve böylece yolumuzu kaybederiz.

Geçmiş Zo, bizi öldürmeyen şeyin bizi güçlendirdiğini söylerdi.

Future Zo, kimsenin konuşmak istemediği zamanlar olduğunu söyleyecektir -çünkü dehşet ruhumuzun derinliklerine kazınmış, yakıcı bir acıyla iliklerimize işlemiştir- bizi öldürmeyen şey bizi daha güçlü kılmayı başaramadığında. Bizi, savaşın kaybedildiği ve öldürülenlerin yasını tutarak donup kaldığımız bir savaş alanının kavrulmuş toprağında kırık bir halde bırakır.

tek cevap.

Gelecekteki Zo şu anda orada. Her

şeyin gri ve kül olduğu yer.

Ancak, yaklaşmadan önce sizi çok iyi inceleyen karizmatik narkopat gibi, tam olarak hangi düğmelere basacağını, tam olarak ne kadar Uygulanması gereken baskı, tüm doğru sözcüklere sahip mükemmel sevgili, o ilk günlerde Cameron Malikanesi ile ilgili her şey heyecan verici, canlandırıcı ve baştan çıkarıcıydı.

O ilk, mükemmel anlara, yapmamız gerekenden çok sonra bile sınımsız sarılır, bir şekilde doğru şeyi yaparsak onları geri umutsuz bir şevkle inanırız.

Açıklanamaz olanı nasıl da aniden ve tamamen rasyonalize etmeyi başardığımızı düşünürseniz, aslında hiç de komik değil. Eğer zihnimiz makul bir açıklama bulamazsa (ki bu açıklama en hafif incelemeye bile dayanabilir), açıklanamaz olayı bir kenara atar ve bir daha düşünmeyi reddederiz. Kendimize bunun bir sapma, bir tuhaflık olduğunu, evrenin efendisi olmadığını; gecede sizden ve benden daha garip şeyler olduğunu söyleriz.

Var bu arada.

Giriş masası ve kesme çiçek vazosuyla ana fuayeye geri döndüğümde, malikânenin hanımefendisinin çocuklarıyla birlikte parlak renkleri ve Merdiven boşluğunun üstündeki göz kamaştırıcı vitraydan altın rengi güneş ışınları , neredeyse kendimi o kadar korktuğuma ikna edecektim ki Klostrofobik kanal ve karanlık kabin, eczane/kütüphanedeki doğal olmayan olayları sadece hayal ettiğimi .

Bunun doğru olmadığını biliyordum. Ama gün ışığında, ılık Louisiana esintisi perdeleri dalgalandırırken, olayı anlamak daha kolaydı Zihnim bir şekilde bulanıktı ve öğrendiğim bir şey varsa, o da zihnin acı sona kadar mantıklı bir açıklama "olması gerektiği" konusunda ısrar edeceğidir. Olayı beni tatmin edecek şekilde çözemediğim için, mantıklı bir açıklaması *olduğu* konusunda tereddüt ettim - sadece ne olduğunu bilmiyordum. Henüz bilmiyordum. Belki de özenle hazırlanmış bir şakaydı. Geçen yıl unutulmuş bir Cadılar Bayramı şakası. Belki de Juniper'ın tuhaf bir mizah anlayışı vardı.

Tanrım, aklımızla dalga mı geçiyoruz?

Saat 11'de güney resepsiyon odasında Ian Laherty ile karşılaştım. İçeri girdiğimde, koyu renk takım elbiseli ve kravatlı, iri yarı bir oduncu olan, alev alev yanan kıvil saçları, alev alev yanan sakalı ve parlak mavi gözleriyle

otuzlu yaşlarının sonlarında. Onu -İlahiyat'ın İskoç mirası hakkında şimdi bildiklerimi- her gün masa başında çalışmaktansa, fundalık bir alanda kaba yontulmuş ağaçları taşırken daha kolay hayal edebiliyordum.

"Çok memnun oldum Bayan Grey," dedi, elimi öylesine coşkuyla pompaladı ki sanki deniz bacaklarım varmış gibi hissettim ve ayaklarımı daha sağlam bastım. "Sizi Gölgeler'de kaçırdım, siz gittikten sonra geldim. Karım sizinle tanışamadığı için yıkıldı."

Evi ve araziye nasıl bulduğum ve Louisiana'daki havanın eve kıyasla nasıl olduğu hakkında biraz sohbet ettik. Sonra rahat koltuklara yerleşerek iş konuşmaya başladık.

"Burası Cameron malikanesinde başka bir şey olsaydı," dedi bana, "misafir kısıtlamaları gibi rahatlık ve konfor meselelerinden biraz daha fazlası olan ayrıntılar üzerinde pazarlık ederdim - bu arada evlenirseniz, kocanız üç yılınız dolana kadar burada yaşayamaz, ancak benim Ortaklar ve ben, arazide ayrı bir ev inşa etmeniz ve malikanede ikamet etmeniz için yeterli alan olduğuna inanıyoruz. Her yılın on bir ayı boyunca evde ikamet etmeniz gerektiğini lütfen unutmayın. Çünkü Önümüzdeki üç yıl boyunca, yılda yalnızca bir aya kadar seyahat edebilirsiniz, *kümülatif*."

"Neden böyle tuhaf kısıtlamalar?"

"Onları birbirine bağlayan ortak bir konu var. Juniper'in amacı sizi burada tutmaktır, seyahat veya şehir dışından gelen misafirlerle dikkatiniz dağılmasını istiyordu, çünkü eğer

Bunu başarabilseydi, İlahiyat'ı görür, kasabaya ve mülke aşık olur ve dizginleri ele almaktan zevk alırdınız. Arkadaşlarını yanına alıp, dünyayı gezip dolaşp, hayatının işi olan kasabayı görmezden gelmenin aksine. Bay Balfour bana Juniper'in sizin hakkınızda bir rapor hazırladığını, ancak kişiliğinizi, motivasyonlarınızı, iş ahlakınızı veya hırslarınızı tahmin edemediğini ve kalbiniz hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledi.

İmparatorluğunu hiç tanımadığı bir kadına bırakmak onu korkutuyordu.

Elinden geldiğince bir şeylere tutunmaya çalıştı.

Hem varisi hem de kasaba için olumlu bir sonuç elde etmeyi umarak bu olasılıkları değerlendirdi. Hiçbiri sizin için zararlı değil. Başka türlü olsaydı şiddetle karşı çıkardım ama size tavsiyem Bayan Grey, şartlarının hiçbiri tartışmaya açık değil. Eğer miras almak istiyorsanız, onun şartlarına uymalısınız. Hem de hepsine."

"Bilmem gereken başka olasılıklar da var mı?" Her şeyi baştan sona iki kez okumak niyetiyle sordum.

Başını iki yana salladı. "Bunların hepsi, burada bir hayat kurmaya sağlamak için dolulukla bağlantılı." Durakladı, sonra şöyle dedi: "Ortaklarım ve ben imzalamanızı tavsiye etmekte tereddüt ediyorum. Ama eğer okumadıysanız, . Raporumuzu en üstte bulacaksınız."

Ayağa kalktı ve bana hukuk bürosunun adı ve logosuyla süslenmiş iri deri bir dosya uzattı. "Anlaşma basit ve görüldüğü kadar uzun değil. Sayfaların çoğu bankalar ve iş yaptığı çeşitli kurumlar için doldurulması gereken yasal belgeler. Şahitlik edilmesi ve noter tarafından onaylanması gereken formlar. Vasiyetnamenin kendisi sadece yedi sayfadan ve mirasın özelliklerini detaylandıran uzun bir ekten oluşuyor, ardından da yukarıda bahsedilen yasal belgelerden oluşan büyük bir yığın geliyor. Daha fazla vaktinizi almayacağım Bayan Grey, ancak gelecekte yardıma ihtiyacınız olursa beni aramaktan çekinmeyeceğinizi umuyorum. Klasörde ofis, ev ve cep numaralarımı bulacaksınız. Lütfen gece ya da gündüz beni aramaktan çekinmeyin."

Alice onu dışarı çıkardıktan sonra bir süre oturdum ve son zamanlarda başıma gelen açıklanamaz, rahatsız edici şeylere rağmen, vahşi atların beni Cameron Malikânesi'nden uzaklaştırabileceğinden emin olmadığımı kabul ettim.

Evet, hayatımın yeni kumaşında kırıksıklıklar vardı. Eski kumaşta daha fazlası ve çok daha acı verici olanları vardı. Fakirlikten prensese dönüşmüştüm. Kimsenin saygı duymadığı, soğuk gri Ortabatı eyaletlerinin yorgunluktan bitap düşmüş, uyuşuk, trajik Zo'su gitmişti.

Büyüleyici, güneşli, canlı Divinity kasabasında, en büyük mirasların varisi, neredeyse herkes tarafından saygıyla karşılanan, borçlarını ödeyebilen ve sonunda kendim için umut verici bir gelecek görebilen Bayan Grey-Cameron'dım.

O çubuğun ucunda bir havuç yoktu.

Cennetti.

Gelecekteki Zo'dan bir not: Şeytan asla kükürt kokan tırnaklarıyla gürleyerek içeri girmez, elinde kanla imzalanması gereken uğursuzca parlayan bir sözleşme tutar. Yanında dans eder, bulaşıcı bir şekilde gülümser, tacı parıldar, elinde Krallığın anahtarları.

Sonraki saatleri önemsiz işlerle doldurdum ve dikkatim dağılmadı. İştahım son birkaç gündür çıldırmıştı, bu yüzden açlıktan ölmek üzere olan bir kadın gibi mutfağa girdim, buzdolabında, dondurucuda ve kilerde bulduğum her şeyin tadına baktım. Pralinlere ve kırmızı kadife pastaya bayıldığımı ve haşlanmış yer fıstığından nefret ettiğimi fark ettim. "Kerevit" -biz ona çamur böceği derdik-

onları görmezden gelmeye yetecek kadar andouille soslu bamya ile kamufle edilmedikçe asla gerçekleşmeyecek.

Etajer kutularını inceledim ve beni hayrete düşüren bir dizi mücevher, şapka, iç çamaşırı, tasarımcı çantaları ve cüzdanları keşfettim.

Annemin vazosunu tutarak yatakta oturdum ve yaklaşık bir saat boyunca şiddetli bir şekilde hıçkırdım, burnumu tamamen tıkadım, gözlerim o kadar kırmızı ve şişti ki bir torba donmuş bezelye ile yüzümü buzlamak.

Daha sonra Bay Balfour bana mesaj atarak Finnegan Harlow adında birinin cesedini teşhis ettiklerini söyledi; telefonunda engellenmiş bir numaradan gelen mesajlar vardı ve kadının *hiçbir şekilde* zarar görmemesi gerektiğini, sadece korktuğunu yineliyordu. Ölüm nedeni: son evre konjestif kalp yetmezliği, organın fonksiyonel bozulması o kadar şiddetli ki, adli tabip Harlow'un bu kadar uzun süre yaşamış olmasına şaşırdığını ifade etti.

Yine de Bay Balfour ya evde kalmamda ya da ayrılacaksam yanıma korumalar almamda ısrar etti. Bir şoförün Este'yi yakındaki Sheldon kasabasında karşılayıp malikâneye kadar eşlik etmesini önerdi ve bana buluşmalarını tavsiye ettiği Lafitte's adlı restoranın adresini verdi.

Hava kararmadan kısa bir süre önce, Rufus'u dışarı çıkarmaya gittim, arka avluya adım attım, ancak anında Criollo'da o gece hissettiğim türden bir varlık damlayan çift yüksek adam tarafından kuşatıldım.

"Bayan Grey, ben Jesse," dedi sağ tarafımdaki adam. "Bu da Burke. Gündüz vardiyasındayız, çıkmak üzereyiz."

Jesse'nin bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırdım ve orada asılı kaldım. Yumuşak bir şekilde tutulan güç ve tehditti.

Gözleri savaş gördüğünü ve hiçbir erkeğin yapmak zorunda kalmaması gereken şeyleri yaparak hayatta kaldığını söylüyordu. Sanki bir noktada hem tamamen gerekli hem de tamamen harcanabilir olduğunu kabul etmiş ve dünyadaki kötülükler yüzünden, çizgiyi ve ışıgı korumak için aralarındaki en ölümcül kişi haline gelmiş gibi sabırlı, teslim olmuş bir güç yayılıyordu ondan. Fırtınalarla öfkelenen ama bir o kadar da sessiz gri gözlere bakarken kalbim sıkıştı ve kafatasının içinde çömelmiş, pençelerinde parlayan bir inciye tutan, tüm gücüyle ona tutunan korkunç, zırhlı siyah bir yengecin ani görüntüsü gözümün önüne geldi ve bunun şiddetle koruduğu insanlığının son kalıntıları olduğunu anladım.

"Memnun oldum," dedim ve ciddiye, Burke'ü selamlamak için döndüm, benzer gözler ve sıkı bir şekilde yönetilen ölümcüllük buldum. "Ben de tam seraya gidiyordum."

Jesse yüzümü inceleyerek, "Size eşlik edeceğiz," dedi. "Kaybınız için üzgünüm Bayan Grey. James bize annenizden bahsetti."

Gözlerimi kırptırdım ve fark ettim ki, ben hıçkırır hıçkırır ağlarken balkonumun kapısı aralıktı, tam onların bulunduğu üstündeydi. Savaşın acımasızlığını yaşamış bu inatçı adamlar, yetim ve kayıp bir çocuk gibi ağladığımı duymuşlardı.

Jesse'nin bakışlarında tahmin edemeyeceğim bir nezaket parıldadı ve mırıldandı: "Artık böyle ağlayamayacağın günün hiç gelmemesi için dua et."

Dönerek, Burke'ün arkasından seraya doğru yürümeye başladı ve ben de onu takip ettim, Jesse'nin kolunu tutup çılgınca, patlayıcı bir seks için onu en yakın gölgeli oyuğa sürüklememek için ellerimi yumrukladım. Acı çekmiş, kendini korumak için feda etmiş koca bir adam.

İhtiyacı olanlar; empatisi, gözyaşlarını ödüllendirmesi, beni öldürdü, şehvetimi uyandırdı. Ama yine de son zamanlarda her şey öyle oldu.

Girişte döndü, bana baktı ve sessizce şöyle dedi: "Kendi özgür irademle hizmet ediyorum ve benden ne isterseniz onun için buradayım Bayan Grey. Geceler uzun, yalnız."

Yaşadığı dehşetten sonra şefkat ve arzuyla dokunulmanın Jesse'nin ruhuna merhem olduğunu, yalnızca bir başkasının bedenine adanmış tutkuyu tüketirken acısını bir süreliğine unutabildiğini hayal ettim. İkimiz de aynı türdendik.

", " diye homurdandı Devlin arkamdan, "kan varisini korumak için. Başka bir şey için değil."

Çikolata, her yerde çikolata, ama yenecek bir bar değil, diye hatırlattım kendime. "Serada yalnız vakit geçirmek istiyorum. İçeride yeterince güvende olacağım. Beni camdan izleyebilirsin."

"Bu konuda rahat değilim hanımefendi. Yeşilliklerin ötesinde sizi kaybedeceğiz," diye kestirip attı Jesse.

Jesse'nin resmiyetten uzaklaşması yüzünden Devlin'e karşı bir öfke patlaması hissettim. Bayan Grey olmak hoşuma gidiyordu, hanımefendi değil. Etrafım benim için çok fazla testosteronla çevriliydi.

İçim rahat bir şekilde seranın kapısını açtım, Rufus'un dışarı süzülüşünü izledim, alçaktan uçarak karanlığın içinde kayboldu, sonra hızlı adımlarla eve geri döndüm, kapıyı kapatırken omzumun üzerinden üç adama iyi geceler diledim, onlara başka bir bakış atmadım.

Karanlık ve uçabilen ve beni kovalayan, yapıştırılmış sayfaların arasından manyakça kıkırdayan arkaik büyü kitaplarının korkutucu rüyalarında huzursuz bir gece daha geçirdim; korkunç şenlik ateşlerinin ve sinsî adamların

Acımasız, gizemli bir tür; zihnimin sessiz köşelerinden, yüzleştiğim her korkuyu ve nasıl tepki verdiğimi dikkatle gözlemleyen gri pelerinli, özelliiksiz varlıklar.

Sabah ışığı gölgeli rüyaların tozunu kovmak için yatağımı , parlayan tek bir düşünceyle uyandım.

Bugün Cuma'ydı -Este yakında burada
olacaktı! Kasvetli bir düşünce onu gölgede
bıraktı.

Este'nin mirası tehlikeye attığını bildiği için izin saatler kala.

Ah, ne kadar da çabuk mirasım olmuştu; kimsenin benden almasına izin bir şey.

O gün hiçbir şey yapmaya çalışmadım. Rufus'u içeri aldıktan ve o güne kadar gördüğüm en kalın akçaağaç pastırması, haşlanmış yumurta ve dekoratif merdivenlerin üzerindeki saksılardan topladığım maydanoz ve frenk soğanı ile taze domateslerden oluşan bir kahvaltıyı mideye indirdikten sonra, güney kanadında dolaştım, koridorlara ve odalara alışmaya çalıştım, geçen personelle selamlaştım, ellerimi panellere bastırdım ve gizli kapıları aradım. İki tane buldum

Sadece koridorları göze batmayacak şekilde birbirine bağlayan, ne gizem ne de gizli bir hazine barındıran daha fazlası.

Gölgeli, kafa karıştırıcı kuzeybatı kanadına geri dönme arzum yoktu, ancak Este'yi yarın benimle birlikte orayı keşfetmeye ikna etmeyi planladım, garip kitaptan ne anladığını görmek için, tekrar "iletişim kurduğunu" varsayarak.

Annemin öldürülmesi ve beni korkutma çabaları da dahil olmak üzere endişelerimi bir kenara bırakıp Cameron Malikanesi'nin zevklerine odaklandım ve en iyi arkadaşımın gelişini bekledim. Este'nin hayata eklektik, sanatsal açıdan taze bir perspektiften bakma biçimi, yolumu netleştirmeme yardımcı olmaktan asla geri kalmadı. Ve eğer gerçekten bir şeyler biliyorsa, eğer annem ona bana hiç söylemediği sırları ifşa etmişse... o zaman annemin en azından ileriye planlamış olmasından mutlu olmaya odaklanmaya çalışırdım.

Saat dört olduğunda Este ne gelmişti ne de Lafitte'de buluşmak için mesajlara cevap vermişti. Bay Balfour'a mesaj ondan haber alıp almadığını sordum, çünkü Este'ye onun numarasını da göndermiştim. Haber almamıştı ama şoför saat tam beşte restoranda olacaktı ve ne kadar sürerse sürsün Este gelene kadar bekleyecekti.

Saat altıya kadar ne Sheldon'da şoförle buluşmaya geldi ne de aradı. Endişeden neredeyse çılgına dönmüştüm ve annesini aramayı düşünüyordum,

Tanrım, bu kadını çok itici bulmuştum; nihayet telefonum çaldı. "Este, *neredesin?*" diye haykırdım.

"Ben de sana aynı lanet şeyi sorabilirim!" diye hırladı o garip aksan karışımıyla, her iki ebeveyne de övgü niteliğinde, ikisine de ait olmayan.

"Ne demek istiyorsun? Lafitte'de buluşmakla ilgili mesajlarımı almadın mı?"

"Seni kendim bulmak istedim. Lanet bir şoföre ihtiyacım yok. Sorun şu ki, görünüşe göre İlahiyat sadece internetteki değerli birkaç kayıttı var, gerçeklikte değil. En azından *benimkinde*. Şizoid bir GPS'i takip etmeye çalışarak saatlerdir lanet olası daireler çiziyorum ve bu beni çileden çıkarıyor. Uygulama aslında bir kavşağın tam ortasında hizmetlerinden aldığım keyfi değerlendirmemi istedi! O aptal GPS'in etrafında kaç kere döndüm biliyor musunuz?

şey? Teknolojiden *nefret* ederim. Size nasıl ulaşabilirim? Şoförünüz gerçekten de içeri girmenin tek yolu mu?"

"İlahiyat'ı bulamazsın," dedim yavaşça. Hatırladığım kadarıyla hemen hemen dümdüz bir yoldu, çok fazla dönüş yoktu ve kesinlikle kavşak yoktu.

"Hayatta olmaz," diye .

"Anlamıyorum."

"Bak, şimdi Lafitte'e gidiyorum. Güçlere mesajlarını aldığımı söyleyebilirsin. İyi bir cadı olacağım. Yakında görüşürüz, bebeğim."

Este gitmişti.

Küçük iyi bir cadı mı? Este'nin kaltak ya da başka bir küfür söylemekle ilgili bir sorunu yoktu. Annesi sekiz dilde akıcı bir şekilde küfredebiliyordu ve bazen kimin diğerini alt edebileceğini görmek için gülüşmeli küfür maçları yapıyorlardı.

İç çekerek, zaman öldürürken yiyecek başka bir şeyler bulmak için mutfağa

Bu geceye kadar kadınların birbirlerini ilk gördüklerinde neden çığlık attıklarını hiç anlamamıştım. Yemeğe ve sekse olan birlikte duygularım da kabarmıştı ve ön salonun pencerelerinde farlar titrer titremez ön kapıdan dışarı fırladım. Rufus'u akşam için dışarı çıkardığımdan beri orada kıvrılmış, *Southern Living*'in sayfalarını çeviriyor, artık zevk alabildiğime göre zevkimin ne olduğuna karar vermeye çalışıyordum. "Este!" Siyah cipten indiğinde çığlık attım.

Uzun, koyu kıvrıkcık saçlarıyla heykelsi bir görünüme sahip olan Este, kısa elbisesinin içinde dünyevi bir duygusallık taşıyordu ve şoför gözlerini ondan alamıyordu. Erkekler Este'ye de aynı tepkiyi verdim. Kıvrak olduğum kadar şehvetli, güzel koyu renkli

Cildi ve ısıltılı mavi gözleriyle gittiğimiz her yerde baş döndürüyordu; kaçınılmaz olarak ben sonradan fark ediliyordum ama bu beni hiç rahatsız etmiyordu. En iyi arkadaşımın gurur duyuyordum, onun beni şaşırttığı gibi başkalarını da şaşırtmasını seviyordum. Hayatım boyunca arkamı kollamış, şampiyonum olmuştu. Aramızdaki kilometrelere ve şehirlere rağmen yıllar boyunca iletişimde kaldık.

e-postalar ve sonunda mesajlar ve onun maceraları aracılığıyla zengin bir vekil hayatı yaşadım. Şimdi, nihayet, onunla paylaşacak bir istismarım vardı.

Donup kaldı, önce bana, sonra yanımdan geçip yukarıya, eve, sonra yavaşça o yana bir bu yana baktı, yüz ifadesi sersemlemişti. "*Lanet olsun*," diye nefes aldı.

Gülerek ona doğru koştum ve şiddetle sarıldım. Bağırarak ve sarıldık, sonunda ayrıldığımızda geri çekildi ve gaz lambalarının alçak ışığında beni inceledi. "Konuşacak çok şeyimiz var."

"Öyle," diye kabul ettim. ", çantalarınızı getireyim."

Jesse arkamdan, "Onları yakaladık Bayan Grey," dedi. "Onları yakaladım," dedi Devlin. "Görev yerinize dönün."

"Benim işim Bayan Grey'i korumak. Sizden emir almıyorum," dedi Jesse soğuk bir şekilde.

Önce Devlin'e, sonra Jesse'ye, sonra tekrar ona hayranlıkla bakan Este'ye baktım. Bana attığı bakış çok şey anlatıyordu ve gülerek kolumu onunkine doladım ve bavulları kimin getirdiğini umursamadan, geldiği sürece onu ön merdivenlerden yukarı sürükledim.

"Lanet olsun Zo, kendini neyin içine soktun böyle?" Este yavaşça kapıya baktı. Sonra eşiğe baktı ve, "Beni içeri davet et," dedi.

Güldüm. "Sen ne zaman davet bekledin ki? Este Hunter istediği yere, istediği zaman, istediği şekilde gider.

Bana bunu söylediğinde on yaşında falan mıydın? Sanırım o yıl Cadılar Bayramı'nda Lady Godiva olmayı planlıyordun," diye takıldım.

"Bu sefer değil," dedi garip bir sesle. "Yap şunu."

Homurdanarak dedim ki, "Görünüşteki zenginliğime aldanma, ey Zengin Olan. İçeri gel, seni aptal."

Este kapıdan içeri adımını attı, irkildi, sendeledi ve tıpkı benim gibi kendini pervaza sıkıştırdı, bayılacakmış gibi görünüyordu. Bir an hareketsiz kaldı, sonra başını sertçe salladı ve "Bunu *sen mi* yaptın?" dedi.

"Ne?"

Tahta eşiği işaret etti.

"Ne demek istediğinizi anlamadım." "Görmüyor musun?"

"Neyi gördün?" Meşe sıyrıklarına baktım. "Ah, şunlar. Malikânenin her yerinde yıldızlar ve triskelionlar var."

"Hepsi böyle parlıyor mu?"

Daha yakından baktım. Gravürler gerçekten de daha önce fark etmediğim hafif bir parıltı yayıyor gibiydi ama ben kapılardan geçerken eşiklere bakmam. Tanımlayamadığım, ışıldayan boya ile fırçalanmış olabilecek başka, daha soluk semboller de vardı.

"Bu işaretlerin ne anlama geldiğini biliyor musun?" Este sordu.

"Hayır. Sen biliyor musun?"

Uzun bir süre onları inceledi. Sonra temkinli bir şekilde, "Benim için biraz karmaşıklar. Bir şeyler var. Tam olarak kavrayamıyorum, çok fazla katman var. Gizlenmiş bir şey. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Lanet olsun, iyi ki buradayım."

Aniden üşüdüğümü hissettim. "Ne demek istiyorsun? Bu semboller hakkında bir şey biliyor musun?"

Gözlerini kapadı ve iç çekti. Gözlerini açarak, "Bana içecek bir şeyler bul. Tekila olur. Sonra konuşmak için bir yere ihtiyacımız var. Özel olarak."

O sırada Jesse çantalarıyla geldi, Devlin de yanındaydı ve ben de "Onları içeri getirip merdivenlerin yanına bırakabilirsin" dedim.

"Hayır!" Este tersledi.

"Hayır!" Devlin
hırladı.

Este gergin bir sesle, "Bunu iptal et, Zo," dedi. "Jesse'ye içeri girmemesini ama çantalarımı verandaya bırakmasını söyle. Aynen öyle."

Este'den Jesse'ye, oradan da Devlin'e baktım. Üçü de çözemediğim bir yoğunlukla beni izliyordu ve ben de Criollo'da hissettiğim gibi, benim dışımda herkes kumaşın karmaşıklığını anlarken, benim kavrayışımın ötesindeki atkı ve dokumaya kör bir şekilde bakıyordum. Este endişeli, Devlin öfkeli ve Jesse okunamaz haldeydi. "Peki," dedim sonunda. "İçeri gelme Jesse. Onları verandaya bırak."

"Nasıl isterseniz, hanımefendi," dedi. Devlin'e attığı bakış, deriyi kemikten ayıracak kadar keskindi ve bakışları en iyi arkadaşımın üzerinde hissedilir bir ürpertiyle dolaştı ki bunu bir erkeğin yapması düşünülemezdi.

"İyi geceler Jesse, Devlin," dedim başımı sallayarak, Este'nin aklını çelmek için sabırsızlanıyordum.

"Tekila. Misket limonu," diye ısrar etti Este. "Ve bana güneşli, tatlı ve günahkârca şişmanlatıcı bir şey bul. Takviyeye ihtiyacım var."

"Ondan bolca var. Beni takip edin," dedim ve mutfığa doğru döndüm.

Çok geçmeden yatağımın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyorduk. Şekerlemeler, bir şişe Don Ramón Limited Edition, iki shot bardağı, tuz ve bir tabak limon vardı. Yudumlamak için yapılmış olsa da, uşağın kilerinde bulduğumuz dört yüz dolarlık tekila şişesinin ilk bardağını içtik. Este'nin tavrından, benim de takviyeye ihtiyacım olabileceğini hissettim.

O da benim gibi rahat kıyafetler giymişti -pembe ekose pijama altları ve büyük boy tişörtler- ve şimdi uzun saçlarını bir tokayla geriye atıyordu, İkinci bir atış yaptı, attığı limonu tabağa fırlattı ve, "Yangın gününden beri seninle konuşmak için can atıyordum, Zo. Annene bir şey olursa hemen sana ulaşacağıma söz vermiştim. Benden kaçarak beni deli ediyordun."

"Anneme söz vermiştin," diye .

"Bir gün sen isteyken beni aradı."

"Uğradığını ve seni çay içmeye davet ettiğini söylediğin gün mü?" Sıkıca söyledim.

Başını salladı. "Bunu sana telefonda söylerken rahat değildim. Bu konuyu konuşmak için seni şahsen görmem gerekiyordu. Joanna o gün gelmem için ısrar etti, senden önce aniden ölürse sana her şeyi anlatacağıma dair yemin ettirdi-"

Este sözünü kesti ve yeniden konuştu. "Kanser onu almadan önce, ama bunun dışında tek bir kelime bile etmedi."

"Ne zaman?" Sesim kendime bile yaralı geliyordu.

"Birkaç yıl önce."

"Bana her şeyi anlat," dedim. "Tek bir kelimeyi bile atlama."

"Biraz daha geriden başlamam gerekiyor. Tanıştığımız günü hatırlıyor musun?"

"Her detayı." Bu, genç hayatımın en önemli olayıydı. Este ile annem dışında daha önce hiç yaşamadığım bir yakınlık hissetmiştim. Sanki nihayet dünyada birileri bana bir anlam ifade ediyordu ve ben de bir yere uyuyordum.

"Ben de senin cadı çok sevdiğimi, hiç cadı arkadaşım olmamasından nefret ettiğimi söylemiştim."

. "O bir şakaydı. Billy Baker'ın bir topu olduğunu da söylemiştin." "O da şaka değildi. Onu erkeklerin soyunma odasında gördüm."

"Erkeklerin soyunma odasında ne yapıyordun? Dokuz yaşındaydın! Bekle, boş ver. Bilmek istediğimi sanmıyorum."

"Simon Fields'a fena halde aşkıttım, bu yüzden casusluk yapmaya karar verdim ve beklediğimden fazlasını elde ettim. O yaşta penislere hazır değildim."

"Sanırım travma geçirirdim. Ama oldukça korunaklıydım."

"Birkaç yıl boyunca öyleydim, ta ki hormonlar devreye girene kadar. Her neyse, cadı olduğuna dair hiçbir fikrin olmadığını fark ettiğimde - bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum - zorlamadım."

Sert bir şekilde, "Ben cadı değilim Este. Elimde sihirli bir değnek yok, güven bana."

Eğer yapsaydım, annem hayatta olurdu. Sayısız şey farklı olurdu. Eskiden cadı kokulu süpürgelerle izlerimizi silip süpürdüğümüzü hayal ederdim - içimde gizli, derinlere gömülü bir güç keşfedip bunu bizi göçebe, koşuşturmalı, korkulu hayatımızdan kurtarmak, annemin bitmek bilmeyen hastalıklarını kovmak için kullanacağımı hayal ederdim. Sayısız Küçük bir kızken kendimi uyuttuğum gecelerde bu fanteziyi canlandırırdım. Kötü büyücü düşmanımızı paramparça eder, annemi Constant'a götürürdüm. Büyük harflerle ev; güzel şeylere sahip olacaktık ve onları saklayacaktık ve kimse bize bir daha burun kıvrımayacaktı.

Este'nin bakışları kobalt rengine ve buza dönüştü. "Evet, sen bir cadısın Zodecky Grey. Ve sana söylediklerimde komik bir şey yok. Zihnini aç ve beni dinle ve bu konuda son derece ciddi olman gerekiyor. Annen kesinlikle öyleydi."

Gülümsemem soldu ve ona temkinli bir şekilde baktım. Bana asla tam adımla hitap etmezdi, yani çoğunlukla tam adımla.

"Ben bir cadıyım," dedi Este bana kesin bir ifadeyle. "İrade Yolu'nu uygulayan bir Cailleach ailesinde doğdum."

Kyle-och, demişti, ve *İradenin Yolu*: Malikânenin altındaki kulübede konuşkan ve sonra suskun grimoire'in paylaştığı kelimelerle aynı.

"Bizler katı kurallara uyan hafif cadılarız. Beni istediğimi yaptırmak için insanları zorlamakla suçladığında bu beni dehşete düşürüyordu çünkü bir aydınlık cadı gücünü asla bu şekilde kötüye kullanmaz. Bu karanlık bir cadının yoludur."

Ona bakakaldım. "Aman Tanrım, sen gerçekten ciddisin. Gerçekten bir cadı olduğunu düşünüyorsun. Güçleri olan. Süpürge de mi var? Uçuyor musun? Cadılar Bayramı'nda çatıdan aşağı tembelce süzülüyor olabilir misin?" Alay ettim.

"Samhain," dedi Este sert bir ifadeyle. "Bu bayram gününün çok eski ve zengin bir tarihi var ve bu konuda 'düşünmek' diye bir şey yok. Ben bir cadıyım. Bu benim yaşam biçimim ve benim için her şey. Ve evet, lanet olası bir süpürge var.

Birkaç tane."

Kahkahamı bastırarak, "Yani uçuyor musun? Bacaklarını yana atıp 'Come Little Children' şarkısını söyleyerek süzülüyor musun?"

"İradenin Yolu ile alay etmeyin. Cailleach'in yolu kutsaldır ve bu yolda yürümek bir onurdur."

"Cadı gibi bir şey yap," diye . . ."

"Biz güç israfı yapmayız," diye homurdandı, sonra içini çekti. "Ama kanıt ihtiyacın olduğunu biliyorduk. Annen, öteki dünyaya ya da doğaüstü olaylara olan ilgini her dile getirdiğinde bu tür şeylere inanmanı kesinlikle istemediğini söyledi."

Ow. Annem bunu Este'ye mi söyledi? Yıllar önce annemle tanışan, sonra da benim yüzümden *ona* yemin eden Este. Kimin en iyi arkadaşıydı?

"Kapının yanındaki kitaplığa bak," dedi Este bana. "En üst rafta kitaplar var."

Omzumun üzerinden baktım.

"Ne renk bunlar?"

Omuz silkererek ona döndüm. "Kahverengi, deri ciltli, hepsi." "Tekrar bak."

En üst rafta elma şekeri kırmızısı deriyle ciltlenmiş yaklaşık iki düzine kalın cilt vardı. Baktım, göz kırptım, tekrar göz kırptım. Sonra Este'ye baktım.

"Ne renk olmalarını istersiniz?"

"Yeşil. Ama pürüzsüz deri değil." Bahsi yükselttim. "Ben süet severim." Sırıttı. "Kolay. Tamamdır."

Bu kez kitaplara göz attığımda nefesim kesildi, yataktan fırladım ve raftan bir tane aldım. Esnek, tereyağı yumuşaklığında yeşil süetle ciltlenmişti. Parmaklarımı merakla üzerinde gezdirdim.

Kitap elimdeyken mora döndü, beni o kadar şaşırttı ki kitabı düşürdüm ve döndüm. "Bunu nasıl *yapıyorsun*?" Beni büyülüyor, farklı renkler ve dokular gördüğüme mi ikna ediyordu? Şimdiye kadar o kadar tekila içmemiştim -bir buçuk shot- ve hafif biri de değildim! İçimde çok daha fazlasını içebileceğime dair bir his vardı.

konuşmamızın garip dönüşü.

"Dönüşüm için bir eğilimim var. Özellikle renk, ama aynı zamanda madde, artı diğer yetenekler. Her cadı farklıdır. Gri duvarları sever misin?

Bu yatak odası mı?"

"Hayır," diye açık yüreklilikle itiraf ettim, azınlıkta olduğumun farkındaydım. Gri, iç mimarlar arasında çok popülerdi. Evlere olan takıntımı hiç kaybetmemiştim, bir yandan internetteki emlak ilanlarını incelerken bir yandan da yüzüme yemek tıktırıyordum. Mola verip, içinde yaşayabileceğimiz hayatı hayal ediyordum. Son birkaç yıldır her şey "grileşmişti", tam da nefret ettiğim kış Indiana gökyüzünün tonundaydı: iç karartıcı çamur grisi her yere, duvarlara, yerlere, mobilyalara sıçramıştı. Bu beni şaşırtıyordu. Ben bir güneş ışığı/mavi gökyüzü fahişesiydim. En azından hep öyle olmak istemiştin; İlahiyat'ı bu kadar cazip bulmamın bir başka nedeni de buydu.

Dedim ki, "Bence gri ne olmak istediğini bilmeyen bir renk, bu yüzden iddialı bir şekilde bir şey olmak yerine, çekingen bir şekilde hiçbir şey. Griden nefret ediyorum. Bir renk ol, bir hayatın olsun." Bunun aynı zamanda benim soyadım olduğunu da unutmamıştım. Kendimi soyadım kadar mülayim hissediyordum. Sakin, dingin Zo Grey. Asla dramatik olma, taşkınlık yapma, hiçbir şey isteme, asla şikâyet etme, başkalarının durumu daha kötü, sus, sus, tatlı çocuğum.

Este bana göz kırparak ellerini kaldırdı ve kendi kendine mırıldanarak havada döndürdü. Birden yatak odamın duvarları kitaplarla aynı yumuşak yeşile ve Fransız kapılarının ardındaki manzarayı güzel bir şekilde dengeledi. Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım, sonra da "Yeşil mi kalacaklar?" diye sordum.

"Yapmalarını istiyor musun?"

Başımı salladım. Evet. Belki hazır başlamışken malikânenin dışını da boyayabilirdi - Tanrım, *yapabilir* ? Tüm evin rengini değiştirebilir miydi? Onun böyle bir güce sahip olduğuna, bir cadı olduğuna *inanıyor* ? İlkokuldan beri tanıdığım en iyi arkadaşımın?

Este usulca mırıldandı, tekrar eliyle işaret etti. "Onları kalıcı olmaları için mühürledim," dedi ve sonra ona katılmam için yatağa vurdu.

"Telafisini daha sonra yapacağım."

"Ne tür bir tazminat?"

"Tüm cadılar büyülerini kontrol etmek ve kullanmak için bir şeyden güç almak zorundadır. Işık cadıları doğadan güç alır ve bunu bir şekilde geri verir. Bir ağaç diker, çiçek yetiştirir, toprağı gübreler, beklenmedik bir iyilik yapar, bir hayvana yardım eder. Biz her zaman hediyeği geri veririz."

"Peki ya kara cadılar?" Merakımı yenemeyerek sordum, her ne kadar bunların hiçbirine inanmasam da. Sonra yine tedirgin bir şekilde etrafıma bakındım, duvarlar tamamen farklı bir renkteydi. Bunu nasıl açıklayabilirdim? Sanki zihnim parçalanıyormuş gibi hissettim. Büyü diye bir şey yoktu. Cadılar yoktu. *Peki ya Batı Virginia'da gördüğün o hayalet?* İçimden bir ses alay etti.

Este soğuk bir ifadeyle, "Karanlık cadılar istedikleri her lanet kaynaktan yararlanırlar, ne kadar zengin olurlarsa kadar iyidir ve insan hayatları da bunun dışında değildir," dedi. "Bunu kötüye kullanıyorlar. Ve geri vermek için zahmet etmezler. Onlar dünyayı kurutuyor. Biz ise onu besliyoruz."

Uzun bir süre ona baktım, sonra sessizce yataktaki yerime oturdum. O kadar çok duygudan oluşan bir kazandaydım ki, onları tanımlamakta zorlanıyordum ama yüzeyde en çok fokurdayan şey öfkeydi. Annem sırrını Este'ye açmıştı, bana değil. Bunu neden yapmıştı ki? Este'nin gösterisinden sonra bile henüz istekli değildim. İkimizden birinin cadı olduğunu kabul rağmen (içgüdülerim beynime şiddetle karşı çıkıyor ve sayısız ikna edici argüman ileri sürüyordu), hepsi buna inanmış ve bu bilgiyi benden Benim davet edilmediğim gizli toplantılar yapmışlardı. Kaç tane Annem ne zaman benim bir sorumu susturmuş ama başkalarına sır vermişti? Derinden yaraladı.

"Ah, Zo," diye haykırdı, "senin yanında kendim olmak için öyle can atıyordum ki! Çok zor oldu!"

"Yazık sana," dedim soğuk bir sesle. "Cadı olduğumuza inandığını bana her an söyleyebilirdin. Ağzın bozuk muydu? Kesinlikle hayır. Hiç susmadın. Ama bunu bana söylemedin."

Gözleri karararak sertçe, "Birincisi, bu bir inanç değil. Bu bir gerçek ve size memnuniyetle daha fazla kanıt sunacağım. Sizi ikna *edebilirim*. Bunu yapma şeklimden hoşlanmayabilirsin ama yapabilirim. İki, cesaret edemedim. Tanıştıktan sonra anneme senden bahsettiğimde, temizlik yaptığı evlerden birinde Joanna'nın peşine düştü ve konuştular. Tam olarak konuşmadılar. Annelerimiz o gece topyekün bir savaşa girdiler. Annem tam bir geri çekilme modunda eve geldi ve Dalia Hunter'ı hiçbir şey korkutamaz. Bir daha sana cadılardan bahsedersen beni cezalandırmakla kalmayıp Joanna'ya ağza alınmayacak şeyler yapacağını söyledi. ve annem onu durduramazdı. Onu hiç görmediğim kadar üzgündü. Joanna Grey'le tanışana kadar başka bir cadıdan korkmadığını söyledi ve onunla tanıştıktan sonra-"

"Tamam, orada dur," diye kestim sözünü sertçe. "Kimse annemden korkmazdı.

Hiç. Annem korku uyandırmaktan acizdi. Tatlı, nazik ve kibardı-"

"*Ve bir Highblood Royal*"-Este sözümü kesti-"kan büyüsü en patlayıcı soylardan titizlikle seçilmiştir. Kraliyet evleri, hatta hafif evler bile kan bağlarına takıntılıdır, yapmaya, olmaya isteklidir,

Onları güçlendirmek için neredeyse her şeyi. Annem Joanna Grey'in güç saçtığını söylerdi. Annemi dehşete düşürmüştü."

Annem, kitapta bahsedilen dokuz evden birine mensup bir Highblood Asilzadesi mi? Joanna Grey'in herhangi birini korkutmasını hayal etmek benim için imkânsızdı. Onu gözlerinde alev alev yanan şiddetli duygularla hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. Bunu hiç görmemiştim. "Saçmalık. Yumuşak geyik gözleri," diye tükürdüm. "Yüzünde gördüğüm tek şey bu." Ve bu konuda daha da sinirleniyordum. Eğer annemin kanında ateş varsa - başkalarının gördüğü ateş- neden ben bunu hiç görememiştim? Eğer o olsaydı, ben farklı olabilirdim. Hayatlarımız

farklı olabilirdi. Dalia Hunter'ı korkutabilirdi ve biz *yine* de kaçmak zorunda mıydık? "Aynı, bebeğim, aynı. Seninkinde gördüğüm tek şey bu."

"O zaman benden neden hoşlandın?" diye sordum.

Bakışları yumuşadı. "Gerçekte kim olduğunu ve ara sıra bir ateş parıltısı yakalıyordum. Yatağına aldığın her erkeğin bir cadı olduğunu biliyor muydun? Sadece bu bile bana özgür kalmanın ve olman gereken kişi olmanın bir yolunu bulacağına dair umut veriyordu. Çok güçlü bir *cadı*," dedi sertçe. "Ve"-kaşlarını çattı-"çok geç olmadan sana söylemeyeceğimden emin değilim. Son zamanlarda bununla boğuşuyordum."

Oh, ona tebrikler. Bana söylemeyi *düşünmüş*. "Çok geç" yorumunu daha sonrası için rafa kaldırdım. Sonrası için rafa kaldırdığım çok şey vardı.

"O adamların cadı olduğunu nereden biliyorsun? Ne yaptın, izlerini mi sürdün?" "Sana inandığımı söylemiyorum. Ama eğer , annem hangi evden geliyordu?" Bilmek istediğim şey aydınlık mı karanlık mı olduğuydu.

"Hiçbir fikrim yok. O söylemedi ve annem de ; biz sadece gücü ve yoğunluğunu hissedebiliriz, hangi yöne eğildiğini değil. Sevgililerinize gelince, onları tanımlamak için size yeterince soru sordum. Sonra aynı barlara girdim.

Seçtiğiniz her adamın kanında büyü vardı. Bazıları çok etkileyiciydi. Eğer oraya ilk sen gitmeseydin, kesinlikle ben . Çok zevksizsin."

Bu her zaman peşinde olduğum ekstra bir şey miydi - bir erkeğin kanındaki sihir? Tanımlanamaz, sinirli, öngörülemez ve güçlü bir yan olarak düşündüğüm şey. Bu Kellan'ın bir cadı olduğu anlamına mı geliyordu? Bunların herhangi birinin doğru olduğunu varsayarsak, benim de cadı olduğumu biliyor muydu? Ve o gece Criollo'da hissettiğim varlık miktarı göz önüne alındığında, hoşuma giden tüm erkekler cadı ? Eğer öyleyse, neden bu kadar çok kişi tek bir yerde toplanmıştı?

"Adamlar benim bir cadı olduğumu mu düşündüler?"

"Biliyorlardı. Senin kadar zayıf olsalar bile bunu hissedebiliyorlardı. İlk başta sen de bana zayıf görünmüştün, ta ki seninle bir süre birlikte olana kadar. Sonra içinde muazzam bir şey hissetmeye başladım, derine gömülmüş, sıkıca tasmalanmış."

Ahırda oluştuğunu hissettiğim ve bir şey yapmazsam beni yok edeceğinden korktuğum mantar bulutu gibi devasa. Bir köpek gibi tasmalı. Kontrol altında. "Devam et," dedim sertçe.

"Annem bana Joanna'nın seni kan sihrini uyandırma aşamalarından geçirmediğini söyledi. Bunun yerine gücünü bastırmış. Bu yüzden diğer cadılara karşı kendini çok zayıf hissediyordun ve annelerimiz de bu yüzden kavga ediyordu. Anne

bir cadının gücünü bastırmanın ölümcül bir günah olduğunu, onu diri diri yakmaktan daha kötü olduğunu söyler. Gücünüzün nefes alması, dünyaya çıkması ve bir şeyler yapması gerekir.

Çünkü yapamazsa, her geçen gün boğulur. Savaştığınızı bile bilmediğiniz sürekli bir iç savaş sizi yıpratıyor. Büyünüz doğmak için can atıyor ama bir şey onu engelliyor. Hiçbir şeyin tadı özellikle değil; hiçbir şey sizi kızdırmıyor veya heyecanlandırmıyor. Kendinizi boş hissediyorsunuz, sürekli, hafif bir hoşnutsuzluk halinde yaşıyorsunuz, güçlü bir hoşnutsuzluk hissetmekten bile acizsiniz. Güçlü bir şey hissetmekten acizsiniz."

Hayatım boyunca nasıl hissettiğimi tarif etmişti. Sık sık yaşadığım tek gecelik ilişkiler dışında tutkusuz, sığ bir kalbe sahiptim. Kendi tenimde sonsuza dek rahatsız hissediyordum, sanki üzerime oturmuyordu, sanki şapka kontrolünde başka birinin ceketini iliklemişim; çok küçüktü, yanlış kesilmişti, kısıtlayıcı ve hapsedici.

"Bastırılmış cadıların çoğu delirir. Çoğu kendini öldürüyor. Annem dedi ki Yüksek Kan olduğun için ya genç yaşta intihar edecektin ya da hayatta kalacak kadar güçlü olacaktın. Ama anneni bunu yaptığı için asla affetmedi ve annen de onun bu kararını eleştirdiği için onu asla affetmedi. yapıldı."

"Annem neden benim gücümü bağlasın ki? Bunun doğru olduğunu varsayarsak," diye ekledim sıkıca. Bana fazlasıyla doğru gelmeye başlamıştı. Ama bunu kabul etmek, tüm hayatımın bir yalandan ibaret olduğunu kabul etmek anlamına geliyordu. Este'nin bana böylesine ayrıntılı bir yalan söyleyerek kazanacağı hiçbir şey göremiyordum. Yine de ya o yalan söylüyordu ya da benim tüm hayatım bir yalandı; zehirimi seçtim.

"Hepsi doğru," diye ısrar etti. "Kitaplara ne yaptığımı başka nasıl açıklayabilirsin ki?"

Bunu açıklayamıyordum, tıpkı irademle bir mum yakmayı açıklayamadığım gibi, bu yüzden testle kaçtım. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Sen bir cadısın. Ben de cadıyım. Annem öyleydi. Senin annen de öyle, baban da öyle mi?"

Başını salladı.

"*Benden* başka herkes biliyor muydu? Ve hepiniz bu konuda samimi konuşmalar yaptınız ve bana söylememeye mi karar verdin? Üzgünüm ama bu konuda birçok açıdan ciddi sorunlar yaşıyorum!"

"Ben de öyle olurdum. Herkese kızgın olurdum. Bu onu hiç de Daha az doğru. Ve seni kızgın görmekten ne kadar hoşlandığımı söyleyebilir miyim? Sen hiçbir şeye kızmazsın. Hiçbir zaman hiçbir şey için fazla bir şey yapmadın.

Artık bağlı değilsin Zo. Bu harika bir şey! Tamamen hayattasın! Nihayet."

Bana göre biraz geç, yaklaşık yirmi beş yıl kadar, ama hey, bu sadece benim hayatımdı, başkaları öyle düşünmüyor gibiydi. Onlar bunun hakkında karar vermek, beni yönetmek, bilgi saklamak *onların işiydi*. Eğer söyledikleri doğruysa, tüm hayatımı kendimin bir gölgesi olarak geçirmiştım; hissedemiyor, hayata bağlanamıyor ve onu takdir edemiyordum. Ve beni bu kadere mahkum eden de kendi annemdi. Hem de başkalarıyla bu konuda konuşurken!

Belki de Este'nin bana söyledikleri lehine en ikna edici argüman, annem öldüğünden beri ne kadar değişmiş olduğumdu. Dünyam solgunluktan canlılığa; duyularım yavanlıktan karmaşıklığa, en ince nüansları gözlemlemeye; duygularım sığıltan kışkırtıcılığa, tutkularım patlamaya dönüşmüştü, sanki ani bir tahliye vanası ya da kasıtlı bir bastırma kaldırıldı. Annemin ölüm anında uyanan ejderha bir daha asla uykuya geri dönmemişti. Bu benim sihrim, gücüm müydü? Ani bir ürpertiyle titredim ve gözlerimi kısıtım. "Sanırım annem öldüğü anda özgür kaldığımı söylüyorsun?"

"Evet. her şeyi yiyor musun? Duygularınız yoğun ve hızla değişiyor mu? Cinsel dürtüler kontrolden çıktı mı?"

Ona bakakaldım. Kesinlikle. "Ama annem neden benim gücümü bağlasın ki?" Tekrar söyledim.

Este başını salladı, bakışları üzgündü. "Hiçbir fikrim yok. Annemi uçuruma iten şeylerden biri de buydu. Joanna hiçbir açıklama yapmadı. Ve ilk cadı dersi: annen senin gücünü bağlamadı, bastırdı. Arada bir fark var. Bağlama tek seferde yapılır. Bastırmak ise gün be gün yapılmalıdır. Joanna kim olduğu ya da senin büyüünü neden bastırdığı hakkında tek kelime etmeyi reddetti. Eğer anneme bir sebep verseydi, *herhangi bir* sebep, annem anlamaya çalışırdı. Bunun yerine Joanna onu tehdit etti ve istediği zaman annen dehşet verici olabiliyordu. Sana garip bir şey olduğunu söylemiştin. Ne oldu? Cadılarla ilgili bir şey mi?"

Artık ona , kendi kendine yazan şifreli kitap ya da görünüşe göre sadece irademle yaktığım mum hakkında hiçbir şey söylemeye niyetim yoktu. Ta ki o bana daha fazla cevap verene ve ben de düşünmek için zaman bulana kadar.

her şey bitti.

"Eğer bu doğruysa, bunca yıl bunu benden nasıl saklayabildin?" Hararetle söyledim. "Bunun doğru olduğuna inanarak nasıl en iyi arkadaşım oldun ve tek kelime bile etmedin? Bilmeye *hakkım* olduğunu düşünmedin mi? Sadece basit bir '*Hey, sen bir cadısın ve annen gücünü kullanmana izin vermiyor.*' Sadece genel bir uyarı."

"Sana defalarca söylemek istedim!" Este itiraz etti. "Ama söylemedin."

"Ama ben istedim!"

"Niyetler. Cehenneme giden yol. Asfaltla döşeli," dedim açıkça.

"Cehenneme giden bir yol açmanın pek çok yolu vardır ve Bazen hiç iyi seçeneğin olmuyor. Cadı dünyasını anlamıyorsun, Zo. Asla karşı karşıya gelmeyeceğin cadılar vardır ve annen de onlardan biriydi. Annem beni tehdit etti, senin annen beni tehdit etti ve Joanna Grey bugüne, İlahiyat'a ve bu eve kadar bu dünyada karşılaştığım en yasaklayıcı şeydi. Bunu bilmiyorsun ve asla da bilmeyeceksin - çünkü sen Highblood Royal'sin, diğer cadıların korktuğu ve itaat ettiği cadısın - ama benim gibi sadece Highblood'lar, biz Royal'lere bulaşmayız. Asla."

Gözlerini bana kilitledi, sonra sessiz bir yoğunlukla, "Zo, sen Cailleach tarafından kuşatılmış. Dışarıdan gelenlerin bulamayacağı bir cadı kasabasında yaşıyorsunuz, Highblood'ların bile - en azından ben . İlahiyat, kaynayan bir güç potasıdır. Ana caddeden aşağı inerken, havadaki sihirden sarhoş oldum. Esintide, toprakta. Sarhoş edici. Dışarı çıplak bir şekilde bu fırtınanın içinde dans etmek istiyorum. Onu içime çekmek, özümsemek, yaratıcılığa dönüştürmek istiyorum. Hiç bu kadar çok güçlü cadının ortasında bulunmamıştım. Şoför bana oldukça gururlu bir şekilde Cameron mirasının varisi olduğunuzu, tüm bunların size miras kaldığını söyledi." Eliyle geniş bir hareket yaptı. "Cameron'lar eski bir Kraliyet ışık evidir; çok eskiden beri varlar. Juniper Cameron onların anasıydı ve şimdi o öldüğüne göre Bana öyle geliyor ki seni buraya onun yerine meclislerinin geçmen için getirdiler."

Devam etmeden önce bir an durakladı. "Evander bana neden burada olduğunu söyledikten sonra yolda bunu çok düşündüm. Ne kadar şanslı olduğun hakkında

Annen ölmeden hemen önce seni bulduklarını, onlarca yıl boyunca bir varis aradıklarını. Annenin seni ne kadar kararlı bir şekilde sakladığını, gücünü *on yıllar* boyunca bastırıldığını. Ve bu beni son derece rahatsız edici bir düşünceye sürükledi. Zo, ya bu kasaba, bu cadılar meclisi tam da annenin kaçtığı şeyse?"

OceanofPDF.com

Dişlerimi fırçalamayı bitirdim, sinirli bir şekilde tükürdüm ve beni uyanık tutan sayısız duygunun da onunla birlikte yok olmasını dileyerek kalıntının giderde kaybolmasını izledim. Este bir saat önce kendine ait bir oda aramaya çıkmıştı, ben ise yorgunluktan uyumam gerektiği konusunda ısrar ediyordum.

Bana söylediği onca şeyden sonra uyumak imkânsızdı. Hiçbir tekila miktarı bunu değiştirecekti ve ben denedim. Yoğun, acı verici bir şekilde uyanıktım, zihnim acımasızca berrak, kalbim canlı ve öfkeliydi. Uykunun unutkanlığına, unutmaya, kısaca ölmeye ve yarın duygularımın ve kaderimin daha fazla sahibi olmayı ummaya açtım, çünkü açıkça şu anda ve görünüşe göre tüm hayatım boyunca ikisinin de sahibi değildim.

Yatak odasına geri döndüm ve orada uzun bir süre durup en üst raftaki yeşil süet kitaplara baktım. Este onları da kalıcı hale getirmiş olmalıydı.

"Onları kalıcı hale getirmek için heceledim," diye mırıldandım, anlamaya çalışarak. Bir şeyleri kalıcı hale getirmek için büyü yapabilir *miydim?* Yeteneklerim neydi? Sormamıştım. Aslında onu cadılar ve annem hakkında konuşmaktan tamamen vazgeçirmiştim. Akıl sağlığımı korumak için her şeyi kutulayıp küçük miktarlarda parsellediğim güvenilir tekniğim kendini yeniden göstermişti. Tıpkı eski günlerdeki gibi.

İnanmama konusundaki ısrarımın bir savunma mekanizması olduğunu isteksizce kabul ettim. Bana söylediği şeyler, iliklerimin derinliklerinde çınlayan, reddedilemez bir gerçeklik çanı taşıyordu. *Bu, her zaman hissettiğin ama asla bilmediğin şeydi,* diye ilan ediyorlardı. *Bu her şeyi açıklıyor.*

Devlin geçen gece, kemiklerimin yerlerde her zaman daha fazlası olduğunu düşünüp düşünmediğimi sorduğunda bunu dürtmüştü. Bu

Hayati bilgilerden yoksundum, hatta belki de kasıtlı olarak yanlış yönlendirilmişim. Yıllarca kendime, başkaları karanlıkta değilken benim bir şekilde karanlıkta olduğum izleniminin, sadece açıklama yapılmaksızın birçok kez yerimden edilmemden kaynaklandığını söyledim.

Ama çok, çok daha derinlere uzanıyordu.

Hayatım boyunca kendimle çelişki içinde yaşadım. Gündüzleri her şeyi yapan Zo vardı; yorulmadan çalışır, annemle ilgilenir, asla şikâyet etmez ve hiçbir şey istemesine izin vermezdi. Görevden göreve koşan, nasıl hissettiğini düşünemeyecek kadar meşgul bir arıydı - ya da bu konuda tuhaf bir şekilde eksik görünüyordu.

Bir de gece yarısı Zo vardı; içindeki sonsuz, boş ağrıyı, acı vermemesi gereken ama acı veren bir kanyonun büyük boşluğunu, sanki yaşam için gerekli olan bir şey ondan oyulmuş gibi düşünerek uyanık yatıyordu. Geceyarısı Zo kendini, sadece çok nadir durumlarda çok kısa bir süreliğine dağılan, parlak, harikulade ve muhteşem bir şeyin kışkırtıcı bir bakışını sağlayan, onu tamamen dolduran, o istisnai gecelerde kısa bir an için kendini ... bütün, canlı ve *gerçek* hissettiği aşılmaz bir sisle yüz yüze duruyormuş gibi hissediyordu. Ne olduğunu bile bilmeden varlığımın her zerresiyle bu coşkulu duruma açlık duymuştum.

Sonra sis kalınlaşır, görüşümü tekrar engeller ve az önce hissettiklerimi yeniden yakalayamazdım. Hem de hiç. Elimde sadece kısa bir süreliğine muhteşem hissettiren uzak bir izlenimin anısı ve bir sebepten ötürü buna asla sahip olamayacağımın kesin bilgisi kalırdı.

Gerçek: Annem cadı olduğuna inanıyordu. Gerçek: Este ve ailesi de öyle olduğuna inanıyordu. Gerçek: Este ve Dalia annemin bir Highblood Royal ve korkunç olduğuna inanıyordu.

Gerçek: Hepsi bu konu hakkında konuşmuş ve bunu benden saklamışlardı.

Yirmi dört yıl boyunca aptal ve kör bir şekilde dolaşmışım ve herkes buna izin vermekle kalmamış, beni bilerek ve isteyerek kör etmişti.

Tüm varlığım kendi ekseninde kayıyor ve beni tamamen patlamaya hazır bir halde bırakıyordu. Este'ye soracak milyonlarca sorum vardı. Ve şu anda bir bile yüzleşemiyordum.

Cadı olduğuma inanıyor muydum? Evet, inanıyordum.

Merak ediyor muydum, hatta keşfetmeye miydim? Kesinlikle.

Bunların şu anda benim için bir önemi var mıydı?

Hayır.

Çok öfkeliydim. Duyguları hissederek büyümek başka bir şeydi. Yol boyunca, akıl hocalarının ve ebeveynlerin yardımıyla onları yönetmeyi ve yumuşatmayı öğrendiniz.

Öğretmenim yoktu, çünkü güçlü duygularım yoktu. Artık vardı.

Ve hiç talimat almamıştım.

Öfke beni boğuyor, beni boğuyor, boğuyordu. İçimde adını koyamadığım ve uçucu olduğunu hissettiğim nadir durumlarda bu şeyi dışarı atmanın bildiğim tek yolu seksti.

En iyi arkadaşım. Annem. Beni karanlıkta tutmak için Dalia ile komplo kuruyor, beni sakın bir otomat olarak tutmak için.

Eğer bir cadıysam, *gücüm* vardı. Ve bu benden esirgenmişti. Sihrim vardı. Ve bunu bilmeme asla izin verilmedi. Başka seçeneğim yoktu.

Este'yi severdim. Hep sevdim.

Ama kesinlikle onu tanıımıyordum ve görünüşe göre hiç . Kendi annemi de tanıımıyordum.

Kitaplardan biri kitaplıktan fırlayıp yere düştü ve açık bir şekilde ayaklarımın kondu.

"Şimdi ne olacak?" Sinirli bir şekilde mırıldandım. Belli ki evdeki tüm kitaplar, canları istediğinde ve istedikleri zaman iletişim kurma eğilimindeydi. Tıpkı en iyi arkadaşım ve annem gibi.

Yere çökerek kitabı kucağıma aldım ve okumaya başladım.

Bir adam savaşa girer, fethetmek için cesurca bölüşür. Teknikleri genellikle acımasızdır, ergo görünür, ergo mücadele etmek mümkündür.

Bir kadın öylesine incelikli, öylesine hassas bir şekilde böler ki, askerler görünmez çitlerle ayrılmış, savunmasız bir şekilde dururken, bölündüklerinin farkında bile olmazlar.

Ve böylece savaş kazanıldı.

Sinirlenip sayfayı çevirdim. Boştu. Diğerleri gibi.

"Senden nefret ediyorum," dedim kitaba, kulağa ne kadar çocukça geldiğinin tamamen farkındaydım ama bu kadar çocukça bir şey söylemeye hakkım olduğuna karar verdim, çünkü hiç çocukluk yapmamıştım. Normal çocuk duygularına *sahip olmama* izin verilmemişti.

Aklıma geldi de, annem için gerçekten aptalca olabilirdi.

Gücümü bastırdı, ancak öldüğünde beni söz konusu güç patlamasıyla bıraktı, ancak fena halde duygusal olarak bodur kaldı. Öğrenmem gereken çok şey olduğunu fark ettim, hem de hızlıca. Öz disiplin çok önemli olacaktı. Her zaman kendimle gurur duymuşumdur.

ama bir volkan değil de duygusal bir buzdağı olduğunuzda kendinizi disipline etmenin kolay olduğunu fark etmeye başlamıştı.

Kitabın bana ne söylediğine dair çok az şüphe vardı -ve evet, *kitabın bana ne söylediğini* düşünmüştüm- çünkü bir cadı olduğumu kabul ettikten sonra -ki daha fazla kanıt istesem de özel olarak kabul etmiştim- olan diğer tuhaf şeyleri inkâr etmenin pek bir anlamı yoktu. "Bir maa bir maa maa," diye mırıldandım. Her şey olduğu gibiydi ve onları inkâr ederek sadece kendimi savunmasız hale getirebilirdim. Grimoire, *Mumu yak Cameron cadı*," demişti.

Kaşlarımı çatarak kaç şeyi fark edemediğimi ve anlayamadığımı düşündüm. Cameron Malikânesi'nin eşiğine kazınmış parıldayan semboller gibi - bir tür büyü. Este onu geçememişti. Bu yüzden onu içeri davet etmemde ısrar etmişti. Bay Balfour'un güvenlik sistemi olmamasına rağmen malikânede güvende olduğuma inanmasının nedeni de buydu. Ayrıca, geldiğim gece eşikte geçici olarak bayılmamla da bir şekilde bağlantılı mıydı? Bilmediğim başka ne vardı? Triskelionlar ve Serch Bythol da kazınmış büyüler miydi ve eğer yleyse, ne gibi bir etkileri vardı?

At gzlklerim yüzünden Jesse'yi içeri davet etmiştim. Este Devlin ıldır mıştı. İptal ettirdiler. Nedenini bilmek istedim.

Görünüşe göre Juniper bir cadıydı, cadıların en büyüğünden aşağı kalır yanı yoktu. Ve herkes benim o bloktan bir ip olduğuma inanıyordu. Öyle miydim?

Annem bizi görünmez çitlerle ayırmıştı, savaştığı her neyse onu ilerletmek için - benim için de aynı derecede görünmez olan bir savaştı bu.

Gözyaşlarına boğulmak istedim ama yapamadım. Kalbim buz gibiydi ve gözyaşlarım buz parçaları olacaktı.

Joanna Grey'in yasını tutmak ona kızmaktan çok daha kolaydı. Böyle hissetmekten nefret ediyordum. Bir an için, çok az şey hissettiğim ya da hiçbir şey hissetmediğim günlere zlem duydum. Çünkü şu anda en çok yalnız ve öfkeli hissediyordum.

Görünmez çitlerle çevrilmiş yalnız bir asker.

Uyurken hiç rüya görüp görmediğimi bilmiyorum. Kesinlikle hatırlamıyorum. Belki de annemle yaşamanın sayısız gerekliliği beni o kadar yorgun bıraktı ki Kum Adam'ın beni bulamayacağı kadar derin uyudum. Ya da belki

Beynim devreye girdiği anda, pragmatik Zo, *"Yok ol, işe yaramaz toz. Bana hizmet etmiyorsun. Hayaller için zaman yoktu.* Ya da belki rüyalar da

benden çalındı: Zo büyü yapamıyor ve rüya görmesine de izin verilmiyor. Bir şeyler isteyebilir. Gerçek bir insan olmak. Bu olasılığı hızlıca ve sertçe yok etsek iyi olur.

Cameron Malikanesi'nin duvarlarına girdiğimden beri sadece zengin rüyalar görmekle kalmamıştım, rüyalarım o kadar berraktı ve o kadar dokunsal ayrıntılarla sunuluyordu ki, uyandığımda kendimi gerçeklikten ayrılmaz hissediyordum ve rüya kalıntılarının duygusal nüansları gün boyunca üzerime yapışlıyordu.

Gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen, var olan hiçbir şeye benzemeyen bir ormanda yürüdüğümü hayal ettim. Cömertçe aralıklı ağaçların sonbaharın sonlarına doğru çıplak dallarını uzattığı, başımın üzerinde bir gölgelikte aydınlıkla buluştukları sessiz, ilkel bir yer. O kadar kadife gibi karanlıktı ki, sanki fosforlu orta damarlar ve damarlar tarafından içeriden aydınlatılmış gibi parlak bir şekilde parıldayan gümüşü sarı yaprakların kalın sürüklenmeleriyle halı kaplı bir orman zemini olmasaydı göremezdim.

Kendimi o kadar özgür, endişe ve kaygıdan uzak hissettim ki, kendimi parlak yapraklardan oluşan kalın yığınların içine attım, kollarımı düşen derinliklerine daldırdım. Yapraktan melekler yaptım, güldüm, yuvarlandım. Kutsal bir yerde olduğumu biliyordum ve aynı zamanda buranın garip, vahşi, evcilleşmemiş ve öngörülemez bir yer olduğunu bilmeme rağmen, güvenli olduğunu hissettim. En azından benim için.

Sonra kollarımı bir başka yay çizerek açtığımda, yaprakların altında dokunuşuma karşılık veren bir *şeyle* karşılaştım; rahatsız olmuş gibi kıpırdıyor, göğsünün derinliklerinden bir gümbürtü çıkarıyordu.

Canlı bir şey.

Görmeden ne olduğunu biliyordum.

Sıradan bir köpek değil, insanların nimet arkadaşı, ama büyük bir kurnazlık ve büyük bir vahşilik yeteneğine sahip av .

Ayrıca ona dokunduğum ana kadar canavarın uyuduğunu da biliyordum. Derinden, belki de ölçülemeyecek bir süre boyunca. Rüyalarda, sonsuzluk gibi kavramlar tamamen makul görünür ve bu canavar bana sonsuz gibi geldi.

Birdenbire bir düzine tazi, ışıklı yaprakları silkeleyerek, karanlık, kıvrımlı gölgeler etrafımda çömelmiş bir halka oluşturmak için yükselerek, lambalı orman zemininden ortaya çıktı.

Sırtüstü yatan avdı. Dizlerimin üzerine çökerek bir tazıdan diğerine baktım, gözlerim kısılmıştı, değerlendiriyordum. Dost mu düşman mı? Neden bu ormanda ? Avcı mıydılar? Ben av mıydım?

Ayağa fırladım ve agresif bir duruş sergiledim.

Korkunç olduğumu söyledi gözlerim. *Ben yılmazım. Beni test etme.*

Sımsıkı kıvrılmış kalçaları üzerinde daha da yaklaştılar.

Şiddetli bir başlangıçla uyandım ve soruma cevap alamadım: Müttefik mi yoksa düşman mı? Sadece buraya gelerek, belki de

Cameron Malikanesi'nin eşiğinden ilk adımımı attığımda, annemin tüm hayatını yapmamam için adadığı şeyi yapmışım.

Ne zaman babamı sorsam, "*Bırak uyuyan köpekler yalan , sevgili Zo,*" derdi. *Dişleri var. Pençeleri var.*

Yataktan kalkarken "Siktir et şu gürültüyü," diye homurdandım. "Ben de öyle."

"Annemin mesajı neydi?" Ertesi sabah Este'yi mutfakta kahve hazırlarken bulduğumda ön hazırlık yapmadan sordum.

Omzunun üzerinden baktı, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Bütün gece öfkeni hissettim. Ya sen ya da ev, karar veremedim. Belki de ikisi birden."

"Evin kızgın olduğunu mu düşünüyorsun?" "Varlığı var."

"Hoşuna gitmedi mi?"

"Henüz bilmiyorum. Mutfğa karşı koymak çok zor. Havuz ve avlu . Bu duvarların içinde bir genişlik hissi var, neredeyse bir ... sonsuzluk öpücüğü, sanki daha fazla kapı bulmak için kapıları açabilirsin ve daha da fazlası ve asla bitmeyebilir. Ama ... bir şey var ... bir şey ..." Kaşlarını çatarak devam etti.

"Bilmiyorum. Jüri hala dışarı."

Ben de aynı sonsuzluk hissine kapılmışım ama bunu daha önce hiç bu kadar büyük bir evde bulunmamış olmama bağlıyordum. Her odayı keşfettikten sonra bu rahatsız edici hissin hafifleyeceğinden emindim. "Annemin mesajı," diye dürttüm.

Makineyle oynayarak, "Öyle bir şey değildi. Bana sadece eğer beklenmedik bir şekilde ölürse, kanserden değil, en kısa zamanda sana , ne olduğunu söylemem ve gücünü uyandırmana yardım etmem gerektiğini söyledi. Sana zanaatı öğretmemi."

İnanmayarak dedim ki, "Başka bir şey yok mu? Mesela, hayatım boyunca neden ya da kimden kaçtığımız gibi mi? Babam hakkında hiçbir şey? Ya da kim olduğum hakkında?" Belki *gerçek* soyadım? Çünkü bunun da yalan olduğundan oldukça emindim. Beni dönüştürdüğü şeyin adını vermişti: bir renk olamayacak kadar ürkek bir şey.

Este başını salladı. "Joanna ifşa etmeyi pek sevmezdi. Onun tek endişesi ölmek ve gücün uyandığında sana olduğu hakkında hiçbir fikrin olmamasıydı."

Sönmüş bir halde adadaki tabureye çöktüm. "Bu *kadar* mı? Ciddi misin?"

"Sana kasadan bahsetmem için bana söz verdirmesi dışında," dedi ve dumanı sıcak bir fincan hindiba kahvesi koydu. "Bak ne yaptım. buldum." Gülümseyerek küçük taştan bir sürahiyi öne doğru itti. "Kilerdeki buzdolabında gerçek sütle doldurulmuş eski moda cam süt şişeleri var."

Ateşe dayanıklı kasanın içindekileri elime almak için sabırsızlandığımı ve çok şey açıklasalar iyi olacaklarını düşünerek sürahiye baktım. "Gerçek," yani doğrudan inekten. Genellikle kaymak görmek beni mutlu ederdi. Annemle bir zamanlar süt ineğimiz vardı. Ona Daisy adını vermiştim. O ineği çok severdim, onunla birlikte çimlerin üzerinde kıvrılır, güneşin altında uyurdum. Batı Virginia dağlarının eteklerinde geçirdiğimiz *en güzel* yazdı. Yeni toplanmış sıcacık şeftalilerle kendi peynirimizi ve dondurmamızı yapmıştık. Annem bana bir kavanozdaki kremayı topaklanıp dönene kadar çalkalayarak tereyağı yapmayı öğretmişti. Lorları soğuk suda, yumuşak bir spatulayla pıhtılaşana kadar nasıl yıkayacağımı göstermişti.

tereyağını hafifçe kızdırıp bir kalıba bastırır, sonra reçelle birlikte bisküvilerin ve mısır ekmeğinin üzerine sürerdik ve ben de kendimizi kraliçeler, en şanslı insanlar ve çok zengin sanırdım. Kalabileceğimizi düşünmüştüm. Daisy beni ikna etmişti. Hayattaydı ve bize emanetti. Elbette kalacaktık.

Sonra inek gitti, biz de öyle.

Kremayı görünce midem bulandı.

Beni bastıran ve temel doğamdan şüphe duymama neden olan annem, en yakın arkadaşımınla bunu açıkça tartışmıştı.

Este durmak için hareket etti ve elini omzuma koydu. Anında kıllandım. "Ben düşman değilim, Zo. Gerçekten değilim," diye mırıldandı.

Elini çekmesi için omzumu silkerek bir milim bile geri çekilmedim.

İç çekerek adada yanımdaki koltuğa oturdu. "Annen seni hayattan daha çok severdi, Zo. Seni korumak için her şeyi yapardı.

Anneme sihrini bastırması için hiçbir zaman bir sebep vermemiş olsa da, onu derin görüşüne kısa bir bakış atması için içeri davet etti."

Onu içeri davet et. Derin bir görüş. Evet, cadı olduğumun ve herkesin benim bilmediğim şeyleri bildiğinin bir kanıtı daha. Sadece aptal, kör Zo, tökezliyor.

"Annem, Joanna'nın başına gelmesinden korktuğu şeyin onu o kadar korkuttuğunu söyledi ki, mirasınızı sizden gizlemenin size hayatta bir şans vermenin mümkün olan tek yolu olduğuna gerçekten inandı. Joanna'nın bunu en derin, en içten duygularla yaptığına ikna olmuştu.

Koşulsuz sevgi. Bu yüzden annem hiç . Eğer buna ikna olmasaydı, olurdu. Annenizin bunu başka bir şey için yaptığına inansaydı, cennete meydan okurdu. sebep."

O zaman neredeyse ağlayacaktım. Tanrım, bu *duygular*! İnsanlar her zaman bu kadar yoğun hissetmekle nasıl başa çıkıyorlardı? Ne kadar dikkat dağıtıcı!

Bu konuda Este haklıydı. Annemden hissettiğim tek şey derin ve koşulsuz sevgiydi. Kendim sadece yüzeysel duygulara sahip olabilirdim, ama o kadının sevgisinin yakıcılığını her zaman hissedebiliyordum, tereddütsüz, sıcak ve etrafımdaki bir pelerin gibi güvenli ve mümkünse sonsuz.

"Sen onun dünyasıydın. Onun için önemli olan tek şey."

Benim için de önemli olan tek şey oydu. Aklıma bunun sağlıklı bir yaşam biçimi olmadığı geldi. Ama sonra, nasıl yaşadığımız hakkında çok az şey vardı.

"Cadı olduğuna , değil mi? Bazı şeyler oldu, değil mi?" Este sessizce söyledi.

Sertçe başımı salladım.

"Güzel. Pazartesi günü Indy'de hazırlanmam gereken bir sanat sergisi var ve yarın sabah erkenden uçmam gerekiyor. Ben gitmeden önce öğrenmen gereken çok şey var. Hadi başlayalım."

Saatler sonra yatağında oturmuş, üzerinde baykuş kabartması ve Kelt düğümleri olan, deri bir tangayla bağlanmış kahverengi deri günlüğe bakıyordum.

Giyinip hazırlandım, Este'nin düşunu bitirmesini bekleyerek zaman öldürüyordum, kitabı açmayı inatla reddediyordum. En azından bu kitabın gerçekten yazılmış olduğunu ve gizemli bir şekilde kendi kendine yazılmayacağını düşünerek kendimi teselli ediyordum. Öyle umuyordum.

Beynim aşırı yüklenmişti.

Annem ve ben bunu senin için yıllar önce bir araya getirmeye başladık, dedi Este bana bu öğleden sonra günlüğü verirken. Sanırım annem her zaman çok geç olmadan sana söylemeyi planlamıştı, eğer Joanna söylemeseydi.

Yine o cümle vardı, çok geç. Yine sormamıştım. Aşırı yüklenme.

Günün çoğunu havuz kenarında geçirdik, yiyecek ve içecek için mutfağa girdikten sonra güneşli avluya döndük.

Korumalar uzaktan beni izliyordu. O saatler boyunca Este bana o kadar çok şey anlattı ki başım dönüyordu. Aşırı yüklenme olduğunu biliyordu, bu yüzden günlük tuttu.

Okuyarak özümsemek, duyarak özümsemekten daha kolaydırGeri dönüp tekrar okumak isteyeceksiniz, her daha fazla şey öğreneceksiniz. Şu anda size sadece temel bilgileri veriyorum, ayrıntılar günlükte, demişti. Ne yazık ki, belli bir sırası yok. Yazmak hayal ettiğimizden daha zordu. Sana ilk önce neyin öğretilmesinin en önemli olduğuna karar vermek zordu.

Büyü dolu mu? Ben sormuştum.

Bebeğim, büyülere ihtiyacın yok. Sen Highblood Royal'sin. Bu zanaat iradeye dayalıdır; bu yüzden ona İradenin Yolu ya da niyetlerin yolu denir. Hepimizin kanında farklı derecelerde büyü vardır. Bu güce irademizle odaklanır, onu şekillendirir, gerçeğe dönüştürmeye çalışırız. Daha az derecede kandaki büyü, kelimeler, büyüler, hatta büyülü nesneler cadının niyetine odaklanmak ve onu güçlendirmek için gerekli hale gelir. O zaman bile, her zaman

İş. Bazen işe yarar ama gibi olmaz. Büyüler aldatıcıdır, dışları vardır. Buna her zaman saygı duymalı ve niyetiniz konusunda son derece hassas olmalısınız. Eğer niyetinizin derinliklerinde şekillendirdiğinize inanıyorsanız

daha az tuzlu bir tane daha bulursanız, kendinizi ciddi bir karmaşanın içine sokabilirsiniz.

Bunu hiç yaptın mı?

Gülmüştü. Özellikle de ergenlik döneminde, hormonlarım çıldırmışken ve onlarla nasıl başa çıkacağımı bilmezken.

Neyse ki annem beni kurtarmak için oradaydı. Kanının içerdiği büyü derecesiyle, irade tek başına yeterlidir ya da eğitildikten sonra yeterli olacaktır.

Kraliyet ailesinden bu yüzden korkulur. Çoğumuz gerçekliği etkilemek, vizyonumuzu dünyaya getirmek için çok çalışmak zorundayken, gerçekten tehlikeli olan Kraliyetler, saf kanları ve onlarca yıllık pratikleriyle, sadece güç çekmek zorundadırlar

Yeterince zengin bir kaynaktan ve niyetlerinin var olduğunu düşünerek.

Ürpermişti. Beni gri cadılardan başlatmayın. Başka bir cadıyla savaştıklarında, oradaki her cadı kaçıp saklanır.

Este' kendisinin de bir zanaat cadısı olduğunu söylemişti, bu da gücünün kendi ellerinde anlamına geliyordu. Yaratmak için yanıp tutuşuyordu ve gücünü odaklamak için seçtiği yol da resim yapmaktı. Yeterince uzun bir süre yaratmazsa, fiziksel olarak hasta hissetmeye başlardı. Kendini atölyesine kapatıp haftalarca hararetle resim yaptığı, her biri bir daha parlak bir şekilde gerçekleştirilmiş yirmi beş yeni eserle çıktığı zamanları hatırladım.

Ama bu yaptığınız sihir değil, bu resim, demiştim.

Hamile kalamayan Tilda Schomber'i hatırlayın.

umutsuzca çocuk sahibi olmak mı? Benden bir resim sipariş ettiğinde, ona bir bereket büyüü yapmıştım, demişti Este gülümseyerek. Bazıları

yaptığım en güçlü sihir. Tilly'ye tapıyorum ve tüm kalbimi ona verdim.

Tüylerim diken diken olmuştu. Şimdi üç çocuğu var.

O harika bir anne. Doc Fields'in karaciğer sorunları gibi sağlık sorunları olan biri bir resim sipariş ederse, içine bir şifa büyüsü ekliyorum.

Bu yüzden tüm resimlerim ikiyeşerdir: gün ışığında gördüğünüz gerçek resim ve geceleri içine kattığım ışıldayan boyadan parlayan, sihirle bezenmiş resim.

Kısık bir sesle, "Annemi iyileştirebilir miydiniz?" diye sormuştum.

Gözleri karardı. Hiç şansı yoktu. Joanna Grey'i hiçbir şey iyileştiremezdi.

Neden olmasın?

İç geçirdi. Karmaşık. Bunu sonra halledelim.

Daha sonra. Ertelemeyi kabul ettim, zihnim dönüyordu.

Benim gücüm ne? Ben ne tür bir cadıyım? Sakral cadıları, kafatası cadılarını, kalp cadılarını, zanaat ya da el cadılarını tarif etmişti. Elemental olanlar vardı: ateş, su, hava ve toprak cadıları. Ve daha karanlık olanlar: savaş, salgın hastalık, kıtlık ve ölüm cadıları. Ben nereye uyuyordum?

Bana baktı, bakışları sıkıntılıydı, sonra sessizce "Bilmiyorum" dedi.

"Harika," diye mırıldandım, elbisemi düzeltiyor, bacağımı esnetiyor ve yüksek topuklu ayakkabılar içinde baldırlarımın çizgisine dalgınca hayranlık duyuyordum. Kendimi nadiren güzel hissederdim; hayatımda bunun için hiç zamanım olmamıştı. Bu gece hissettim.

Este bana gücünün kendini göstereceğini söyledi. Neyin ortaya çıktığını görerek, senin ne olduğunu anlayacağız. Yüksek Kan Asilzadeleri genellikle birden fazla yeteneğe sahiptir, bazen iki hatta üç yönü vardır.

"Yani, bir ölüm cadısı ve bir savaş cadısı olabilirim. Ne güzel," diye homurdandım yataktan kalkarken. "Ya da belki veba artı kıtlık. Fan-freaking- tastic."

Zihinsel olarak, tüm dağınıklığı topladım ve kutuladım. Este ayrıca dokuz yaşında, her iki annemiz tarafından tehdit edilen kendisi olduğumu hayal etmemi istemişti. O yaşta hem Joanna'ya hem de Dalia'ya meydan okuyup okuyamayacağımı sormuştu.

Hayır, ona yorgun bir şekilde söyledim. Anlıyorum.

O zaman şunu da anlayın: yalan ne kadar uzun sürerse sana söylemek imkansız hale geldi. Her zaman arkamı kollayacağım. Her zaman senin en büyük savunucun ve şampiyonun olacağım. Her şeyde senin yanında savaşacağım. Seni seviyorum Zo. Seni kaybedemezdim. Büyüdüğümde ve

Onlara karşı gelmeyi düşündüm, sadece tüm hayatımızı havaya uçuracağımdan em.

Dünya. En azından benden nefret edersin; en kötüsü de Joanna seni bir daha asla bulamayacağım bir yere götürmüş olabilirim. Hayat karmaşık, Zo. Ama artık özgürsün. Lütfen bunun için benden nefret etme. Sadece bize, arkadaşlığımıza tutunmaya çalışıyordum, sana yardım edebileceğim gün için dua ediyordum. Her zaman olman gereken kişi ve şey ol. Sonsuza dek kardeş cadılar zaman. O gün için yaşadım.

Ona senden asla nefret etmeyeceğimi, seni her zaman seveceğimi söyledim ve sarılıp bu gece dışarı çıkmak için plan yaptık. Önce Gossamer'a, sonra Shadows'a gidecektik. Genç, vahşi ve özgür olacaktık, rock yıldızları gibi eğlenecektik. Tutkulu bir şekilde canlı ve heyecanlı olacaktık.

Çok gecikmişti ve ben fazlasıyla hazırdım.

OceanofPDF.com

Gerçekten bir Highblood Royal olduğumu varsayarsak, bu geceyle ilgili tek asil şey korumalarla takılmanın tam bir baş belası olmasıydı.

Bu sadece ve ne kadar yakın dans edebileceğimi ciddi şekilde kısıtlamakla kalmıyordu, aynı zamanda güvenliğim olduğunu gizlemek de imkansızdı. Sadece olduğum için bana saygı duyuyorlardı. Erkekler korumalarımı bir bakıp gözlerini kaçırdılar.

Öte yandan Este'nin partner sıkıntısı yoktu ama bu kadın öldürmek için giyinmişti ve her zamanki gibi öldürüyordu.

Margaritamın kenarından gülümsedim, dans pistinde erkekler şimdiki partnerini geçmek için yarışırken onu izledim. Este hiç çekinmeden olduğu gibiydi, ne bir filtresi ne de bir özrü vardı. İnsanlar onun heykelsi güzelliği kadar, hatta ondan daha fazla, kendine olan güveninden etkileniyordu ve ben de onun parlamasını seyretmeye bayılıyordum.

Gossamer genç, eklektik ve eğlenceliydi. Müzik çok farklıydı, bu da hoşuma gitti çünkü benim zevkim de farklıydı. Shadows'ta tanıştığım kalabalıktan tamamen farklıydı. Gölgeler'in zarif, Eski Dünya'ya özgü, seçkin ve Kelt atmosferinin aksine, burada, serulean ve krom gece kulübünde hava jilet gibi seksiydi: modern, kapsayıcı ve çeşitliydi. Neyse ki kimse benimle tanışmak için sıraya girmemişti.

Bu gece bunun için havamda değilim.

Ya bu kasaba, bu cadılar meclisi tam da annenin kaçtığı şeyse? Este sormuştu. Eğlenmeye açık olmama rağmen tetikteydim, Duyularım tetikteydi, herkesi inceliyordum. Ancak eğlence bulmak zordu, bana eşlik etmek isteyen birkaç erkek de gözlerini dikip bana bakmaya katlanmak zorundaydı.

dört çift taş gibi soğuk göz, ortağımın boğazını kesecek kadar yakın

eğer yanlış nefes alırsa. Kaçınılmaz olarak adamlar paralı askerlerin saygısının stresi altında soldular ve sürünerek uzaklaştılar, beni yalnız bıraktılar ama yeni bir değişiklik olarak kendimi yetersiz giyinmiş ya da aykırı biri gibi hissetmedim.

Jesse aşağı inerken Gossamer'ın bana ait olduğunu söylemişti. Eğer bir şey benim onayımı almazsa, bunu söylemem yeterliydi ve değiştirilirdi. Belki de, diye düşündüm, bir kahkaha atarak, Este'ye cerulean rengini sevmediğimi söyleyebilir ve onu pembeye dönüştürmesini sağlayabilirdim.

Bu kulübe ve diğer pek çok şeye sahip olmanın baş döndürücü gücü beni oldukça cezbedecek kadar sarhoştum ve soyumu bilmediğim için bunu biraz rahatsız edici buluyordum. Birkaç saat önce geldiğimizden beri margarita ile shotları dönüşümlü olarak içiyorduk ve ben kesinlikle mutlu olduğum yerdeydim. Tamamen berbat durumum göz önüne alındığında, olabildiğince mutluydum: öldürülmüş, yalancı anne ve hepsi, birkaç milyon cevaplanmamış soru ile birleşti.

"Sadece evde kalmaz mıydınız?"

Döndüğümde Bay Balfour'un arkamda durduğunu gördüm, son derece sinirli görünüyordu ve siyah kravatıyla Gossamer'a hiç yakışmıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Açıkçası panikliyorum," dedi açıkça. "Cameron Malikanesi'nden ayrıldığınızı duyar duymaz karımı operada terk ettim."

"Korumalar seni aradı mı?" Onlara özellikle aramamalarını söylemiştim ve sadakatlerinin nerede yattığını bilmek istiyordum. Ne de olsa faturalarını ödeyen bendim. Tanrım, kafam iyiydi! Öfke, içimde çok fazla öfke vardı. Şimdi. Kendimi iğrençlik sınırında hissetmeme neden oluyordu. Bu benim bildiğim Zo'dan o kadar uzaktı ki, neredeyse anlaşılmazdı.

"Bir kulüp müdaviminin ailesinden telefon aldım."

"Gerçek bir tehdit olmadığını sanıyordum," dedim dikkatle.

"kadarıyla." Derin bir iç çekti. "Dışarı çıkmak *zorunda* mısın? Eminim Este'nin sana anlatacak, öğretecek daha çok şeyi vardır," dedi anlamlı bir şekilde. "Sana bir şeyler anlattı, değil mi?"

Başımı salladım, bakışlarım soğuktu.

"Sorularım var." "Salı günü. Bir dakika bile erken değil."

"Bana anlattıklarına , sanırım bana ihtiyacınız var," dedim sertçe.

"Kesinlikle öyle," diye cevap verdi, aynı sertlikte. "İşte bu yüzden Hiçbir koşul altında, bizimle kalmanızı tehlikeye atacak tek bir şey yapmayacaksınız. Anladınız mı?"

Soğuk gözler bana dikilmişti. Paralı askerlerin gözleri gibi soğuk. James Balfour'iyi kalpli yaşlı bir adamdan daha fazlası olduğunu fark ettim. "Sen de bir cadısın," dedim.

"Susun! Bu kalabalığın çoğu Paleblood."

"Paleblood," diye yineledim.

Eğildi ve kulağıma yakın bir şekilde, "Kanlarında büyü olmadan. Solgun. İlahiyat'ta sizin ve benim gibi pek çok kişi var, ama olmayan çok daha fazla kişi var. Biz reklam yapmayız. Asla."

"Nasıl-"

"Dur. Söylemem gerekenden fazlasını söylemeden önce şimdi gidiyorum. Senin de gitmeni istiyorum," dedi sertçe.

"Bu bir emir mi? Bana emir *verebileceğini* mi sanıyorsun?" Ses tonuna sinirlenecek kadar sarhoşum.

Bakışları ve sesi yumuşadı. "Sevgili Bayan Grey, bu çok içten bir istek. Size asla emir vermeyeceğim. Yapmayı seçtiğiniz her şeyi destekleyeceğim. Sadece ben sizi tamamen kendinize getirene kadar akıllıca seçim yapacağınızı umuyorum. O zamana kadar, pek çok kaynaktan, pek çok şeye karşı risk altındasınız."

"Ama beni tamamen kendime getirmeye kesinlikle yardım etmek niyetindesiniz? Salı gününden sonra mı?" Talep ettim. Este yarın ayrılıyordu. Eğitime açtım, kendim hakkında öğrenebileceğim her şeyi bir an önce öğrenmeliydim.

"Geçen gün sana çoktan söz verdim. Giydiğin tacın hakkını vermen, seni korumak ve geliştiğini görmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Burada, İlahiyat'ta."

Sonra kalabalığın içinde eriyip gitti. *Burada, İlahiyat'ta*, demişti, bu cümleyi diğer sözlerinden kesin bir şekilde ayırarak ve sözsüz uyarıyı taşımak için kelimelerini dikkatle seçtiği hissine *Ama bu kasabayı terk edersen, her şey biter.*

O zaman, çekip gitmenin çok daha iyi olup olmayacağını merak ettim. Hayal etmeye başladığımdan daha sorunlu ve tehlikelerle doluydu. Eğer Este haklıysa ve annemin kaçtığı şey İlahiyat'sa, Bay Balfour dost değil düşman olabilirdi.

Ben de eşikten adımımı attığım gece hissettiklerimi merak ettim. *-Ama tabii ki tüm yollar buraya çıkıyor*, bildiğim ilk gerçek bu değildi.

Sonra Este'nin eli benim elimdeydi ve beni dans pistine doğru çekiyordu, gülüyordu, gözleri muziplikle parlıyordu. "Hadi ama! Bir şarkı istedim. Benimle dans etmek zorundasın. "Engel tanımıyorum."

Indy'de bunu birkaç kez yapmıştık; sırayla diğerini biraz delirmeye zorluyorduk. Hiçbir engel tanımadan, müzik bize ne hissettiriyorsa onu yaparak dans ettik. Tarz yok, yöntem yok, sadece çılgınlık. Bunu yaptığımızda erkekler genellikle lezbiyen olduğumuza karar verirdi ve bu gece, parlak bir şekilde, *Hayır, sadece* cadılar diye anons etmek ve ürkütücü bir şekilde kıkırdamak için hınzırca bir arzu hissettim.

"Şarkıyı biliyor muyum?" Beni kalabalığın arasından çekiştirirken sordum.

"Bilmiyorum ama hoşuna . Ve korumalar bizi iyi bir çemberden geçirecek. Böylece dalga yaratabiliriz," dedi gülerek.

Kulübün hoparlörlerinden tek bir davul sesi yükselmeye başladı, sabit ve itici ve üzerimde "Witches Reel "in davul sesiyle aynı kışkırtıcı etkiyi yarattı.

Este dans etmeye başladığında bir kadının güçlü sesi, "*Ben annemin vahşi kızıyım*" diye haykırdı.

Onun kahkahalarına katılarak, kimsenin hakkımda ne düşündüğünü umursamadan kendimi ona teslim ettim. Evet, ben annemin vahşi kızıyım. Ve sesimi de alçaltmayacaktım.

Müziği çok severim ve bu şarkının sözleri benimle o kadar derin bir seviyede konuştu ki şaşkına döndüm. Her zaman özlediğim şey buydu. Neredeyse hissedebildiğim ama asla tam olarak dokunamadığım, kavrayışımın ötesinde gizlenen ama görüşümün tamamen ötesinde olmayan bir tür ... dünyevi mistisizm.

Görünmeyen ama her zaman hissedilen, hatta benim sönük, tasmalı kemiklerime kadar. Şarkının kulüpteki her kadın üzerinde aynı etkiyi yarattığını görmek beni çok mutlu etti ve birkaç dakika içinde dans pisti sadece omuzları geride, saçlarını savuran, gözleri gurur ve vahşetle parlayan kadınlarla doldu. Birkaç dakika boyunca, böylesine ham, birleşmiş kadınsı güçle mutluluk içinde birleştim, bu herhangi bir içkiden daha sarhoş ediciydi, sanki hepimiz ortak bir acı, keder, deneme ve sıkıntı kazanından bir fincan dolduruyormuşuz ve onu bir güç, neşe, umut ve güç toniğine dönüştürüyormuşuz gibi.

Biz kadınların yaptığı budur. Doğduğumuz saatten kızlarımızın doğumuna, büyükannelerimizin ve annelerimizin ölümüne kadar, tezgahlarımızda acıyı neşeli bir kumaşa dönüştürüyoruz, çünkü daha azını yapmanın ne anlamı olabilir ki?

Sonra şarkı bitti ve dünya kendini inkâr ve önemsiz kaygılarla dolu normal garip durumuna geri döndü ve Este beni tekrar kalabalığın içinde sürüklüyordu, işemesi gerektiğinde ısrar ediyordu, korumalarım arkamızdan dirsek atarak bize yetişmeye çalışıyordu.

Gölgeler gibi, Gossamer'ın da birçok yan odası vardı ve banyonun nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz olmadığı ve kulüp karanlık olduğu için Este

Kapı üstüne kapı açıyordu. Dördüncü kapıda nefesi kesildi ve donakaldı, öyle bir ifadeyle ağzı açık kaldı ki -şok, şaşkınlık ve ...şehvet?

Devlin.

Tanrım, beline kadar soyunmuştu, kolları yarı çıplak güzel bir kadınla doluydu, yüzü kadının boynuna gömülmüştü. Biçimli esmer kadın ona doğru kıvranıyor, başını kendinden geçmiş bir şekilde geriye atmış, inliyordu. Kendimi röntgenci olarak görmüyorum ama iki muhteşem insanın seks yapmasının beni etkilemesi garanti. Başımın döndüğünü ve aniden nefesimin kesildiğini hissederek Este'yle birlikte dar aralıkta ezilmiş bir halde bakakaldım.

Tam o sırada Devlin yüzünü kadının boynundan kaldırdı. Ne olduğunu tam olarak anlayamadan Este'nin kolunu tuttum ve çok sert bir şekilde sıkarak "Bu da ne?" diye bağırdım.

Devlin doğrudan bana baktı, yanık sarı gözleri parlıyordu ve zihnimde onun açıkça, "*Senin olmanı tercih ederdim, vahşi kız,*" dediğini duydum. *Ama sen "şimdi olmaz" dedin Zo-d'kai.* Ve zihnimde, adımı arabada söylediği aynı egzotik şekilde söyledi, ama işkence görmüş bir şehvet iniltisinin etrafında büküldü ve titredim, aynı anda hem ateşlenmiş hem de üşümüş hissettim.

Sonra o güzel, esmer başını tekrar öne eğdi ve ben şok olmuş ve tahrik olmuş bir halde, yaptığı şeye devam etmesini izledim.

Este kapıyı çekip kapattı ve dönerek kapının yaslandı, ağır ağır nefes alıyordu, bir eli göğsündeydi.

"Bekle, o-"

"Sus." Kapıdan keskin bir dönüşle uzaklaştı. "Tuvalet, sonra da defolup gidelim buradan! Eve gidene kadar bu konuyu özel olarak ," diye omzunun üzerinden bağırdı.

Aptalca başımı sallayarak takip ettim.

"Her zaman birinin kanını içen bir vampir görürsem iğreneceğimi ," dedi Este, yanımdaki yatağa bağdaş kurarak. "Durum hiç de öyle değilmiş."

"Devlin bir *vampir* mi? Dişleri *gerçek* miydi?" Yastıkları arkama sıkıştırarak patladım. Baştan beri Hades kadar sıcak olan adam Şimdi daha çok ilgimi çekiyor. Bir vampir mi? Cidden mi? Onlar var!

"Kesinlikle gerçek. Ona hiç dokundun mu?"

"Hayır!"

"Onunla yattım demek istemedim. Ona herhangi bir şekilde dokundum demek istedim. Buz gibi yoksa sıcak mıydı? Bu önemli."

Elini sıkımdım, onunla dans etmişim, onu öpmüştüm, avuçlarının sıcaklığının ipek gömleğimi yaktığını sırtımın alt kısmında hissetmişim. Çok, çok daha fazlasını hissetmek istiyordum. "Kesinlikle sıcak. Ama daha önce hiç dişleri olmamıştı. Olsaydı fark ederdim."

Bana dikkatle baktı. "Ona *nasıl* dokundun?"

"Tanıştığımız gece elini sıkımdım," dedim, kulaklarıma bile biraz fazla savunmacı .

Kahkahalarla homurdandı. "Oh, bebeğim, oraya gittin. Kim gitmez ki? Ne kadar uzakta?"

"Onu sadece bir kez öptüm."

"Peki, tavsiyemi dinle ve bunu bir daha yapma," dedi aylarak. "Bu adam sıcak bir vampir. Dişlerini sadece beslendiklerinde ya da Saldırgan ya da tahrik olmuş hissettiklerinde çok yaşlı ve güçlü oluyorlar."

"Sıcak vampir mi?" Yankıladım. Grimoire *soğuk vampiri* önermişti ve Bunun sıcak olanlar da olduğu anlamına gelip gelmediğini merak etmişim. Görünüşe göre, evet. "Sadece cadıların mı paranormal yaratıklar olduğunu sanıyordun?"

Gerçek mi? Mitler, efsaneler, hikayeler, hepsi bir dereceye kadar gerçekliğe sahiptir. Özellikle de her kültürde, her ülkede bulunanlar."

"Yani," dedim yavaşça, "soğuk vampirler de mi var?"

"Soğuk bir vampir ölüdür, ama ölümsüzdür, tamamen farklı bir yaratıktır, tamamen farklı bir kökeni vardır. Ancak bilmelisiniz ki, güçlü cadı topluluklarının etrafında takıldıkları bilinir. Paleblood'dan çok daha uzun süre hayatta kalmalarını sağlayacak bir cadı kanına sahip olma şansı için uşak olarak hizmet ederler. Sıcak bir vampir, kendi ömrünü uzatmak için daha güçlü cadıların kanını tekrar tekrar içen tamamen canlı bir cadıdır. Bir süre sonra, ölümsüzlüklerini sürdürmek için kan içmeleri gerekli hale gelir. Soğuk bir vampir kansız kalırsa ölmez. zaten ölüdür. Sadece cehennem azabı çekecekler. Ama sıcak bir cadı Düzenli içmezlerse vampir ölür." "O zaman

Devlin de bir cadı."

Başını salladı. "Daha önce hiç sıcak bir vampir görmemişim. Sadece hikayelerini duymuştum. Eğer Indiana'da varsa, şey Bu kadar egzotik bir şeyin BFE'de kalacağından şüpheliyim."

Bumfuck, Mısır, yani hiçbir yerin ortası, Frankfort ve temelde Orta Batı'daki herhangi bir yer dediğimiz şeydi. "Ve?" Dürttüm.

"Genellikle kendi oldukça güçlüdürler, ancak daha fazla güce açtırlar. Daha güçlü cadıların kanını içmek sadece onların ömrünü uzatmakla kalmaz, aynı zamanda kanlarındaki sihri de artırır. Bazılarının şekil değiştirebildiği ve soğuk vampirlerin en yaşlıları gibi görünmez olma yeteneğine sahip oldukları söyleniyor. Sırlarını gri ev kadar sıkı korurlar. Aldıkları büyü artışı nesillerine geçmez ve

Sadece içmeye devam ettikleri sürece onlarındır. Eski tarihlerde kraliyet mensuplarının kaçırılıp sarhoş edilerek öldürüldüğü karanlık günler vardı. Şimdi böyle bir şey, misilleme olarak bütün bir soyun yok edilmesine yol açabilir. Kraliyet hanedanı tarafından değilse , gri hanedan tarafından. Kimse grilerin gazabına uğramak istemez, vampirler bile. Tanrım, bu *seksi* miydi neydi?"

Rahatsız edici bir şekilde. Hiçbir zaman vampirlerin hayranı olmamıştım. Este gibi ben de onların beslenme yöntemlerini kanlı ve dehşet verici buluyordum ve bu nasıl seksi olabilirdi ki? Ama Devlin'in ağzındaki kan ve gözlerindeki o ilkel, şehvet dolu bakış, yırtık, yarı çıplak vücudu, kolları soluk tenli bir kadınla doluyken, bu rahatsız edici derecede samimi, erotik, beklenmedik, büyük bir tahrik ediciydi ve belli ki kadın kendinden çok zevk . Devlin'in kollarında çıplak olmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim. Kanımı içerken kollarımı tuttu. Ne kadar aldı? Hayatta kalmak için ne kadarına ve ne sıklıkla ihtiyacı vardı? Birkaç damla ya da - *Zo*, kendime *ayılmamı ve kamyonu geri çekmemi tembihledim*. "Bir cadının aynı zamanda vampir olduğunu anlamanın bir yolu var mı?"

Başını iki yana salladı.

"Ama Devlin hafif bir cadı, değil mi?" Bastırdım. Kahretsin, kesinlikle ilgimi çekmişti.

Bana sert bir bakış attı. "Gözlerindeki o bakışı biliyorum bebeğim ve sana söylüyorum, oraya gitme. Sıcak vampirler farklıdır. Geri uyduğu kurallar onlar için bükülebilir. Ben nereden bileyim? Devlin'in gücünü hissedebiliyorum, soyunu değil. Ama burada, İlahiyat'ta, eski Patrik'e bu kadar yakınsa, hafif bir cadı olduğunu varsayabilirim. Senin kanını isteyeceğini biliyorum. Yeni varis sensin. Seni baştan çıkarmaya çalışacak. Henüz yapmadıysa tabii." dedi, kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırarak. "Juniper onu besliyor olabilir. O muhteşem adamın başka bir şekilde etrafta."

Bu çok moral bozucuydu. O benim kanımı istiyordu, beni değil. Verdiği gücü ve uzun ömrü , beni değil. Beynimi bile almamıştım

cadıların varlığına sarılmıştı ve şimdi bir de vampirlerle uğraşmam gerekiyordu.

"Bu senden etkilenmediği anlamına gelmez," diye ekledi aceleyle. "Eminim etkileniyordur. Yani, nasıl olmasın ki? Sen tam bir , bebeğim. Ama senin kanını isteyecektir. Bu günlükte var, Zo. Aslında ilk bölümünde çünkü annem ve ben senin sıcak vampirlere av olacağını biliyorduk. Ben gidince *oku*. Oturup o günlüğü inceleyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum," dedim, aniden yorgun düşmüştüm. Fiziksel olarak değil ama zihinsel ve duygusal olarak bitkin düşmüştüm. Ve çok fazla kafam iyiydi. "Devlin'in cadı olduğunu nereden biliyorsun? Yani, onu veren ne?" Bu kasabada kimin cadı olup kimin olmadığını bilmem gerekiyordu. Althea ve onun sebze meclisi miydi? Eğer bir kişi derin görüş yeteneğine sahipse, bu onun kesinlikle bir cadı olduğu anlamına mı geliyordu? Cadı mı? Birkaç gün önce sadece bir grup öfkeli kadın tarafından değil, öfkeli *cadılar* tarafından mı üzerime çullanmışlardı? En temel becerilerden yoksundum ve cidden boyumu aşıyordu.

"Bu size çocukken öğretilmesi gereken pek çok şeyden biri. Birbirimizi hissedebiliriz. Seçtiğin aşıklar. Neden onları seçtin?"

"Onlardan bir şeyler hissettim ... *daha fazlası*. Bunu kendime bile açıklayamadım. Sadece bulduğumda anladım."

"Peki benimle ilk tanıştığında?"

"Annem dışında bana gerçekten doğru gelen ve anlamlı gelen ilk kişi senmişsin gibi hissettim."

"Aynen öyle. Hissettiğimiz şey bu. Devlin'le tanıştığınızda bunu hissettiniz mi?"

Elini sıktağında yaşadığım tanıma, aşinalık şokunu hatırladım. Criollo'daki ilk gecemde de bunu fazlasıyla hissetmiştim, bu da restoranın gerçekten de cadılarla dolu olduğu anlamına geliyordu. Varisin gelişini mi bekliyorlardı? Bu kadar çok cadı benim kim olduğumu, geleceğimi ve ne zaman geleceğimi biliyor muydu? O gece yürüyen bir hedef miydim? Ya ben Kellan'dan başka bir cadı seçmiş olabilir mi? O cadı beni öldürmeye çalışmış olabilir mi? Ürperdim. Son zamanlarda kaç kez farkında olmadan Ölüm'le burun buruna gelmişim? "Evet. Zekice o zaman?"

"Bir kez radarınızı buna ayarladıktan sonra olmaz. Öyle bir noktaya gelirsiniz ki, bin kişilik bir kalabalığın içine girdiğinizde orada ne olduğunu anında anlarsınız.

üç cadı var. Onları bulmak farklı bir mesele. Odaklanmalı ve daraltmalısınız. Zanaattaki diğer her şey gibi bu da pratik gerektirir. Günlükte bununla ilgili notlar da var. Üzgünüm ama annenin bunu sana küçükken öğretmemiş olması beni gerçekten kızdırıyor.

Çocukken. Annem ve babam beni hissettiğim tüm tuhaf şeylerle uyum içinde büyüttüler, büyüdükçe onları açıkladılar, bana gücümü esnetmeyi ve büyütmeyi öğrettiler. Senin yapman gereken çok şey var."

Bu beni de kızdırdı. Ama son zamanlarda her şey öyle oldu. Este'nin sabah gidememesini protesto etmek istedim. Bana öğretmesi için ona ihtiyacım vardı. Ama Juniper'in misafirlerle ilgili kuralları yüzünden, onun burada kalması bir seçenek değildi.

"Gelecek hafta sonu tekrar geleceğim," dedi yüzümden düşüncelerimi anlayarak.

"Yapamazsın," dedim suratımı ekşiterek ve ona beklenmedik durumlardan söz ettim. "Bundan hoşlanmıyorum Zo. Seni kontrol ediyorlar, yalnızlaştırıyorlar."

"Bu fermanları yeniden müzakere edeceğimize dair bir his var içimde. Nedense bana ihtiyaçları varmış gibi görünüyor."

"Bir sebebi mi var? Bebeğim, bu kasaba onu koruyacak bir Kraliyet mensubu olmadan kolay bir ördek gibi."

"Oturan ördek nasıl? Kimden koruyacaksın?"

"Dışarıda bunu isteyen başka herhangi bir büyülü soy. Sadece burada , tüm dünyada. Her kültürde bu yolun uygulayıcıları vardır. Dokuz Bahsettiğimiz evler sadece bu ülkedekiler."

"Anlamıyorum. Neden başka bir soy İlahiyat istesin ki?"

Derin bir iç çekti. "Zo, cadı dünyasının sosyal yapısı hakkında konuşmamız gerek. Güç onların afrodizyadır."

"Hafif cadılar bile mi?"

"Hatta. Topluluğa sıkı sıkıya bağlı kalan, katılan ve mevki ve nüfuz için çabalayan cadıların çoğunun en az Paleboodlar kadar güce aç ve başarı odaklı olduğunu göreceksiniz. Bazıları en çok

Tarihteki iğrenç cadı avları ve idamlar bizzat cadılar tarafından gerçekleştirilmiştir. Annem ve babam gençken ayrılmışlar, beni de onlardan ayrı yetiştirmişler. Pek çok cadı, dramadan uzak yalnız bir yaşam için bir cadılar meclisinin korumasından kaçarak kendi başlarına gider. Hatta bazıları cadılar meclisine sırtını döner.

zanaatın kendisi."

"Bu kasabada kaç tane cadı olduğunu düşünüyorsun? Bir odaya girdiğinizde onları hissedebildiğinizi söylemişsiniz."

"Bir oda bir kasabaya eşit değildir. Burada astronomik bir güç hissediyorum ama bir tahminde bulunamıyorum. Bu gece kulüpte korumalar-"

"Onlar da mı cadı?" diye haykırdım. Hepsine karşı böyle bir manyetik çekim hissetmemiş olmamalı!

Başını sallayarak devam etti, "Yedi cadı daha vardı. Jamaikalı seksi barmen, Devlin'in kollarındaki kadın ve balkondaki üç kişi. Diğer ikisini göremedim. Kasabanın çoğunluğu, bizim deyimimizle Paleblood'lardan oluşuyor ve bunlar muhtemelen özenle seçilmiş, bir iş teklifi ya da yatırım fırsatıyla buraya çekilmiş kişiler. Birisi, muhtemelen bir kasaba komitesi. aileler buraya yerleşmek için kendilerini uygun hissediyorlar. Bu, planlı bir toplumda ulaşılabilir en son noktadır."

"Ama neden sadece cadılardan oluşan bir kasaba olmasın?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Paleblood'lardan çok daha az sayıda cadı var ve sayıca çokluktan güç doğar. Büyüsü olmayan insanların sunacakları çok şey var. Sadakat, bağlılık, değer verdikleri bir yaşam biçimini savunmaya isteklilik getiriyorlar ve burada hayatın oldukça pastoral olduğunu hayal ediyorum."

"Ama neden," dedim yavaşça, "annem kaçmış olabilir o zaman? Neden? beni böyle bir yerden alır mısın?" Bu durumda, babam kimdi ve bu işin neresindeydi? Bizi takip eden gerçekten babam mıydı yoksa Başka?

Este bir an tereddüt etti ve sonra, "Dün gece yanlış konuşmuş olabilirim. Kaçtığı şey bu kasaba olmayabilir. Başka bir olasılık daha var." Kaşlarını çatarak sessizliğe gömüldü. Sonunda, "Bunu söylemek zorundayım çünkü yarın ayrılıyorum. Ve tetikte olmak için tüm olasılıkların farkında olmalısınız."

"Bana söylemek istemediğin bu tatsız şey nedir?"

"Cameron olmaman mümkün."

"Ne?" Haykırdım. "Kraliyet ailesinden olduğuma emin misin?"

"Uyandırılmadan önce seni tam olarak hissedemiyordum ama sen kesinlikle bir Kraliyet mensubusun. Tıpkı annen gibi. Ancak, dediğim gibi, hangi evden olduğunu bilmemin bir yolu yok - ne de herhangi bir cadı -. Gücünü hissedebiliyoruz ama karanlık mı, aydınlık mı yoksa gri mi olduğunu söyleyemeyiz. Sadece Kraliyet'ten olduğunuzu söyleyebiliriz. Uyandığınızda sizi ele veren şey sizden yayılan büyü'nün miktarıdır."

"Eğer uyandırılmamış olsaydım, Juniper benim bir Kraliyet mensubu olduğumu nasıl bilebilirdi?" "Ava gönderdiği herhangi bir cadı annenin gücünü hissedirdi ve çocuğunun Kraliyet olduğunu biliyordu."

"Ama Cameron olmasaydım Juniper beni neden buraya getirsin ki?"

"Bu kasaba bir ödöl. Juniper'ın serveti şaşırtıcı. Geride muazzam bir servetin üzerinde dinlenen bir krallık bıraktı ve bu krallığı ele geçiren Kraliyet'i korumak için delicesine güçlü bir meclis kurdu. Eğer uzun süredir Cameron'un varisini arıyor ve bulamıyorsa, ancak birkaç hafta ya da ay içinde öleceğini biliyorsa, İlahiyat'ın geleceğini güvence altına almak için her şeyi yapardı. Herhangi bir Kraliyet mensubu bunu elinde tutabilir. Cameron olarak belirsiz soydan birini bulmayı başarmış ve hayatının eserini korumak için sizi kabul etmeye razı olmuş olabilir, böylesine şaşırtıcı bir 'mirasın' ödölünün, artı dar bir

İlk yıllarınızda sizi şekillendiren koşullar, en iyiyi ortaya çıkaracaktı. Eğer bir Cameron olmasaydınız, zamanla tam da İlahiyat'ın ihtiyaç duyduğu Cameron olacaktınız."

"Başka hiçbir cadının bu kasabayı bulamayacağını söylediğini sanıyordum. Nasıl bir tehdit olabilir?"

"Kraliyet ailesi yapabilir," dedi yüzünü buruşturarak. "Juniper'ın ölüm haberi hızla yayıldı. Birkaç saat içinde eve döndüğümüzde duyduk. Diğer haneler onun mirasının korunmasız olduğunu öğrendiklerinde, miras ele geçirilmeye hazırdı. Herhangi bir Kraliyet ev baskın yapabilir, acımasız bir güç gösterisi yapabilir ve yeterli acımasızlıktan sonra İlahiyat yeni eve söz verebilirdi. Juniper'ın olmadığı böyle bir kasaba avdır. Bu yüzden Bay Balfour sizi buraya getirip hemen uyandırmak zorundaydı. Juniper öldükten birkaç saat sonra diğer evlerin en güçlü cadılarını Divinity'nin sınırları içine sokacaklarını garanti ederim. Herkes onun gitmesini bekliyordu. Bir asırdan daha yaşlıydı ve varisi olmadığı herkes tarafından biliniyordu. Bu kasabadaki tüm cadılar birleşse bile kasabayı bir Kraliyet ve onların Highblood meclisine karşı koruyamazdı."

"Bay Balfour Juniper'ın bir yedek seçtiğini söyledi. Alexander'lar soylu ama kraliyet ailesinden değiller. Kasabayı ellerinde tutmayı nasıl umabilirler ki?"

Omuz silkti. "Bir Hail Mary mi? Umutsuz zamanlarda umutsuz önlemler, belki de bir Kraliyet avına devam etmek için daha fazla zaman kazanmak için. Bu çok önemli: buradaki hiç kimsenin senin bir Cameron olmayabileceğini bilmesine asla izin vermemelisin."

"Neden olmasın? Yine de koruma için minnettar olmazlar mı?"

Başını iki yana salladı. "Hem evet hem hayır. Hangi evden geldiğine bağlı olarak değişir. Annen seni yarı hayata mahkûm etmeye hazırdı. Neyden kaçmaya çalışıyordu ki bu kadar aşırıya gitmeye razı oldu? Seni bastırarak neyi engellemeye çalışıyordu?"

"Takip etmiyorum."

"Zo, annen *karanlık* evlerden birinden gelmiş olabilir. Oradan kaçıyor. Seni ondan kurtarmaya çalışıyorum."

Bir an hiçbir şey , sonra, "Ama Juniper'in İlahiyat'a karanlık bir cadı getirmeyeceğine eminim."

"Hiçbirimiz gücünüzün açık mı koyu mu, hatta gri mi olduğunu söyleyemeyiz, ancak öyle olsaydınız annenizin bu soyadını seçeceğinden ciddi olarak şüpheliyim. Gri neredeyse Kahverengi ya da Beyaz kadar yaygın bir soyadıdır. Juniper seni bulduğunda riske girmeye değer bulmuş olabilir, açık tenli olma ihtimaline yarı yarıya bahse girmiş olabilir. Belki daha da iyi bir ihtimalle, eğer karanlıksan - çünkü hiç uyanmamıştın - İlahiyat'ta geçireceğin zamanın içindeki ışığı ortaya çıkaracağını umuyordu. Karanlık bir cadı ailesinde doğmak, o yolu izlemeyi seçeceğinizi garanti etmez. Bu senin seçimin. Bir ölüm cadısı bile ışık yolunu takip etmeyi seçin."

"Yani," dedim yavaşça, "sadece cadı değil, kötü bir cadı da olabilirim?"

Benim bir gri olmam hakkında söyledikleri. Annemin "bu soyadını seçeceğinden" şüpheliydi. Tabii ki soyadım bile gerçekten bana ait değildi. Hayatımız boyunca kaçtık ve saklandık.

"Her şey bir seçimdir," dedi Este yoğun bir şekilde. "*Siz* . Kimse sizin için seçim yapmaz. Biz doğduğumuz şey değiliz. Biz gücümüz *değiliz*. Biz onunla ne yapmayı seçiyorsak oyuz."

Birkaç dakika sessizce oturduk. Hayatım boyunca cevaplara açlık duymuştum ve şimdi nihayet bazılarını elde ediyordum, hayal ettiğim kadar lezzetli değillerdi.

"Cameron olmadığını söylemiyorum," dedi Este. "Pekâlâ olabilirsiniz. Ancak kim olduğunuza dair bir kanıt bulana kadar tüm olasılıklara karşı açık fikirli olmalısınız. Çünkü eğer karanlık bir cadıysan, ... şey yapmaya meyilli olacaksın,

o tarafa yönelirsiniz. Özellikle de kimse sizi eğitmiyorsa. Ve umarım yakında başlarlar. Bir de uyanmış olmanıza rağmen gücünüzün resmi olarak bir eve rehin verilmemiş olması gerçeği var. Bu da seni her iki tarafa da açık bırakıyor. Tanrı korusun, rehin alınmadan kan dökersin."

"Birini öldürmeyi mi kastediyorsun?" (Annemin katili dışında) herhangi bir eğilimim olduğundan değil ama neye varmak istediğini anlamak istedim.

"Tanrım, hayır, bunu da yapma!"

"Yaparsam ne olur?"

Kadın ürperdi. "Yapma, Zo. İstemedim ya da başka bir şekilde. Eğer biri sana saldırırsa, karşılık verme, kendini savunmak için bile. Söz verilene kadar kaç."

"Neden?"

"Karanlık evler sizin için agresif bir oyun oynarlar, bu da onlar için agresif bir şekilde baştan çıkarıcı anlamına gelir. Hangi düğmeye basacaklarını sezmekte ustadırlar, sundukları şeyi *istediğinizi*, gecelerinin gücü ve güzelliğinin her zaman günümüzü gölgede bırakacağını düşünmenizi sağlarlar. Ama daha da kötüsü, gri ev, gerçek doğum hakkınız ne olursa olsun, sizin üzerinizde hak iddia edebilir."

"Ne demek 'hak iddia etmek'? Hayır diyebilirim, değil mi?"

Este'nin bakışları dondu. "Sadece kan dökme, Zo. Gri ev hakkında konuşmuyoruz. Eğer içeri girip gözlemlemek gibi tatsız bir yöntemleri var ve çok geç olana kadar bunu yaptıklarını nadiren anlarsın."

"Nasıl çok geç?"

"Cadıların gri görüldüğünde ortadan kaybolmak gibi kötü bir huyu vardır. Çoğu zaman, birçok cadı. Bütün cadılar. Bir daha asla görülmezler."

"Ama onlar sadece cadı, değil mi? Diğer cadılar gibi?"

İç çekti. "Söylemesi zor. Gri Kraliyet hanesinden tek bir cadının adını bile söyleyemem. Ataerkil mi yoksa anaerkil mi olduğu, kral ya da kraliçe tarafından mı yönetildiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bu şekilde devam ediyorlar. Bu kadar konu yeter," dedi sertçe. "Onlar bir uçurum; içine bakarsanız, geriye bakarlar. Onlar bizim gibi değiller. Amaçları farklı. Tamamen farklı bir koda hizmet ediyorlar. Onlar tamamen başka bir şey. Yüce Cailleach'a dua et de bir tanesiyle karşılaşma."

OceanofPDF.com

Pazar sabahı saat üçte - Este'nin havaalanına gitmeden önce birkaç saat uyuyabilmek için yatağa gitmesinden otuz dakika sonra - beni Cameron Malikânesi'nin üçüncü katında, kömürleşmiş kuzeybatı koridorunda durmuş kendimle tartışırken buldum.

Burada ev tam ay tutulması gibi karanlık ve tüyler ürpertici bir şekilde ürkütücüydü.

Elbette bunu yapmak için daha iyi bir zaman vardı. Juniper'in her şeyi anlattığı mektubunu açmama kırk sekiz saatten az bir süre kalmıştı ve canavarların gün ortasında değil, geceleri ortaya çıktığını ve eski kahramanlar bu tuhaf adamın peşinden pervasızca giderken karanlık evlerde kötü şeyler olduğunu bilecek kadar gotik roman okumuştum.

gürültü ya da o tuhaf ışık, ne düşünüyordum ki?

O lanet olası büyü kitabını aklımdan çıkaramadığımı, isteseydim kitabın başka neler sunabileceğini merak ettiğimi.

Este burada geçirdiği kısa süre içinde bana o kadar çok bilgi yüklemişti ki, insan daha fazlasını aramayacağımı düşünebilirdi. Ona evimizi yakan yangının kasıtlı olarak , hayatıma kastedildiğini, ahırdaki cesetten, tarihi kulübeden ve açıklanamayan kitaptan bile. Bana aktardığı tüm bilgileri özümsemeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki kendiminkileri paylaşamadım.

Ama dürüst olmak gerekirse, bunun ötesinde, dilimi tutan derin, sarsılmaz bir ihtiyat vardı. Este geldiğinde ona her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmayı planlamıştım, böylece aklını çelebilecektim. Keşfedeceğimizi düşünmüştüm.

birlikte yeni hayatımın tehlikeleri. Sonra *hayatım boyunca* ne olduğumu bildiğini ve bana hiç söylemediğini keşfettim ve kalbime güvensizlik tohumları ekildi. İhtiyacım olan başka önemli bir şey olduğu hissinden kurtulamıyordum.

bilmem gereken kritik bir şey vardı. Körü körüne ve tamamen güvendiğim en iyi arkadaşım bana cadı olduğumu hiç söylememişti; başka ne olabilirdi ki?

Saklamak mı? Şu anda kendimden başka hiç kimseye ve hiçbir şeye güvenmiyordum. Juniper'in mektubunda açıklayabileceği şeylere bile. En yakınlarımın hayatım boyunca bana yalan söylediğini öğrendikten sonra nasıl güvenebilirdim ki?

Yabancılar neden daha kolay yalan söylemesin ki?

Belki de kitap annem hakkında bir şeyler biliyordu. Bu bir şey gibi görünebilir.

Gülünç bir düşünceydi, ama bu kendi kendini yazan bir kitaptı, saçmalığın çok ötesindeydi, artık gülünçlük geçerli değildi. Belki de içinde tüm cadıların soyağacını barındırıyordu ve bana kim olduğumu söyleyebilir ya da en azından önemli bir ipucu verebilirdi.

Kaç, diye emretti. Ama neden? Başlangıçta, ne olduğumu anlamama yardım etmeye çalışıyor gibi görünüyordu. Sonra karşıt güçler sayfalarının kontrolü ve iletişim kurma hakkı için savaştı. Her iki anlatıcıdan da (bana bir şekilde etrafımdaki insanlardan daha tarafsız gelen) daha fazla şey öğrenmek için çaresizken, alkolün etkisiyle yeterince uyuşmuş ve öfkeyle dolmuştum, kendimi sinirli bir şekilde pervasız, neredeyse yılmaz hissediyordum.

İki el feneri ve omzuma doladığım pille çalışan bir fenerle, mürekkepli oluğa girdiğimde tamamen uyuşmayacağımdan emin olmamı sağlayacak kadar parlak bir hale oluşturdum.

Ama Tanrım, malikâne geceleri bunalıcı bir şekilde mağaraya dönüşüyordu! Karanlıkta, Este'nin dediği gibi, evin sonsuza kadar genişlediğini hayal etmek kolaydı.

Çok uzağa yürürsem ya da çok dikkat etmezsem, dönüşü sadece adımlarımı geri takip etmek kadar basit olmayan, bana kan borcuna ya da ruhumun bir parçasına mal olabilecek cadıların ülkesine sapabilirim.

Gerçekten de, girişi olmayan bir kule, Juniper'ın ofisinde açılmayan bir kapı, kanatları birbirine bağlayan duvarlarda gizli paneller vardı; Cameron Malikanesi tahmin edilebilir olmaktan çok uzaktı.

Ve ben bir cadıydım. Bütün bunlar ne kadar anlaşılmazdı?

Durup sinirlerimi gererken, gözümün önüne ürkütücü kale geldi.

Dışarıya baktım, ilk gördüğüm öğleden sonraki izlenimlerimi hatırladım ve şimdi, burada, gecenin bir yarısı, ben, yeni yılmaz Zo Grey, zifirin en karanlığında dururken, evin daha da karanlık, ağır yangın hasarlı, en korkunç kısmına girmek üzere olduğum fikrine yüksek sesle güldüm.

Bugünlerde taşaklarım vardı; onu verirdim. Ya da tehlikeli bir beyin hücresi eksikliği.

O zaman savaştan önce kahkaha atmanın bir zırh olduğunu anladım. Ruh halim düzeldi, omuzlarımı dikleştirdim ve kendimden emin adımlarla Dumanlı, buzlu koridora girdiğimde, etrafımdaki karanlığın aniden yoğunlaşması ve havanın kalınlaşmasıyla irkildim; sanki koridorun ağzı girişime direniyordu. İleriye doğru itmek zorunda kaldım ve ürkütücü direnç gizemli bir şekilde sona erdiğinde neredeyse kafa üstü yere yuvarlanıyordum.

Kendime olan güvenim hızla azaldı. Yürüdükçe koridor daha buzlu ve garip bir şekilde daraldı, garip bir şekilde çarpık hissetmeye başladım, kareden tehlikeli bir şekilde eğiliyordu. Titriyordum, sanki duvarlar ezici bir şekilde birbirine yaklaşmış, zemin eğilmiş gibi hissediyordum. Bir iki kez durup kollarımı uzattım ve genişliğini ölçtüm, koridorun değişmediğini gördüm; sadece benim izlenimim değişmişti. Bir şekilde, ev bana kendimi Hiçbir neden yokken klostrofobik ve dengesizdim. Bir süre sonra arkama baktım ama kesinlikle hiçbir şey göremedim. Arkamda en ufak bir ışık parıltısı bile yoktu. Sanki simsiyah bir duvarla karşı karşıyaydım. Kısa bir süre odama çekilmeyi düşündüm ama arkamdaki manzara bir şekilde önümdekinden daha tehditkâr geldi, bu yüzden yürümeye devam ettim.

Ve yürümek. Koridorun nasıl kadar uzun olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kuzeybatı kanadı, malikânenin geri kalanının etkilenmediği bazı uzamsal anormalliklerden muzdarip görünüyordu. Sonsuz gibi görünen kapalı kapıların önünden geçerken birkaç kez hisşırıtlı bir ses duyduğuma yemin edebilirdim.

Yine de ölümcül bir tehdit hissetmiyordum ve farelerin bu terk edilmiş kanatta yuva yapmış olabileceğini ve böyle bir gürültü çıkarabileceğini düşünebiliyordum. Hayatım zaten çok gerçeküstü olduğu için, görevimden caymayı reddettim. Ne de olsa kapılar kapalıydı. Korkunç hiçbir şey dışarı çıkmıyor ya da patlamıyordu, o odalardan birini gözetlemek için bir düğmeyi çevirmek üzere değildim. Sanırım bir parçam bir şeyin dışarı çıkıp benimle yüzleşmesini umuyordu, böylece sonunda hayatımda yüzleşebileceğim somut, tanımlanabilir bir tehdit olabilirdi.

Sonunda kulenin soluk gri taşına ulaştım. Dar ve karanlık olukta bir saat yürüdükten sonra nihayet kulübenin kapısındaaydım.

Bu kez, incelemek için durakladım, sembolleri daha sonra bakmak üzere hafızama kaydettim.

Sonra kapıyı iterek açtım ve el fenerimi yukarıdan aşağıya doğru tutarak örümcek ağlarıyla kaplı mutfakı inceledim. Hiçbir şeyin değişmediğini görünce kararlı bir şekilde eczaneye/kütüphaneye doğru yürüdüm, ne sağa ne de sola baktım.

Arkaik büyü kitabı kaidenin üzerinde açık bir şekilde duruyor ve belli belirsiz yeşilimsi bir parıltı yayıyordu.

"Merhaba," dedim, kendimi aptal gibi ama buradaki bir şey duyarlıydı ve onu selamlamamın iyi olacağını düşündüm.

İleri doğru adım attığımda, bir cümle kendini mürekkepletti.

Selamlar, kanında gizem ve sihir olan kadın. Neden geldin?

"Sorularım var."

Nesin sen?

"Ben-" *Bir cadı* demenin eşiğinde sözümü kestim ve içgüdüsel olarak "Cailleach "a geçtim.

Evet.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Az önce söyledin. Bunun ötesinde, her şey seçimdir.

"Yani hangi ev, aydınlık mı karanlık mı?"

Her şey seçimdir.

"Ben Cameron muyum?"

Kelimeler kaldı. Yeni bir şey yazılmadı. Mirasım hakkında soru sormak için üç yol daha denedim ama kelimeler öylece kaldı.

Sonunda, bıkkınlıkla sordum, "Annem kimdi? Joanna Grey'in gerçek adı neydi?"

Birden sayfalar kelimelerle doldu ve yaklaşıp okumaya başladım.

Bir cadının gücünü bağlamakla ilgili sayısız yanlış kanı vardır. Yapılabilir ama ağır bir bedeli vardır. Eğer bir cadı diğerinin gücünü bağlarsa -ki bu ancak çok kötü koşullarda yapılabilecek iğrenç bir eylemdir- ikisi de ölecektir. Çiftin başına hızla bir kaza gelir ve

ölümleri korkunç ve acı verici olacaktır. Genellikle bir cadı, evrenin hazırladığı korkunç kadere pasif bir şekilde boyun eğmektense kendi canına kıyar.

On üç cadı bir cadının gücünü bağlamak için birlikte çalışırsa, yalnızca bağlanan cadı ölür, ancak on üçünün her biri kısa süre içinde ağır yaralanma ve kayıplara uğrayacaktır. On üç dilim pastaya bölünmüş intikam daha lezzetli bir tatlıdır, ancak on üç cadının herhangi bir konuda anlaşmasını sağlamak neredeyse imkansızdır: basit bir iksirin içeriği, dolunayın yuvarlaklığı, hatta tamamen siyah bir kedinin rengi bile hararetle tartışmalara yol açabilir.

Yani, diye düşündüm bir homurdanmayla, cadılar da herkes gibiydi, inatçı ve anlaşmazlığa meyilliydiler.

Bir cadı başka bir cadının gücünü bastırabilir, hatta uyanmasını engelleyebilir, ancak uzun süre devam ederse bu da baskı uygulayanın ölümüyle sonuçlanır. Bir başkasının gücünü bastırmak için güç kullanmak bedendeki yaşamı tüketir, sonunda cadıyı sayısız tedavi edilemez hastalıkla hasta eder ve eğer cadı Yüksek Kanlı Asil ise bu onlarca yıl sürse de, ölüm gelecektir ve ölüm gelene kadar hayatları trajik ve hastalıklarla dolu olacaktır.

Bastırılmış cadı da acı çekecektir; en iyi ihtimalle alevsiz bir mum, sadece Sığ bir tutku, bilinçaltında olmaları gereken kişinin sadece bir gölgesi olduklarının acı bir şekilde farkında olmaları; en kötüsü de akıl sağlıklarının bozulması ve dayanamayacakları bir varoluşu sonlandırmaya itilmeleri.

Giriş burada sona erdi. Omurgamda bir ürperti belirdi ve boş boş baktım. Tekrar oku.

Annem sürekli hastaydı çünkü beni bastırıyordu. Bunu yapmak onun hayatını tüketiyordu.

Annem neden sürekli hasta olduğunu *biliyordu*. Bunu o *seçmişti*.

Annemin ölmesinin sebebi bendim. Ve eğer yanmasaydı, ölmesinin sebebi ben olacaktım.

Benim cadı olmamı engellemek için ölmeye hazırdı, en azından hayattayken. Neden? O ölene kadar gücümü benden uzak tutmanın Başarmak mı? Hiç mantıklı gelmedi.

Daha fazla kelime ortaya çıktı.

Eğer cadı kurbanın gücünü, gücü tamamen uyanmadan bir çocuk doğurana ya da yirmi beş yaşına gelene kadar bastırmayı başarır, büyü bastırılan cadının soyundan sonsuza dek silinir. Kurban ve tüm soyu her zaman için Paleblood olacaktır. Böylesine vahşi bir şekilde, en güçlü Kraliyet

Tüm zamanların torunları yok edildi ve dünya onların mahrum bırakıldı.

Aman Tanrım. Jiletten bir yumruk kalbimi sıktı.

Başka bir cadının gücünü bastırmanın bir sevgi eylemi olduğunun iddia edildiği zamanlar vardır.

Bunun için asla bir mazeret yoktur.
Bireysel güç evrenin işleyişinin bir parçasıdır. Her insana adil bir ölçü verilir, kendi seçtikleri gibi kullanmaları, israf etmeleri veya kötüye kullanmaları için kendilerine aittir, başkasının kontrol etmesi için değil.

Annem kaç kez beni bebek sahibi olmaya teşvik etmişti, bir sürü bebek, kocaya gerek yok, hemen başla! On sekiz ya da yirmi yaşında hamile kalmam için yirmi beş yaşına kadar beklememe gerek yoktu. gücümü, doğuştan gelen hakkımı yok et.

Annem her zaman hafif, alaycı bir gülümsemeyle, 1 Kasım Azizler Günü'nde yirmi beş yaşında olacağımı, gece yarısından bir dakika sonra doğduğumu söylerdi.

Çok geç olmadan, demişti Este. Ve iki kez, konuşurken sözünü kesmiş, *kanser onu almadan önce demişti*. Bu saçmalıktı. Tüm bu maskeli balo, annemin ben yirmi beş yaşına gelene kadar "sayısız hastalığından" kurtulmasına bağlıydı.

Ya da hamile kaldım. Este ayrıca Dalia'nın bana çok geç olmadan, yani ben yirmi beş yaşına basmadan önce söyleyeceğini düşündüğünü söyledi. Sanırım hamile kalsaydım, mahvolurdum. Birdenbire kendimi şımarttığım zamanlarda prezervatif kullandığım için minnettar oldum.

Elim boğazımda, nefesim kulaklarımda hızlı ve sert, sendeleyerek geri çekildim. Este *biliyordu*. Hayatım boyunca annemin neden öldüğünü biliyordu, tıpkı

Dalia. Onunla tanıştıkları günden beri annemin neden hep hasta olduğunu biliyorlardı.

Ve bana hiç söylemedi.

Este'nin benden ne olduğumla ilgili gerçeği saklaması, annemin gücümü bastırmasına izin vermesi yeterince kötüydü, ama gizlediği bilginin *annemin hayatını kurtarabileceğini* yeni öğrenmiştim, eğer ben gençken, annem bir değil üç tane geliştirmeden önce bana söyleseydi tedavisi olmayan nadir kanser türlerinden. Bu andan, bu korkunç ifşadan önce, annemi *öldüren* şeyin gücümü bastırmak olduğunu biliyordum.

Tüm varlığım tek bir duyguya, öyle bir ıstırap, keder ve öfkeye dönüştü ki neredeyse iki büklüm olup inliyordum.

Este ilk tanıştığımızda bana gerçeği söyleseydi, bunu önleyebilirdim!

Annem hâlâ hayatta olurdu. Kalbimde bir daha hiçbir şeyin dolduramayacağı bu acılı, devasa boşluk olmazdı.

Sayfa boş kaldı ve kitap bir kez daha yazmaya başladı ama mürekkep akıp . Odadaki sıcaklık o kadar keskin bir şekilde düştü ki nefesim havayı dondurdu ve kitabın kenarlarında küçük buz kristalleri oluştu.

kaide. Kitabın geçen sefer gördüğüm hakimiyet savaşıını tekrarlamasını izledim, anlatıcı adayları arasında kitabın kontrolü için umutsuz bir savaşı. sayfalarda. Belli ki iki anlatıcı da diğeriinin benimle iletişim kurmasını istemiyordu.

Kitap, kaidesinden bir toz bulutu salarak sarsıldı ve yere düştü, ben de hapşırdım. Şiddetle titredi, aniden havaya fırladı, sahip olabileceğinden daha fazla sayfayı ılğınca havalandırdı, sonra tekrar yere çarparak açıldı.

Üç saniye boyunca kıpkırmızı mürekkeple tek bir cümle ortaya çıktı kaybolmadan önce, ama bu cümle zihnime dehşet verici bir kalıcılıkla yakılmadan, yaralanmadan, önce değil.

AHIRDAKI ADAMI ÖLDÜRDÜN, GÜCÜN ONUN KALBİNİ PATLATTI, BUNU SEN YAPTIN!

Nefes nefese kaldım. Tökezleyerek geri döndüm.

ÖLDÜRDÜN, ÖLDÜRDÜN, ÖLDÜRDÜN.

Tüm sayfayı kıpkırmızı mürekkebin kanlı çizgileriyle doldurdu.

TEKRAR YAP

Çok katmanlı seslerin kahkahaları küçük odayı doldurdu ve duvarlarda . Kelimeler kayboldu.

BUNU BİR DAHA YAPMA, SÖZ VERMELİSİN-

Kitap kapandı ve hareketsiz ve karanlık oldu.
Kalbimin içindeki bir şey gibi.

İyi **bir** arkadaş, Este'nin havaalanına gitmeden önce birkaç saat uyumasına izin verirdi.

İyi bir arkadaş gibi hissetmiyordum. Aslında, uyandırmak ve hayatını zindana çevirmek bir karşılık gibi gelmişti. Demek istediğim, onun yaptığı da bu değil miydi?

Annemin sözde en iyi arkadaşının ve arkadaşının annesinin hayatı üzerinden annemin taleplerini yerine getirerek bana ne yaptınız?

Benim dışımda herkes her şeyi biliyordu ve hayatım boyunca bana yalan söyleyenler beni en çok sevdiğini iddia eden insanlardı!

Döne döne kulübeden çıktım. Bu kez karanlık boğucu ya da yoğun değil, zengin, kadifemsi bir pelerin gibi rahatlatıcıydı. İçinden hızla geçtim, gözlerim yaydığım ışık halesi kadar şiddetle parlıyordu.

Terk edilmiş, kömürleşmiş kanadı terk etmek, oraya varmaktan çok daha kolay oldu, sanki kuzeybatı koridoru beni kovmaya hevesliydi. gizemli hisirtılardan yoksundu ve kanattan evin içine doğru ilerlerken o yapışkan dirençle de karşılaşmadım.

Este'hangi odayı seçtiğini bilmiyordum ama onu tanıdığım kadarıyla benimle aynı katta kalıyordu, bu yüzden merdivenlerden aşağı indim ve geçtiğim her kapıyı açıp başımı içeri eğmeye başladım. Üçüncü odadaki çoğunlukla kapalı bir kapının pervazında parlayan bir banyo ışığı gördüm, yatakta bir tümsek fark ettim ve öfkeyle odaya adım attım.

Tümsek hareket etmeyince tepe lambasını açtım. Yatakta tümsek yoktu; tertemiz yapılmış ve sıkıştırılmıştı. Banyonun ışığı da pervazın ötesinde yanmıyordu. O kadar öfkeliydim ki, ya evin benimle dalga geçmesini ya da benim gerçekliğin temellerini kavramayı kaybetmemi umursamadım. Sadece döndüm ve annemin neden öldüğünü bildiğini bana hiç söylemeyen kadını aramaya devam etmek için hışımla çıktım.

Ve onun ölümü *önlenebilirdi!* O adamı gerçekten öldürmüş müydüm?

Kitap da mı bana yalan söylüyordu? İnsanların bana yalan söylediğini bile anlayamıyorsam, bir kitabın yalan söylediğini nasıl anlayabilirdim?

"Tanrım, artık benim gerçekliğim bu. Kitapların bana yalan söyleyip söyleyemeyeceğini merak etmem gereken bir gerçeklik!" Öfkelenim. Hayatım boyunca inandığım her şey doğru değildi. Bundan sonra nasıl ilerlersiniz? Geçmişiniz hakkındaki gerçeği bile bilmezken kendiniz için nasıl bir gelecek inşa edersiniz? Ben *kimdim?*

İyi bir cadı, iyi bir cadı, iyi bir cadı, evrene hararetle vasiyet ettim. Farkında bile olmadan bir adamı öldürmemiş biri.

İki anlatıcım kimdi? kötü niyetli olduğunu tahmin etmekte sakınca görmüyordum ama hangisi? Biri bana "söz vermemi" söylemişti. Biri beni tekrar öldürmeye teşvik ediyor gibiydi. Birbirlerinden hoşlanmıyorlardı ve diğerinin benimle konuşmasını istemiyorlardı.

Este'yi mutfakta, adanın en ucunda otururken buldum. İçeri girdiğimde kafasını kaldırdı, kalipso gözleri geniş, endişeli ve ihtiyatlıydı.

Dikkatli olmalı. Artık gerçeği biliyordum, hayatım boyunca benden sakladığı, en iyi arkadaşım olduğunu iddia ettiği, her zaman arkamı kollayacağını, yanımda savaşaacağını, sonsuza dek kardeş cadılar olacağını söylediği korkunç gerçeği. "*Kıçımın* kenarı," diye tısladım.

Tabureden kalktı, ellerini yalvarırcasına açarak yoğun bir telaşla, "Zo, bebeğim, neler olduğunu bilmiyorum ama bu ev bu gece cidden berbat durumda. Duvarlardan öyle bir öfke yayıldığını hissediyordum ve ... o kadar karanlık ve ... delicesine *aç* bir şey vardı ki uyuyamadım ve seni aramaya çıktım-"

"Annemin neden öldüğünü başından beri biliyordun, değil mi?" Adanın diğer ucunda durup ellerimi öyle sert yumrukladım ki tırnaklarım avuç içlerimi oydu. Aramızdaki yirmi metrelik mermer açıklığını korumanın akıllıca olduğunu düşündüm, çünkü şu anda fiziksel bir kavga çıkarmak için can atıyordum. Kendimi ona fırlatmak, acımı ve ihanetimi yumruklarımın ortaya dökmek için. Diğerleri yılların aşinalığıyla öğrenmişken Yoğun duygular, öfkeyi yatıştırmak için, karnımda ateş püsküren ejderhayı ehlileştirecek hiçbir deneyimim, hiçbir aracım yoktu.

Uzun bir süre bakışlarımı inceledi, sonra sessizce "Kim söyledi?" dedi.

"Bunun ne önemi var ki?" İnanmayarak hırladım, Yumruklarımı tezgâha vurarak. "Yapmadın. On yıllar boyunca yapmadın. Anneme destek olmak için kıçımı yırtarak çalışmama, sahip olmama *izin verilen* küçük kalbimin kanamasına, küçük ve cansız yaşamama izin verdin ve bana *bir kez bile* annemin ölmek zorunda olmadığını söylemedin! Hayatımız *tamamen* farklı olabilirdi!" Bağırıyordum, çok öfkeliydim.

Şiddet içeren jestlerle kelimeler.

"Zo, gerek," diye bağırdı Este. "Ve ellerinle böyle çılgınca hareketler yapmayı bırak! Gücün uyanmışken bunu yapamazsın."

Kükredim, "*İhtiyacım* olan şey, *sözde* en iyi arkadaşımın hangi gerçeklikte annemin *benim yüzümden* hayatının her lanet gününde ölmekte olduğunu bana söylememenin sorun olmadığını düşündüğünü bilmek! Bana cadı olduğumu söylememek başka bir şeydi.

Benim için hayatımı değiştirecek böyle bir karar vermek tamamen başka bir şey. Annemin ölmesini engelleyebilecek yeteneğe sahiptin, keşke bunu bana çocukken, o tedavi edilemez bir hastalığa yakalanmadan önce söyleseydin! Kime sadık kalmaya çalışıyordun? Her zaman arkamı kollama saçmalığı da neydi? Bana gerçeği söylemen onun hayatını kurtarabilirdi! Biliyordun," diye öfkelen dim ve adanın etrafında ona doğru döndüm. Geri çekildi, bu da beni memnun etti.

olmaması gereken bir tarzda. "Eğer ben gelene kadar hayatta kalmayı başarırsa

Yirmi beş yaşıma geldiğimde ne olduğumu asla bilemeyecektim. *Hayatım* boyunca borç içinde yüzerek, onun yasını tutarak, üç işte çalışarak, asla çocuk sahibi olamayarak yavan, sefil bir yarım hayat yaşardım çünkü onları böylesine zor bir varoluşun içine sokmama asla izin vermezdim. Çocukları ne kadar çok istediğimi biliyorsun, ama hayır, sen-"

"Ben sana söyledim!" diye bağırdı.

"Her an hamile kalabilirdim! Hamile kalmayacağımı bilmiyordun! *Sen* kim oluyorsun da yirmi beşinci yaş gününe kadar bekleyebileceğine karar veriyorsun?"

"Beni dinle, sakinleşmek zorundasın. Bu zorunlu-"

"Siktir git," diye gürledim. "Artık hiçbir şey yapmak zorunda değilimHiç kimse

beni kontrol ediyor ve bir daha asla etmeyecek. Ben senin takıp yalan söyleyeceğin kaltağın değilim ve asla-"

"Zo, duygularının seni dizginlemesine izin veremezsin. Bu çok tehlikeli. Sen rehin alınmadın."

İçimde kopan fırtınayı nasıl dindireceğime dair hiçbir fikrim yoktu. En sevdiğim iki kadın tarafından yalan söylenmiş, ezilmiş ve harap edilmişim. Annemin hayatının böylesine cehenneme dönmesinin sebebi bendim ve onun yaptığı seçim -ki bunu benden başka herkes biliyordu- *benim* hayatımın da böyle sebebiydi. Duygusal fırtınam öyle bir ivme kazanmıştı ki, beni de gazabının talihsiz bir kurbanı olarak sürüklüyordu. Ve açıkçası, içimi dökmek, dışarı atmak iyi hissettiriyordu. Sanki onlarca yıldır şişelenmiş bir öfkem varmış gibi hissediyordum. "İstediğim her şeyi " diye hırladım. "Ben özgürüm. Ve senin istemediğin de buydu, değil mi? Çünkü ben bir Kraliyetim ve senden daha güçlüyüm. İtiraf et, daha güçlü olmak *hoşuna* gidiyordu. Çalışıp didinen, herkes arkasından konuşup onu kontrol ederken hiç şikâyet etmeyen zavallı, aptal, lanet olası renkli Zo Gray'den daha güçlü olmak hoşuna gitti ve sen gidip başarılı, ünlü bir sanatçı oldun. Benim hayatım ise bir el sepetinin içinde cehenneme doğru gitmeye devam etti."

Hiç *adil değil Zo*, dedi içimden bir ses *ve sen de bunu biliyorsun. Este öyle biri değil*. Ama kıpkırmızı öfke bulutumun ötesinde, orada duran en iyi arkadaşımı göremiyordum. O anda, hayatım boyunca bana yalan söyleyen hain bir düşmandı. Annemin ölümünü izlemişti.

"Bu doğru *değil*," diye karşılık verdi. "Ben senin özgür olacağın gün için yaşadım. Seni seviyorum Zo. Dinle beni, seni seviyorum!"

"Aşk yalan söylemez," dedim korkunç bir sesle. "Birinin annesinin bu yüzden ölmesi anlamına geldiğinde değil!"

"Bazen olmak zorunda! Ben de ikimizin annesi tarafından kontrol edildim! Annenin beni neyle tehdit ettiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Umurumda değil," diye tükürdüm. "Her şey seçimdir. Bana böyle söylememiş miydin?"

Yoksa bu konuda da mı yalan söylediniz? Ya da belki de bu sadece başkaları için geçerlidir.

Sevgi dolu ebeveynler tarafından cadı olduğunu bilerek yetiştirilen ünlü Este Hunter? Yoğun bir aşk yaşayamamış olabilirim ama

Şu kadarını bilin ki sevgi besler, yaratır. Sevgi aldatmaz." "Evet. Buna odaklan," dedi Este yoğun bir sesle. "Sevgiye odaklan, Zo."

Yapamadım. Öfke kalbimi kavuruyordu. Anneme, Dalia'ya, en iyi arkadaşıma, tüm lanet dünyaya. "Hayatım boyunca kaçmak zorunda kaldık çünkü bana asla gerçeği söylemedin. Kaç tane gece yarısı ve benim her zaman ne kadar ? Bunu bana gençken söyleseydin, hayatlarımız tamamen farklı olurdu. Tüm o kötü

her şey önlenebilirdi; sürekli koşturmamız, benim üç gün çalışmak zorunda kalmam

sürekli işler, annemin hastalığı ve ölümü, hepsi. Keşke dünyada en çok sevdiğim iki kadından biri bana gerçeği söyleseydi. *Sen bir cadısın, annen senin gücünü bastırıyor ve bu süreçte onu öldürüyor.* Söylemen gereken tek şey buydu. *Tek bir cümle.*"

Este sakın bir ses tonuyla, "Ondan korkuyordum ve Zo, şu anda senden de korkuyorum," dedi.

"Olmalısın! En iyi arkadaşım olduğunu iddia ederken hayatımı mahvettin."

"Ben senin en iyi arkadaşınım," dedi umutsuzca. "Anlamak zorundasın-"

Hiçbir şeyi anlamak zorunda değildim. İhtiyacım olan her şeyi anladım. Annemin ölmesi gerekmiyordu. Düzeltilmiş, pençeleri kesilmiş, kısırlaştırılmış ve bana yalan söylenmişti.

Sevdiğim herkesi. Bana seçenek sunulmamıştı. Bu annemin hayatına mal oldu.

İçimdeki yakıcı öfke aniden buza dönüştü, sanki tüm öfkem o anda ölümcül bir dona dönüşmüştü ve tıpkı ahırda yaptığım gibi, onu dışarı atmazsam zarar gören tarafın ben olacağımı biliyordum.

Este'nin dudakları hareket ediyordu ama söylediği tek bir kelimeyi bile duyamıyordum. Kan kulaklarımda gümbürdüyor, beni sağır ediyordu.

Ölümcül soğuk büyüdü, büyüdü, merkezimde genişledi, dışa doğru yayıldı ve eğer derime ulaşırsa, beni tamamen doldurmasına izin veririm, ya patlayacağımı ya da kendim için tamamen tanınmaz bir şeye dönüşeceğimi biliyordum, öyle ki ona dönüştüğümü bile umursamayacaktım. Bu siyah, soğuk canavar ben değildim, ama beni hızla tüketiyordu ve içgüdüsel olarak hepsini büyük bir kütleye kazıyıp it-

"Zo, yapma! Işık ve kutsal olan her şeyin aşkına, direnin! *Yapabilirsin*
Bu! Sana öğretebilirim. Nefes al, Zo, nefes al!"

Bana bir şey öğretmek için artık çok geçti. Bana bir şeyler öğretme zamanı çoktan geçmişti. Bu şansı vardı. Hepsinin bu şansı vardı ve hiçbiri bu şansı kullanmamıştı, bu yüzden şimdi bunu talep edemezlerdi. Ben dokuz yaşındayken ve annem genç ve sağlıklıyken bana gerçeği söylemeliydi. Bana o zaman öğretmeliydi.

Karanlık miazmadan kurtulmak için tüm gücümle ittim ama yerinden . İçimde olmak istiyordu. *Beni* istiyordu. *Evet, evet,* diye fısıldıyordu, *biz gücüz ve birleştik, bir daha kimse bize zarar veremeyecek.* Onu uzaklaştırmak için bir şeye ihtiyacım vardı. Gözlerimi kapadım, zihnim çılgınca çalışıyordu, Este'nin bana güç kullanımı hakkında söylediklerini hatırlamaya çalıştım. başlangıçta düşündüğümünden daha fazla. Ama büyülere ya da nesnelere ayıracak vaktim yoktu. İhtiyacım olan-

Onu dışarı atmama yardımcı olacak enerji, her geçen an içimde güç kazanan ve tamamen baştan çıkarıcı hissettirmeye başlayan bu dehşete eşit zengin bir enerji kaynağı.

İtişip kakışmayı bıraktım ve dışa doğru uzandım, kendimi açtım, beslenebileceğim bir kaynak aradım. Genişlediğim, aradığım an, sanki dünya daha sonra çoğu cadının doğumda deneyimlediğini öğreneceğim şekilde canlı bir şekilde canlanmış gibi hissettim. Onlar evrene bu yakın bağlantının mucizesini bilerek geliyorlar, çünkü ilk uyanışları daha anne karnından çıkmadan, yalan söylemeyen sevgi dolu ebeveynler tarafından gerçekleştiriliyor. Mutfaktaki ve mutfağın çok ötesindeki her fiziksel şeyin, en hassas ot parçasından Gece Yarısı Bahçesi'nin ötesindeki ormandaki hayvanlara, avludaki iki korumaya ve eski en iyi arkadaşıma, hatta mutfaktaki sandalyelere ve masaya kadar, hepsinin bir dereceye kadar somut, kullanılabilir enerjiye sahip olduğunu ve bunların çoğunun diğerlerinden çok daha zengin olduğunu keşfettiğimde hayrete düştüm.

Gözlerimi sıkıca kapattım, odaklandım ve çektim, umutsuzca sadece ihtiyacım olanı ve sadece feda etmeye hazır olduğum kaynaklardan almaya çalıştım, ama beceriksizdim ve denenmemiştim. Emrettiğim anda, enerji şiddetli bir hızla içime doldu, sanki irademi reddetmek için çaresizmiş gibi. O zengin, altın enerjiyi topladım, iğrenç suçu onun parlak ışığının içine hapsettim ve tüm gücümle çılgınca ittim. O kadar sert ittim ki Canavarca şey sonunda pes etmeye başladı, uçuculuğu vücudumdan fışkırırken bir sekme etkisi yarattı. Adadan geriye doğru uçtum ve duvara öyle sert çarptım ki, kafatasımın arkası duyulabilir bir çatırtı ile çarptı, görüşüm karardı ve yıldızları gördüm.

Yine de kutsanmış bir şekilde, son ve güçlü bir hamleyle karanlık boşaldı, kerestelerin gıcirtısı, gök gürültüsü ve bir kadının uzaktan gelen çığlığıyla birlikte, sonra ortadan kaybolur gibi oldu.

Gelecekteki Zo'dan bir söz: Yarattığımız karanlık asla öylece yok olmaz.

Zarar verir. Alır. Oyar. Sizi oyalar ve peşinizi bırakmaz.

O karanlığı ben yaratmıştım. Onu dünyaya ben koymuştum ve bunu yaparken de dünyadan özensizce, vahşice bir şeyler almıştım. Duygularımı kontrol edememem korkunç bir şey doğurmuştu ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

Kanamadığımdan emin olmak için başımın arkasını elimle yokladım ve gözlerimi açtım.

Ve ne yaptığımı gördüğümde kendimden daha da nefret ettim.

Adam telefonuna sessizce, "Bitti," dedi. "Tam olarak istediğimiz bu değildi ama Zo Grey asla Cameron'ın varisi olamayacak."

Uzun bir süre sonra, "Artık onu öldürmeye gerek yok. İlahiyat onu artık kabul etmeyecektir."

Durakladı, sonra yumuşak bir kahkaha attı, "Aslında, bunun için onu kendileri de öldürebilirler ve bir eve bağlı olmadığı sürece öldürebilirler."

OceanofPDF.com

Hareketsizce durdum, mutfağa, bir zamanlar mermer bir adanın üzerinde durduğu zemindeki sivri, karanlık ötesinden Este'ye baktım.

Gözleri kapalı, boynu kanlı, gömleği kıpkırmızı sırılsıklam, mutfağın en ucundaki karşı duvara büyük bir tahta parçasıyla sabitlenmişti. Uzun siyah saçları, sanki kendisine isabet ettiğinde kıymıktan kaçmaya çalışıyormuş gibi kıymığın etrafına dolanmıştı.

Ağzımı açtım ama hiçbir şey . Sessizce onun adını haykırdım, sessizce çığlık attım, *Tanrım, ne yaptım ben, ne yaptım ben?*

Mutfağı yıkmıştım. Uçurumdan en iyi arkadaşıma geçmenin hiçbir yolu yoktu; odayı duvardan duvara bölmüş ve aletlerin, merdivenlerin ve tencerelerin çoğunu beraberinde götürmüştü.

Döndüm, arka kapıya doğru koştum, dışarı fırladım, avluya daldım. , *avluya ne yapmışım ben?*

Bakmaya vakit yoktu. Mutfakın en ucunda bir sehpayı kaptım, pencereyi kırdım, cam parçalarını çılgınca kırdım ve kendimi çıkıntının üzerine çıkardım.

Ona ulaştığımda hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. "Este! Este! Este!" Kırık dökük ağladım.

Yavaşça gözlerini açtı ve zayıfça gülümsedi. "Lanet olsun Zo, mutfağı mahvettin. En sevdiğim odaydı."

Bön bön baktım. "*Şaka mı yapıyorsun?*"

"Çıkarın şu lanet kıymığı."

Duvarın derinliklerine saplanmış devasa odun parçasına baktım. "Nasıl?" Boş boş sordum. O kadar güçlü değildim.

"*Will it out.* Az önceki devasa öfke nöbetinden sonra bu senin için sorun olmayacaktır. Ben de burada kalıp seni eğitmeye başlamam gerektiğini düşünüyordum. Belli ki yardımına ihtiyacın yok."

"Tanrım, Este, iyi misin? Her yerin kanıyor!"

"Ben sadece saçlarımla kaldım, seni çılgın, belalı cadı." Tekrar gülümsedi, çok belli belirsiz. Bakışları temkinliydi, beni dikkatle inceliyordu.

"Ama her yerin kanıyor-"

"Boynumu sıyırdı. Tanrı aşkına beni!"

Gözlerimi kapattım, bir enerji kaynağı arıyordum ama bu sefer nazıkçe, baştan çıkarıcı bir yardım. Gece Yarısı Bahçesi'nin ötesinde yemyeşil bir buğday tarlası uzanıyordu. Dikkatle, sevgiyle çektim, tek tek millerden sadece küçük atomları çağırdım ve an sonra gözlerimi açarak kıymığın yavaşça geri havalandığını, yere düşmeden önce sıvadan çekildiğini şaşkınlıkla izledim.

Este saçlarını delikten kurtarıp omzunun üzerinden sıyırırken onu yakaladım ve şiddetle sarıldım. "Oh, Este, çok üzgünüm! Seni asla incitmek istemedim! Yemin ederim istemedim!"

Uzun bir süre birbirimize sarıldık, sonra geri çekildi ve şöyle dedi, "İnan bana bebeğim, bunu biliyorum. Eğer öyle bir niyetin olsaydı, ölmüş olurdu. Beni sevmeseydin, sevginin altında ölümcül bir düşüncenin zerresi olsaydı, o kazık doğrudan boğazıma saplanırdı." Bakışları korkuyla karardı. "Zo, bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Bunu . Annen öldüğünde uyandığını sanıyordum ama hâlâ altı yaşındaydın.

Dikkatle ve rehberlikle geçmeniz gereken daha çok aşama var. Ama biri sizi tüm aşamalardan geçmeye zorladı. Bunu bilseydim asla yatağa gitmezdim. Her dakikamı sana az önce yaptığın gibi bir şey yapmamayı öğreterek geçirirdim. Bebeğim, tamamen yetkisiz, rehbersiz ve tamamen eğitimsizsin ve ne yaptıklarını düşündüklerine dair hiçbir fikrim yok ama içinde bulunduğun durumda *delicesine* tehlikelisin."

"Kötü demek istiyorsun," dedim odun gibi bir sesle.

"Eğitimsiz demek istedim. Eğitimsiz. Eğer beni öldürseydin-" Dudaklarını sıkarak sözünü kesti.

"Ne?" Ben talep ettim.

İç çekerek, "Bundan geri dönemezsin. Mürted olmadan öldüremezsin. Bu seni değiştirir. Peki ya sevdiğin birini öldürmek? Lanet olsun, kadın. Gri bile seni kullanıp kullanmamak konusunda iki kez düşünürdü. Ölümümü taşıyacaktın; bu tür şeyler bir cadıyı karanlıktan daha karanlık yapar."

"Bu seni *tam olarak* nasıl değiştiriyor?" diye sordum. Ahırdaki adamı öldürmüş müydüm, öldürmemiş miydim? Hangi anlatıcı konuşuyordu - eğitmen mi yoksa

Yalancı mı?

"Yapmadığın için çok ama *çok* memnun ol."

Cevapsızlıktan bıkmıştım ama kanaması vardı ve boynunun ne kadar "sıyrık" kendim görmek için saçlarını geriye ittim. Gördüğümde dehşete kapıldım.

"Este, seni hastaneye götürmeliyiz!"

"Hastane yok," dedi bitkin bir şekilde. "Sana beni nasıl iyileştireceğini öğreteceğim.

Sahip olduğun o korkunç güçle bunu yapabilirsin. Bu mutfağa yaptıklarını bu şekilde telafi edeceksin."

Ağır bir şekilde iç çekerek, "Mutfakta durmadı" diye inledim.

Gözleri kocaman oldu. "Ne? Nerede?"

Gözlerim yaşla dolmuş bir halde avluya baktım. Bakışları benimkileri takip etti. "Oh, Zo!"

Avludaki her şey ölmüştü. Her ağaç, her çiçek, tüm çalılar kararmış ve ölmüştü. Artık peri ışıkları ve jüt kordonlar üzerinde dönen şişelerle süslü ulu meşeler yoktu. Kömürleşmiş yığınlar halinde yıkılmışlardı. Yemyeşil çiçeklerle dolu saksılar, manolyalar, garajın kenarından aşağı yuvarlanan salkımlar, çalılar, dekoratif çim tutamları yoktu. Sanki bir orman yangını bahçeyi kasıp kavurmuş, önüne çıkan her şeyi yok etmişti ve bunun orada durması, ötesindeki kutsal bahçeyi de yok etmemiş olmam için dua ettim. Kömürleşmiş toprak

Gecenin yaratıklarıydı ve tüm kalbimle Rufus'un onların arasında değil, uzaklarda, gökyüzünde, gece krallığını incelediğini umuyordum.

"Can aldım," dedim kırık bir sesle. "Lanetlendim mi?"

Bana şiddetle sarıldı. "Asla böyle düşünme! Böyle düşünürsen, oraya gidersin. Bu senin hatan *değildi*. Eğitimin olmadığını bile bile seni uyandıran kişinin suçu. Bu senin suçun değil ve sakın bunu taşımaya cüret etme!"

Sözlerinde doğruluk payı vardı ama kalbim için bir fark yaratmadı. şafak söktüğünde, kararmış iskeletlerin her birini gömecektim; yarasalar ve yuvalarında uyuklayan sincaplar; kuşlar; çalılıkların arasına sıkışmış yılanlar; tarla fareleri ve bizimle yaşadığını bilmediğim kedi, mezarlarını kazıyor, yaptıklarını telafi edebilecek ne yapabileceğimi bulmaya çalışıyordum.

Ahırdaki adamı *gerçekten* öldürmüş müydüm?

Eğer öyleyse, Este'ye göre benim için artık çok geçti. Ve ona göre, kasaba halkından sadece Cameron olmayabileceğimi değil, aynı zamanda birini öldürmüş olabileceğimi de gizlemem gerekiyordu. Tehlike, her yerde tehlike.

Ben bir cadıydım. Artık bu zerre kadar şüphe duymuyordum. Ve çok güçlü bir cadıydım.

Ve büyük olasılıkla, çok çok *kötü* bir tane. Kısa bir süreliğine bir öfke dalgası daha hissettim. Keşke annem bana söyleseydi, eğer her şey gerçekten bir seçim *olsaydı*, iyi olmayı , değil mi? O kibardı, ben de kibardım - kesinlikle daha iyi olabilirdik! Birbirini seven iki insanın bilinçli bir seçim ve disiplinle başaramayacağı *hiçbir şey* yoktu.

Hızla öfkemi içime hapsettim. Artık güçlü duygulara sahip olmaya hakkım yoktu. ve bir cadı olarak geleceğimle ilgili diğer her şey gibi duygu lüksü de kazanılmalıydı. Bir daha asla böyle korkunç bir karanlığa sürüklenmeyeceğime dair hararetle yemin ettim.

Eğer seçim benim ya da bir başkasının veya dünyanın zarar görmesi ise, bir dahaki sefere kendimi feda edeceğime şiddetle söz verdim. Ama bir dahaki sefer olmayacak.

Ah, tam bir inançla ettiğimiz yeminler.

Evrenin bizi test etmek için bunları kullanıp kullanmadığını merak etmeye başladım.

OceanofPDF.com

18

Alisdair

Dünyanın pek çok büyük vahşeti gibi masumane bir şekilde başladı.

Bilmeliyim ki, bu cehenneme mahkum edilmeden önce sayısız kötülük eylemine tanıklık ettim ve çoğu zaman bunların faili oldum.

ebediyen yakın, ama düşmanımızın elinde kendi cehennemine katlanan Rhiannon'dan ebediyen ayrı.

Ama konudan sapıyorum.

Zo Grey'hikâyesi hâlâ devam ediyor; anlatılması gereken daha eski bir hikâye var. Ben sonsuzluğa mahkum olabilirim, ama düşmanımın böyle bir ölümsüzlüğü yok, sadece ölümü tekrar tekrar kandırıyor. Bir gün, bir şekilde, bunu durduracağım. Galip geleceğim.

Yüzyıllar başlayan bir hikaye. Çocuğun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Onu yetiştirenler de öyle.

Terk edilmiş, soyu sopu bilinmeyen çocuğun dünyası toprak zeminli, saz çatılı bir kulübe, tek bir oda, iki uyuma alanı ve her zaman Feodal beylerinin koruması karşılığında emek tarlaların ve derelerin değişen harikaları.

Bir gün nereden geldiği hakkında çok tartışma çıkacaktı, o zamana kadar zaten kötü şöhretliydi - ama acı çeken mütevazı köylüler Kendi çocukları için durmadan çabalayan, ancak kuraklıktan kavrulan tarlaların en cimrisi gibi kısır kalan bu çiftin böyle bir kaygısı yoktu. Bebeğin karanlık ve fırtınalı bir gecede kapılarının önünde bulunması bir lütuftu.

Tek bir yürek parçalayıcı çığlğın geceyi böldüğü anlık bir sükûnet olmasaydı, onun çığlıklarını duymayacaklardı.

Çiştten sırlıklam olmuş bebeğı kalplerine ve evlerine götüren çift hiçbir şeyi sorgulamadı. (Bir keresinde lordlarının istemediğı kız olabileceğine dair fısıldaşmalar dışında). Ne kundaklanmış olarak geldiğı süs eşyaları, ne de kulübelerinin köşesindeki bir taşın arkasına dikkatlice saklamamış olsalardı, talihlerini sonsuza dek değıştirecek olan koca altın kesesi bile yüksek, çatı kirişlerine yakın. Bir çocuğun sevgisi satın alınamaz ve bedeli ödenemezdi, sadece hediye edilebilirdi, tıpkı bu küçüğün onlara hediye edildiğı gibi.

Bir gün, altınların onun olacağına, ona iyi bir koca ve rahat bir hayat sağlayacağına yemin ettiler. Ama o güne kadar, mevsimlerin ve toprağın yalın, çoğu zaman sert gerçeklerini, bir kiler doldurmanın değerini, aptallık ve gösterişle bozulmamış sevginin sıcaklığını öğrenecekti.

Pek çok kötülük gibi bu da masum ve iyi niyetli bir şekilde başladı.

Çocuk yedi yaşındaydı, eşsiz güzellikte genç bir kızdı ve Annesi, kocası yıllık ondalıklarını ödemek için seyahat ederken tamir ettiğı çatıdan düştüğünde, sevimli bir tavır takındı. Annesi kötü bir şekilde düşmüş ve boynunun kaldırım taşına döndüğü aç, başını çevreleyen kırmızı havuz, çocuğu ölümün yakın olduğı korkusuyla doldurmuştu.

Diz çökmüş, kederle feryat ederken, annesinin kar gibi solmuş yüzünü izlerken, gözleri parlarken, Ölüm gerçekten de göründü; büyük Arawn, Öteki Dünya'nın Kelt tanrısı, vahşi bir fırtınada gelmiş gibi uzun pelerini dalgalanıyordu.

Çocuk çığlık atarak kendini karanlık adama doğru fırlattı ve ondan Hiçbir direnişe izin vermeyen bir sesle, kimsenin ona öğretmediğı bir sesle, kandan ve kemikten gelen bir sesle onu aldı.

Ölüm talep etti, Bunu istediğine emin misin?

Evet, çocuk bağırdı. Onu rahat bırakın! Onu bana geri ver! Bir bedeli var, dedi Ölüm.

Umurumda değil! Çocuk çığlık attı.

Ölüm gülümsedi. Bir gün olacaksın.

Bununla birlikte, karanlık adam gitmişti.

Annesi şok olmuş ve kafası karışmış bir halde, kafa derisinde küçük bir sıyrıktan başka bir şey olmadan taşın üzerinden kalktığında, çocuk kendini onun kollarına attı ve birbirlerine sarılarak rahatlamış bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağladılar.

Ertesi gün, köy ebesinin bir süpürgeye takılıp tökezlediğini ve başını el yapımı masanın köşesine çarptığını öğrenince

Kocası ona düğün günlerinde boynunu kırarak hediye etmişti, anne ve kız köylülerin yaptığını yaptılar ve kederli dula taze pişmiş somun ekmek ve bir budu sırlanmış koyun eti götürdüler. Eve dönerken kendi talihleri için içten bir teşekkür mırıldandılar ve bu konu üzerinde daha fazla düşünmediler.

Annesi onun hayal gücünün bolluğunu sürekli azarlarken -periler şırıl şırıl akan dereye eğlenmez, yakın ve uzak insan eylemlerinin dedikodusunu yapmaz, kuşlar gelecek mevsimlerin kederlerini ya da sevinçlerini söylemezken (kızlarının tahminlerinin esrarengiz bir şekilde doğru çıkmasına rağmen)- çocuk panik ve akılsız korkuyla karışık bir şekilde, sadece karanlığı hayal ettiğine karar verdi

Adamım.

Ta ki o gece tekrar gelene kadar.

OceanofPDF.com

Bölüm III

Korkuların arasındaki huzurlu, sarhoş edici sükunetlerde, Cameron Malikanesi'nde hiç bilmediğim sevinçler yaşayacaktım.

Ait olduğum yerde olduğumu bilerek tek bir yerde kalmanın basit memnuniyeti gibi.

Sabit bir evde yaşamanın, mevsimlerin sonsuz, sürekli değişen ifadelerini her yıl izlemenin, aynı arazide zengin, alacalı nüansların tadını çıkarmanın zevkine varmak için can atıyordum.

aynı yüzler. Aynı mevsimsel geleneklerin, aynı arkadaş grubuyla, sonsuza dek koşmanın, hastalığın gölgesinde kalmayan bir hayatın tadını çıkarmak, endişe ve korku. Aynı Noel süslerini asmak (Noel süslerine sahip olmak!) ve aynı komşular için yıllık bir partiye ev sahipliği yapmak.

Uzun zamandır tek bir şeyi samimi bir şekilde bilmenin, birçok şeyi sıradan bir şekilde bilmekten çok daha değerli olduğuna inanıyorum. Paha biçilemez bir köklülük.

Cameron Malikanesi'nin salonlarında, İlahiyat kasabasında, tüm bunları ve çok daha fazlasını bulacaktım.

Ama hepsi alındı. OceanofPDF.com

Eskiden kendime hiç yalan söylemediğimi düşünürdüm. Belki de ilk yirmi dört gün

Çünkü bunlardan herhangi birinden kaçma ihtiyacı duyacak kadar duygudan yoksundum. Bence kendini aldatma derin ve rahatsız edici bir durumdan kaynaklanıyor.

Yüzleşmeye tahammül edemediğimiz duygularla kendimize gerçeğin değiştirilmiş bir versiyonunu söyleriz, böylece kalplerimizin aynasında daha kabul edilebilir bir yansıma yaratırız.

Neredeyse en iyi arkadaşımı öldürüyordum. Eğer ona karşı en ufak bir kötü niyet beslemiş olsaydım, çoktan ölmüş olurdu.

Ahırdaki adamı öldürmüş olabilirim. Jüri hala bu kararı vermemiştir. İki kez çift anlatımlı bir kitaptan bilgelik almaya çalışmışım ve gerçeği yalandan ayırt etme yeteneğinden yoksundum. Belki de her iki anlatıcının da art niyetleri vardı. Hayatı boyunca tek bir amaç peşinde koşmuş bir kadın için - annesini hayatta tutmak ya da en azından rahat bir sefalet içinde tutmak - başkalarının sadece kendilerine fayda sağlamak için tasarlanmış birden fazla ve benim düşünce tarzıma göre bencil amaçları olduğunu keşfetmek rahatsız ediciydi. Este'nin bile bencil amaçları vardı: en iyi arkadaşım olurken annelerimizin direktiflerine uymak, kontrol edildiğimi ve bana yalan söylendiğini bilirken beni sevmek ve o da bana yalan söylüyordu - ya da mümkün olan en nazik ifadeyle, baskı altında çok önemli bilgileri saklıyordu. İnsan böyle bir iç çatışmayla yaşamayı nasıl başarırdı?

Ve annem, Tanrı biliyordu ki onun amacı neydi.

Yoğun duygular ve ölümcül güçlerle dolu bu yeni dünyada hayatta kalmak için herkes gibi düşünmeye başlamam gerekecekti, yoksa bir sonraki tehlikenin geldiğini asla göremeyecektim. Ya da daha kötüsü, tehlikenin ta kendisi olurdum. Dolayısıyla bencilce ve kendimi koruyarak düşünmeye başlamanın zamanı gelmişti.

Joanna Grey beni affedilmeyecek kadar saf yetiştirmişti.

Bazı nedenlerden dolayı, beni bu şekilde tutmak için kendi hayatını vermeye hazırды.

Beni sevdiğinden hiç şüphem yoktu. Bu da tek seçeneğinin bu olduğuna gerçekten inandığı anlamına geliyordu.

Bu da tek bir soruyu akla getiriyordu: Aksi takdirde ne olabileceğimden bu kadar korkuyordu?

Este sarılıp birkaç damla gözyaşı dökerek ayrıldıktan sonra (haklıydı, onun sığ ama büyük yarasını iyileştirmek benim yarattığım yıkımdan çok daha kolay oldu), en iyi arkadaşıma duyduğum sevgiye rağmen şimdi ona karşı aynı derecede derin bir ihtiyatsızlık hissettiğimin farkında olarak, dikkatsizliğimi incelemek, özümsemek ve kendimi cezalandırmak için avluya doğru yürüdüm. Yıllar önce bana gerçeği söylemediği için onu hemen affedebileceğimden emin değildim. Çözmem gereken çok fazla duygu ve bunları çözmek için yetersiz araçlarım vardı.

Ayın azalan ışığı altında, hayvanların küllü büyük hasır topladım, havuz ağını kullanarak çıtır çıtır

Bir zamanlar pırıl pırıl olan sudan yarasalar ve baykuşlar (hiçbiri Stygian değildi!) çıkarken, yukarıdaki cennete şükrederken hiçbir koruma iskeletine rastlamamıştım. Çağırdığım güç o kadar hızlı ve şiddetli bir şekilde gelmişti ki, nereden geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Sonra şafak garajın ötesindeki obsidyen ufku yavaş yavaş aydınlatmaya başlarken bir süre isli kaldırım taşlarının üzerinde oturdum. Devlin'in dışarı çıkmasını umuyordum, krepusküler falan, ama belki de sıcak bir vampir olarak çoktan bir yerlerde toprağa gömüldüler. Soğuk vampirler gibi sıcak vampirlerin de güneşten kaçındığını ve gündüz saatlerini yeraltındaki mahzenlerde geçirdiğini varsayarsak.

Ortaya çıksaydı, onu sorularla döverdim.

Tanrım, cadıların vampirlerin, yıkılmış mutfakların ve avluların, hissedebilen kitapların ve ahırlardaki cesetlerin, teşebbüs edilmiş ve başarılı cinayetlerin dünyasında yaşıyordum!

Bir süre için -güneşin yavaşça yelpazesini altın renginden soluk pembeye ve maviye doğru genişleyen bir görüntüye yaymasını izlerken- çabaladım. Kendimi delirdiğime, annemin ölümüyle yıkıldığımı ve bunların hiçbirinin olmadığına ikna ettim. Gerçekten de delilik şu anki gerçekliğime tercih edilebilirdi.

Yanımdaki iskelet kalıntılarından oluşan sepete baktım ve iç çektim. Gerçek, hepsi çok gerçek.

Birdenbire sepet yerden kaldırıldı ve bir ses sertçe, "Hemen malikâneye dönün ve temizlenin Bayan Grey. Mesele halledilecek."

Bay Balfour'a bakmak için döndüm. "Burada ne işiniz var?"

"Her wi-" Boğuk bir küfürle sözünü kesti, sonra devam etti, "İlahiyat'taki belli bir türden her insan yaptığınız şeyi yaptığınız anda hissetti. Bayan Hunter, Evander'la birlikte havaalanına gittiği anda yukarı çıktım. Senin kasıtsız talihsizliğine . Bunu düşünmene bile gerek yok. Ama Juniper'in mektubunu okuyacağın Salı günü saat 12:01'e *kadar* malikanede kalman ve hiçbir şey yapmaman konusunda ısrar ediyorum. Bir ihtimal, önümüzdeki kırk saati zararsız bir şekilde geçirebileceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Este'yi buraya davet etmemi söyleyen sendin," diye cevap verdim

huysuzca. "Ancak ben sana onunla kulübe gitmeni söylemedim.

Onunla savaşılmaya karar vermek ya da bunu böylesine görünür bir şekilde malikanede sergilemek akıl almaz bir şey. Şimdi odana git!"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Az önce bana 'odama git' mi dedin?" Hayatımda bir kez olsun kimse bana "odama git" dememişti. Ne babam vardı ne de anneme bunu söylemesi için bir sebep vermiştim.

"Kesinlikle öyle. Oraya gittiğinizde kendinize manikür ve pedikür yaptıracak, kıyafetler deneyecek, kitap okuyacak, köpük banyosu yapacak, kibar *ve ılımlı* kadınların rahatlamak için yaptıkları türden aktivitelere katılacaksınız. Etkisiz, sıradan, zararsız şeyler yapacaksınız. Evi keşfetmeyeceksiniz. Cevap aramayacaksınız. Hiçbir yeteneğinizi test etmeyeceksiniz. *Her ne sebeple olursa olsun* malikaneden ayrılmayacaksınız. Kendini küçülteceksin -çok, çok küçülteceksin- ve hareketsiz kalacaksın. Anladın mı?"

"Rehin alınmam gerekiyor," diye mırıldandım. "Bu şekilde tehlikeliyim." Ağzını açtı ve tekrar kapattı.

"Dur tahmin edeyim," diye iğneleyici bir şekilde tükürdüm. "Olasılıklar. Mutfığı, bir zamanların bu güzel bahçesini yok ediyorum, içindeki her gece yaratığını öldürüyorum, yine de sen lanet olası olasılıklarınızı benimseyin."

"Ön unutma," diye karşılık verdi. "Juniper seninle başa çıkmanın zor olacağını söylemişti. Ne kadar zeki olduğunu kanıtlayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Ağzım açık kaldı. "Onu da mı yaktım? Peki ya Gece Yarısı Bahçesi?"

Mırıldandı, "Dokunulmaz, senin için bile. Şimdiye kadar aşılamayacak hiçbir çizgiyi aşmadın ve Cameron'un varisi olarak seni kaybetmeyeceğim."

"Ya Salı gününden önce *kendimi* kaybedersem?" Ağladım.

"İşte bu yüzden hemen odana gidecek ve *hiçbir şey* yapmayacaksın." "Neden şimdi rehin alınamıyorum? Neden eğitimim başlayamıyor? Biliyorum, ben bir cadı. Sana göre tüm kasaba bunu biliyor."

"Eğer neden bahsettiğiniz hakkında bir fikrim olsaydı, sadece 'belli bir türden' olanların ve kesinlikle 'tüm lanet kasabanın' bir şeyler bilmediği bu varsayımsal dünyanızda, size ilk uyanış ile yemin töreni arasında en az yedi gün geçmesi gerektiğini söyledim, yoksa yemin başarısız olur ve Cameron meşalesi ışıktır."

"Hiç böyle bir şey oldu mu?" İçimde bir tedirginlikle sordum.

Bakışları karardı. "Bu varsayımsal dünyanızda, o zamanlar hayatta değildim ama bir zamanlar, evet."

"Ne oldu? "

"Sorduğunuz herkesten farklı bir hikaye alacaksınız ve gerçekten orada bulunan hiç kimse hala hayatta değil. Herkesin hemfikir olduğu tek şey, olayın temelinde tür gri ev müdahalesi olduğudur. İddiaya göre, onlar söz

veriyoru

m."

"Neden?

"

"İşte bu noktada hikayeler dramatik bir şekilde farklılaşıyor. İnandığım bir versiyonunu hiç duymadım."

"Hangi versiyonları duydunuz?"

"Asılsız dedikoduları tekrarlamak spekülasyon iftiradır," dedi sert bir şekilde. "Size sadece, hayırlı sonuçlar elde etmek için ideal olarak iki olay arasında iki haftalık bir sürenin geçmesine izin verildiğini, ancak Cameron Malikânesi'nde en az yedi gün ve gece ikamet edilmesi gerektiğini vurgulamak için söyledim. Daha önce bir girişimde bulunmak anlamsız, beyhude ve tamamen etkisiz olacaktır - ek sıfatlara ihtiyacınız var mı, yoksa ne demek istediğimi anladınız mı?

Varsayımsal olarak konuşuyorum *tabii ki*."

"Varsayımsal olarak konuşursak," diye kestirip attım, "bence tüm bu lanet planınız korkunç kusurlarla, öngörülemez, devasa çukurlarla ve hipotetik olmayan felaket potansiyeliyle dolu. Belki de en iyi arkadaşımı öldürdün! Anlıyor musunuz? Bu sepetin içinde onun iskeleti de olabilirdi!"

Açıkça gözlemledi, "Pek uymazdı."

Ona -sarsıcı ve korkunç gücümün tüm şiddetiyle bağlanmış olsaydı- öldürebileceğinden şüphelendiğim bir bakış attım ve en küçük ifadelerime bile hakim olmayı çabucak öğrenmem gerektiğini fark ettim.

"Tamamen bir fizik meselesi," dedi sinirli bir şekilde. "Aptalca, duyarsız bir yorum ve sadece benim ilk düşüncem. Ve evet, bu çok daha büyük bir sorun olurdu. Yine de aşılamaz değil. *Varsayımsal olarak*."

"Size neredeyse en iyi arkadaşımı öldüreceğimi söylüyorum ve sizin tek söyleyeceğiniz bunun 'aşılabilir' olmadığı mı?"

"Neyin tehlikede olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Sence bu tür bir miras, Yüz milyonlarca dolar, milyarlarca küresel yatırım, sonsuza kadar arkanızda duran bir kasabasının tüm gücü, mücadele etmeden, bedel ödemedi gelir mi?"

"Kötü olmak zorunda mıyım?" diye hırladım.

Kaskatı kesilmişti. "Cameronlar bir *ışık* evidir," diye gürledi. "Her zaman öyleydik. Gururlu ve gerçek, yüzyıllar öncesine uzanan şanlı bir geçmişe sahip. Siz, *varsayımsal olarak*, bu ülkedeki en güçlü ışık soyundan geliyorsunuz ve tüm inanç ve uygulama sistemleri arasında dünyanın en güçlü bir düzine ışık evi arasında sayılıyorsunuz."

"*Varsayımsal olarak*," diye . "Tanım: Geçerli ya da doğru olması gerekmeyen bir şekilde hayal edilen ya da önerilen."

Annem bana gençken kelime dağarcığının önemini, üzerinde çalışmamı ve kendimi geliştirmek için kullanmamı öğretti. Başkaları, derdi, yoksulluğumuz yüzünden bize burun kıvrabilir ama asla belagat eksikliğimiz yüzünden değil. İyi konuşulmuş bir cümle

İyi seçilmiş bir an en sert eleştirilenleri bile susturabilir. Burada sadece Bay Balfour'un, diğer herkesle birlikte, büyük olasılıkla bana yalan söylediğini belirtmeye çalıştım. Ve bu *varsayım* benim kitabımda son derece tehlikeli bir kelimedir.

Burun delikleri alevlendi. "*Aslında*, Cameronlar bir ışık evidir ve dünyanın en hafifleri arasındadır. Neredeyse öldürdüğün arkadaşının sana söylemiş olduğundan eminim. Kötülük burada barınamaz. Benim gözetimimde olmaz."

"Bundan eminsiniz."

"Kesinlikle."

"Beni içeri davet et," diye emrettim. "İzninizle," diye tersledi.

"Tüm muhafızlarınızı indirin," dedim.

Taş gibi hareketsiz kaldı. "Bunu yapamam ve yapmayacağım. Eğer kalbimi gerekli gördüğüm korumalarla okuyamıyorsan, sen olduğuna inandığım kişi ve şey değilsin demektir. Varsayımsal olarak konuşuyorum. Hayatımın bazı bölümleri asla senin olmayacak. Onların benimle hiçbir ilgisi yok.

Sen. Bir erkeğin ruhunda Juniper'in asla ihlal etmediği bir mahremiyet vardır."

Varsayımsal kelimesinden bu kadar nefret edebileceğimi hiç düşünmemiştim. Onu vahşice parçalamak istedim. Kızgın Zo böyle yapardı. Ben o kadın olmayacaktım. Bakışlarını düz bir şekilde karşıladım ve büyük bir dikkatle, zihnine değil kalbine ulaşmaya çalıştım.

Güçlü ve gerçektir. Karısını sonsuz ve derin bir şekilde seviyordu. Kızını mantığın ötesinde sevmişti. Erin'i yangında kaybettiğinden beri kalbinin bir parçası bir daha asla sağlam olmayacaktı. Kaybettiği başka bir şey daha vardı, aşılmaz duvarların ardına hapsolmuş bir şey.

Bana değer veriyordu. Hem de çok, bunu çok şaşırdım. Benim için korkuyor, benim için endişeleniyor, benim için ve benden sadece en iyisini istiyordu. Bu şimdiye kadar hissettiğim babalık duygusuna en yakın duyguydu ve neredeyse beni çözüyordu.

"Ama her şeyi berbat ettim!" Ağladım. "Benim hakkımda nasıl böyle hissedebiliyorsun?" Parladığımı, çok değerli olduğumu, bir gün çok iyi şeyler yapacağımı, bu kasabaya ve meclise liderlik etmek için kusursuz bir seçim olduğumu.

"Varsayımsal olarak," dedi sessizce ve yorgun bir teslimiyetle, "çok az seçeneğimiz vardı. Kırk saat ve yedi dakika. Kendine ya da başkasına zarar vermeden sessizce oturup hayatta kalman için gereken süre bu kadar. Sonra Juniper'in mektubunu açabilirsin ve ben de sorularını cevaplayabilirim. Sana söz vereceğiz, ancak iki hafta beklemeyi ve bu süreyi sana öğretmek geçirmeyi tercih ederim. Cameron meşalesi yeniden parlak bir şekilde yanacak. Her zaman güvende olacaksın. Kaybolmanıza izin vermeyeceğiz. Yaşadığımız sürece arkanızda duracağız, etrafınızda toplanacağız ve size uzun ve mutlu bir yaşam sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Yüzü yumuşadı. "Bu şekilde olması bizim hatamız. Seni yeterince erken bulamadık. Olanlar için hiçbir suçunuz yok. Bırak . Karanlığa dönüşürüz - *eğer dönüşürsek, eğer kendimizin dönüşmesine izin verirsek* -Çünkü kendimize olan inancımızı kaybederiz. Kaybedilen inancı yeniden kazanmak için gereken savaşın zorluklarıyla yüzleşmektense kendimiz hakkında en kötüsüne inanmak daha kolaydır. Bu tehlikeli, *duygusal* yola girmeyin Bayan Grey. Her birimiz kusurluyuz. Hiçbirimiz kurtulmuş değiliz. Kusurlarımızı takıntı haline getirmek varoluşumuzun amacına karşı gelmek ve onu baltalamaktır. İçinize baktığınızda sadece kötüyü görürseniz, kendinizi dünyaya iyilik getirmekten aciz hale getirirsiniz. Bayan Bean bunun en iyi, hasarlı örneği ve neredeyse kaybedilmiş bir dava. Kontrol et. Senin. Duygularınızı. Sahip olmadığınız suçlamalardan kaçının. Kıpırdamadan . Neredeyse vardın. Şimdi," diye beni sertçe azarladı, "çek git. Duşa.

Korkunç kokuyorsun. Bir dahaki sefere bu avluyu gördüğünüzde, tam olarak eskisi gibi ."

Bakakaldım. "Bu mümkün mü?"

"İlahiyatta, doğru koşullar altında, bir Kovan'ın gücüyle, her şey ve her şey mümkündür." Hızla ekledi, "Varsayımsal olarak, elbette."

"Kelimenin *cadılar meclisi* olduğunu sanıyordum."

"Varsayımsal olarak, bir cadılar meclisi on üç . Bir Kovan, yüz altmış dokuz kişiden oluşan on üç Yüksek Kanlı cadı ailesidir. Bu, Kovan'ın arkanızda birleştiği ilk sefer . Asla bir son olmayacak. Elbette, hepsi bu-"

"Biliyorum," diye mırıldandım sinirli bir şekilde, "varsayımsal."

O anda ikimiz de bu son iddiasının ne kadar hızlı bir şekilde test edileceğini bilmiyorduk.

Pek çok ıvır zıvır kutusundan birinde, içinde bir düzine tonda zevkli pastel cila bulunan bir manikür ve pedikür seti vardı. Gördüğümde sırtıtmıştım. Her gün iliklerine kadar çalışan ellere ya da sonsuza dek mantıklı ayakkabılar giyen ayak parmaklarına tırnak yapmanın ne anlamı vardı?

Artık sırtıtmadan kutuyu çıkardım, duş aldım, peeling yaptım, bacaklarımı tıraş ettim, saçlarımı derinlemesine kremledim, kuruttum ve tırnaklarımı yapmak için oturdum.

Korkunç bir şekilde.

Tek baskın eli olan kadınlar bunu nasıl yapıyor?

Dört deneme yaptım - cilala ve çıkar, cilala ve çıkar - ama sonunda hem ellerim hem de ayaklarım aynı yanardöner inci *parlaklığında* cilaya sahip oldu, oldukça iyi yapıldı ya da en azından artık tırnak etlerimi kabartmıyordu.

Tamam, üç saat öldürmüştüm. Yaşasın benim için. Artık kendimi öyle önemsiz şeylerle meşgul etmek için otuz yedi saat yedi dakikam vardı ki en ufak bir güçlü duygu hissetmem mümkün değildi.

Bunun için çok geç. Güçlü duygular midemin çukurunda köpürüyor ve sürekli sorularla besleniyordu. Ben kimdim? Annem hayatımız boyunca neyden ya da kimden kaçıyordu? Babam kimdi ve tüm bunların içinde nasıl bir yeri vardı? Ben bir Cameron mıydım? (Ve işte tam bu noktada, neredeyse yataktan fırlayıp genetik test için malikaneyi baştan aşağı arayacaktım, ancak bu evin çok sayıda iltihaplı cilt barındırdığı kanıtlanmıştı ve bu düşünceyle raftaki kitaplara zengin bir tedirginlikle baktım,

Dua eden biri bana üzücü başka bir şey söylemek için aniden uçup gitmezdi). Neden en iyi arkadaşım bana gerçeği hiç söylememiştii?

İç çekerek yataktan fırladım, çantamı kaptım ve Frankfort, Indiana'da sokakta hıçkırma hıçkırma ağlarken bir komşum tarafından bana verilen şişeyi bulmak için çantamı karıştırdım. Kocası kısa bir süre önce kendisini terk etmiş olan dört çocuklu, telaşlı bir anne olan Bayan Hawthorne, çocukları güneşin altındaki her spora katılıyor ve onları sürekli olarak götürüyor ya da oradan alıyordu; ben ağlarken kolunu bana dolamıştı. Birbirimize sokulduğumuzda küçük şişeyi titreyen ellerime tutuşturmuştu.

Bazen duyguları her zaman hissedememenin bir zayıflık olmadığını söyledi.

Dikkatle baktım.

Hayatımda bir kez bile ruh halimi değiştiren herhangi bir ilaç kullanmadım. Kuşkusuz, annemin bitmek bilmeyen hap şişelerine baktığım zamanlar olmuştu, birçoğu ağrı için, birçoğu da uyuşukluk vaat ediyordu, bir tane alsam iyi bir gece uykusu çekebilir miyim diye merak ediyordum, ama gece uyanıp bana ihtiyacı olmasın diye duyularımı köreltmeye asla istekli değildim.

Şimdi etiketi okudum, ilacın tam olarak ne işe yaradığını anlamak için internette araştırma yaptım, sonra iki küçük yuvarlak sarı hapi salladım ve bir yudum suyla birlikte geri attım.

Bir GABA güçlendirici, kesinlikle içindeki ejderhayı sakinleştirecektir.

Yanıma kıvrıldım, battaniyeleri başımın üzerine çektim ve bekledim.

Otuz altı saat, elli iki dakika kaldı.

Sonunda, ne mutlu ki, uyudum.

Ve rüya gördüm.

Daha önce gördüğüm hiçbir rüyaya benzemiyordu.

Cameron Malikanesi'ne girdiğimden beri yaşadıklarımın bile çok daha berrak ve dokunsaldı.

Karanlık bir yerdeydim, o kadar siyah, o kadar zifiri ki, önce rüyamda kör olduğumu sandım.

Ama sonunda, gözlerim uzaktaki bir şeyi, herhangi bir şeyi tanımlamak için zorlanırken, soluk turuncu bir parıltı gördüm. Loş, gölgeli, pelerinli ve kapüşonlu figürler, devasa olması dışında tanımlayamadığım bir şeyin heykelinin etrafında dönüyordu, üzerlerinde yükseliyordu ve ana hatları, bilinmeyen nedenlerden dolayı, kalbimde atavistik bir dehşet akoruna çarptı.

Figürler hızlı ve ritmik bir kesik sesle tekrar ilahi söylüyorlardı ama kelimeleri çıkaramıyordum.

Sanki birinden ya da bir şeyden saklanıyormuş gibi karanlıkta ellerimin ve dizlerimin üzerine çömelmiş olduğumu görünce irkildim. Gerçekten de, izinsiz girerken yakalanırsam benden korkunç bir bedel talep yasak bölgede hissettim.

Çok dokunsal ve gerçekti: çıplak dizlerimin ve ellerimin altındaki sert ve soğuk taş zemin, havayı tüten acı otların burukluğu, kısık mavi bir alev in üzerinde fokurdarken bakırımsı bir koku yayan devasa bir kazan. Sanki burada olmamın bir nedeni varmış gibi, sanki uyuşturucu beni zihnimin sınırlarının ötesine taşımış , daha fazlasını bilmek için acil bir ihtiyaç duydum. (bu durumda belki de bir daha asla ilaç almaya cesaret edemezdim), bu yüzden sessiz bir gizlilikle ilerlemeye başladım, sonunda daha yakın kıvranmak için karnıma düştüm. Sonunda kelimeler netleşti:

*Ona acı çektir, onu delirt İyi şansı
kötüye çevir
Varisin savaşması için korku ekin Işığını
kutsanmış siyahta boğun
Yalvardığımız gibi, öyle olsun
Ruhlarımızı sana emanet
ediyoruz*

"Varis," demişlerdi ve bunun kim olduğu konusunda hiç şüphe yoktu. Nefesim kesildi. Kendime engel olamadım.

Bir anda ilahiler kesildi ve gölgemsi figürler hep birlikte bana doğru döndüler, ancak ilahileri arasında benim yumuşak soluğumu nasıl duymuş olabilecekleri beni aşıyordu.

Uyan, , , Zodeckymira! Sessizce çığlık attım. Geri çekil, geri çekil, kaç!

Kim olduklarını bilmek istiyordum. Düşmanlarımla yüzlerini görmem gerekiyordu.

İnanılmaz bir şekilde birlikte hareket ediyorlardı, rüzgârda savrulan pelerinli hayalet gibiydiler. Heykel bile sanki bakmak için dönüyormuş gibi dalgalanıyor ve dalgalanıyor gibiydi ve oyalanmaya cesaret edemeyeceğimi biliyordum. Aniden, başka varlıklar hissettim ve arkamdan bana doğru ilerleyen kalın gri bir sis ve o tuhaf, ürkütücü, buz gibi sis in içinde kukuletalı yüzlerin gölgeli hatlarını bulmak için döndüm.

Önüm karanlık, arkam gri!

Annemin yanışını, nasıl iğrenç bir şekilde öldürüldüğünü, acıyı düşündüm ve kendimi uyandırmak için bunu kalbime saplanan bir kazık gibi kullandım.

Nefes nefese, elimi kalbime götürmüş, tepeden tırnağa titreyerek yatakta doğrulduğumda, oda o kadar karanlıktı ki, o dehşet dolu ilk birkaç saniye boyunca kurtulamadığımdan korktum. Ama yavaş yavaş, gözlerim odaklandıkça, gerçekten de odamda olduğumu gösteren mobilya şekillerini seçebildim.

Peri ışıklarının parıldadığı ve mavi şişelerin bu sabah orada olmayan ağaç dallarındaki jüt kordonlarda birbirine çarparak şingirdadığı Fransız kapılarına hızla baktım. O kadar uzun ve derin uyuduğumu fark ettim ki gece çökmüştü ve Juniper'in mektubunu kabaca açabilecektim. Telefonumu kontrol ettim. Yirmi beş saat.

Görünüşe göre Kovan, Bay Balfour'un söz verdiği şeyi yapmış. Yarattığım yıkımı, sanki hiç yaşanmamış gibi silmiş.

İlk düşüncem şu olmalıydı: *Düşmanlarım kimler ve kalan saatlerimi nasıl güvenli bir şekilde geçirmeye devam edebilirim?*

Onun yerine, ufukta beliren saatler ve tabii ki Devlin vardı.

Elim yatak odamın kapı kolunda, Bay Balfour'un emirlerine itaatsizlik edip odamdan çıkma niyetiyle duraksadığımda saat 23:32'ydi (yani, en azından yemek yemem gerekiyordu, bu da mutfağın sınırlar içinde anlamına geliyordu, öyleyse neden garaj olmasın?) aynada kendime son bir kez bakmak için.

O anda kendime yalan söylemiyordum. Neye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Sekse. Tam olarak yirmi dört saat yirmi sekiz dakika ve gerçekten görmeyi arzuladığım adamı (cadı!-ve hangi evden olduğunu umutsuzca merak ediyordum) görmek için New Orleans'a gitmek, garaja gitmekten çok daha büyük bir kural ihlali teşkil edeceğinden, ki bunun onun açık emirlerinin sadece küçük bir ihlali olduğunu hissediyordum, Devlin zorunda kalacaktı. Kendi dokunulmaz kurallarımdan birini çiğnemenin sonuçlarıyla nasıl başa çıkacağımı, yemin ettikten sonra çözecektim. Devlin sadece geceleri buralardaydı.

Eminim gelecekte ondan uzak durmayı başarabilirim.

Salı günü saat 12:01'e kadar kendimi bu şekilde meşgul tutabilirsem, zarar görmeyeceğimden ve herhangi bir zarara neden olmayacağımdan emindim.

Devlin'in yarın gün karanlıkta bir yerde kalması gerekiyorsa, daha iyi. Onunla kalacaktım. Derin görüşümle değişmez ve doğru olduğuna karar verdiğim bir adamla baş başa kalacaktım. Gerçekten de gidebileceğim başka bir yer yoktu ve kendimi çok iyi tanıyordum.

Burada, tek başıma, mutfak ve yatak odası arasında hüzünlü bir şekilde dolaşırken, sonunda sayısız endişe ve korkularımdan birine yenik düşecek, malikâneyi araştırmaya ya da bu noktada danışmaya cesaret edemediğim kitapları aramaya başlayacaktım ve bu kadar elle tutulur ayrıntılarla yaşadığım rüyanın sadece bir rüyadan daha fazlası olduğu hissinden kurtulamıyordum. Dışarıda bir yerlerde, karanlık bir meclis beni lanetliyor, beni sabote etmek için taptıkları her şeyi çağırıyordu. Cameron'ın varisi olmamı engellemek için. Ve bu gri sisi sadece Este'nin beni bakmamam konusunda uyardığı "uçurum" olarak yorumlayabilirdim. Uçurumun bana baktığı kesin gibiydi, en azından rüyalarımda.

Bir hafta önce mi? Gülünç düşünceler.

Bu gece mi? Hepsi çok korkutucu derecede akla yatkın.

Kovan verdiği zararı onarmış olsa da, henüz ne ben onlara ne de, daha da önemlisi, şüphelendiğim kadarıyla, onlar bana söz vermişti. Bay Balfour emretmişti, onlar da itaat etmişlerdi. İlahiyat'taki pek çok Paleblood'a, Bay Balfour'un emrine nasıl uyduklarını açıklamamanın zor olacağını sanıyordum.

Malikânenin yakın çevresi bir gecede yanmış ama evin sadece çevresi yanmış, hiçbir yeri yanmamıştı. Tuhaflık fark edilmeden önce her şeyi onarmak daha akıllıcaydı.

Este ve Dalia'nın benim için yazdıkları not defterini okumayı düşündüm ama bunu da tehlikeli buldum. Sadece onların yazdıklarında üzücü bir şeyler bulabilirdim (defteri kaleme alan iki kadının bana on yıllardır yalan söylediğini sürekli hatırlatması bir yana), aynı zamanda evdeki cismani olmayan anlatıcılardan birinin defterin sayfalarını gasp etmeyeceğini kim söyleyebilirdi?

Hiçbir şeye güvenmedim. Ne yazılı kelimelere ne de konuşulanlara. Bana ne kalmıştı?

Bedenin sözsüz dili, zaman kadar eski, her türlü dilden önce gelen bir dans. Erkeklerin ve kadınların birbirleriyle iletişim kurmakta yaşadıkları muazzam zorluklar göz önüne alındığında, belki de bu şekilde kalmalıydı diye düşündüm dalgınca. Homurtular ve inlemeler dışında sessiz.

İçimdeki uçucu duyguları bir erkeğin vücuduna boşaltmak için yanıp tutuşuyordum. İçimdekileri dökmek, sırlıslamak etmek. dağıtmak, kendimi unutmak, bir erkeğin patlayıcı şehvetinin erotizminde tüm zaman ve mekân duygusunu kaybetmek. Onu serbest bıraktığım için daha güçlü, daha net, daha kontrollü bir şekilde ayağa kalkmak.

Belki de bir cadı olarak, tutkum çimlerin daha gür büyümesini ve Çiçekler açıyor, diye düşündüm hafif bir gülümsemeyle. Seks yaparken hissettiklerimin içime iyilikten başka bir şey koyabileceğine güçlük çekiyordum.

herhangi bir şey ortaya çıkabilirdi. Elbette, insanlar gibi cadılar için de seks sadece seksti, değil mi?

Derin bir iç çekerek yansıma güzel ve çekici göründüğümü ve Devlin'in beni gördüğüne çok sevineceğini söyledim, kapı kolunu çevirdim, kapıdan içeri adımımı attım ve yüzüstü düştüm.

İnleyerek, neye görmek için döndüm. Oh, Tanrım.

Uzun bir süre ona baktım. Ne olduğunu anlamak için iade adresine bakmama gerek yoktu.

Yine de Bay Balfour'un bunu buraya getirmesini son derece riskli bir hareket olarak görüyordum. Tabii çoktan açıp yeniden mühürlemiş ve bende güçlü duygular uyandırabilecek her şeyi çalmamışsa.

Karton nakliye kutusunun üstündeki Balfour ve Baird antetli kağıda uzanırken elim hafifçe titredi.

Düşündüğünüzün aksine, onu ben açmadım. Ben sizin avukatınız ve . zalim. Duygularınızı kontrol altına almak için elinizden geleni yapacağınıza inanıyorum. Eğer kendinizi yetersiz hissederseniz, bana mesaj atın ya da arayın. En kısa sürede orada olacağım ve size güvenli bir şekilde rehberlik edeceğim.

Bir sonraki satırda kalp atışlarını neredeyse duyabiliyordum:

Genç Zo, bana ve Lennox'a çocuklarımızı hatırlatıyorsun. Erin de başa çıkılması zor biriydi. Bazıları daha fazlası ile doğar. Bizim kızımız da fazlasıyla doğdu ama onun ışığı, tıpkı sizinki gibi asi yönlerini gölgede bıraktı. Kendinize güvenin. Onu asla kaybetmeyin. O sizden alınamaz. Sadece verilebilir. Onu çalmaya çalışan hırsızlar bunu bilir. Sizin bunu bilmediğinize güveniyorlar.

Paketi kendime doğru ve annemin yanmaz kasasının içindekileri içeren kutuyu kollarımın arasına alarak uzun bir süre oturdum.

Olası bir felaketten korumak için benden saklamaya ya da benimle bırakmaya karar verdiği her şeyi içinde bulacaktım.

Sonunda cevaplar mı?

Onu kalbime bastırarak ayağa fırladım, aceleyle odama geri döndüm ve kapıyı arkamdan kapatıp kilitledim.

Devlin'le seks beklemek zorunda kalacaktı. Ve içimde ne bulduğuma bağlı olarak, ölçülü olmayı sürdürmek için çok daha gerekli olabilirdi.

OceanofPDF.com

Sevgili kızım,

Sevginin olduğu yerde yasa yoktur.

Yasalara gerek yok ve çiğnemeyeceğiniz hiçbir yasa yok.

Seni kollarıma aldığım andan itibaren, senin için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını biliyordum. Senin güçlü, sevgi dolu, dirençli bir kadına dönüştüğünü görmek için ödemeyeceğim bedel yok. Biliyordum ki senin yaşaman için son nefesimi verirdim.

ve mutluluğu tadın. Ve asla ama asla çok gençken tattığım zehri içmeyin.

Sayırsız hata yaptım. Ne kadar uğraşırsak uğraşalım hepimiz yaparız. Köklerini söküp seni bir sonraki şehre sürüklediğim her seferde kalbimden bir parça daha koptu. I Sana özlemini duyduğun hayatı vermek için yanıp tutuşuyordum, ama sana herhangi bir hayat verebilmek için yaptığım şeyi yapmaktan başka çarem yoktu.

Hatalarıma, gelecekteki yolları net bir şekilde öngöremememe rağmen başarılı olmam ve sizin "doğuştan hakkınız" olan dehşet ve lanetin kurbanı olmamanız için dua ediyorum.

Eğer bu mektubu okuyorsan, sen yirmi beş yaşına gelmeden ben ölmüşüm demektir.

Bunu tek bir şekilde yorumlayabildiğim için gözlerimi kapadım: Yirmi beş yaşına girip sonsuza dek Paleblood'lu olsaydım, amacına ulaşmış olarak mektubu yok etmiş olacaktı. İç çekerek gözlerimi açtım ve okumaya devam ettim.

Çünkü hala umut var, size çok az şey söyleyebilirim. Ne kadar az bilerseniz, o kadar demektir. Fakat Bilmen gereken bazı şeyler var, Este sana anlatacak ve yardım edecek. Gençken başıma bir felaket gelirse o ve Dalia devreye girebilsin diye ona sırrımı açtım. Dalia'da bunun bir kopyası var.

Kasanın içindekilerin sana ulaşamaması ihtimaline karşı mektup (mühürlü, mühürlü olsa iyi olur - o meraklı, yargılayıcı cadı!). Dalia ve ben birbirimizi sevmiyor olabiliriz ama o senin için doğru olanı yapacaktır. Ona güvenebileceğimden emin olmak için üzerinde acımasızca derin görüş kullandım (sadece dayanılmaz derecede acı verici değil, aynı zamanda yanlış veya acımasızca yapılırsa kalıcı hasara neden olabilir), beni asla affetmediği birçok şeyden biri.

Seni asla kazanamayacağın bir savaştan kurtarmaya çalıştım. Artık tamamen güvende olacağınız güne kadar sizi bu savaştan uzak tutmayı umuyorum. Öyle bir gün gelecek ki Uzun zamandır beklediğim şeyler gerçekleşecek. Biri seni bulacak, benden sana her şeyi anlatan, hiçbir şey saklamayan bir mektup getirecek.

Aldığım kararlara kızmakta haklısın. Ama lütfen anla sevgili Zo, çok az seçeneğim vardı ve bazen - dua ederim ki bu asla öğrenemeyeceğin bir ders olsun - iyi seçenekler yoktur. Sadece kötünün iyisini seçebilirsiniz. Bedelini isteyerek ödersin, aşk için.

Yeteneklerimden biri uzağı görebilmek. Ne yazık ki, bu vizyonlar değişiyor ve zaman geçtikçe. Sonucu kesin olarak tahmin etmek için çok fazla olası yol görüyorum. Emin olduğum çok az unsur var, bunlardan en önemlisi de başarılı olduğunuz az sayıdaki gelecekte sizden neredeyse her şeyi gizlemiş olmam.

Bir an durakladım, o satırı aklımda tekrar canlandırdım. *Birkaç* gelecek mi? Yani çoğunda başarısız mı olmuştum? Bu çok endişe vericiydi. "Teselli edici sözlerin için teşekkürler anne," diye mırıldandım.

Seni karanlıkta tutmaktan nefret ediyorum.

"Bunu *yapmandan* nefret ediyorum," dedim sayfaya sinirli bir şekilde.

Ama yapmak zorunda bırakıldığım seçimlerden büyük ölçüde nefret ediyorum. Yine de, güvenliğinizi sağlamak için onları tekrar tekrar yapardım.

Zo, sevgili kızım, beni tarifsiz bir şekilde gururlandırdın. Benim için önemli olan tek şey sensin. Seni kollarıma aldığım ana kadar aşkı hiç anlamamıştım. I Sevdigimi . Babanı severdim. O adama hayrandım, onu sonsuza kadar tutabilirdim. Ama o değil. kaçıgımız yerden. Uzun zaman önce öldü. Onun kötü adamımız olduğuna inanmanıza izin verdim çünkü bir kötü adama ihtiyacınız vardı ve o en güvenli seçimdi. Yine de, senin için hissettiğim muazzam sevgi Babam, kalbimde senin için yanan ateşin yanında bir kıvılcımdı, benim sevgili, muhteşem kızım. Sen benim her şeyimsin ve her zaman öyle oldun.

*Sonsuz sevgilerimle,
anne*

Not: Seni tanıyorum. Sadece solgun, bastırılmış versiyonunu değil, gerçek seni. Seni bedenimde taşıdım. Seni daha doğmadan önce tanıyordum. Kasadan haberin olsaydı, yıllar önce onu açardın. Tek bir bilgi kırıntısıyla, tek bir ipucuyla avlanır, savaşa giderdin. İçinizde kasıtlı olarak, genetik olarak güçlendirilmiş bir güç barındırmanıza rağmen, bu kazanamayacağınız bir savaş.

Este ile konuştuktan sonra, sana uyanışın son aşamasını tamamlamamanı öneriyorum. Hamile kal. Çocuk doğana kadar saklan. Buna bir son ver, şimdi ve sonsuza dek.

"Buna inanamıyorum!" Kelimeler patlayarak çıktı. İçimde patlayan duygular acıdan inançsızlığa ve öfkeye kadar uzanıyordu.

Birincisi: keder - muazzam, çünkü annemin eliyle kaleme alınmış bir mektup tutuyordum. Bu kağıda dokunmuştu. Onu tutmuş, katlamış ve benim için özenle saklamıştı. Her zaman güzel bir el yazısı vardı, el yazısı, her karakter sevgiyle şekillendirilmiş, büyük harfleri büyük ve zarif bir şekilde daha küçük, daha hassas kemerlere ve kıvrımlara dönüşüyordu.

Durduramadım

Parmaklarımı sayfaların gezdiriyordum, sanki onlar aracılığıyla yaşamla ölüm arasındaki perdeye ulaşabilir, onun elini kavrayabilir ve parmaklarının bir kez daha benimkilerle sarmaş dolaş olduğunu hissedebilirmişim gibi.

Anne, anne, kalbim ağladı. Annelerimizin anne olduğu o çocuğa ne kadar da benziyoruz: beden, kalp ve ruhtaki tüm yaralar için yara bandı olan; öpücükleri, sarılmaları ve "her şey yoluna girecek" ve "bu da geçecek" güvenceleriyle gözyaşlarını kahkahaya dönüştüren; eski, zamanın tekerlemeleri ve iyiliğin kötülüğe galip geldiği şarkıların süpürgesiyle kabusları toz haline getirip pencereden dışarı ve çok uzaklara süpüren ve bize cennetin gerçekten var olduğunu garanti eden.

İkincisi: İnançsızlık - bana kullanabileceğim hiçbir şey söylememişti. Bana hiçbir cevap vermemeyi kasıtlı olarak seçmişti, tabii gizemli bir dizi Koşullar değişti ve ikinci bir mektup geldi.

Babamın kötü adam olmadığı ve onu sevdiği dışında. Oldukça önemli şeyler. Babamı hor görmeyi bırakıp kim olduğunu merak etmeye başlayabilirdim. Uzun zaman önce ölmüş olması - ondan bahsettiğim nadir durumlarda gözlerine hızla yayılan karanlık bu muydu? Doğal yollardan ölmeyip annem gibi öldürülmüş müydü? Annem gibi öldürülmüş müydü? Onu mu?

Kazanamayacağımı düşündüğü bu savaş neydi?

Hesaplamalara meydan okuyan, fizik kurallarını hiçe sayan şanssız öznesi olan ben, tam da onun olmamı istediği son yere mi düşmüştüm?

Kaçtığı "yer" İlahiyat mıydı? Yoksa çok daha karanlık bir şeyden mi kaçıyordu?

Şimdi bile, onun uzun zaman önce kaçtığı savaş alanında mı duruyordum? Tamamen hareketsiz kaldım, tüylerim diken diken oldu.

Eğer öyleyse, *yine* de gitmek istemiyordum.

Üçüncüsü: Fury-Aman Tanrım, annem beni ne kadar iyi tanırdı! Kasayı kırabilirdim.

Ben avlanırdım.

Savaşa giderdim.

Eğer burası savaş alanıysa, bir santim bile teslim olmayacaktım. Bu kraliçe adayı kraliçe olacaktı.

Size uyanışın son aşamasını tamamlamamanızı öneriyorum.

"Bunun için çok geç anne," diye fısıldadım. Bir şekilde tüm aşamalardan geçmeye zorlanmışım. Şiddetle ve acımasızca uyandırılmışım.

Ve içinizde kasıtlı olarak, genetik olarak güçlendirilmiş bir güç barındırmanıza rağmen ...

Nasıl, neden ve kim tarafından güçlendirildim? Kötü bir amaç için mi yetiştirildim?

Düşmanım kimdi?

Mektubunu kaç kez okuduğumu bilmiyorum, sadece okudukça biraz sakinleştiğimi, onu tuttuğumu, kalbime bastırdığımı -annemin dokunduğu bu sayfaları- ve sonunda bir kenara bırakıp tekrar kutuya baktığımı biliyorum.

Bir keresinde, sevgili ineğimizin olduğu o kısa dönem dışında, zengin olduğumuzu hissetmişim. Önceki kiracının geride çok şey bırakarak hızla boşalttığı bir evi kiralamıştık (Batı Virginia'da, annemin var olmadığını iddia ettiği hayaletli ev). Ev sahibi bize istediğimiz her şeyi alabileceğimizi söylemişti ve biz de her bir parçası için minnettar olmuştuk.

Annemin bana güzel bir elbise dikmek için kullanacağımızı söylediği zengin kırmızı kadifeden yapılmış bir yorgan vardı.

Bunun yerine, o isteyken ona bir gömlek dikmişim. Kırmızı içinde çok güzeldi ve yorgan da ten rengini ve kestane rengi saçlarını tamamlayacak mükemmel bir tondur. (Sanırım kendimi gömleğin içinde çok güzel olacağına, hiçbir erkeğin ona karşı koyamayacağına ve bir babam olacağına ikna). Annem bana genç yaşta dikiş dikmeyi öğretti; sürekli ufak tefek şeylerden kendi giysilerimizi yapardık. Kılavuz olarak kullanmak için en eski gömleklerinden birini kestim, dolar dükkanından iplik ve iğne aşırıdım, önceki ev sahibi tarafından dolapta asılı bırakılan birçok gömlektir birinde düğmeler buldum. Gömleğin ense kısmına, üzerinde adı yazan bir etiket dikmişim: Joanna Grey, her iki yanında küçük kalpler işlenmişti. Bir aydan fazla zamanımı almıştı ama bitirdiğimde, şimdiye kadar sahip olduğumuz her şeyden daha güzeldi. Kalbimdeki tüm sevgiyle yapmışım. İçinde harika görünüyordu, sık sık ve büyük bir gururla giyiyordu.

Şimdi onu kutusundan çıkardım ve burnuma bastırdım.

Ah, işte, duman kokusunun ötesinde, annemin kokusu! Yüzümü onunla örtterek derin derin içime çektim, görünmez kollarının beni sardığını hissettim, onun sarılmalarından biri kadar rahatlatıcıydı.

Gömleğin altında, yıllar içinde kaybolan çeşitli hazineler, beni dehşete düşürdü - sanki benim için saklanmışlardı.

Böyle bir günün geleceğini hep biliyordum. Glinda adını verdiğim peluş kedi. Çocukken sahip olduğum yumuşak, yıpranmış bir battaniye. Yaşadığımız tüm eyaletlerden magnetler, birbirimize bıraktığımız bir sürü not. Bazı bebek kıyafetlerim ve,

Sonunda, en dipteki o eski puro kutularından biri. Titreyen ellerimle kaldırdım ve kapağını dikkatlice kaldırdım.

Fotoğraflar!

Fotoğraflarım vardı!

Gömleğini tutarak yavaşça karıştırmaya başladım, aynı anda hem ağlıyor hem de gülüyordum: İkimiz yedi yaşındayken Illinois'de çilek tarlalarında diz çökmüştük (sepete attığımdan daha fazlasını yediğim için ağzıma kırmızı bulaşmıştı). Ben, inek Daisy ile kıvrılmış, güneşin altında uyurken. Annem, bit pazarından bir çeyrekliğe eski mavi el kranklı tereyağı yayığına krema doldururken gülüyordu. Benimle geçirmek için işten izin aldığı nadir bir yaz öğleden sonrasında battaniyeye yayılmış, iç lastiğin üzerinde yüzen ben tembel, geniş bir dereden aşağı tüpler. Annemin gözlerinin yakın çekimi; kimin çektiğini merak ettim, bakışları öylesine ılık ve sevgiyle doluydu ki. Gözlerine saatlerce bakabileceğimi, her zaman parlayan sevginin tadını çıkarabileceğimi hissettim.

Ne kadar hasta olsun, hayatlarımız ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın.

Bir sonraki beni duraksattı. Duraksamadan da öte. Dondum kaldım.

Fotoğrafi annem çekmiş olmalıydı, çünkü adam fotoğrafçıya öyle derin, öyle derin bir sevgiyle, öyle büyük bir hayranlıkla bakıyordu ki nefesimi tuttum ve bana bu şekilde nasıl bir his olduğunu merak ettim. Sanki adam benim için ejderhaları öldürecekmiş gibi.

Yakışıklıydı! Koyu renk saçlı, yeşil gözlü, uzun boylu, omuzları geniş, yıkıcı bir gülümsemeye sahipti.

Onu ters çevirdim. Şimdiye kadar bana çok az şey anlatan kadın beni beklediğim gibi hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Baban, sevgili Zo.

İsim yok. Tarih yok. Ama sonunda babamın bir fotoğrafını bulmuştum. Neye benzediğini biliyordum.

Hayatımda ilk kez anne babamı hayal edebiliyordum.

Birbirlerini seven ebeveynlerim vardı.

I.

Vardı.

Kökle

r.

Watch Hill'den bağımsız. Cameron'larla olan her türlü bağlantıdan bağımsız olarak. O ana kadar kendimi ne kadar başıboş hissettiğimi fark ettiğimi sanmıyorum,

Beni yaratmaya yardım eden adam hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Sanki annem ve ben korkunç felaketten tek başımıza kurtulmuştuk ve hiçbir erkeğe güvenilmemeliydi.

Ama bazıları . Babamın yüzündeki ifade bunu açıkça ortaya koyuyordu. Sanki onun için seve seve ölebilirmiş gibi.

Tanrım, öyle miydi? Uzun zaman önce annemin kaçmasına neden olan şey neydi? Gerçekten de karanlık bir soydan geliyordu, aydınlık bir cadiya aşık olmuştu ve ailesi ona bir şey mi yapmıştı?

Babam. Onu sevmişti. Kalbimin soğuk, karanlık bir parçası bu düşünceyle ısınmaya başladı.

Dibindeki kalın kahverengi ambalaj kâğıdı dışında hepsi bu kadardı. Onu bir kenara koydum ve annemin gömleğine sarılarak oturdum, fotoğrafları tekrar tekrar gözden geçirdim, ağladım.

Yirmi iki saat dokuz dakika kalmıştı ve gece ikiden biraz önce, gözyaşlarımı sildikten ve makyajımı tazeledikten sonra, sadece yemek için mutfığa gideceğime dair kendimi temin ederek tekrar kapıdaydım.

Malikânenin mutfığı beni son derece memnun ettiği için restore edildiğini görmek için sabırsızlandığım odaya girdiğimde Kovan'ın içeriyi onarma zahmetine katlanmadığını fark ettim; buzdolabı hâlâ düzgün bir şekilde duvara yapıştırılmış olsa da hemen önündeki zemin yok olmuştu, çılgınca bir girişimde bulunabileceğim en dar tünek bile kalmamıştı (ve kendimi tehlikeli derecede çılgın hissediyordum) ve bir zamanlar adanın durduğu pürüzlü uçurumdan gelen buz gibi hava akımı beni duraksattı. Yavaşça, boşluk tarafından garip bir şekilde büyülenmiş hissederek, kenara doğru ilerledim ve aşağıya baktım. Yakınlarda bir çakıl taşı olsaydı, derinliği ölçmek için onu dürtecektim, çünkü uçurum tamamen karanlığa iniyor ve dipsiz görünüyordu. Aniden, istemeden korkunç bir şey yaptığım hissine kapıldım, mesela cehenneme açılan bir kapı açmışım gibi.

Saatın geç olmasına rağmen Bay Balfour'a mesaj attım.

Mutfığa mı?

Odandan çıkmayacaktın.

Yemek yiyemeyecek miyim?

Zeminin çoğunun kayıp olduğunu düşünürsek, nasıl yapabileceğinizi pek anlayamıyorum. Kovan'a sadece dış cepheyi onarmasını söyledim. İç kısmı onarmanıza yardım edeceğim. Evin o bölgesindeki hizmetçi hizmetini geçici olarak askıya aldım. Kuzeydoğu kanadına kimse girmeyecek. Kimseyi içeri davet etmeyin.

Bir duraklama, sonra,

Yemeği unuttum.

Açıkça. Uçurum tehlikeli mi?

Bu işe atlamamanızı tavsiye ederim.

Bunu kuru bir sesle söylediğini duyabiliyordum.

Öyle bir niyetim yok.

Odanıza dönün. Arka kapıya paket servisi yaptıracağım. Geldiğinde sana mesaj atarım.

Her zamanki gibi dikkatliydi, ağır korumalı malikâneye kimsenin girmesine izin vermiyordu.

Hemen cevap vermeyince, "İyi misin?" diye mesaj attı.

Şu anda nükleer hissetmiyorum. Ses tonumdaki kuru alaycılığı onun da duyduğundan emindim.

Güvencem biraz yalandı. Elimde tutacak hazinelerim, annemin, benim ve babamın fotoğrafları olmasına rağmen, hâlâ yürüyen bir saatli bomba gibi radyoaktiftim.

Kutu mu?

Getirdiğin için teşekkürler.

Ama içeriği gördükten sonra iyi misiniz?

Öyleyim.

Odanıza dönün. Yemek birazdan gelecek. Arka kapıyı açın, alın ve odanıza dönün. Yirmi dört saatten az zamanınız var. Sabah kahve ve kahvaltı göndereceğim. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana mesaj atın. Beni uyandırabilirsin diye endişelenme. Uyumayacağım.

Telefonumu cebime geri sokarken, beynim ayaklarıma odama doğru gitmemi emretti.

Kalbimdeki fırtına onları arka kapıya doğru çevirdi.

OceanofPDF.com

Yasemin kokulu, boğucu geceye adımımı attım ve bir çift Jesse ve Burke'ün vardiyasıysa, muhtemelen ilgimi çeken gri gözlü koruma/cadıdan başka bir teklif alacağımın farkındaydım - ama sıcak vampir-cadı Devlin beni daha çok etkiliyordu. Yeni yenilenmiş avluyu benim dışımda boş buldum.

Zihnimde şekillenen ilk düşünce, ben odamda meşgulken kusursuz bir şekilde yeniden yaratılan güzellik karşısında duyduğum şaşkınlık oldu. Güneş fenerleri, peri ışıkları ve havuzun soluk mavi parlaklığıyla aydınlanan avlu, bir kez daha yemyeşil güney yeşilliklerinin muhteşem bir yuvarlanışydı. Kömür ya da külden eser yoktu. Gücüm korkunç bir yıkım yaratmıştı ama belli ki bana bahşedilen güç aynı zamanda muhteşem bir hayat doğurma yeteneğine de sahipti (jüt kordonlar üzerinde sallanan mavi şişeler bile geri dönmüştü!) ve mirasımın bu yönü hakkında daha fazla şey öğrenmek için can atıyordum. Bir ağaç yapmak nasıl bir duygu olurdu? Bir çiçek? Tanrım, bu nasıl mümkün olabilirdi? Ama işte buradaydım, bunun gerçekten mümkün olduğunu gösteren kanıtlara ve çok daha fazlasına bakıyordum! Kovan'ın bu kadar çok yeni yaşam üretmek için enerjiyi nereden aldığını ve nasıl yenilendiğini merak ettim. Öğrenecek çok şeyim vardı!

İkinci düşüncem çok daha karanlıktı ve ben iskelet kalıntılarını toplarken avlunun bu sabah da şafak vakti boş olduğunu fark ederek donakaldım. Sadece fark edemeyecek kadar perişan haldeydim. Yine de Bay Balfour her zaman önde ve arkada birer çift koruma olmasında ve malikânenin duvarları dışında asla korumasız dolaşmamamda ısrar etmişti.

Bu sabah kemik ve kül sepetini yanımdan aldığıında onların yokluğunu kesinlikle fark etmiş .

Bu konuda bir yorum. Bana yaklaşmadan önce onları gönderdiğine kendimi ikna etmiş olabilirdim, ama neden başlangıçta kalıntıları toplarken beni kuşatmamışlardı? Ve neden şimdi burada değillerdi?

Nefesimi tuttuğumu fark ettim ve yavaşça bıraktım.

Hiç insan kalıntısı yoktu. Bundan emindim. Jesse'yi, özverili koruyucumu ve arkadaşı Burke'ü ben öldürmemiştim. Ne de başka birini. Büyü kitabının bana ahırdaki adam hakkında söylediklerinin doğru olduğuna inanmak için de bir nedenim yoktu. James Balfour'un Finnegan Harlow'un ölüm nedeni hakkında bana yalan söylediğine ve bunun süregelen bir olay olduğunu iddia ettiğine inanamıyordum,

Eğer gerçek başka türlü olsaydı kronik bir durum olurdu. Kalbinin derinliklerine bu kadar baktıktan sonra olmazdı.

Yine de, belki de adli tabip ona yalan söylemişti?

Bay Balfour'a mesaj atıp gardiyanların nerede olduğunu sormak için telefonuma uzandım, sonra yaparsam dışarıda olduğumu bileceğini fark ettim. Zihinsel olarak bir an kekeleydim ve başımı belaya sokmamak için bir kuralı çiğneyerek, istemeden de olsa tam da kaçınmaya çalıştığım şeye zemin hazırlamış olmayacağımı düşündüm.

Tam kapıya doğru dönüp odama gitmek için kendimi zorlayacakken, karanlıktan, kimsenin olmadığına yemin edebileceğim bir yerden, geceden başka her şeyin boş olduğu, garajın çatısından sarkan salkımların altındaki bir oyuktan bir ses yükseldi.

Devlin'in sesi, "Balfour muhafızları geri çekti ve benden akşam karanlığından şafağa kadar sana göz kulak olmamı istedi, genç kız," dedi.

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," dedim boş odaya. "Belli ki ne o ne de Lennox seni pek umursamıyor. Neden peki?"

Karanlıkta bir dalgalanma vardı, sanki gece kendini topluyor, önce belli belirsiz hatları, sonra da sadece kot pantolon ve çıplak, dövmeleli bir ten giyen karanlık ve güzel bir adamın tamamen ete kemiğe bürünmüş bedenini bir araya getiriyordu. İnsanlık dışı derecede çekiciydi, doğanın bir gücüydü, ölçülü, zarif ama fırtına kokuyordu.

"Sana göz kulak olmam için beni seçmesiyle aynı sebepten." Devlin öne doğru ilerleyerek avlunun, yüzünün güçlü, yontulmuş düzlemlerini bir ressamın fırçasıyla süsleyen, gümüşü ve karanlık, mükemmel simetriye sahip yüz hatlarını vurgulayan ve gizleyen alçak ışığına doğru adım attı. "Çünkü ben daha yaşlıyım ve çok daha güçlüyüm. Balfour kendisinden daha güçlü hiçbir şeyi umursamaz. Ancak, işine geldiğinde benim yardımımından kesinlikle faydalanacaktır.

onu."

"Beni önemsiyor." Bunu hissetmiştim. "Ve ben ondan daha ." En azından sözde öyleydim.

Başını eğdi ama cevap vermedi.

Avlunun karşısından ona baktım. "Ne kadar yaşlı?"

"Yaşlar, tarihler, gerçek isimler, doğum yerleri, hepsi yanlış ellerde kötü için kullanılabilir."

"Yüzlerce yıl mı?"

Belli belirsiz gülümsedi. "Bunu kabul ediyorum, genç kız."

Gözlerimi kıstım. "Yüzyıllar. Bana yüzyıllardır hayatta olduğunu mu ?" Bu bir soru değildi. Alaycıydı. İnsanlar yüzyıllarca yaşamaz.

"Geçen gece beni gördün. Arkadaşın Este'nin sana detayları anlattığından şüphem yok."

"Nerede doğdun?" diye sordum.

Hafif alaycılıkla tekrarladı, "Yaşlar, tarihler, gerçek isimler, doğum yerleri ..."

"En azından bana hangi ülkede doğduğunu söyleyebilirsin," dedim sinirli bir şekilde.

Cevaplar, bulunabilecekleri her yerde sağlam olanları arıyordum.

Bir an sessiz kaldı, sonra, "İrlanda dediğiniz yerde," dedi. "İrlanda derdim," diye yineledim kuru bir sesle.

"Birçok isimle anılmıştır: Eire, Hibernia, Ogygia, tıpkı İskoçya'nın bir zamanlar Caledonia ya da Alba olması gibi. Bir yerin kesin olarak isimlendirilmesi bilgi içerir."

"Hangi yüzyıla, hatta bin yıla ihanet edebileceği mi?" Bir homurtu ile söyledim.

"Evet, kızım."

"Avlunun karşısında yüzyıllar, hatta daha da akıl almaz bir şekilde binlerce yaşında olabilecek bir adama baktığıma inanmayı reddediyorum."

Omuz silkti. "Neye inanacaksan inan. Seçim senin. Ama zaten her şey öyle." Bana öylesine açık bir şehvetle baktı ki, neredeyse Bakış'a dönüşecekti.

"Yatağımı paylaşmayı seçtiğin an gibi."

Şimdi tamamen Este ve Grimoire gibi konuşmaya başlamıştı. Bugüne kadar hayatımdaki hiçbir şey benim seçimim değilmiş gibi hissederken, neden herkes bana her şeyin benim seçimim olduğunu söyleyip duruyordu?

"Eğer, 'o an' değil," diye düzelttim sinirli bir şekilde, tam da bunun için gelmiş olmama rağmen.

Gülümsemesi soldu. Gözleri daraldı, parladı, bana doğru yürüdü, sözcükleri hızlı hızlı tükürdü. "Dışarıya ne için geldiğini bilmeyecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun, Zo-d'kai? Dürüstlük mü istiyorsun? Ver bana. Dürüstlük. çünkü içinizde bir fırtına var, kontrol edemeyeceğinizden endişe ediyorsunuz ve yıkım potansiyelinizden korkuyorsunuz. Geldiniz çünkü -Sahip olduğunuz muazzam güce rağmen kendinizi güçsüz, kaybolmuş hissediyor, kendinizden korkuyor, kim olduğunuzdan ve bir gün kim şüphe ediyorsunuz. Geldiniz çünkü kalbiniz annenizin ölümüyle paramparça oldu, zihniniz travmalar ve ifşaatlarla parçalandı. Gidecek başka yerin olmadığı için geldin, yetim Zo. *Geldin*, vahşi kız, duygularının şiddetini şanslı bir piçin bedenine boşaltmak için, ve o şanslı Piç benim. Kapıdan çıktığın anda bunu gözlerinden okudum. Karşılığında hiçbir şey istemeden kabul ediyorum ve gerektiği sürece seni güvende tutacağım."

Bu zamana kadar hızlı ve ateşli konuşmasında, tüm Aramızdaki mesafe. Bedenimden bir nefes uzakta duruyordu ve ben varlığını, enerjisini, tutkusunun yoğunluğunu hissedebiliyordum. Yağmur başlamadan önce tam gelişmiş bir şimşek fırtınasının ortasında durmak gibiydi, hava yüklü ve çatırdıyordu, patlayıcı bir şey olmak üzereydi.

"Geldin," diye devam etti alçak, yoğun bir sesle, "çünkü bir cadı olarak tamamen uyandığından beri henüz ve seni temin ederim, en çılgın hayallerini bile aşacak."

Titredim. Devlin ne zaman *sikiş* kelimesini kullansa ürperiyordum, yakında öğrenecektim ve bunu üzere olduğumuzu biliyordum. *Bizi gören bir erkek istediğimizi sanıyoruz*, diye düşündüm, Kellan içimi bu kadar net gördüğünde ne kadar öfkelenmişsem şimdi de o kadar öfkelenmiştim.

"Gidecek başka bir yerim var," diye sıkıca bilgilendirdim onu. Kellan aklımdan hiç çıkmıyordu. O adam benim içimi dışıma çıkarmış, benimle tanışmıştı.

beni ondan çok daha fazlası için aç bıraktı. "Görmek istediğim başka bir adam var. Ama onu görmek için malikânenen ayrılmam gerekecek. Bu gece *bazı* kuralları çiğnemeye hazırım, hepsini değil." Bir erkek beni çok net gördüğünde içimdeki orospu ortaya çıkıyor, diye düşündüm, bundan utandığım kadar eğlendim de.

Devlin kaşlarını kaldırdı ve yumuşak bir sesle, "Kadın, beni neden becerdiğin umurumda değil, yeter ki becer. Devam et, beni ikinci seçenek, ikinci en iyi gibi hissettir. Bu sadece senin haksız olduğunu kanıtlamak için daha çok çalışmamı sağlayacak. Kazanmayı severim. Ve bu konuda iyiyimdir." Bana bakarken gözlerinde meydan okuma parlıyordu.

"Beni asla gün ışığında göremeyeceksin. Gel benim karanlık erotik gecemi paylaş. Beni arzu ettiğin gibi, arzu ettiğin her şey için kullan Zo-d'kai." Elini uzattı.

"Yemek yediğin yere sı madığını sanıyordum," dedim kesin bir ifadeyle.

"Sen her şeyin istisnası olabilirsin," diye karşılık verdi, bakışlarında bir öfke parıltısıyla.

Ka ınılmazdı, kabul ettim. Devlin Blackstone ile seks Onu gördüğüm andan beri kaçınılmazdı. Onun sıcak bir vampir ve güçlü bir cadı olduğunu bilmeden önce bile. "Bana engeller öğreteceğini söylemiştin. Cailleach'in zanaatı hakkında bana başka ne öğreteceksin?"

" kimizi de tehlikeye atmayacak ne istersen yaparım. Sadece istemeniz yeterli."

Bakışlarını eşit bir şekilde karşılayarak, "Beni içeri davet et" dedim. "Sanırım bu benim  izgim, genç kız."

"Bu sıcak vampirler için de geçerli mi?" B y lenmiştim. "Sadece soğuk değil olanlar? AĞır korumalı bir malikanede olmasaydım, yine de davet edilmeden içeri giremez ?"

"Her şey seçimdir, özellikle de kadim g  lerden ve ayinlerden kaynaklanan konular. Sizi içeri davet ediyorum."

O ateşli, yanık sarı bakışlarını zorla itmeye niyetlendim ama benim için hissettiği saf sıcaklık, şehvet ve arzusunun içine kayar kaymaz eridim. Beni yavaşça soymak, vücudumun her santimini diliyle, öpücükleriyle tatmak. O kadar çok erotik görüntü beni sarstı ki, dizlerim yumuşadı, sanki "*Evet, evet, hemen şimdi yere yat, bu adamla birlikte kokulu toprağa g m l, bırak, bırak, başka bir şey ol, vahşi ve  zg r ol*" der gibiydi.

Bacaklarımı kilitleyerek daha derinlere indim. Oh, evet, kesinlikle çok, çok eski bir ruh, büyülü taşlardan ve şenlik ateşlerinden oluşan çemberleri, kayalara elle yontulmuş r nleri ve toplantılar sırasında karıştırılan iksirleri akla getiren bir ruh Gizli yeraltı mezarları; kışın gündönümünde ayı tam da böyle yakalayan  ıtalı açıklıkları olan yuvarlak h y kler; kutsal bir gecenin arifesinde vahşi davullar ve orgiastik danslar; ve daha önce hissettiğim gibi, kendini adadığı şeye yüzde 100 bağlılık, bir hedefe doğru sarsılmaz bir ok, şiddetle koruyucu, şiddetle sadık.

"Yeterli mi?" dedi, bakır rengi gözleri parlıyor, dudaklarında bir gülümseme kıvrılıyordu. Daha fazlası.

Uzattığı eli tuttum ve parmakları benimkilerle birleştğinde yüksek sesle nefes aldım.

"Tamamen uyanmışken seksin bir şey olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Senin gerçek ilk seferin olacak adam olmaktan onur duyuyorum."

Tamam, cidden eriyor. O kişi olmaktan "onur duydum".

Onun yatağını paylaşmanın ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun yeniden tanımlayıcı, hayat değiştirici olabileceğini hissediyordum.

Tamamen uyanmış bir cadıydım, gücünde ustalaşacak, ağaçlar ve çiçekler yapmayı ve yeni şeyler doğurmayı öğrenecek, onlara zarar vermeyecek güçlü bir kadındım, ilk kez sevişmek üzereydim, ne olduğumun tam bilincindeydim. Tanrım, gerçekten *sevişmeyi* düşünmüş müydüm? Bu kelimeleri *hiç* kullanmadım. Her zaman sadece *sekti* ve bu sefer de kesinlikle öyle olacaktı.

Devlin bir çıkış noktası, bir oyalanma, bir daha asla tekrarlanmayacak bir olaydı ve bana kalırsa, önümüzdeki yirmi küsur saati kendimi ya da bir başkasını tehlikeye atmadan atlatmak için şu anda açık bir gereklilikti.

Kendimize söylediğimiz yalanlar ne kadar da tatlı. Ne kadar inandırıcı.

O gece ve ondan sonraki birçok gece, lanet olası vampir içime öyle bir girecekti ki ruhumu sıyrıp geçecekti.

Daha sonra yatakta, "*Kanını içebilir miyim?*" diye sorsaydı. Basitçe cevap , *Hangi uyluk?*

Ama istemedi, çünkü Devlin asla bir şey istemedi. Verdi verdi, sonra daha fazlasını verdi.

Ne baştan çıkarıcı.

Hem malikane hem de insan.

İçerideki garaj, zemin katın ötesinde hayal ettiğim gibi değildi, neredeyse tam olarak hayal ettiğim gibiydi, birbiri ardına lüks araba durakları vardı.

Zemin katın altında, gizli bir merdivenden (vampirin kollarında taşınmıyor olsaydım, her basamağı garip işaretlerle yontulmuştu) aşağı indiğimde Devlin'in evi vardı. O

saray gibi bir yeraltı yaşıyordu. Bunun da, çok ihtiyacım olduğunda öğrenecektim, gizli bağlantı kapıları ve gizli odaları vardı.

Ana binanın iki kat altında, onun yatak odası. Beni yatağa fırlattı, sonra karanlık bir sirocco gibi üzerimdeydi, tozsuz, sadece ısı ve ilkel aşırı yüklenme.

Vahşiydi, şimdiye kadar yaşadığım en içgüdüsel, çığ seksti, her his zarif bir şekilde yükseltilmişti, gizli ve saklı ve özgür hissettiren bir yerde. Hiçbir engel tanımadan yatağını yaktık, kelimenin tam anlamıyla. Ondan mı yoksa benden mi kaynaklandığını bilmiyordum ama bir şekilde, bir noktada çarşaflar gerçekten alev almıştı ve o alevleri söndüren bir şeyler mırıldanırken kendimizi birbirimizden ayırmak zorunda kalmıştık.

"Ben değildim," diye homurdandı.

"Yaptıysam bile nasıl yaptığımı bilmediğimden eminim," diye homurdandım, sözümün kesilmesinden acı duyarak. "Bir daha olursa söndürmeye devam et."

"Metafor göstermeyi bırak ve beni becer, kadın."

Çarşafları yaktığınızı düşünüyordum. "Çok fazla düşünüyorsun," dedi öfkeyle.

"Çok fazla konuşuyorsun," diye karşılık verdim ve sonra ikimiz de gülmeye başladık, sonra yerdeydik ve o yine içimdeydi ve ben artık gülmüyordum.

Ya da düşünmek. Odadan odaya, yataktan sandalyeye, tezgâhtan kanepeye ve nihayetinde ruhumdaki tüm şefkati onun bedenine boşaltıyor, boşaltıyor, tüm ıstırabımı ve kafa karışıklığımı, korkumu, acımı ve kederimi, öfkeyle şiddetle, hüsrana uğramış bir öfkeyle döküyordum, Çünkü yetim Zo Grey olarak kendimi yapayalnız ve kaybolmuş hissettiğim, annemden, en iyi arkadaşşımdan mahrum kaldığım, gerçekte kim ya da ne olduğumu bilmeden sürüklendiğim bu garip, yeni, acımasız ve korkutucu dünyada bir tür şefkat hissetmeye açtım.

Ben şefkatle döndüğümde keskin bir nefes aldı ve kanepeye geri çökerek bana baktı, bakışları esrarengizdi. "Bunu beklemiyordum," dedi kabaca.

". Bırak ne istersem yapayım. Hiçbir şey yapma. Kontrol istiyorum." "Nasıl istersen, Zo-d'kai."

Tanrım, adımı her şekilde söylediğinde, daha önce hiç doğru duymadığımı hissediyordum.

Anneme karşı şefkatliydim. O kadar nazik bir kadındı ki, içimdeki ortaya çıkardı. Yatağıma aldığım bir erkeğe karşı hiç nazik olmamıştım.

Bu kez her dokunuşuma merak, hürmet, takdir, saygı ve dürüstlük kattım. Sadece Zo. Oyun yok. Geçmişte Bakış'ıma her zaman oyun oynamayacağıma söz vermişim ama bu benim için hâlâ bir oyundu. Tek gecelik bir ilişki, sonlu bir olay. İstedığımı alırken, ihtiyacım olanı elde ederken onların dünyasını sarsacaktım. Tüm hassaslığımı evde kullanıyordum.

Ama şimdi, Devlin'le birlikte, tüm numaraları bıraktım. Ona sadece kendimle dokundum.

Daha sonra bunu merak edecek ve annem öldüğünden beri bu yönümü kimseye gösteremediğim için olduğuna karar verecektim. gösterecek kimsem yoktu. Ve şefkat bir güçtür. Bazılarının iddia ettiği gibi acıma ya da diğerlerinin söylediği gibi zayıflık değildir ve kesinlikle acımaz ya da zayıflatmaz

onu alan kişi. Aksine, bu tür bir yakınlık bizden kopan, bizden alınan ya da umursamaz, düşüncesiz anlarda verilen parçaları onarır; biraz şefkat ruhun dağılmış parçalarını toplayıp yeniden dikebilir.

O sırada Devlin benimkini aldı.

Sonunda durduğumda, o da aynı şekilde karşılık verdi.

Beni tekrar kanepeye yatırdı ve aynı şekilde dokundu. Sonsuz bir nezaketle, sanki narin bir porselenden yapılmışım gibi, cildimin her santimini izleyerek, yüzümle bitirdi, parmaklarını burnumun, gözlerimin, kaşlarımın, yanaklarımın ve dudaklarımın üzerinde kelebek yumuşaklığında gezdirdi, sanki her çizgiyi ve kıvrımı ezberliyor, varlığının derinliklerine kadar tadını çıkarıyordu.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Hayatımda ilk kez, çiğneyebileceğimden daha fazlasını ısıırıp ısırmadığımı merak ettim.

Kalma düşünceleri. İkinci kez. . . . yatağımdaki adamı önemsemek içimde çiçek aç-

Oh, hepsinin canı cehenneme! *Kalbim*. En hafif, en nazik dokunuş, içime giren buydu.

Sikişmesi kolay.

Ama *sevişmek* için?

Sadece en büyük risk.

Çok sonraları, başımı göğsüne yaslamış, kalbinin sabit ve güçlü atışını dinliyor, parmaklarımı kolundaki arkaik görünümlü dövmelerden birinin üzerinde hafifçe gezdiriyordum. "Bunun bir anlamı var mı?" diye sordum.

"Cameron aile ağacının bu dalı Gal dilinde bir slogan. Bunu arazinin birçok yerinde bulabilirsiniz."

Devlin Blackstone'un derisinde Cameron ailesinin sloganı vardı. Nedenini merak ettim. "Ne yazıyor?"

"Sevginin olduğu yerde kanun yoktur. Bazıları uzun zaman önce 'klanın olduğu yerde kanun yoktur' denildiğini iddia eder."

Sertçe nefes aldım. Annemin sözleri. Esrarengiz bir tesadüf mü yoksa çok daha fazlası mı? Ben gerçekten bir Cameron muydum?

"Juniper sana kanını verdi mi?" Kelimeler ben daha ağzımdan çıkmadan onları düşündüğümü biliyordu. Neden buradaydı? Cameron'lara neden bu kadar bağlıydı? Bay Balfour neden ondan hoşlanmıyordu? Gerçekten de Bay Balfour'un Devlin'in daha güçlü olmasına içerlemesi kadar basit miydi? Her nasılsa, bu benim için hesapla.

Bana doğru baktı. "Ara sıra. Sık sık değil. Neden?"

"Buraya nasıl uyum sağladığınızı anlamaya çalışıyorum."

"Och, bu kolay, genç kız," dedi gülerek. "Hepimiz bir kabileden, bir klandan faydalanırız. Sayıca çoklukta güvenlik ve aidiyet duygusu vardır, cadı topluluğunda daha da fazladır ve Cameronlar dünyanın en iyi ışık evlerinden biri, hatta en iyisi. Bağlanmak kolay. Kalmak kolay. Göreceksiniz. Gel," dedi aniden. "Bir şey görmeni istiyorum. Sık sık izlemeye giderim ve neredeyse zamanı geldi."

"Garajdan çıkmayı mı kastediyorsun?" Dehşete kapılmışım. Devlin'le seks yapmayı bırakmaya hiç niyetim olmadığı gibi, bir şekilde "orası" akılsızca ve güvensizdi. Bay Balfour'un söylediği gibi, küçük ve hareketsiz kalmam gerekiyordu ve kesinlikle ikisi de olmadığım halde, çok özel, kuytu bir yerdeydim kalmayı uygun bulduğum yer.

Belli belirsiz gülümsedi. "Çabucak döneceğiz. Şafak sökmek üzere ve Juniper'in mektubunu açma vakti gelene kadar günü benimle geçireceksin. Sonra Balfour sana öğretmeye ve seni yemin törenine hazırlamaya başlayacak."

Konuşurken gözlerinden bir gölge geçti ve ben de "Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Hiç de değil. Sadece Balfour'un hayranı değilim," diye cevap verdi. "Neden?" Üsteledim.

"Birkaç kez kafa kafaya verdik. Onun kendi yöntemleri var. Benim de kendi yöntemlerim var." Sonra giyiniyorduk ve beni merdivenlerden yukarı, kapıdan dışarı, bir kapıdan ve bir diğerinden daha geçirerek Gece Yarısı Bahçesi'ne doğru sürüklüyordu.

Burada, parlak kambur ay tepedeki yoğun örtüyü zar zor delip geçerken, bahçenin kalın halılarla kaplı zemini ıslık ıslık parlıyordu. Düşen sarı yaprakların arasına gizlenmiş tazılarla ilgili gördüğüm rüyadaki parlak orman zeminine benzeyen, kendine has gümüşü bir ışık.

"Cadılar doğayla derinden bağlantılıdır. Hepimizin çeşitli elementlere ve hayvanlara karşı yakınlıkları vardır. Siz de kendinizinkini bulacaksınız."

"Juniper'inki baykuş muydu?"

"Evet, diğerlerinin yanı sıra. Birçok hayvanla yakınlığı vardı. Benimki geyik. Arazide sayılamayacak kadar çok boynuzu olan büyük bir tane var. Bazen otuz dört ya da beş puan olarak hesaplıyorum, bazen de kırktan fazla olduğuna yemin edebilirim. O büyük, muhteşem bir canavar ve on yılların sayısı

Bir geyiğin yaşam beklentisi göz önüne alındığında, onun imkansız olduğunu izledim. O

Her gece şafaktan kısa bir süre önce bahçede bir dişi geyikle buluşuyor ve birlikte ayrılıyorlar." Bana doğru baktı. "Acaba seninle buraya gelir mi? Yanımda başka biri varsa asla görünmez."

"Onu görmeleri için başkalarını da mı getirdin?" Gossamer'da kanını içtiği cadı mı? Bu da onun için diğer geceler gibi bir gece miydi? Egomu delip geçen ... evet, o kelimenin adını bile anmıyorum... dikenini küçümsedim. O kelimeyi hissetmedim. Hiçbir zaman. Çünkü sevişmedim ve ikinci kez geri dönmedim.

Yine de kanepede aramızda geçen yakıcı, yakınlık

Hassas olduğum için pişmanlık duymaya başlamıştım. O kapıyı açtığıma pişman olmuştum. Onun da pişman olup olmadığını merak ediyordum.

"Juniper'i birkaç kez getirdim; onu çok severdi. Ama o gelmedi. Geyiğin Kelt mitolojisinde zengin bir anlamı vardır. Önemli zamanlarda ortaya çıktıklarına ya da korumak ve için belirli mülkleri seçtiklerine dair efsaneler vardır. Ormanın bereketinin, doğanın yeniden doğuşunun, mevsimlerin döngüsünün sembolü olarak görülürler. Ve tabii ki erkeklik gücünün."

"Şimdi yakınlığını anlıyorum." Kesinlikle erkeklik gücüyle doluydu.

Birden fazla prezervatif kullanmıştık ve ben ondan

Aynı enerjiyle ikiye katladık. "Geyik ve dişi geyik duvarların olduğu bahçeye nasıl giriyor?"

"Onun gizemlerinden biri daha."

O sessiz, yemyeşil yerin derinliklerine doğru ilerlerken, elimi eline aldı ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. Daha önce hiç bir erkekle el ele tutuşmamıştım. Bir kadının yapabileceği her şeyi yapmıştım ama bu kadar basit bir yakınlığı asla. Bu benim için neredeyse korkutucuydu ama aynı zamanda rahatlatıcı, sessizce sarhoş ediciydi. Bu kadar rahat ama özgürce bağlanmış hissetmek. Seks için değil, birbirimizden hoşlanmak için. Titredim.

"Üşüdün mü genç kız?" diye sordu

hemen. "Hiç de değil."

Durakladı ve bana baktı. "Bana burada ne hissettiğini söyle."

"Sanki büyülenmiş . Buradaki toprakta bu duvarların ötesinde olmayan bir güç varmış gibi."

"Evet. Bahçedeki toprak İskoçya'dan ithal edildi. Uzun zaman önce, ilk Cameron'lardan biri kiliselerin taşlarını İskoç toprağıyla dolu bir tekneyle birlikte getirtmişti."

"Cadıların yaşadığı bir kasabada kilise inşa etmeye olan bağlılığı alışılmadık buluyorum." "Biz kendi yöntemlerimizi uyguluyoruz; kasaba halkı da kendi yöntemlerini. Cadıların yolu Cailleach dışlayıcı değildir. Her şekilde ışık arayanlara saygı gösterilmelidir."

"Cameronlar evlerini bu kadar çok seviyorlarsa neden gittiler?"

"Cailleach asla bize zulmedenler, dışlayıcı olmaktan beslenenler ve bunu başkalarına eziyet etmek için kullananlar gibi olmayacaktır. Sayısız erkek, kadın ve çocuk işkence gördü, mahkûm edildi, öldürüldü." Bakışları acıya dönüştü. "Pek çok iyi insan -bölücüler, şifacılar, hatta kalp cadıları, inandıkları uğruna ölmeye hazır olanlar- vahşice öldürüldü. Köy ilk başta onları sevdi, cadıların köy sakinlerine baktığı gibi onlara baktı. *Cailleach*, *iblis yumurtası* ya da *kocakarı* gibi kelimeler. O zaman bir şeyler olur," diye tükürdü. "Kış çok uzun sürerdi. Ekinleri başarısız olur. Sütleri ekşiyebilir. Birinin çocuğı ölürdü. Ve birdenbire şifacı, yalnız yaşayan ya da herhangi bir şekilde farklı olan kişi, sıkıntılarının suçlusu haline geldi. Sadece onları ve çoğı zaman tüm soylarını ya da arkadaş çevrelerini köyden temizleyerek refah sağlanabilirdi. restore edildi."

"Dolayısıyla, sayıların güvenliğı," diye mırıldandım. "İlahiyat gibi bir yer yaratırken."

"Evet, kaybedilenlerin anılarından uzakta. Olasılıktan başka bir şey olmayan bir yer. Sus, sanırım o geliyor." Sesi fısıltıya dönüştü ve derin bir şaşkınlık içindeydi.

Beni bir ağaca yasladı ve biz hareketsiz dururken, bir baykuş usulca öterken Sylvan Oak'ın geniş dallarının arkasında bir şey kıpırdandı. Dallara doğru baktığımda bir çift yuvarlak vermillion gözün doğrudan bana baktığını gördüm.

"Rufus," diye fısıldadım, onu canlı gördüğüme sevindim, güçlü ve eski bir meşenin bir dalının yarığına tünemişti.

Sonra o güne kadar gördüğüm en geyik, kalın tüylü yakası ve sayılamayacak kadar çok boynuzuyla ağacın arkasından ay ışığına doğru adım attı.

Ağacın diğer tarafından zarif, aynı derecede muhteşem görünümlü bir dişi ona katıldı.

Burun buruna geldiler, sonra geyik bana bir an baktıktan sonra dönüp doğrudan Devlin'e baktı. Devlin ona başını salladı, sonra geyik ve dişi geyik ağacın ötesine ve gecenin içine doğru birlikte eridiler.

"Neden geliyorsunuz?" Onlar gittikten sonra kısık bir sesle sordum. Sustu çünkü o an bir şekilde büyüğü görünüyordu, buluşmaları saygıyı hak ediyordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi, sesi biraz sinirli çıkıyordu.

Hafifçe gülümsedim. Devlin Blackstone, o dövmelemlerin altında Vampir derisi, yaşadığı sayısız yüzyıla ve görmüş, hatta belki de katılmış olması gereken savaşılara rağmen, özünde hala bir romantik miydi?

"Beni çekiyor. Uzun zaman önce bir kez benimle koşmuştu. Sadece bir kez. Belki de bunun tekrarlanacağını umarak geldim."

"Seninle mi koştu?"

"Başka şekillere girebilirim." "Anlat bana," diye talep ettim.

Gökyüzüne sertçe baktı. "Şimdi benimle koş. Şafak sökmek üzere."

Dönerek kaçtık. Gün ışığına çıkarsa Devlin'e ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bunu öğrenmek de istemiyordum. Ona karşı koruyucu hissediyordum.

Daha önce annemden başka hiç kimse için böyle bir şey hissetmemiştim.

Kahretsin, ama adam beni çok etkilemişti.

OceanofPDF.com

22

Alisdair

Bu gece bizi birlikte gördü.

Onun anlayabileceği kelimelerle konuşacak dilimin olmaması beni öfkeliendiriyor.

Ona çok acele etmesini ve asla arkasına bakmamasını söyledim! Bu lanetli yeri bir daha aklımdan bile geçirme.

Genç cadı şimdiden batıyor, batıyor ve onu bataklıktan kurtarmak için ona bir olta atacak gücüm yok.

Her tarafı karanlıktı.

Işık da öyle, ama ışığın her zaman yaşadığı handikap, karanlığın adil bir şekilde savaşmamasıdır.

Bir ışık cadısının çiğnemeyeceği kurallar vardır. Yakında öğreneceği gibi, hafif bir cadının cezalandırılacağı ve sert bir şekilde cezalandırılacağı kurallar vardır.

Karanlık bir cadının uyacağı hiçbir kural yoktur.

Bazen ellerinizi kirletmeniz gerekir, cadı - onların oyuna soktukları dikkat dağıtıcı şeylerle dikkatiniz dağılmışken, sizin için kirletilmelerine izin vermeyin.

Dagda adına, ben buradayım!

Bir şekilde iletişim kurmanın bir yolunu bulmalıyım.

Grimoire'un sayfalarını gasp etmek uzun zamandır benim için mümkün değildi.

Onu kontrol etmeye çalışan pek çok kişi var. Uzun zaman önce yerle bir edilmesi gereken eski kulübedeki hava, örümcek ağlarından daha yoğun bir parazitle dolu!

Ah, ne kadar masumca başlamıştı ve ne kadar çabuk başka bir şeye dönüştü ... Ölümün tekrar geldiği gece çocuk on iki yaşındaydı.

Babası savaştan eve döndüğünde, göğsünde iyileşmesi mümkün olmayacak

kadar derin bir savaş yarası vardı. Annesi bir bakmış ve gitmiş.

Onu getiren adamlar daha hafif yaralarını sarmak kendi ailelerine dönerken, köyün rahibini getirdiler.

Ölüm bu kez yalnız ve ağlayarak geldiğinde, genç kızın sesi güç ve otoriteyle çınliyordu, çünkü daha önce de ona meydan okumuştı ve talepler aynıydı.

Ölüm istedi: Bunu istediğine emin misin?

Evet, kız bağırdı. Onu rahat bırakın! Onu bana geri verin! Bir bedeli var, dedi Ölüm.

Umurumda değil! diye bağırdı.

Bakışları oldukça soğuk olan Ölüm, "Bir gün olacak" diye cevap verdi.

Sonra büyük Arawn gölgelerin içinde eridi ve yenilmiş olmaktan çok uzak bir şekilde Öteki Dünya'ya döndü. Çünkü Arawn geldiğinde, biri giderdi. Ölümün Efendisi, krallığı Annwn'a hiçbir zaman ruhsuz dönmedi.

Annesi rahiple birlikte döndüğünde, kocasını masada oturmuş, şaşkın ve temkinli bir sessizlik içinde ekmek ve et yerken buldu.

Annesi neredeyse tutarsız bir şekilde gevezelik ederek rahibe, kocasını karanlıkta diğer yaralı adamlardan biriyle karıştırmış olabileceğini söyledi ve kumaştan adamı kulübelerinden aceleyle çıkardı.

Ama ölümün kapısında yatanın kocası olduğunu biliyordu, ölümcül bir yara göğüs kemiğini parçalamıştı.

Ve kaç kişinin bunu bildiğini de çok iyi biliyordu.

Bakışları temkinli ve korkmuş bir şekilde kıza, kendisinin de çatıdan yuvarlandığı günü hatırladı. Boynunda güçlü ve sert bir şeyin yumuşadığını ve kırıldığını hissettiğinden emindi. O değil

Bunun üzerinde fazla durmasına izin vermedi. Lütuflar, mucizeler, bunlar onun gibiler tarafından sorgulanamayacak kadar yüce konulardı.

Kız, çenesi meydan okuyan bir şekilde, birazdan ne olacağının ölçüsüyle küstahlaştı, ağladı, Ölüm'ü gönderdim, tıpkı sana yaptığım gibi! Ve bana hayal gördüğümü kes. Da'ya bak, iyileşti. Bunu ben yaptım!

Çiftçiler birbirlerine baktılar, sonra babası başını salladı. Kıza dönerek, "Bir daha asla böyle bir şey söylemeyeceksin." dedi. Kimseye!

Annesine sadece kesinlikle gerekli olanları almasını emrederek hızla altınları almaya gitti, çünkü köylüler geldiğinde hâlâ kulübede olsalardı, şafak vakti cadı olarak yakılacakları, cehennemden gelen cinlerle arkadaşlık etmekle ve emirlerini yerine getirmeleri için şeytanlara emir vermekle suçlanacakları kesindi.

Gümüşi bir ayın altında ormandan geçerken, komşu çiftlik sahibiyle karşılaşmışlar, kaba saba bir adam ve dost olan çiftlik sahibi önce şaşırmış, sonra da onu ayakta ve canlı, hiç zarar görmemiş gibi hareket ederken görünce öfkelenmiş ve dehşete düşmüş. Çünkü büyük lordları O'Keefe o gece ölmüştü; savaşta hiç yaralanmadığı halde göğsünde aniden beliren bir savaş baltasının öldürücü yarası. Düzinelerce tanıgın gözleri önünde O'Keefe'nin kalbinden kan fışkırmaya başlamış, ağır bir şekilde yere yığılmış ve buz gibi bir rüzgâr duvar halılarını çilgınca savururken ölmüştü. Bu tür eylemler açıkça şeytani ellerin işiydi!

Da, kaçmalarına izin vermek için adama karşı kılıcını kullanmak zorunda kaldı. Ekincinin masum kanı kaçarken toprağın derinliklerine sızmıştır ve bu şekilde dökülen kan toprakta bir kalıntı bırakır. Bazı yerler sonsuza dek lekelenir ve bu yerleri kasten arayan cadılar vardır. hain amaçlar için güçlerini arttırmak.

İnsan kızın o gece bir şeyler öğrenmiş olacağını düşünüyor ve haklı da çıkıyor.

Ama bu yanlış bir şeydi.

Sessizliği öğrendi, gizliliği öğrendi, yalnız olanları, köylerdeki garip olanları aramaya başlamayı öğrendi, Ölüm tekrar tekrar geldiğinde ve küçük ailesi tekrar tekrar kaçmak zorunda kaldığında, kısa sürede sayılamayacak kadar çok oldu.

OceanofPDF.com

Akşama kadar Devlin'le birlikte kaldım ve buluşmadan önce duş alıp giyinmek için yeterli zamanım olacak şekilde malikâneye döndüm. Bay Balfour saat 11:45'.

Hiç kimseye ve hiçbir şeye zarar vermemeyi başarmış, kendimi çok önemli olan son teslim tarihinin eşiğine güvenle bırakmıştım.

Biz kadınlar gerçekten muhteşem bir geceyi dikkatli gözlerden saklamakta zorlanırsınız. Hareket etme, yürüme, kendimizi tutma şeklimizi değiştirir, özellikle de Seksten daha fazlası olduğunda, daha derin, gerçek bir bağlantı gerçekleştiğinde, hayatımda asla izin vermediğim bir şey, ama niyetime rağmen olmuştu.

Devlin açık sözlüydü, çekiciydi, beklenmedik anlarda dürüstlüğü ve mizahıyla beni etkilemeyi başarıyordu. İtiraf etmeliydim ki, ne kadar uzun yaşadığı ve ne olduğu beni büyülemişti. Sıcak bir vampir olarak, sıradan bir cadının, hatta benim gibi bir Highblood'un bile asla sahip olamayacağı, şekil değiştirme gibi, daha fazla tartışmaya direndiği bir konu olan birçok yeni, olağanüstü gücün kapısını açmıştı.

Çoğu Devlin'le yatakta geçen son yirmi küsur saatin bana bahsettiği duygusal tatmini, beklenmedik romantik ışıltıyı temizlemeye çalışsam da başaramamış olmalıydım çünkü güney salonuna girdiğimde Bay Balfour bana yukarı, aşağı ve tekrar yukarı baktı, sonra en ufak bir gülümseme ya da sıcaklık belirtisi olmadan bakışlarımı sessizce karşıladı.

Çok şey anlatan ağır bir sessizlikti onunki.

Ona *gittin*, dedi gözleri, hayal kırıklığı açık. *Bana , bana güvenmedin, karşılığında hak ettiğin yeri aldığını görmekten başka bir şey istemeyen bir adama.*

Babasını tanımayan bir kadın için, adamın mavi bakışlarındaki babacan hayal kırıklığı eziciydi. "Benden de hiçbir şey istemedi!" İtiraz ettim.

"Yine de," dedi Bay Balfour sıkıca. "Bu kasabada bir gün sizden bir şey istemeyecek hiçbir cadı yok."

"Neden ondan bu kadar hoşlanmıyorsun?" Kızgınlıkla bağırdım. Bay Balfour'a hayrandım, onun gücünü ve gerçek amacını hissedebiliyordum, tıpkı Devlin'inkini hissedebildiğim gibi.

"Neden bir ölümlü hayatı ve o adamın doğuştan sahip olduğu güç ona yetmiyor? Sıcak vampirler umurumda değil. İnandığım şeylere ters düşüyor."

Devlin'i savunarak sert bir karşılık vermek için ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. Bay Balfour'un ne demek istediğini anlayabiliyordum; aynı şeyi ben de merak etmiş ve Devlin'e sormuştum. Başkalarının yaşam ve ölümle ilgili inançlarını, inançlarını, gördükleri gibi şeylerin doğru düzeniyle ilgili görüşlerini küçümsemek bana düşmezdi. Yine de, annem için, ölümü elimden geldiğince kandırırdım. Kanımın böyle bir güce sahip olduğunu bilseydim, yemeğine gizlice karıştırmak anlamına gelse bile, onu her gün beslerdim.

"Bunun güçle ilgili olmadığını söyledi," dedim Bay Balfour'a. "Hayatta olmayı, zamanın akışını izlemeyi seviyor. Bir gün öleceğini biliyor. Sadece henüz hazır değil."

"Ona sordun mu?"

"Bu ve daha birçok soru." "Ona kanını verdin mi?"

"Hayır ve bunu o ," dedim sertçe.

"Ah, sevgili Bayan Grey, getirecek. Mektubu getirdiniz mi?"

Boşalttığım ıvır zıvır kutusundan dikkatlice , her tarafını kağıt mendille kapladım, mühür bir şekilde kırılır ve Cameron'ın varisi olmaktan diskalifiye olurum diye korktum.

Bu malikanede geçirdiğim yedi tam gün ve geceden sonra, hayatımda meydana gelen pek çok korkunç, açıklanamaz ve rahatsız edici şeye rağmen, evimde olduğumu hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.

Olmam gereken yer burasıydı. Burada, sloganı "sevginin (ya da klanın) olduğu yerde kanun yoktur" olan Cameron klanının bir parçası olan İlahiyat'ta. Tutku hakkında konuşun. Böylesi bir sadakat ve aidiyet bana son derece çekici geliyordu.

Ve evet, korkutucu olurdu. Hatalar yapabilirdim. Bay Balfour gibi insanların bana hata yapmamayı öğretmesine, nasıl hata yapmamam gerektiğini göstermesine ihtiyacım olacaktı.

Yaptığım hataların telafisi için.

Çok kısa bir süre içinde buraya bayılmaya başlamıştım. Doğru hissettiriyordu. Bir sünger gibiydim, kim olduğum ve olabileceğim hakkında her şeyi içime çekmek için yanıp tutuşuyordum. Kasabayı henüz çok fazla görememiştim ve daha fazla dışarıda olmayı dört gözle bekliyordum. Cameron klanının cadılarını zarar görmekten korumak için yarattığı bu kutsal evi ve sakinlerini tanımak istiyordum. Ona bakmak, onu korumak, onu beslemek, hayatımı ona adanmak.

Bay Balfour'un bakışları yumuşadı. "Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Juniper bu yüzden seni seçti."

"Az önce bana davetsizce derin görüş mü uyguladın?" Dehşete düşmüş bir solukla talep ettim. Hiçbir şey hissetmemiştim. Ve Devlin'in öğleden sonra bana verdiği kısa talimattan sonra artık nasıl bir his olduğunu tam olarak biliyordum. Althea Bean o gece Gölgelede bana bunu yapmaya çalışmıştı. Sonra da bunu ona yaptığım için *beni* terslemişti. Bu ne cüret!

Belli belirsiz gülümsedi. "Hayır. Juniper'in gözlerinde olduğu gibi senin gözlerinde de parlıyor. Onun bildiği gibi sen de bize aşık oldun. Bizi, yaşam tarzımızın değerini görüyorsun ve sadece bunun bir parçası değil, İlahiyat'ın bekçisi ve koruyucusu olmaya hazır, istekli ve fazlasıyla yeteneklisin." Ağır bir an durakladı, sonra isteksizce ekledi, "Ve eğer Devlin duygularının pekişmesinde herhangi bir rol oynadıysa, ona giderek beni hayal kırıklığına uğrattığın için seni affediyorum."

"Hayal kırıklığına uğradığın için seni affediyorum," diye karşılık verdim.

Güldü, gözleri dans ediyordu. "Juniper benzer durumlarda tam olarak böyle tepki verirdi."

Uzattığım zarfı kabul etti, mührü dikkatle inceledi ve bana geri verdi.

"Ne yazdığını biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Mektubunun içeriğini bana anlatıp anlatmamak sana kalmış." Ama gözlerinden bunu yapacağımı umduğu anlaşılıyordu. O Yavaşça ayağa kalktı ve "Gece yarısını bir dakika geçene kadar açmayacağınıza inanıyorum ve sizi bırakacağım. Benden bir şey isterseniz mesaj atın ya da arayın."

Bununla birlikte kapıya doğru ilerledi ve geceye adımını attı.

Telefonuma baktım: altı dakika kalmıştı.

Birden mektubu okumak için doğru yerde olmamın çok önemli olduğunu hissettim ama bu doğru yerin neresi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece bulmak için altı dakikam vardı.

Mutfak şu anda cehenneme açılan buzdan bir kapı gibi hissettiren bir yer olmasaydı, oraya giderdim. Bana her zaman (restore edildikten sonra!) evin mutlu kalbi gibi geldi ve öyle de kalacak. Aklıma gelen diğerk tek kalp orijinal kabindi ve o da asla olmazdı. Kanadın oraya altı dakikadan kısa bir sürede ulaşmama izin vereceğinden şüphe duymakla kalmayıp, orayı gün yüzüne çıkarılacak bir mücevher gibi değıl, evin karanlık kalbi gibi hissetmeye başlamıştım.

Ev.

Ne benim yatak odam doğıru görünüyordu, ne Juniper'in süiti, ne de onun ofisi ya da

- Oh!

Şimdiye kadar üstünkörü bir bakış atmaktan fazlasını yapmadığım kış bahçesi. Yemyeşil yeşilliklerle çevrili, elemental, sakın, onarıcı, Cailleach'in doğaya olan yakınlığını . Kim olduğum gerçeğini en sonunda öğrenebileceğimi umduğum mükemmel bir yerdi.

Dönerek hızlı adımlarla evin içinden geçip mutfağına girdim, gözlerimi yarattığım için kendimden nefret ettiğim ve görmekten tiksindiğim uçurumdan uzak tuttum, arka kapıdan içeri daldım, aceleyle kış bahçesine gittim ve içeri girdim.

Rufus beni jackfruit ağacındaki tüneğinden yumuşak bir cik cik sesiyle selamladı.

"Oh, çok özür dilerim, seni dışarı çıkarmayı unutup duruyorum!" Kapıyı aralık tutarak haykırdım.

Gitmek için hiçbir harekette bulunmadı; aksine, sadece yeşilliklere daha rahat yerleşti ve elimde tuttuğum şeyi fark ettiğı ve kalmayı seçtiğı, benimle birlikte, sonunda gerçekte kim olduğumu öğrendiğı ani hayali düşünceme güldüm.

Tropik ağaçlar ve çiçeklerden oluşan yumuşak ışıklı ormanda ilerlerken, sonunda yosunlu taşlarla çevrili küçük havuzuyla şelaleyi bulduğumda, ben o sevimli bölgede bir kayanın üzerine tünerken, o da beni takip edip yukarıdaki bir dalın üzerine tünediğinde bu düşünce pek de hayal ürünü gibi görünmedi.

En iyi ışık değıl ama okumak için yeterli. Telefonumu kontrol ettim: Tam 12:01!

Ellerim hafifçe titreyerek zarfı ters çevirdim ve mumlu mührü kırdım.

İçine iki sayfa kalın parşömen sıkıştırılmıştı. Onları açıp kucağımda düzelttim ve farkında olmadan nefesimi tutarak okumaya başladım.

Canım sevgililerim, Zo ve Joanna!

*İkinizin gerçekten Cameron soyundan geldiğinizi ve Kraliyet soyumuzun devam ettiğini teyit ettiğim günkü kadar hiç sevinç duymamıştım.
Evinize hoş geldiniz, !*

Nefesim kesildi ve gözlerimi kapatıp sıcak gözyaşlarımı kırıştırdım. Juniper'in sıcak karşılaması annemin asla duyamayacağı bir karşılamaydı.

Bay Balfour bana Juniper'in komaya girdiğini ve altı gün sonra öldüğünü söylemişti.

Annemden günler sonra. Yine de bu mektup ikimizi de selamlıyordu, yani annem ölmeden önce yazılmıştı.

O zaman zarf neden sadece bana gönderilmişti?

Telefonuma uzanıp Bay Balfour'a hızlıca bir mesaj attım: Juniper annem ölmeden önce komaya girdi mi?

Evet diye cevap verdi. O mektupları hayatta kalamama ihtimaline karşı kaleme almıştı. O zaman

Annenizin vefatını öğrenince kalbi kırıldı. Joanna için de bir mektup yazdı ama kendisinden başka kimseye vermememi tembihledi. Güvenli bir yerde saklıyorum.

Çılgılık atmamak için neredeyse ağzıma bir yumruk zorunda . Keşke Juniper bizi daha önce bulmuştu! Keşke mirasçıları bulduğunu *kimseye* söylemeseydi, çünkü varlığımızı ortaya çıkaran şeyin bu olduğuna ikna olmuşum.

Indiana'ya bir kundakçı gönderdi ve Louisiana'daki ilk gecemde Criollo'da bu kadar çok cadının bir araya gelmesine neden oldu. Birileri bizi burada o kadar çok istemiyordu ki, gelişimizi engellemek için önlemler almışlardı. Ama ben annemle birlikte evde değildim, bu yüzden hayatıma yönelik ikinci bir girişim gerçekten de ahırda yapıldı. Ve muhtemelen devam edecekti. Büyük olasılıkla Hotel Monteleone restoranında yatağıma yanlış cadıyı götürmediğim için hayatıma yönelik bir başka girişimi kaçırmıştım.

Annemin mektubunu da görebilir miyim?

Bu sefer bir durgunluk vardı, o zaman bunu biraz düşünmem gerekecek. mesaj attı, sadakati geçmiş ve şimdiki varis arasında açıkça bölünmüştü. Talimatları kesindi. Her şey yolunda mı?

Evet. Sadece ikimizden de bahsetmesi beni şaşırttı. Sadece ilk birkaç satırı okudum.

Pekala. Ben buradayım.

Bakışlarımı kalın parşömene ve Juniper'in titrek de olsa güzel el yazısına çevirdim, bazı harfler dikkatli ve iyi biçimlendirilmişti, bazıları ise sallanıyordu.

Çok uzun zamandır arıyordum, neredeyse umudumu kaybetmiştim. Ama DNA'nız eşleşti ve bu beni yorgun kemiklerimin iliklerine kadar heyecanlandırdı. Genetik kanıt tartışılmazdı: Ben, sevgilim -ve bunu yazarken elim öylesine titriyor ki, bir zamanlar çok güzel olan el yazımı bağışlamalısın- senin büyük büyükbannenim!

Titredim. Köklerim vardı, gerçek Cameron kökleri!

Savaşta kaybolan kardeşim Marcus'un soyundan geliyorsun. Seni ve anneni bulmakla, çok sevdiğim kardeşimin bir parçasını yeniden buldum. İtiraf etmeliyim ki, haber geldiğinde günün büyük bir kısmını ağlayarak geçirdim, çünkü ben yaşlı bir kadınum, geçmiş günler için üzülüyorum, sonunda

Marcus'u bir şekilde ve çok uzun zaman sonra eve getirebildi.

Hikâyesini, kardeşimin savaştan neden dönemediğini asla bilemeyeceğim. Yaralanma ve ardından hafıza kaybından şüpheleniyorum, çünkü vahşi atlar onu sevgili evinden uzak tutamazdı. Hiçbir gerçeğe, gömülecek ve onurlandırılacak bir bedene sahip olmamak acıların en acımasızıydı. Sen ve annenin Indiana'ya nasıl geldiğinizi bilmiyorum. Bilmediğim o kadar çok şey var ki, keşke bilseydim, bir parçası olsaydım diye içim acıyor, ama hissedebileceğim her türlü dehşet ve üzüntü, kardeşimin ikinizde yaşadığını, Cameron soyunun devam ettiğini ve ailemin İlahiyat'ta hak ettikleri yeri almak için eve döndüğünü bilmenin verdiği mutlulukla gölgeleniyor.

Malikâne son yıllarda çok yalnızdı! Uzun zaman önce odamı güney kanadına taşıdım. Kardeşlerim ve benim büyüdüğümüz kanatta yaşamak, sonra o da ölene kadar kızımla paylaşmak benim için dayanılmaz hale gelmişti. Daha fazla bağlantıya, etrafımda daha fazla insana ihtiyacım vardı.

Yenilemeyi seçebilirsiniz. Kalbim eksikti. Sana teklif ediyorum, onar. Onu muhteşem yap ve Cameron Malikanesi'ni yeniden hayatla doldur!

Bir zamanlar benim süitim olan yerden İlahiyat'ın manzarası muhteşem. Umarım sen ve Joanna Bu koridorları bir zamanlar dolduran tüm sevgi ve kahkahalarla süsleyin. Hattımızı güçlü ve doğru bir şekilde yeniden inşa etmeniz için dua ediyorum.

Benim başarısız olduğum yerde sen başarılı olmalısın Zo. Neredeyse hattımızın ölmesine izin veriyordum.

Klanımızı neredeyse korumasız bırakıyordum ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim. Her kraliyette olduğu gibi, her zaman bir varis ve bir yedek, tercihen daha fazlası olmalıdır.

Hizmetçinin bana Juniper'in ikinci kızını kaybettiğini ve ondan sonra çocuk sahibi olamadığını söylediğini hatırladım. Bu ne kadar ağır olmalı kalbini yaptı! Bir varis bulmak için bu zaman ve kaynak ayırmasına şaşmamalı.

Size yalvarıyorum, bu evi çocuklarla, torunlarla ve büyüklerle doldurun ve bir daha kimsenin benim yaptığım gibi mükemmel ve tehlikeli bir hata yapmamasını sağlayın. Biz Cameron kadınları nadiren koca alırız. Mecbur hissetmeyin. Ama işlerinizi halledin, çünkü soyumuzu yeniden inşa etmek

Kovan'a, meclise ve klana karşı en önemli görevlerinden biri.

Orada durakladım ve annemle Juniper'in düşüncelerinin ne kadar çelişkili olduğunu düşündüm.

. Annem, on sekiz yaşıma bastığım sıralarda, gücüm henüz uyanmamışken bir bebek sahibi olmam için beni teşvik etmeye başlamıştı, böylece tüm sihir soyumuzdan sonsuza dek yok olacaktı.

Juniper, soyumuzu *korumak* için gücüm tamamen uyanmışken aceleyle bebek sahibi olmam konusunda beni teşvik ediyordu. Bunlar o kadar farklı pozisyonlardı ki, uzlaştırılmaları imkansızdı. Bir yandan büyüüyü öldür, diğer yandan koru. Neden böyle ikilemli yaklaşımlar?

İç çekerek okumaya devam ettim.

devam ettirecek tek bir kişi olduğu sürece, İlahiyat tehlikede olmaya devam edecektir. Bu kadar açık sözlü olduğum için beni bağışlayın-zaman çok önemli-ama varislerin sayısında güvenlik vardır. Çünkü hayatımın ikinci yarısında kimse beni alaşağı etmeye cesaret edemedi. James, içinde olduğunu bildiğim tehlikeyi tam olarak kavrayamıyor.

Gençsiniz, denenmemişsiniz ve diğer evlerden sizi ortadan kaldırılması gereken tek ve basit bir tehdit olarak görecektir pek çok kişi var. Joanna çocuk doğurma yaşını geçti ve hasta. Öyle algılanmayacaktır. Hastalığı nedeniyle mirasımı Joanna yerine size bıraktım. İlahiyat'ın güçlü, genç bir varise ihtiyacı var.

Yedi gün yedi gecedir malikanedesiniz. Evimizin, kasabamızın, halkımızın, klanımızın, yaşam tarzımızın ve inancımız nedeniyle zulüm görmeden yaşama hakkımızın ne kadar değerli olduğunu öğrenecek kadar uzun süredir.

Joanna'ya en iyi bakımı sağlamak için seni daha erken bulamadığım için çok üzgünüm. Ama ikinizin burada birlikte değerli yıllar geçirmeniz için sizi zamanında bulduğuma dua ediyorum.

Ellerim yazmaktan yoruldu.

Bedenim yaşamaktan, kalbim ise benden önce gidenleri izlemekten ağrıyor. Bir asırlık yaşam hem lütuf hem de lanet oldu.

James, Divinity'yi korumasız bırakmamak için inatçı bir kararlılıkla bu kadar uzun süre dayandığıma yemin ediyor. O haklı. Genelde öyledir. James altın kalpli, iyi ve sağlam bir adamdır. Yerleşmenize yardımcı olması için ona güvenebilirsiniz. Devlin de başka bir sağlam adam. Ona güvenebilirsiniz, benim gibi siz de ona güvenebilirsiniz.

"Aha, al sana James Balfour," diye mırıldandım. "İkinizden aynı nefeste, aynı saygıyla bahsediyor." Bay Balfour ile Devlin arasındaki soğukluk Juniper'ı da benim kadar rahatsız etmiş miydi diye merak ettim. Sonra da belki de bunu onun önünde göstermeye cesaret edemediklerini düşündüm. Belki de genç ve yeni olduğum için bana öyle geliyordu. Ne olursa olsun, bu davranışı yakında durdurmayı planlıyordum.

Artık İlahiyat'ın varisini bulduğuma göre, nihayet daha rahat nefes alabiliyorum, kayıyorum, boyun eğiyorum, bir zamanlar ışıkları söndüren ve sabırla paltomu tutarak gitmemi söyleyen ebedi uşakla savaşımaya devam ederdim. Korkarım bu dünya için fazla uzun değilim ve siz gelene kadar burada olmayacağım.

Eğer değilsem, lütfen bana bir iyilik yapın ve en sevdiğim gülleri mezarıma getirin. Ziyaret et beni zaman zaman bana hayatından bahsetmek için. Bu aptal yaşlı kadını dinle, hayalperest ruhlar oyalanabilir! Ama olurlarsa, benimkiler seni dinliyor ve izliyor olacak.

Ailen ve büyük büyükbaban hakkında sana söylemek istediğim çok şey var. Zengin mirasımız ve sizin muazzam gücünüz hakkında. Güvenilebilecek kişiler hakkında, Kimlerin zor olacağına güvenilebilir; kimleri dikkatli bir mesafede tutmalı, kimlere yaklaşmalı; ama başkalarını bu görevlere gönderdim, Joanna'nın mektubunu henüz kaleme almadım ve yorulduğum için bu mektubu sona erdirmeliyim.

Marcus'u avucumun içi gibi bilirdim; kalbi güçlü ve gerçektir. Sen onun soyundan geliyorsun.

Bunu söylemeye hakkım var. Kalbim gururla kabarıyor, mutlulukla parlıyor, yakında geleceğini biliyorum ve bunu sana şahsen söyleyemeyebilirim.

Seni şimdiden seviyorum, genç Zo.

Sen kardeşimin bir parçasısın, benim bir parçamsın, dünyaya sonsuz iyilik getiren uzun bir ışık Cailleach soyundan geliyorsun. Köklerin ve mirasınız var. son derece gururluyum.

Sen kanlısın Cameron, iliklerine kadar.

Evine hoş geldin! Seninle tanışmak için sadece dua edebilirim.

Eğer değilse, akıllıca yönet, iyi ve mümkün olduğunca çok sev ve bu salonları yeniden hayatla doldur, benim sevgili, sevgili büyük torunum.

*Sonsuz sevgiyle,
Juniper*

Bitirdiğimde ağlıyordum. Juniper hakkında hem sevimli evinden hem de herkesin onun hakkında konuşmasından bir fikir edinmiştim ama ancak şimdi gerçekten *tanıdığımı* hissettim. Mektubu aracılığıyla bir şekilde birbirimize bağlanmıştık, sanki zamanın ve mekânın ötesine ulaşmış bana bu kadar derinden dokunmuştu. Hiç tanışmamış olmamız beni hayal kırıklığına .

Juniper benim büyük

büyükannemdi! Ben Cameron'un

kanındanım!

Kimliğimle ilgili yakıcı soru nihayet kafamdan çıkmıştı.

Ben buraya aittim. Ben varisiydim. Her ne kadar vasiyetname Juniper'in mirası üzerinde *yasal* hak sahibi sağlasa da, kendi el yazısıyla kaleme aldığı bu mektup genetik test doğruluyordu. Ne hukuk mahkemesi ne de İlahiyat'taki muhalifler onun mirasını devralmamı engelleyebilirdi.

Diğer evlerden sizi ortadan kaldırılması gereken tek ve basit bir tehdit olarak görecektir pek çok kişi var.

Ne kadar da doğru söylemiş!

Bu düşünceyle kaşlarımı çattım ve biz gelmeden önce neden varlığımızdan kimseye bahsetme riskine girdiğini merak ettim. Sonra fark ettim ki, biz gelene kadar hayatta kalacağından emin olmadığı için varisi ilan etmesi gerektiğine inanıyordu.

Eğer varis ölümünden önce açıklanmamış olsaydı, direnişin ne kadar şiddetli olacağını ancak hayal edebilirdim. O seçimini açıkça belirtmişti ama yine de kasabanın bazı kesimlerinde muhalefet vardı.

Gülümsedim, sanki omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış, yerini daha hafif ama daha az karmaşık ve ezici olmayan bir yük almış gibi hissettim

Birincisi, cadılar meclisinin ve Kovan'ın başı olarak yerimi almak, İlahiyat'a büyük halamın hizmet ettiği gibi hizmet etmek.

Büyük büyükbabam Marcus Cameron, Juniper'ın kardeşiydi! Ben karanlık değil, aydınlık bir cadıydım - çok dolu tabağımdan çıkarabileceğim bir başka yakıcı soru daha. Babam annemi sevmiştii, köklerim vardı, güçlü ve gerçek.

Tüm bu düşüncelerin sadece derinden rahatsız edici başka bir soruyu gündeme getirdiğini fark ettiğimde gülümsemem hızla kayboldu.

Eğer babamdan ve İlahiyat'tan değilse, annem tüm hayatını neyden kaçarak geçirmişti?

Asla kazanamayacağımı düşündüğü savaş neydi?

İçimi çektim.

Başka bir mektup.

Biraz daha bilgi.

Geriye hala yakıcı sorular kaldı.

Mektubu dikkatlice katlayıp zarfa geri koyduktan sonra, Rufus üzerimde usulca vınlarken kayadan yukarı doğru ittim. Bir kuşun ya da hayvanın hiç olmadığı kadar uzun süre beni tutan vermillion gözlere baktım. Derin görüşün bir baykuşta işe yarayıp yaramadığını merak ettim. Eğer öyleyse, Rufus ne hissetti? Hissetti mi?

Baykuşlar ne düşünüyor?

O ateşli kızıl bakışı tutarak, cadı duyularımı keşfetmek için genişlettim

-

Ow!

"olsun!" Patladım. Az önce ne olmuştu? Sanki sivri uçlarla çivilenmiş sağlam bir duvara öyle bir hızla çarpmıştım ki, duvardan sekmiştim.

Gözlerini yarıklara kadar kısan Rufus, azarlar gibi kıkırdadı, daldan fırladı ve kış bahçesindeki en uzun ağacın tepesine yükseldi.

"Sanırım değil," diye mırıldandım ve bunu Devlin'e sormak üzere bir kenara kaldırdım. Öyle mi

Hayvanlar izinsiz girmemize içerler miydi? böyle miydi, yoksa baykuşlar özellikle mi huysuzdu?

Nihayet kim olduğumu bildiğimi dünyaya ilan etmek için ani ve şiddetli bir ihtiyaç hissettim. Yine de bunu söyleyebileceğim kimsem yoktu.

Bu tam olarak doğru değildi, diye düşündüm. Este vardı.

Bir zamanlar telefonumu çıkarıp onu aramak ve bu konuda mutlu bir şekilde gevezelik etmek zahmetsizce kolay olurdu.

Artık o kadar refleksif değil.

Yine de eski hayatımdan kalan tek şey oydu ve bir daha asla arkadaş olamayacağımız düşüncesine . Zamanla güvendiğim ve değer verdiğim ilişkimize geri dönebileceğimizi umuyordum.

Onu aramaya tam olarak hazır değildim, onun yerine bir mesaj gönderdim.

Ben Cameron'un varisiyim! Juniper'ın kardeşi Marcus Cameron benim büyük büyükbabamdı! Sonunda kim olduğumu biliyorum! Ardından bir dizi mutlu emoji ve Şampanya kadehleri.

Sadece bu kelimeleri yazmak bile beni büyük bir zevkle doldurdu.

Üç nokta . Sonra kayboldu. Sonra birkaç kez daha göründü ve kayboldu.

Sonra:

Bunu kanıtlayan genetik belgeleri buldunuz mu?

Bu biraz soğuktu, diye düşündüm, iğnelendim. Hayır, Juniper söyledi. Bana bir mektup bırakmış.

Yani hala bir kanıtınız yok.

Tamam, bu düpedüz gibiydi. Uzun, şaşkın bir süre telefonumun ekranına baktım. Este neden benim için mutlu olamıyordu? Onun başarıları için her zaman mutlu olmuş, hiçbirini küçümsememiştim.

Ne sen? Ben de karşılık verdim.

Sadece bu. Elinizde hiçbir kanıt yok. Elinizde daha önce sahip olduğunuz şey var: birinin sözü. Neden sana genetik testin bir kopyasını vermedi?

Benim adıma hiç mutlu olamazsın, değil mi? Mektubu mahkemede bile yeterli bir kanıt!

Üç nokta tekrar tekrar belirip kayboldu. Sonunda,

Bebeğim, senin adına mutlu olmak istiyorum.

O zaman daha sert dene! Kızgın emojiler ekledim.

Telefonumu sessize alıp arka cebime soktum ve sonsuza dek kardeş olmamıza ve her zaman birbirimizin arkasını kollamamıza ne olduğunu merak ederek kış bahçesinden çıktım.

OceanofPDF.com

Titreyerek nefes aldım ve yatak odamın dolabındaki üç katlı, tam boy aynadaki yansıma baktım.

Devlin'in bana eşlik edeceği yemin törenine bir saatten az bir süre kalmıştı ve tören şehrin dışındaki Gölgele'de yapılacaktı.

Juniper'in mektubunu bu sabah Bay Balfour'la paylaştığımda, onu hiç kadar mutlu görmemiştim, sevinçten havalara uçuyor, Kovan'la paylaşmak için bir kopyasını alıp alamayacağını soruyordu. *Kendi eliyle!* diye haykırmıştı.

Aptal değildim. Belli ki İlahiyat'taki cadı aileleri arasında yavaş ama istikrarlı bir muhalefet vardı ve Juniper'in mektubu tam da bu alevleri söndürmek için ihtiyaç duyduğu şeydi.

Bu gece yemin törenini düzenleyeceğiz, demişti ışıldayarak.

Bekleyip önce beni eğitmenin daha iyi olacağını düşündüm.

Bakışlarımı sessizce karşıladı. Kısa sürede adamı okumakta ustalaşmışım.

Direnç olduğu içindi, eğitime ihtiyacım olduğu için değil, dedim kuru bir sesle.

Bu tam da ihtiyacımız olan şeydi. Artık kimse itiraz etmeyecek. Juniper'in sözü sağlamdır, sorgulanamaz. Bir gram bile suskunluk kalmayacak Kovan onun mektubunu görür görmez. Şimdi gidip getir ve imzala. Hala mirası yasal olarak kabul etmedin.

Bunu tamamen unutmuşum.

İki gün içinde ikinci kez, belgeleri gerekli tüm yerlere gururla imzalarken ellerim derin bir duyguyla titredi: Zodeckymira Grey-Cameron.

"Ben Zo Cameron," diye mırıldandım aynadaki yansıma. "Hayatımı klanımızın bakımına ve korunmasına adanmak üzereyim."

Rehin verme işlemini tamamlamak her şeyi çözmeyecekti. Ben cevaplanması gereken sayısız soru vardı. Annemi kim öldürmüş ve beni öldürmeye çalışmıştı? Annem ve ben tüm hayatımızı neyden kaçarak geçirmiştik? Babam kimdi ve ona ne olmuştu? Ama Juniper'in mektubuyla birlikte, içimi derinden kemiren, kendimden şüphe etmeme neden olan, kim ve ne olduğumdan korkmama yol açan ve güveni sona ermişti.

Juniper haklıydı. Hayatıma yönelik girişimler devam edecekti. Erken Benim hükümdarlık yıllarım kolay olmayacaktı ama onunkinin de öyle olduğunu düşünmüyordum. Hayatının ikinci yarısında "kimsenin denemeye cesaret edemediğini" söylemişti, ama gençliğinde de aynı tehditlerle karşılaşmıştı - taç giyen baş kolay değildir.

Bay Balfour'a göre resmi eğitimim yarın başlayacaktı (James, bu sabah onu aramamı istemişti, ancak aramayı reddetti). bana Bayan Camerondan daha az hitap ederek, Kovan ile olan önemini vurguladı) mutfakın onarımı ile.

Sanki geçen hafta bir yıl, annemin ölümünden bu yana geçen üç buçuk hafta içinde beş yıl yaşamış gibi hissediyordum. Kendimi bir şekilde çok daha yaşlı hissediyordum, iyi anlamda ve umarım daha akıllıca.

Hayatım ne kadar da hızlı değişmişti!

Yoksulluktan kraliçeliğe; fark edilmemekten herkesin bakışlarının odağına; avlanmaktan avcılığa (çünkü Juniper'in mirasının kaynaklarıyla düşmanlarımın izini sürecektim ve onları *bastıracaktım* ve annemin ölümünden sorumlu olanları keşfetmek); derinlemesine hissetmekten aciz ve herhangi bir şey hissetmesine izin vermekten korkan bir kadından, biraz, biraz, belki ... aşık olan bir kadına ... şey, Devlin'e "aşık olmak" bu konuda izin vereceğim kadardı; ve son olarak, uyanmamış ve yalanlarla engellenmiş, at gözlükleriyle vizyonu karartılmış bir kadından, tamamen güçlenmiş bir cadıya.

"Tanrım," diye fısıldadım. Annem beni şimdi görebilseydi! Mevkiim ve gücüm, evim ve klanım, güvenliğim, istikrarım, benim için istediğini bildiğim şeyim vardı. Diğer görevlerim tamamlandıktan sonra erken saatlerde ya da akşam geç saatlerde eğitime devam edebilirdim ve edecektim. Hayat kolay olmayacaktı, hiçbir zaman olmadı, ama kesinlikle onun ve benim bildiğimiz hayattan çok daha iyiydi.

Malikânenin sırlarını keşfetmeye ve ortaya çıkarmaya devam edecek, gizemli grimoire anlatıcılarımın kimliklerini ortaya çıkaracak, Devlin'le birlikte Gece Yarısı Bahçesi'nde her şafak vakti gizemli bir şekilde buluşan muhteşem geyik ve leydisinin bilmecesini çözmeye çalışacaktım.

Bu kasabayı ve sakinlerini yakından tanıyacak, Althea Bean'in neyden ve neden korktuğunu, beni uzaklaştırmaya çalışan karanlık cadılar meclisinin kim olduğunu, Kovan'da hangi ailelere güvenilebileceğini ve hangilerinden uzak durulması gerektiğini öğrenecektim.

Kanımdaki güç hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenecek ve bunu büyük halam Juniper Cameron'a layık bir varis olduğumu kanıtlamak için kullanacaktım.

Ben de, diye düşündüm, dudaklarımı büken bir gülümsemeyle, bu malikâneyi hayatla dolduracaktım.

"Çabuk ol," diyerek düşüncemi temin ettim. Artık dünyama çocuk getirmekten çekinmiyordum, ancak dikkatli olmam, kimsenin bana meydan okumaya cesaret edemeyeceği kadar zorlu hale gelene kadar onlar için akıllıca, koruyucu önlemler almam gerekecekti.

Kocamın olmaması beni rahatsız etmedi.

En azından şimdi değil. Belki de bu zamanla değişecekti. Hayatımdaki pek çok şey değişti.

Belki de, düşündüm, prezervatif kullanmayı bırakmanın ve olabilecekleri oluruna bırakmanın zamanı gelmişti. Gerçek şu ki, yıllar boyunca yatağıma aldığım erkeklerin hiçbirinden çocuk sahibi olmak umurumda olmazdı. Her zaman iyi seçim yapmıştım.

Ellerimi uzun kestane rengi saçlarımın üzerinde gezdirerek kendimi son bir kez daha değerlendirdim. Bay Balfour, *resmi, güçlü ve hafif bir takım elbise giymemi* söylemişti. Krem rengi Chanel mükemmel olurdu.

Dediğini yaptım ve bana bakan kehribar gözlü kadını zar zor tanıdım, muhteşem bir fildişi takım elbise giymiş, elmas bir kolye ve ona uygun küpeler takmıştı. Kimse bana burun kıvırmazdı.

Bu kadına ve ezik, hırpalanmış arabasına bakıp, tutumlu yapısıyla ya da Walmart kıyafetleriyle dalga geçmeyin.

Kendimi değerlendirdiğim dolabın ötesinden, açık balkon kapılarının arasından Devlin'in adımı seslendiğini duydum.

Heyecandan kan beynime sıçradı, yatak odasından çıktım, aceleyle merdivenlerden indim ve Devlin Blackstone'la tanıştığım andan beri yapmak istediğim şeyi yaptım.

Onu içeri davet ettim.

Kovan'ı yüz altmış dokuz cadı oluşturdu.

Gölgeler'in dışında Cameron'un varisinin yemin töreninin güvenliği için bu sayının iki katı vardı.

Bay Balfour işini şansa bırakmıyordu.

Hava güçle uğulduyor, enerjiyle çatırdıyor, sihirle cızırdıyordu ve Mercedes'ten kayıp Devlin'in elini tutarken nefesimi tuttum.

Bir yanım hareketsiz kalmak, gözlerimi kapatmak, duyularımı açmak ve Este'nin söylediği gibi beni çevreleyen gücün muazzamlığının tadını istiyordu (ve bu düşünce beni üzdü; hayatımda bu kadar önemli bir olayın yanımda en iyi arkadaşım olmadan gerçekleşeceğine asla inanmazdım).

Bir başka yanım da üzerimdeki gözlerin ağırlığını hissediyordu, değerlendiren, ölçen bakışlar ve mirasçıları korumak için alınan tüm önlemlere rağmen, bir ya da iki çürük elmanın sık sık fıçıya girdiğini biliyordu. Devlin'in kolu omuzlarımdayken, etrafımda aşılmaz bir duvarla çevrili kapıya doğru hızla ilerledim.

Yol boyunca iki yanında korumalar vardı.

"Sana zarar vermek isteyen herkes beni de geçmek zorunda kalacak, genç kız," dedi kulağıma yakın bir şekilde. "Asla böyle bir şey olmayacak."

Ses tonundan ürperdim. Jesse'den de aynı şeyi hissetmiştim: Devlin'inki güç ve tehditti, yumuşak bir şekilde tutulmuştu. Yanımda kim bilir neye dönüşebilen kadim, sıcak bir vampir-cadı vardı ve bu bana derin bir güvenlik hissi veriyordu. Acaba Juniper bu yüzden mi Devlin'in altında yaşamasına izin veriyordu?

Malikânenin arkasındaki garajda. Sahip olduğu güç sayesinde korumalara ihtiyaç duymuyordu ama böylesine güçlü bir müttefikin arazide olduğunu bilerek geceleri kesinlikle daha rahat uyuyabilirdi. Balfour gündüzleri yanında, Devlin geceleri dışarıdaydı. Ben de ikisinin de konforundan faydalanabilirdim.

Beni karşılamak için acele eden Lennox ve James dışında birinci kat boştu.

"Çarpıcı!" Lennox gülümseyerek haykırdı. "Bu takım elbisenin içinde harika görünüyorsun, bunu biliyordum."

Hoşbeşten sonra (sadece benimle, Devlin'le değil; Bay Balfour ve ben bu konuda konuşacaktık) James beni kenara çekti, takım elbisemin yakasındaki hayali bir lekeyi fırçaladı, gözleri gururla parlıyordu.

"Hazır mısın?" dedi sessizce.

"Hazırım." Hayatımda hiçbir şeye bu kadar hazır olmamıştım.

"Törenin kendisi basit. Cameron'larla birlikte İskoçya'dan getirilen ve bu gece sahnenin altından kaldırılan bir dikili taş var. Seni Kovan'ın yeni Cameron varisi ilan edeceğim ve

Avucunuzu taşa bastıracaksınız. Yeminlerinizi tamamladıktan sonra sahnenin üzerindeki şamdandaki meşale yanacak. Bizimle dans ettiğiniz gece fark ettiğinizi sanmıyorum ama meşalenin yanmadığı tek şamdan buydu. Bu Cameron meşalesi ve Juniper öldüğü an söndürüldü. Tören sadece birkaç dakika sürer.

Bayan Cameron, kendinizi şu anda

Cameron klanını, Kovan'ı ve İlahiyat'ın tüm sakinlerini ömür boyu hapse mi atacaksın?" Ensemde ani bir ürperti hissettim. O an çok ... çok ... görünüyordu.

O kadar önemli ve ağırdı ki neredeyse uğursuz hissettiriyordu.

Hâlâ kanıtınız yok. Elinizdeki tek şey birinin sözü, demişti Este.

Sahip olduğun tek şey birinin sözü, sahip olduğun tek şey birinin sözü, zihnimde tekrar.

Ya benim için endişelenmekte haklıysa?

Bana *her* konuda yalan söylenmiş olması mümkün müydü?

Kitaplar da dahil olmak üzere herkes bana *her şeyin bir seçim olduğunu* söyleyip durdu. Devlin bile.

Bilmediğiniz bir şeyi seçerseniz seçim hala bağlayıcı mıydı? seçiyorlardı? Demek istediğim, tam ifşa karmik anlamda özgür irade ve seçimin bir parçası olmalıydı, değil mi?

Ya tam da bu anda, hayatım boyunca bana yalan söyleyen kadın *dışında* herkes bana yalan söylüyorsa?

Bu benim açmazımdı.

Bay Balfour'u dikkatle inceledim ve hissettiklerimin nedeninin bir kısmını fark ettim

Endişeliydi çünkü normal, cadı olmayan duyularımla *onun* endişeli olduğunu hissediyordum. "Seni endişelendiren ne?"

"Bu, hayatımda yapacağım ilk ve dua ediyorum ki tek yemin töreni.

Bay Balfour," diye cevap verdi. "Bu hayatta bir kez gerçekleşecek bir etkinlik ve sadece benim sorumluluğumda. Eğer bir şeyler ters giderse, bundan sorumlu tutulacak kişi ben olacağım."

"Bir şeyler nasıl ters gidebilir ki?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi ağır ağır, "ve çok zengin bir hayal gücüm var. Meşale yanana kadar rahat bir nefes alamayacağım."

Ben *de öyle*, diye düşündüm

asık suratla. Benim korkum

neydi?

Peki ya Cameronlar gerçekten de *karanlık* cadıların eviyse? Ve ben, aptal, saf, kolayca kandırılabilen Zo, sayısız tehlike işaretini gözden kaçırmıştım. Ruhumu rehin vermeden önce bunu çözebilir miyim?

O zaman, diye karşı çıktım kendi kendime, rüyamdaki berrak görünümlü trans halindeki cadılar meclisi neden *ışığımlı kutsanmış siyaha boğmak* için korkunç bir varlığa ricada bulunsun ki?

Belki de karanlık Kovan'larına liderlik edebilmem için benim karanlığa bürünmeme ihtiyaçları vardır diye düşündüm. Programa ayak uydur Zo.

"Korkarım hayal gücünüz de aynı derecede zengin," dedi Bay Balfour kuru bir sesle. "Yüzünün her yerinde var. Arkadaşınız Este size bizim hakkımızda ne söyledi, Cameron hattı?"

"Sadece iyi şeyler," diye itiraf ettim.

"Kendini daha emin hissedene kadar bunu erteleyebiliriz," dedi nazikçe.

Yine de korktuğu şeyler olduğunu hissediyordum. Bu gece hakkında. "Bana söylemediğin bir şey mi var?"

"Sana söylemediğim pek çok şey var. Henüz. Zaman olmadı. Ama emin olun, size herhangi bir şekilde zarar gelmesine asla izin vermem Bayan Cameron. Sizi temin ederim ki yaptığım her şeyi sizi güvende tutmak için yaptım.

Seni korumak için. Dünyadaki en hafif, en gerçek, en onurlu Kovanlardan birinin lideri olarak hak ettiğin yeri aldığını görmek için."

Sözleri, kemiklerimin gerçek olarak tanıdığı bir çınlamayla yankılanıyordu.

Bana bu kadar kolay yalan söylenebiliyorsa, bu doğru olsaydı nasıl yaşayabilirdim? Bir noktada, bir inanç sıçraması yapmam gerekecekti. Kendime, kalbime, içgüdülerime güvenmeliydim. Ya da hayatımın geri kalanını bir daha herhangi bir şeye ya da kimseye inanmaktan korkarak geçirecektim, çünkü annem ve en iyi arkadaşım bana o kadar uzun süre yalan söylemişlerdi ki, kendime, karakterleri ve durumları değerlendirme yeteneğime güvenmekten korkmama neden olmuşlardı.

İçgüdülerime güvendim.

Annemle Este'nin ve onların korkularının bunu benden almasına izin veremezdim. Sinirlerim gergindi, başka bir şey hissetmiyordum ve benim durumumda kim hissetmezdi ki?

Omuzlarımı dikleştirerek, kesin bir inançla, "Bunu yapmaya hazırım. Hadi gidelim."

Bay Balfour gülümseyerek bana kolunu uzattı ve merdivenlerden yukarıya kadar eşlik etti.

25

Alisdair

Her zaman yaptığım gibi, görünmeden ve fark edilmeden kulak misafiri oluyorum ve umutsuzca bu gece neler olup bittiğinin ve dokunan yalanların mutfak zeminini yaran buzlu uçurumdan bile derine indiğinin farkındayım.

Çok fazla gündem, çok fazla oyuncu, hepsi ne için yarışıyor? Daha fazla güç için mi? Neden? Güç, değerli bir yaşamın yapıldığı malzeme değildir. Bu sadece Yolun İradesine, evrenin daha büyük iradesine teslimiyette bulunabilir.

Bizlerin sadece küçük, miyop ve bencil katılımcılar olduğumuz şeylerin düzeni.

Dikkatli ol, genç Cailleach! Kaç! Etrafındaki ağ hızla kapanıyor.

Yine de geldiğinden beri ilk kez bir umut ışığı hissediyorum.

Seni devirenin düşmanım olacağından artık emin değilim. OceanofPDF.com

Merdivenleri çıkıp Gölgeleer'in ikinci katına adım attığımızda nefesim kesildi. Daha sonra sadece yemin töreni için kullanıldığını öğreneceğim aktif renk teması, karanlık, kavernöz odayı, sayısız ayna benzeri yüzeyden ve ışıltılı kesme kristal fasetlerden yansıyan sıcak bal-altın ışıqlıyla yıkanan, obsidyen ve kehribardan oluşan yüksek, parlak bir katedral gibi gösterdi.

Burada "Witches Reel" eşliğinde dans ettiğim gecenin aksine, kulüp kötü ve seksi hissettirmişti, sisle doluydu ve kızıl alevlerle aydınlatılmıştı, bu gece aydınlıktı ve bir şekilde kutsal hissettiriyordu. Bu kadar karanlık bir odanın bu kadar parlak, sıcak ve davetkâr olabileceğine asla inanmazdım ama yansıtıcı yüzeylerin zekice düzenlenmesi ve ışıklandırma sisteminin dehası çok çeşitli efektler sunuyordu.

Juniper'in dokunuşlarından biri daha.

Devlin bana hiç yorulmadığını, katılmaktan, yaşamaktan, çalışmaktan, ilgilenmekten hiç vazgeçmediğini söylemişti, ta ki ölümünden kısa bir süre önce, vücudu, en sonunda, kendi gücüyle harekete geçmeye zorlanamayacak kadar zayıflayana kadar.

yılmaz irade.

Bütün bir tek bir yerde yaşamayı, İlahiyat gibi bir şeyin bu kadar uzun süre parçası olmayı hayal bile edemezdım. İnsan evini, dünyasını bu kadar derinden ve bütünüyle severken ölmek kolay olmazdı. Ne kadar zor Her şeyi geride bırakın, bir asırlık köklü bir yaşam!

Dans pistinin ortası katlanır sandalye sıralarıyla kaplıydı ve ortadaki koridor, üzerine aşağıdan devasa bir dikili taşın kaldırıldığı sahneye açılıyordu.

Yukarı bakınca odadaki tek yanmayan şamdanı gördüm; Juniper'in son nefesiyle birlikte sönen Cameron meşalesi.

Bu gece onu yakmak benim görevimdi ve bunu yapacağıma yemin ettim.

Kovan'ın yüz altmış dokuz üyesi sandalyelerinden kalktı ve odaya girdiğimizde beni izlemek için döndüler.

Bay Balfour bana koridorda eşlik ederken garip bir şekilde düğün marşını andırıyordu ve sanırım öyle de oldu, çünkü kendimi ömür boyu İlahiyat'la evlendiriyordum. Bir o yana bir bu yana baktım, yüzlere dikkat ettim ve bunların, yani Kovan'ların, kulüpteki ilk gecemde beni karşılamaya gelen aileler olduğunu fark ettim: Elders ve Alloways, Somerville'ler ve MacGillivray'ler, Rutherford'lar ve Matheson'lar, Napier'ler ve MacLellan'lar, Galloway'ler, Kincaid'ler, Logan'lar ve Alexander'lar ve Balfour'lar.

Devlin ve Lennox ön sıradaki yerlerine oturmak için uzaklaşırken, Althea Bean'in neden orada olduğunu merak ederek gözlerimi kısıtım. Belki de ailelerden biriyle evlenmiş ve soyadını korumuştur. Onu burada görmekten ve "içeridekiler" grubunun bir parçası olduğunu öğrenmekten pek memnun değildim.

çemberi" olarak tanımladı.

Sonra sahnedeaydık ve Kovanlar yerlerine otururken Bay Balfour bana merdivenlerden yukarı kadar eşlik ediyordu.

Dev dikilitaşa doğru ilerlerken titrediğimi fark edince şaşırdım. Beklentiyle bana bakan onca yüze bakarken neredeyse bayılacaktım; o an kendimi çok ... ağır, muazzam ve biraz da .. korkutucu hissediyordum.

O anda zihnimde sayısız korku bir araya geldi. Ya yanıyorsam?

Ya kimseyi okuyamazsam?

Ya yaşamak için çok aptalsam ve aslında bu dünya için fazla uzun *değilsem*?

Ya ben bu Kovan için gerekli bir tür ... tuhaf kurbansam?

Gelecekte Zo size annemin sık sık şöyle dediğini söyleyecekti: *Hayatımızın en büyük kararlarını en kırık parçalarımızla veririz, sevgilim. Elimizden bir şey gelmiyor, denesek bile. O kırık parçalarımız, beslenmek, sevilme ve iyileşmek için ağlayan muhtaç bebeklerimizdir.*

ağlamalarını susturmak için. Sorun şu ki, bebekler tehlikeyi göremezler. Onlar sadece ihtiyacı bilirler.

Bir sürü kırık parçam vardı.

Ve bu miras, bu şehir, bu an onların her birine yardım etti.

Annem de derdi ki, her zaman çok güzel konuşan bir kadından duyduğum bu söz beni çıldırtırdı: *Ya siktir git ya da çömlekten çık Zo.*

Başka bir deyişle: Bağlılık. Öyle ya da . Tereddüt etmeyi bırak. Bunu hatırlayınca neredeyse homurdanacaktım. Bunu her söylediğinde ona çok kızardım.

Titrememi durdurmak için bacaklarımı kilitleyerek Bay Balfour'a döndüm, o da bir elini omzuma koyarak beni yüksek taşın sağ tarafına doğru yönlendirdi.

Sessizce bana şunları söyledi: "İlahiyat Şapeli'ndeki haçlar gibi Cameron Söz Verme Taşı da Ben Nevis kayasından yontuldu ve Lochaber'den gönderildi. Malikânenin ve kasabanın içinde ve çevresinde bulacağın sembollerin birçoğuyla kazınmıştır. Avucunuzdan kan aldıktan sonra elinizi bu semboller dizisinin üzerine koyacaksınız." Devlin'in kolunda dövmesi bulunan aynı sembollerin yontulduğu taşı işaret etti; bu semboller geçmiş Cameron ellerinden akan kanın soluk kahverengisiyle lekelenmişti. "Bu Cameron klanının Gal dilindeki sloganı, 'klanın olduğu yerde kanun yoktur' diyor. Bu sloganın pervasızlığa, Cameron hanesini korumak ve savunmak için şeyi yapmaya bir çağrı olarak yorumlandığı karanlık çağlar olmuştur. Gerçekte, anlamı çok daha derin, daha bilge ve daha eskidir. *Gerçek* klanın olduğu yerde yasaya gerek yoktur. Gerçek klan kanun ve cezayı gereksiz kılarak, en iyiye ulaşmak ve içindeki en iyiyi ortaya çıkarmak için çabalar."

Sesi kısıldı. "Kuşkusuz, hala diğer yoruma bağlı kalanlar var, ancak onlar burada azınlıktalar. Bazıları da *klan* kelimesini tartışıyor ve bunun yerine *sevgi* anlamına geldiğini iddia ediyor. olursa olsun, anlamı aynı. Siz Cameron'sınız ve Kovan'ın başı olarak

En iyiye ulaşmak ve İlahiyat'ın en iyisini ortaya çıkarmak." "Beni içeri davet et," diye fısıldadım.

"İzninizle," fısıldadı. Bakışlarımızı

kilitledik ve birbirimize sarıldık.

buydu, yapabileceğim tek şey, güvenebileceğim tek şey; en derin cadı hislerim. Ve nazik ama sert ve son derece zeki mavi gözlerinin ardında, bu adamın kalbi sadece Cameron klanına ve İlahiyat'a değil, aynı zamanda *Beni*. İçinde öylesine sıcak, nazik ve derin bir şefkatle parlıyordu ki, başka bir yerde olsaydık gözyaşlarına boğulabilirdim. Hiçbir erkek benim için böyle bir şey hissetmemişti. Duyguları derindi, babacan, koruyucu, kibar bir evlilikti.

Güçlü bir şeye, yavrusunu korumak için vahşileşen barışçıl bir ayıya.

Eğer şu anda James Balfour'un kalbini yanlış okuyorsam, kördüm ve hayata yön vermeyi umut edemezdim.

Çünkü kendi kalbimle onun kalbini okuyordum.

Ve eğer kendi kalbime güvenemezsem, boku yemiştim.

Gülümsedi. "İyi olacaksın. Hazır mısın?" Başımı salladım.

Kovan'a dönerek sert bir sesle, "Juniper Cameron'ın yaşayan tek torunu ve Marcus Cameron'ın büyük torunu olarak-" dedi.

Bir kadın ayağa kalkarak "Genetik test nerede?" diye sordu.

Gördüğümde şaşırdığım kişi Althea değil, henüz tanışmadığım biriydi.

"!" Bay Balfour gürlledi. "Juniper'in vasiyeti ve mektubu -ki bugün hepiniz gördünüz-"

"Bir kopyası," diye tersledi kadın. "Kopyalar manipüle edilebilir. Onun vasiyetini de *hiç* görmedik."

Yanında oturan adam ayağa kalktı. "Megan'a katılıyorum. Genetik testler nerede? Bu kadının Juniper Cameron ile herhangi bir şekilde akraba olduğuna dair gerçek bir kanıt görmedik."

Bay Balfour soğukkanlılıkla, "Kanıtı meşale göreceksiniz," dedi.

Yani, alaycı bir tavırla gözlemledim ki, tüm direnç bugün olduğu gibi eriyip gitmemişti.

Bay Balfour ummuştu.

Althea Bean ayağa kalktı. "O kabul edilemez!" diye tükürdü. "Ve bize en ufak bir kanıt gösterememenizin aksine, size soğuk, sert bir kanıt vereceğim, *tartışılmaz* gerçekler."

Gözleri dikkatle kısıldı ve benim öteme, üzerinde durduğumuz yükseltilmiş platformun arkasına odaklandı. Bir şey vızıldadığında sarsıldım ve beyaz perde arkamdan inerek neredeyse sahneyi doldurdu.

Sonra görünürde hiçbir yerde olmayan parlak bir ışık yandı ve Bay Balfour ile benim siluet halinde önünde durduğumuz devasa ekranı aydınlattı.

Sihrini ne yapmak için kullandığını anlamaya çalışarak ekrandan Althea'ya baktım. Elindeki dosyadan birkaç kalın kâğıt çıkarırken dudakları sıkı, kindar bir gülümsemeyle sıkılmıştı.

Bir tanesini havada tutarak odadakilere zaferle şu bilgiyi verdi: "Sadece her biriniz için kopyalarını çıkardık ama dijital orijinalleri elimizde." Kaşlarını çatarak

aba gösterdi (i çemberde olmasına rağmen güçlü bir cadı olmadığı açık, diye düşündüm küçümseyerek), elinde tuttuğu şeye odaklandı ve aniden odadakilerin nefesi kesildi.

Ekranın korkunç bir görüntüyle dolduğunu görmek için döndüm ve elinde fotoğraflar tuttuğunu, tüm Kovan'ın görmesi için görüntüyü ekrana yerleştirmek için gücünü kullandığını fark ettim.

Cameron Malikânesi'nin arka avlusunun kömürleşmiş, kll zemininde iki ceset, kararmış, yıpranmış -ama teşhis edilemeyecek kadar değil- buruşmış bir halde yatıyordu.

Korkunç mummyalar, görünüşte devasa siyah pantolon ve gömleklerin içinde klmşlerdi; gelen kader tarafından dokunulmamış kıyafetler. Hayatları *ellerinden* alınmış, çalınmıştı, kıyafetleri değil.

Elim boğazıma gitti, nefesim kesildi. Bakışlarım suçlama dolu Bay Balfour'a kaydı. "Devlin'e korumaları geri çektiğini söylemişsin!"

enesinde bir kas çalıştı ama hiçbir şey söylemedi.

Dönerek Devlin'in bakışlarını aradım. O da ayakta duruyordu, ellerini yumruk yapmış

Sanki sahneye doğru hamle yapacaktımış, vücudunu bana kalkan olarak kullanacaktımış gibi hazırlandı. "Evet, iddia ettiği şey buydu," diye homurdandı.

"Ama onlar Jesse ve Burke!" Ben ağladım.

Başka bir görüntü belirdi, n bahçede yanmış iki ceset daha.

Diğer iki muhafız, isimlerini asla öğrenemediğim adamlar, tertemiz giysiler içinde benzer büzülmüş cesetlere dönüşmüşlerdi.

nc görüntü, adli tabibin raporu olduğu için bunu incelemem biraz daha uzun sürdü. Gerçekten de ahırdaki adamın ölüm nedeni konusunda bana yalan söylenmişti; kalbi sanki elik çivilerden oluşan bir yumrukla ezilmiş gibi tam anlamıyla patlamıştı.

Ardından ekran yan yana  görüntüyle doldu.

"Bir değil, *beş* kez öldürdü," diye hırladı Althea, "hem de rehinsiz!"

Bunu biliyorsun, James. Ve sen de onu korudun. Ama ne onun ne de senin bundan kurtulmanıza izin vermeyeceğiz. Juniper'in kendi kızı olsaydı bile fark etmezdi! Yaptıklarının bedelini biliyorsun! Bedelin bu gece, şimdi, burada ödenmesi için resmi bir talepte bulunuyorum. Sizinki daha sonra tahsil edeceğimiz bir bedel," diye zehirli bir şekilde ekledi.

Althea'dan Devlin'e, oradan Bay Balfour'a ve tekrar geriye, artan bir telaş ve korkuyla baktım. O beş adamı gerçekten öldürmüş müydüm? Kibar Jesse'yi, Burke' ve diğerlerini ben mi ldrmştm?

"O adamları gerçekten öldürdüğüne dair hiçbir kanıtınız yok," diye karşılık verdi Bay Balfour. "Ve başka birinin yaptığına inanmak için iyi nedenlerim var. Bekleyen, izleyen ve suçu onun işlemiş gibi görünmesini sağlayacak bir fırsattan yararlanan biri. Bildiğim kadarıyla onları öldüren sen olabilirsin Althea. Her ne kadar seyreltilmiş olsan da, arkanda bir cadılar meclisine ihtiyacın var, ki bu da senin için gizlice topladığını bildiğim bir şey. Geçmişteki amaçlar. Dışarıda kaç kişinin kasabamızı korumasız, darbe için olgunlaşmış görmeyi tercih edeceğini biliyorum. Sadece İlahiyat sınırlarının ötesinde değil, kasabanın kendi içinde de. Meşru varise komplo kurmaktan daha iyi bir yol var mı? Şimdi, oturun ve kapatın! Bu tören devam *edecek*, ve sen uy-"

O anda herkes ayağa kalktı, öfkeli bağırışlar ve kükremeler patlak verdi. O kadar sağır ediciydi ki, kimin ne dediğini anlamak zordu ama bazılarının Althea'ya katılmasına rağmen diğerlerinin tutkuyla Bay Balfour'un yanında yer aldığına karar verebilecek kadarını seçebildim.

Tanrım, ne politika ama! Her iki şekilde de olduğunu görebiliyordum. Ama öldürmüş olsaydım, bunu bilmez miydim? Olmaz mıydı? Bilmiyorum, içimde bir şeyleri farklı hissettirmez miydi? her zaman olduğum kadın gibi hissediyordum, onurlu, iyilik yapmak, aydınlık olmak, bu kasabayı önemsemek isteyen.

Bay Balfour'a yalvarırcasına baktım. "Bana gerçeği söyleyin. O adamları ben mi öldürdüm?"

"SESSİZLİK!" Bay Balfour kükredi ve herkes dondu kaldı. Gerçekten.

"Az önce tüm odayı mı dondurdun?" Nefesim kesilerek söyledim.

"Ben değilim," dedi Devlin kuru bir sesle. "Ben ondan daha ."

Bay Balfour bana sert bir bakış attı. "Bazen bu aptallar sürüsünü bu şekilde susturmak gerekir. Juniper onca yıl boyunca beni sadece hukuki becerilerim için seçmedi."

Kovan'a doğru gürlerken havada güç cızırdadı ve çatırdadı, "Beni dinleyeceksin. Zo Cameron'ın kalbini derin bir görüşle okudum. O doğru söylüyor. Onun Cameron'ın varisi olduğuna ve Kovan'ın gerçek lideri olduğuna inanıyorum. Bakalım meşale kabul edecek mi? Bakalım Onun için ışıklar. En azından-"

Büyünün boşalmasının yarattığı elektriklenme hissi havada katlanarak artarken, boğulma ve guruldama sesleri çıkararak sözünü k.

Panikle Kovan üyelerine baktım, yüzleri tek tek inceleyerek ona kimin saldırdığına karar vermeye çalıştım. Birçoğu sert sert bakıyordu,

doğrudan ona. Aslında düzinelerce. Hepsi birlikte mi çalışıyordu? Onun büyüyle susturulmuş olabilirlerdi ama güçlerinden herhangi birinin ellerinden alındığından şüpheliydim.

Althea ani sessizlikte, Bay Balfour'un kullandığı büyü her neyse susturulduğunda geçersiz kaldığı anlamına geldiğini tahmin ettiğim bir sesle, "Yalvarmadan can alan bir hafif cadı ölür," diye bağırdı. "Adalet istiyorum. Bu cani, aşağılık kadının yaptıklarının çekmesini talep ediyorum. Yasalarımızı biliyorsunuz! O öldürülmeli, burada ve şimdi!"

Onun sözleriyle birlikte, bağlamak için ağır, düğümlü iplerle örtülü ve kaba yontulmuş çıra yığınlarıyla çevrili sağlam, dik bir kereste aniden sahnenin hemen altındaki zeminde belirdi.

Bir ateş. *Yakmak* için.

Bunu kim sihirle var etmişti? Althea'nın sebze meclisi mi yoksa Kovan'ın kendisi mi? Bir cadıyı idam etmenin eski tüyler ürpertici yöntemi, onu diken her kimse, kalbime atavistik bir dehşet mızrağı gönderdi.

Cidden mi? Beni eski cadılar gibi diri diri yakacaklar mıydı? Benden önceki annem gibi mi ölecektim? Kovan beni böyle çürük bir kanıtlarla, hiçbir soruşturma yapmadan *öldürecek* miydi?

Buna inanmam imkânsızdı ama odayı taradığımda, odadaki cadıların neredeyse yarısının benzer ifadeler takındığını dehşetle fark ettim.

Beklentili, kana susamış, Althea'nın talebine sessizce katılıyordu.

Este, *tarihteki en iğrenç cadı avları ve infazlardan bazılarının bizzat cadılar tarafından gerçekleştirildiğini* söylemişti.

İliklerime kadar ürpererek, ayaklarımın altındaki zeminin ne kadar tehlikeli hale geldiğini tamamen, tüyler ürpertici bir şekilde kavradım. Pencere camından daha ince bir buzun üzerine tünemiştim.

Hiçbiri beni tanı mıyordu, gerçekten.

James ve Devlin dışında, Gölgele'deki o gece selamlaşmak dışında hiçbiriyle neredeyse hiç konuşmamıştım. Bu cadı topluluğu için bir hiçtim. Bir yabancı, bir hiçtim. Ve ele geçirmek için yeterince güçlü olan herkese devasa derecede zengin, muazzam derecede güçlü bir miras vardı.

Beni, zavallı, öksüz Zo Grey'i, onu önemseyen bu kadar az varken ve kesinlikle İlahiyat kasabası gibi yasaklayıcı bir şeye karşı koyacak kadar sihirli bir donanıma sahip kimse yokken elden çıkarmak ne kadar basit.

Böylesine güçlü bir Kovan için beni öldürmek ve tüm kanıtları gizlemek ne kadar kolay.

"Eğer o gerçekten bir Cameron ise, Cameron'dan bile daha tehlikeli-" Althea boğazı düğümlendi, hırsla boğazını tutmaya çalıştı.

Saldırıya uğradı. Ama bunu kim yapıyordu? Bu kara büyüü kimin yaptığını anlamaya çalışarak odayı araştırmaya devam ettim.

"O adamları Zo öldürmedi!" Devlin kükredi. "Ben de kadının kalbini biliyorum. Böyle bir vahşeti yapabilecek biri değil. Tam tersine-"

Vay anasını! Devlin de mi? Bunu kim yapıyordu?

Her nasılsa, ki Fasulye Kafa'nın böyle bir güce sahip olabileceğine asla inanmazdım, Althea kendisine yapılanların üstesinden geldi ve bir kez sesini buldu. "Öldürün onu!" diye bağırdı, dudakları vahşi, kana susamış bir hırıltıyla aralandı. "Diri diri yakılmasında ısrar ediyorum! O can aldı ve-"

Althea bir kez daha susturuldu ama bu kez odada yüksek, korkunç bir çatlama sesi patladı. Bayan Bean bir an ölümüm için çılgık atarken, bir an sonra kafası korkunç bir açıyla sallanıyor, bir omzuna doğru özensiz bir şekilde düşüyor, gözleri geniş ve bakıyordu.

Titizlikle düzeltilmiş bir yığın halinde yere yığıldı, ölmüştü.

Dehşet içinde bakakaldım. Cailleach'in yolu bu muydu? Bunu kim yapmıştı? Odadaki herkes benim için şüpheliydi. Bakışlarımı Bay Balfour'dan Devlin'e, oradan da Ko-

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Odanın uzak ucunda, kalın gri bir sis, zeminden yoğun dallar halinde sürükleniyordu. Yoksa bir süredir oradaydı da kendi aramızda didişmekle meşgul olduğumuz için hiçbirimiz fark etmemiş miydik?

Gri bana her zaman pasif bir renk gibi görünmüştü, renk olamayacak kadar ürkek bir renk.

O sise bakarken, hayatımda ilk kez grinin gerçek rengini kavradım. Tunç rengiydi, elmas sertliğinde, bıçak keskinliğinde, ne olduğunu tam olarak bilen agresif bir renkti: siyah ve beyaz arasında, insanın sonsuza dek kaybolabileceği, her şeyi gizleyen bir sisin içinde sürüklenen, keskin kenarlı bir uçurum.

Yoğun kasvet yükseldikçe yükselirken, dallar katedralin tavanına kadar açlıkla uzanan, karanlık, kıvranan grilikten sağlam bir duvar oluşturan kadar yukarı ve yukarı uzanan çırpıcı dokunaçlara dönüşürken ağzım açık izledim. Bu duvarın içinde, beynimin onları tanımlama yeteneğinin hemen ötesinde gizlenen çok sayıda sürünen varlık oluştu, sanki

İnsanların derin, atavistik bir düzeyde tanıdığı ama binlerce yıldır görmediği yaratıklar, umutsuz saatlerde, sıkıntılı zamanlarda bir daha asla görmemek için dua ettiğimiz varlıklar.

Bulanık buharın içinden buzgibi bir ses gürlledi: "O bize ait. O artık sizin ulaşamayacağınız bir yerde."

Kovan'ın her üyesi olabildiğince hızlı bir şekilde sisten uzaklaştı ve o yoğun, bunaltıcı, kömür kütlesi sahneye doğru sızarken odanın çevresine sarıldı.

Yalnız Devlin pes etmedi, sahneye fırladı ve elimi tuttu. "Onu alamayacaksın!" diye kükredi. Benimkiyle sarmaş dolaş olan parmakları, sanki kemikleri değişiyormuş, kayıyormuş gibi garip bir şekilde dalgalandı. Sanki buna direniyormuş gibi boğazından kısık bir sesle hırladı, sonra parmakları tekrar katılaştı.

Gri miasma yaklaştıkça yaklaştı, ta ki Kovan'ı artık göremeyene kadar. Katı bir duvar görüşümü engelledi, sahneye aynı hizadaydı, Devlin'e, Bay Balfour'a ve bana bakıyordu, yüz­süz, göz­süz, yine de ben bir şekilde sonsuz yargılayıcı bakışların ağırlığını hissetti.

Bay Balfour diğer elimi tutarak, "O adamları o öldürmedi ve sizin de onu sahiplenmeye hakkınız yok," diye hırladı.

"Siz öyle diyorsunuz. Biz aksini düşünüyoruz," dedi sesler açıkça.

Bay Balfour, "Toplumumuzun politikasını biliyorsunuz! Kaç kişinin ona tuzak kuracağını biliyorsunuz-"

"SESSİZLİK!" Sis, daha önce duyduğum hiçbir sese benzemeyen bir sesle konuşuyordu; çok daha fazla sayıda ses birbiri üzerine katlanarak kararlı, amansız bir emre dönüşüyordu. Karşı koymak imkânsızdı, kelimeleri dudaklarımızdan alıyor, olası her türlü cevabı susturuyordu.

Denedim. Ağzımı defalarca açtım, kelimeler oluşturmaya çalıştım ama hiçbirini çıkmadı.

Birdenbire öfkelen­dim. Hem Bay Balfour hem de Devlin en azından beni savunmak için konuşma şansı elde etmişlerdi.

Bana hiç verilmeyecek miydi? Bu saçmalıktı.

Ben bir Cameron'dum! Aksine bir an bile inanmadım. Ve bu nedenle, bu odadaki en güçlü cadı bendim.

Gözlerimi kısarak Zo'ya, gerçek, tam anlamıyla güçlenmiş Zo Cameron'a ulaşmak için içimin derinliklerine uzandım. Onunla konuşma şansım olacaktı. Bu inatçı dehşet lekesi beni ele geçiremeyecekti. Bugün değil, hiçbir zaman.

Hayatımı yeterince gri geçirmiştim. Cesur bir gölge da, öyle değildim. Ben canlı, renkli Zo Cameron'dım ve öyle kalmaya niyetliydim.

Yavaşça, dikkatlice, şehrin sınırlarını aşarak güce ulaştım, kendimi her bir ot parçasına, her bir ağaca, her bir çiçeğe, tomurcuğa ve gövdeye açtım.

Onlara kendi istekleriyle bağışta bulunmaları için yalvardım.

Yaşam gücü, böylece herhangi bir canlıdan çok fazla şey almadan milyarlarca atom enerji toplar, ancak gri evin büyüsunü bozmaya yetecek kadarını çeker.

Sonra tersledim, "Ben kendimden başka kimseye ait değilim! Ben-"

Aniden, bu sefer şoktan koptum, çünkü pelerinli, ağır kukuletalı bir figür yükselen karanlık duvarın içinde belirdi ve ileri doğru itildi, sahneye ağır bir şekilde düşmek için ondan çıktı.

Gri evden biri konuşmaya mı geldi? Merak ettim, sessizliğe gömüldüm.

Uzun boylu ve güçlü yapılı olması, cübbenin hacimli koyu gri kıvrımlarından edinebildiğim tek izlenimdi. Erkekti, ama bunu nasıl anladığımdan emin değilim; belki de figürün yaydığı varlıkla ilgili bir şeydi. O

Kukuletasının kıvrımları yüzüne düşmüş, ağzı açık kalmıştı ama yüzün olması gereken yerde sadece bir bulanıklık, özelliiksiz bir grilik lekesi vardı.

Bay Balfour bir kalkan gibi durmak için hareket etti. "Beni geçmek zorundasınız-"

Sanki sıkıca odaklanmış, görünmez bir kasırga onu ve sadece onu vurmuş gibi,

Bay Balfour aniden sahneden koptu, neredeyse tavana kadar fırlatıldı ve odanın bir ucundan diğer ucuna savruldu; gürültülü bir çatırtıyla duvara çarptı, sonra da çok aşağıda yere yığıldı.

Dehşet içinde baktım, hayatta olduğunu anlamam için bir parmak bile olsa hareket diledim.

Bay Balfour hiç bu kadar çelimsiz görünmemişti, tam yaşındaydı, kırılğan kemikleri üç çeyrek asırlık yaşamına eşlik ediyordu. Çılgınca Lennox'a baktım, ayakta duruyordu, elleri yumruk olmuş, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu, ağzı sessiz bir çığlık atıyordu.

Bakışlarım tekrar ona döndü. "James!" diye bağırdım.

Hareketsiz yatıyordu, kan yavaşça başının etrafındaki zemini boyuyordu.

Damarlarımda kaynayan keder ve öfkeyle ileri atıldım. Bay Balfour olmaz. Onun dışında herkes. O adam ve annem tanıdığım tek koruyuculardı İkisinin de benim için hayatlarını feda etmelerine izin veremezdim!

"Seni orospu çocuğu!" Hırladım. "Seni orospu çocuğu, *onu geri getireceksin!* James Balfour öldüyse, onu hayata geri getireceksin. Cameron hanedanının kraliyet varisi olarak bunu *talep* ediyorum!"

"*SESSİZLİK!*" diye gürledi gri sis yine o çok sayıdaki sesle, bu sefer daha da yankılanarak, daha da güçle bağlanarak.

Ellerimi boynuma götürerek çılgınca tekrar konuşmaya çalıştım ama başaramadım.

"Ben Ölüm değilim, cadı; bana hükmedemezsin. Hepimiz evlerden birine aitiz." Şekil buz gibi konuşuyordu ve gerçekten de erkekti. "Ve sen, Zo Grey, bizimsin."

"Sen!" Devlin kapüşonlu adama hırladı.

Figür onun yanıtını eğlenceli bulmuşa benziyordu. Sardonik bir mizahla cevap verdi, "Sen ve ben sonsuza kadar karşı taraflarda olmaya mahkumuz, Blackstone."

Devlin elini benimkinden çekerek ileri atıldı, sonra sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi geri çekildi.

"Sen daha iyi bilirsin," dedi pelerinli figür gülerek. Sesi gibi kahkahasında da beni rahatsız eden bir şeyler vardı. "Aynı kadim kuyudan olabiliriz ama benzerlikler burada bitiyor."

"Onu alırsan seni dünyanın öbür ucuna kadar avlarım MacKeltar," diye hırladı Devlin.

"Sana iyi şanslar," diye alay etti gri figür. "Daha önce denedin ve başarısız oldun. Her zaman da başarısız olacaksın. O benim."

"Hayır," dedi Devlin açıkça, "o senin değil. Dün gece benim yatağımı paylaştı."

Sertleşen figür yumuşak bir tehditle, "Ama bir daha asla olmayacak," dedi. O ses. Bu sesi nerede duymuştum?

Sis patladı, her şeyi ve herkesi görmemi engelledi.

Üzerime bastırıldığını hissettim, yoğun, boğucu ve baskıcıydı ve güç için tekrar çektim, ama bir şekilde engelleniyordum. Hiçbir şey çizemiyordum! Aslında, kendimi hiç hissedemediğimi fark ettiğimde dehşete kapıldım. Gri evin en çok korkulan ev olmasına şaşmamalı. Odanın geri soyulmasına şaşmamalı.

O anda sessizce yemin ettim, eğer James Balfour ölmüş olsaydı, bin sonsuzluğa da mal olsa o iğrenç eve ait her bir cadıyı avlayıp yok edecektim.

Gri ev bana ne yapmıştı?

Bunu *nasıl* yapmışlardı?

Sisin içinde kaybolmuştum, güçsüzdüm. Eğer içimde bir parça gerçek cadı varsa, bir şekilde ondan tamamen kopmuştum.

Güçlü kollar tarafından toplanıp kaldırıldığımı ve bir tür girdabın içine çekildiğimi hissettim, sanki imkânsız bir mesafeden imkânsız bir şekilde hareket ettiriliyormuşum gibi ürpertici, ısırtıcı bir rüzgâr ve basınç hissettim. Çok uzaklardan, hızla kaybolsa da, Devlin'in kükrediğini duyabiliyordum.

Sonra hiçbir şey
duymadım. Hiçbir şey
görmedim.

Gri siyaha dönüştü.

Siyah körlüğe.

Sessizlik o kadar mutlaktı ki, unutulmuşluk kokuyordu.

Dünyanın varlığı sona erdi. Hiçbir yerdeydim ve hiçbir şeydim.

Sadece kendi farkında olan bir bilinç, bedensiz. Bedensiz, sürüklenen, kör bir zihin.

Sonra sis yavaş yavaş kalkmaya başladı ve görüşüm yavaş yavaş geri geldi.

Birinin kollarındaydım.

Devlin'in MacKeltar dediği uzun boylu, gri pelerinli adam.

Gri kapüşona, bir yüzün olması gereken yerdeki lekeye baktım ve ben baktıkça, leke yüz hatlarına dönüşmeye başladı ve aniden, bu kahkahayı, bu sesi daha önce tam olarak nerede duyduğumu anladım.

Ağzımı açarak, inanmadığım tek bir kelime söylemeyi başardım. "*Kellan?*"

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

KAREN MARIE MONING, MacKayla Lane'in yer aldığı Fever serisinin ve ödüllü Highlander serisinin 1 numaralı *New York Times* çoksatan yazarıdır. New York Üniversitesi'nden toplum ve hukuk alanında lisans derecesine sahiptir. Purdue Üniversitesi.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını [hc.com](https://www.hc.com)'da keşfedin.

[OceanofPDF.com](https://www.OceanofPDF.com)

Karen Marie Moning tarafından da yazılmıştır

Ateş Serisi

Darkfever

Bloodfever

Fae fever

Dreamfever

Shadowfever

Buzlu

Burned

Feverborn

Feversong

Yüksek

Gerilim

Gölge ve Işık Krallığı

Highlander Serisi

Yayla Sisinin Ötesinde Bir

Yayla Savaşçısını

Evcilleştirmek

Highlander'ın Dokunuşu
Highlander'ın Öpücüğü
Karanlık Highlander
Ölümsüz İskoçyalı
İskoçyalı'nın Büyüsü
Rüyanın İçine

Grafik Romanlar

Fever Moon

OceanofPDF.com

The logo for Bookperk, featuring the word "Bookperk" in a sans-serif font. "Book" is in yellow and "perk" is in white. The logo is centered within a large, faint, light-gray circle on a solid black rectangular background.

Bookperk

[Sign up for Bookperk](#) and get e-book bargains, sneak peeks, special offers, and more—delivered straight to your inbox.

SIGN UP NOW

[OceanofPDF.com](#)

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

WATCH HILL'DEKİ EV. Telif Hakkı © 2024 Karen Marie Moning, LLC. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde herhangi bir yolla, aşağıdaki haklar olmadan çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz HarperCollins e-kitaplarının açık yazılı izni.

BİRİNCİ BASKI

Kapak tasarımı: Ploy Siripant

Matt Curtius tarafından kapak illüstrasyonu

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data için başvurulmuştur.

Dijital Baskı OCAK 2024 ISBN: 978-0-06-324920-2

Baskı ISBN: 978-0-06-324921-9

OceanofPDF.com

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd Bay
Adelaide Centre, East Tower 22
Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi

Londra SE1 9GF, Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.